

GIGA

Jane Feather

Tajanstveni princ

Naslov izvornika **TO WED A WICKED PRINCE**

Prolog

CORNWALL, KOLOVOZ 1771.

Razbijanje valova o stijene daleko dolje bio je jedini zvuk u odaji u kamenoj kući na vrhu klisure. Osobe u sobi bile su zaokupljene svaka vlastitim razmišljanjima. Žena na krevetu zurila je u lice usnule bebe u svojem naručju. Muškarac je stajao kraj otvorenog prozora s ukrasnom rešetkom i gledao van, u ljetnu noć.

Kucanje na vratima prekinulo je tišinu. Muškarac se okrenuo i pogledao ženu, a ona je gotovo nezamjetljivo kimnula. Tiho je doviknuo: -Naprijed.

Vrata su se otvorila i ušao je čovjek u zelenoj odori majora elitne Preobraženski pukovnije, ruske carske straže. - Oprostite mi, prinče, ali krajnje je vrijeme da se pođe. - Riječi su bile uljudne, ton gotovo razgovoran, ali svi su znali da je ovo konačan zahtjev.

- Sići ću za pet minuta - rekao je princ i mahnuo rukom. Major je izišao i tiho zatvorio vrata za sobom.

Žena na krevetu podigla je glavu i susrela žarki muškarčev pogled. Suze su joj svjetlucale u očima, naglašavajući njihovo plavetnilo, ali je njezin glas bio odlučan. - Onda idi - tiho je rekla. - Uzmi ga, sada.

- Kad bi postojao neki drugi način... - Riječi su zamrle na njegovim usnama kad je bespomoćno odmahnuo glavom. - Još uvijek možeš poći sa mnom, Sophia. Mogli bismo se vjenčati...

Odmahnula je glavom. - Znaš da to nije moguće, Aleksej. Carica ti nikad ne bi oprostila.

Tvoja bi karijera propala, čast tvoje obitelji bila bi uništena. - Smiješak je na trenutak smekšao odlučan izraz njezina lica. - Zaboravljaš, ljubavi moja, kako te dobro poznajem. Znam da ne bi mogao zauvijek živjeti u egzilu, to bi te slomilo.

- Mogao bih, s tobom - jednostavno je rekao.

Opet se pokušala nasmiješiti, ali morala je uložiti silan napor i nije uspjela sakriti bol i tugu u svojim očima, niti ublažiti purpurne sjenke ispod njih. - Carica će prihvatiti tvojeg sina, ali ne bi prihvatila ni tvoju ženu ni ljubavnicu. - Opet je pogledala dijete. - Katarina djeci ne zamjera nezakonitost, dobro se skrbi za svoje, nije li tako?

- Istina - mrko se složio Aleksej. - Njezin se sin odgaja na dvoru, uza sve privilegije. Katarina na neki svoj način voli djecu.

- Zavoljet će i tvoje dijete, jer je *tvoje* - rekla je. Drhtavim je prstom dotaknula djetetov obraz, slijedeći mekanu liniju njegove čeljusti. Glas joj je bio pun neisplakanih suza kad je rekla: - Aleksej, ovaj maleni dječak mora imati budućnost. Najbolju koju mu možemo osigurati. Ostane li sa mnom, stigma nezakonitosti oduzela bi mu tu budućnost. Odrastao bi u zabiti s majkom izbačenom iz društva.

Podigla je glavu, a ovoga su puta njezine oči bile gotovo bijesne. - Ja mu nemam što pružiti. Ti imaš plemenito ime, moćan položaj u svojem društvu. Možeš mu osigurati obrazovanje, životne prilike, sve što ja ne mogu.

- Pošao bih u egzil s tobom, Sophia - ponovio je. - Zajedno bismo mogli stvoriti život.

Odmahnula je glavom, a u njezinu se glasu pojavila nova čvrstina. - Osudio bi naše dijete na život u zaleđenoj pustoši Sibira, ako bi Katarina tako odlučila. Znaš da ti nikad ne bi oprostila... kao ni meni. I naše bi dijete patilo.

Ponovno je odmahnuo glavom, još odlučnije. -Našem sinu ne mogu pružiti prilike kakve mu

GIGA

ti možeš osigurati. A neću žrtvovati tebe i njega radi prolazne ideje o romantičnoj sreći. Na njegovim se usnama pojavio osmijeh. - Ah, Sophia, ti si žena od čelika. Katarina bi to cijnila.

- Sumnjam - pomalo prezirno reče Sophia. -Doživljavala bi me kao suparnicu za svoj krevet, ni više ni manje. Premda bi ti uz malo takta i vještine mogao izbjeći mogućnost da joj ponovno postaneš ljubavnikom, prognala bi te radije nego da te vidi u zagrljaju druge žene. Znaš kako je ljubomorna na svoje bivše ljubavnike. I dalje joj moraju stajati na usluzi, čak i ako ih više ne želi u svojem krevetu.

Aleksej kimne, priznavši ovu istinu. Mjesecima su to pretresali i oboje su znali da ne mogu pobjeći od neizbježnoga. - Pa, onda... - Koraknuo je prema krevetu.

Sophia je podigla dijete i poljubila mu čelo, a zatim je zatvorila oči i pružila ga Alekseju. - Uzmi ga i idi. *Brzo.*

Oklijevao je. - Ljubavi moja...

- Za Boga miloga, Aleksej, imaj milosti. *Idi.* -Nije uspjela prikriti agoniju u svojem glasu. Uzeo je dijete iz njezinih ruku, priljubio ga uza se, a zatim se sagnuo i poljubio Sophijine usne. Bile su hladne i nisu reagirale, nimalo slične toploj, izrazito strastvenoj ženi koju je volio, pa je osjetio kako i njega peku suze u očima. No odugovlačenje bi samo produljilo patnju. Okrenuo se na peti i izišao, zatvorivši vrata za sobom.

Ležala je i slušala kako se zvuk njegovih koraka udaljava na stubama. Kad ga više nije čula, tek je tada pustila suzama na volju, proklinjući ženu u veličanstvenoj palači u St. Petersburgu čija je moć uništila sve izgleda za sreću žene čijeg identiteta zacijelo uopće nije svjesna, i čiji život smatra običnom smetnjom, iritantnim poput komarca, i kojeg će se jednako lako riješiti.

Prvo poglavlje

LONDON, RUJAN 1807.

Livia Lacey je zatvorenom lepezom lupkala po dlanu, nastojeći prikriti svoju nestrpljivost kad je orkestar započeo svirati prve taktove kotiljona od kojeg su joj uvijek poigravali nožni prsti. Njezina je plesna kartica popunjena, ali plesni partner za ovaj ples nije se pojavio, a glazba će uludo propasti.

Bila je neodređeno svjesna zainteresiranih pogleda skupine starijih pratilja na drugoj strani plesne dvorane, te je znala da je ona tema njihova čavrljanja. Zasigurno su čule priču o njezinu nepristojnom izletu na zabavu pod maskama u Vauxhallu neku večer. Inače je uvijek slika i prilika diskrecije, poštuje ograničenja ovog društva kojim upravljaju stroga pravila ponašanja, ali s vremena na vrijeme silovito je obuzme poriv da se oslobodi spona. Izlet u Vauxhall u društvu skupine mladih kicoša, odjevena kao i oni, tada se činio neodoljivim, ali uzbuđenje je brzo splasnulo, a njoj su ostale iritantne posljedice.

Naravno, da je Aurelia bila na Cavendish Squareu, a ne u posjetu Nell i Harryju u Škotskoj, razmišljala je Livia, nikad se ne bi upustila u tako apsurdan pothvat. No usamljenost i dosada nadjačale su njezin zdrav razum. Međutim, odlučno je rekla samoj sebi, to će kratko trajati. Uskoro će nešto drugo postati glavna tema ogovaranja, a ona će se odsad nadalje ponašati besprijeckorno korektno.

Pogledala je prema plesnom podiju gdje su se parovi postavljali na predviđena mjesta za komplicirani ples. Ako se Bellingham uskoro ne pojavi, sve će skupine biti formirane i za njih neće ostati mjesta. A kotiljon je njezin omiljeni ples.

- Ledi Livia, vi ne plešete. Smijem li vam predstaviti princa Prokova i predložiti ga za plesnog partnera?

Livia je okrenula glavu i iznenađeno pogledala svoju domaćicu, vojvotkinju od Claringtona, koja je sad stajala kraj nje u društvu vitkog, plavokosog džentlmena.

Džentlmen se naklonio. - Hoćete li mi učiniti tu čast, ledi Livia? - Ispružio je ruku. Imao je jedva zamjetljiv naglasak koji joj se činio jednako atraktivnim i egzotičnim kao i masivni rubin u njegovu prstenu pečatnjaku. Imučni džentlmen, čini se, a nešto u njegovoj tjelesnoj građi obećava kompetentnog plesnog partnera.

Livia je u mislima poslala Bellinghama dovraga. Ionako je u najboljem slučaju dosadan partner, uvijek pazi na korake i razglaba o porijeklu i društvenom značenju plesa. Nikad ne bi bio njezin prvi izbor za kotiljon, ali je nažalost bio prvi koji se upisao u njezinu karticu pa, kako se ne bi posve odrekla plesa, nije imala drugog izbora osim pomiriti se s pola sata provedenih u pomalo napornom društvu. Međutim, ako ne može biti tako pristojan i na vrijeme se pojaviti za ples, može jedino sebe okriviti ako ona prihvati drugu ponudu.

Nasmiješila se, ustala i prihvatila ponuđenu ruku. - Sa zadovoljstvom, gospodine.

Prstima je obuhvatio njezine dok ju je vodio prema plesnom podiju, a ona je bila svjesna određenog uzbuđenja u toplom, suhom stisku koji se doimao neobično autoritativnim. Poveo ju je do mjesta u skupini i kićeno se naklonio, što ju je navelo na smiješak. Odgovorila je neophodnim kniksom kad je ples započeo.

Bio je veoma dobar plesač. Jednako dobar kao i ona, pomislila je bez lažne skromnosti. Znala je da je ona graciozna i lagana na nogama, a njezin sadašnji partner joj svakako odgovara u složenim koracima plesa. Razgovor nije bitan u tom plesu, te se činilo da je zadovoljan razmjenom osmijeha kad bi se ssusretali i razdvajali u otmjenim ritualima plesa. Kad je završio, ponovno su razmijenili naklone i on joj je ponudio ruku kako bi je odveo s plesnog podija.

- Uživala sam, hvala vam - rekla je dok ju je vodio prema udubljenju prozora gdje su lagane ljetne zavjese bile razmaknute kako bi u previše zagrijanu plesnu dvoranu ušlo malo svježeg

GIGA

zraka.

- Vi ste dobar plesač, prinče... Prokov, jesam li dobro rekla?

- Posve točno, leđi Livia - odgovorio je i još se jednom lagano naklonio. - Alexander Prokov, vama na usluzi. - Još je malo odmaknuo zavjese da bi mogla izići na uski ograđeni balkon s kojeg se pružao pogled na stražnji vrt rezidencije. - Smijem li vam donijeti čašu limunade... ili možda šampanjca?

- Šampanjac, mislim - odlučno će Livia. U zraku se osjećalo dražkanje, slično mjehurićima šampanjca. Kad je shvatila o čemu razmišlja, odmah se ukorila zbog takvih romantičnih tlapnji. To je zacijelo imalo nekakve veze s golemim mjesecom koji je visio nad vrtom.

- Da, ovo je večer za šampanjac - složio se ozbiljnošću koja se nije slagala s bljeskom u njegovim očima, koje su bile zapanjujuće tamnoplave boje. - Čekajte ovdje.

Livia ga je gledala kako se kreće kroz krcatu plesnu dvoranu; ruka na ramenu ovdje, tiha riječ ondje, a mnoštvo se razdvajalo kao Crveno more za Mojsija. Odakle li se samo stvorio taj princ Prokov? London je bio pust cijelog ljeta i tek se sada, sredinom rujna, ljudi polako vraćaju, pa možda nije nikakvo čudo da ga ranije nije upoznala.

Vidjela je kako se vraća, s dvjema čašama u ruci, ponovno se jednako vješto probijajući kroz gužvu, a zatim se našao kraj nje i pružio joj čašu.

- Zdravica - rekao je i podigao svoju čašu. - Za nove prijatelje.

Livia je dotaknula njegovu čašu svojom i potom ispila zdravicu, lagano uzdigavši obrve na tako nedvosmisleni tvrdnju. - Dakle, mi bismo trebali biti prijatelji, je li? - rekla je pomalo suhim tonom.

Pogledao ju je stisnutim očima. - Zar postoji neki razlog protiv toga? Ja ga ne vidim.

Livia je slegnula ramenima i izgovorila riječi za koje se nadala da zvuče dovoljno prijekorno da bi probušile samopouzdanje koje joj se sad već činilo arogantnim. - Svoje prijatelje ne biram olako, gospodine. Volim dobro razmisliti prije nego donesem odluku o nečemu tako važnom. - Promatrala ga je kroz neznatno sužene oči, a on joj je uzvratio upitnim pogledom koji ju je donekle smeo. Činilo se da njezin pokušaj prijekora nije uspio.

Okrenula se od njega i pogledala natrag u plesnu dvoranu. - Ne razumijem što se moglo dogoditi lordu Bellinghamu. On mi je trebao biti partner u kotiljonu.

- Ah, Bellingham, znači tako se zove - promrmljao je njezin sugovornik, zamišljeno kimajući glavom. - Bojim se da to nisam znao kad smo se nešto ranije sreli.

Livia se iznenađeno okrenula. - Sreli ste se... gdje?

- O, oprostite mi. Trebao sam to ranije spomenuti. Bojim se da je lord Bellingham imao malenu nezgodu, što ga je spriječilo da dođe po vas za ples - odgovorio je.

Livia je zurila u njega. - Malenu nezgodu?

- Da, on je... ovaj... pao je u fontanu - obavijestio ju je princ i žalosno odmahnuo glavom. - Pravi peh. - Pokazao je prema vodoskoku u sredini vrta ispod njih.

Livia se počela osjećati kao da gubi uporište u stvarnosti. Bila je uvjerena da se čovjek smije, premda je zadržao ozbiljan izraz lica, ali nikako nije mogao prikriti veseli sjaj u svojim očima. - Mislim da biste trebali objasniti - rekla je, nastojeći govoriti ledenim glasom, ali je bila svjesna da joj to uopće nije uspjelo. Slika krupnog i pompozno Bellinghama kako pada u fontanu bila je previše smiješna.

Princ je zamahnuo rukom. - Zapravo se nema što objasniti, gospo. Zlosretni je džentlmen jednostavno pao u fontanu. - Odmahnuo je glavom. - Veoma nezgodno za njega. Usuđujem se reći da se morao vratiti kući po suhu odjeću i stoga nije mogao doći po vas za ples.

Livia ga je pogledala sa zapanjenim i iznenadnim razumijevanjem. - Ovaj... da vi niste možda imali neke veze s tom nezgodom, prinče?

- O, veoma malo - uvjeravao ju je, a zatim je popio gutljaj iz svoje čaše.

Livijin je glas podrhtavao od smijeha kad je rekla: - *Koliko* je to malo?

Slegnuo je ramenima. - Samo dodir po ramenu, jedva smo se okrnuli, uvjeravam vas.

GIGA

Nažalost, pokazalo se da je to dovoljno da džentlmen izgubi ravnotežu. Opazio sam da neki ljudi imaju slabiji osjećaj ravnoteže. Možda ste i vi to opazili? -Uzdigao je obrvu dok ju je promatrao preko ruba čaše.

- Zašto ste gurnuli lorda Bellinghama u fontanu, prinče Prokov? - pitala je Livia, nastojeći kontrolirati svoju razdraganost. Bilo bi previše neljubazno smijati se nesretnom Bellinghamu, čovjeku kojemu je dostojanstvo važnije od svega.

- Pa, našao mi se na putu - objasnio je njezin sugovornik kao da je to najprirodniji i najlogičniji način uklanjanja prepreka s puta. - I fontana je bila ondje, a on je stajao kraj nje... zapravo, vjerujem da je jednu nogu držao na rubu. To mi se činilo kao očito rješenje.

- Kako vam se mogao naći na putu ako je stajao kraj fontane? To je gotovo dva metra od staze - pitala je Livia, ponovno osjetivši kako joj izmiču uzde stvarnosti. Ovo je bio krajnje apsurdan razgovor.

- Ah, ne, pogrešno ste shvatili. Nije mi se našao na putu za nekamo, već je stajao na putu mojoj želji da plešem s vama. Veoma sam uljudno zamolio da mi prepusti svoje mjesto na vašoj kartici, ali on je smatrao prikladnim održati mi lekciju o krajnjoj nedoličnosti mijenjanja rasporeda plesova. Imao je prilično mnogo reći o toj temi, a meni se većina toga činila prilično irelevantnim... nikad mi se nije sviđalo da mi netko drži lekcije. - Dobročudno se nasmiješio kao da joj je sad sve objasnio tako da bude zadovoljna.

- Željeli ste plesati sa mnom? - U Livijinu se glasu osjećala nevjerica. Bila bi polaskana da kompliment nije dolazio od čovjeka koji je očito izgubio zdrav razum.

- Da - rekao je. - Promatrao sam vas cijelu večer i želio vas upoznati.

- Zar niste jednostavno mogli zamoliti našu domaćicu da nas upozna? Morali ste nekoga gurnuti u fontanu?

- Pa, činilo se da je to jednim udarcem ubilo dvije muhe - rekao je, a u glasu mu se osjećao ton ispričavanja. - Želio sam upoznavanje, ali sam također želio plesati s vama, a činilo se da je jedini način da to postignem maknuti jednog od vaših partnera. Budući da mi se posebno sviđa kotiljon, to je bio očit izbor. Osim toga - dodao je - tog Bellinghama nisam smatrao osobitim plesačem nakon što sam ga vidio u nekoliko drugih plesova. Bilo vam je mnogo bolje sa mnom. I bio je krajnje neugodno nepopustljiv kad sam ga veoma uljudno zamolio, razumijete.

Livia nije znala bi li se prepustila smijehu koji ju je obuzimao, ili izgovorila ledeni prijekor zbog njegove nemoguće arogancije i ljutito otišla. Problem je bio u tome što je govorio samo istinu. Premda je znala da bi trebala žaliti lorda Bellinghama, dovoljno je često i sama bila u iskušenju da njegovo pompozno držanje ohladi vrčem ledene vode.

Nasmijala se, a on je stajao naslonjen na ogradu, promatrajući je i smiješeći se dok nije uspostavila kontrolu nad sobom. Uzeo je lepezu iz njezina mlitava stiska i raširio je, hladeći je dok se nije malo povuklo rumenilo iz njezinih obraza, a ona je finim čipkastim rupčićem obrisala oči.

- O, Bože - rekla je. - Tako je neljubazno od mene da se ovako smijem... jadni Bellingham. - Odmahnula je glavom kao da se želi riješiti posljednjih ostataka smijeha i pogledala ga. - Moram vam reći, prinče Prokov, da to nije nimalo engleski način rješavanja problema.

- Ali naravno, ja nisam Englez - naglasio je i vratio joj lepezu. - Slavenski temperament naginje impulzivnom. Mi biramo najbrža i najučinkovitija rješenja za naše... za naše probleme.

Pozornije ga je pogledala, opazivši visoke i široke jagodične kosti, dugi, mršavi nos, fino oblikovana usta, gustu kosu boje žita začesljanu unatrag sa širokog, inteligentnog čela. Profinjeno lice na kojem dominiraju čudesne plave oči.

A tu je i onaj jedva zamjetljivi, atraktivni naglasak. Slavenski? Čudno, ali u tom je kontekstu uvijek zamišljala tamne puti i crnu kosu. No postoje izuzeci i ona je pokušala pogoditi. - Jeste li Rus... ili možda Poljak?

GIGA

- Uglavnom Rus - rekao joj je. Uzeo je čašu iz njezine ruke i stavio je na ogradu balkona. - Hoćemo li opet plesati?
 - Bojim se da ne mogu - rekla je Livia i pogledala svoju plesnu karticu koja joj je visjela na svilenoj vrpici sa zapešća. - Osim ako se ne uspijete pobrinuti da sljedećih šest džentlmena čija se imena nalaze na mojoj kartici završe u fontani.
 - Tko bi trebao biti sljedeći? - odmah je pitao, a ona je ponovno prasnula u smijeh. Ali se okrenula od njega i odlučno vratila u plesnu dvoranu gdje se njezin sljedeći partner prilično potišteno osvrtao naokolo.
- Alexander Prokov je ostao na balkonu i promatrao vrt, bajkoviti vrt u tako lijepoj ljetnoj večeri, osvjetljen bakljama i nebrojenim malenim svjetiljkama obješenim po stablima. Večeras više ni s kojom drugom nije želio plesati.

* * *

- Liviji je bilo teško obraćati pozornost na partnera, te je bila zadovoljna da su barem njezine noge izvodile korake a da nije morala o tome razmišljati.
- Pa, mislio sam da bi Gretna Green bilo najbolje rješenje... mogli bismo pobjeći prekosutra. Kako bi to bilo, Livia?
- Pogled joj se naglo izoštrio kad je trepnula i zagledala se u svojeg partnera, lorda Davida Fostera. - Sto, Davide? Oprosti, nisam te dobro razumjela.
- Gretna Green - ozbiljno je rekao. - Predložio sam da pobjegnemo prekosutra i pođemo ravno u Gretna Green.
- Zurila je u njega. - *Sto?*
- Nisi čula niti jednu riječ od svega što sam rekao u posljednjih dvadeset minuta, Liv - ustvrdio je. - Počinjem se osjećati poput drvene lutke s pomičnim nogama.
 - O, Davide, žao mi je. - Odmah se posramila. - Priznajem, bila sam miljama daleko. Ali sada slušam. Zar doista želiš poći u Gretna Green? Sve je to veoma iznenadno... ali uvijek sam željela pobjeći i tajno se vjenčati, spustiti se iz svoje odaje po konopcu napravljenom od vezanih plahti. A ti bi mogao čekati u neobilježenoj kočiji u uličici...
 - Dosta - rekao je i nasmijao se s njom. - Nije da te ne bih u trenu oženio kad bi me htjela.
 - To je veoma galantno od tebe, Davide, ali ti si nikako ne bi mogao priuštiti brak sa mnom. Nemam ni slučajno dovoljno imetka - rekla je bezbrižnom iskrenošću.
 - Nažalost, bojim se da imaš pravo - rekao je i uzdahnuo. - Jednostavno ću morati živjeti sa srcem koje čezne.
- Livia je do kraja večeri obraćala pozornost svojim partnerima, ali je pogledom tražila zagonetnog Rusa. Činilo se da je nestao jednako diskretno kako se i pojavio, a kad je orkestar odsvirao posljednji ples, ispričala se partneru i poslala u potragu za domaćicom, navodno da bi se oprostila.
- Vojvotkinja je vodila glavnu riječ na vrhu stubišta, pozdravljajući svoje goste dok su se pripremali za silazak u predvorje gdje su sluškinje žurile kako bi donijele večernje ogrtače, a lakaji stajali na vratima i izvikivali imena gostiju na odlasku kočijaša i konjušarima koji su čekali uz kočije na ulici.
- Livia se na koncu dovoljno približila vojvotkinji da bi joj zahvalila i pozdravila je. - Doista sam uživala u plesu s princem Prokovom - rekla je, rukujući se s vojvotkinjom. - Je li on nedavno stigao u grad? Ne sjećam se da sam ga ranije srela.
- O, da, mislim da će biti veoma zanimljiv - cvr-kutala je vojvotkinja. - Čovjek se umori gledajući ista lica iz jedne sezone u drugu. I tako ugledan dodatak našem malenom krugu. Jasno, ruskih prinčeva ima kao pljeve - dodala je glasnim šaptom - ali unatoč tome, titula ima određenu privlačnost, nije li tako, draga moja?
 - O, da, svakako - promrmlja Livia. - Nadam se da ću ga ponovno sresti. Hvala vam,

GIGA

vojvotkinjo, na prekrasnoj zabavi. - Odmaknula se, prepuštajući svoje mjesto drugima, i krenula prema stubištu. Nečija ju je ruka uhvatila za lakat i neki je glas promrmljao: - Ima nas kao pljeve, je li? Porazen sam.

Pogledala je princa koji se nekako stvorio na stubištu i sad ju je vodio dolje. - To nisu moje riječi - rekla je.

- Ah, ali ste se složili s njima - ukorio ju je. - Čuo sam vas.

- Samo sam bila uljudna - odgovorila je. - A ako prislušujete, sami ste krivi kad čujete nešto što vam se ne sviđa.

- Istina - složio se, ali posve vedrim tonom. - Želio bih vas otpratiti kući. Nadam se da ovdje nemate pratilju?

- Još netko koga biste gurnuli u fontanu? - pitala je. - Međutim, moja je pratilja večeras bila čista formalnost, a leđi Harley se već vratila kući sa svojim kćerima. Moja me kočija čeka i nije mi potrebna vaša pratnja, hvala lijepa.

- O, ne slažem se - rekao je i dao znak jednoj od sluškinja. - Ogrtač leđi Livije Lacey.

Djevojka se naklonila i požurila u garderobu po odjevni predmet. Princ je prišao vratima i rekao lakaju: - Kočija leđi Livije Lacey.

Lakaj je viknuo bakljonoši na ulici koji je čekao u podnožju stuba. - Kočija leđi Livije Lacey - Momak, koji je držao visoko podignutu baklju, krenuo je trkom i izvikivao ime dok je prolazio kraj niza kočija.

Golema okrugla starinska kočija izdvojila se iz reda i dostojanstveno stigla do ulaznih vrata rezidencije Clarington. Konjušar je skočio dolje i spustio stubu, a potom otvorio vrata.

- Moja kočija - rekla je Livia, prihvativši ogrtač od sluškinje uz osmijeh, diskretno joj gurnuvši novčić u dlan. - Hvala vam na plesu, prinče Prokov.

- To je vaša kočija? - Prvi je put zvučao zapanjeno. - Kakvo nevjerojatno vozilo.

- Mi je zovemo čajnom šalicom - obavijestila ga je, skupila nabore svojeg ogrtača i plesne haljine, te krenula niza stube do pločnika.

- O, da, upravo na to podsjeća - složio se, silno se zabavljajući. - Dopustite mi, gospo. - Hitro ju je pridržao za lakat i pomogao joj da uđe u kočiju, prije nego se stigla pobuniti. Zatim je sjeo kraj nje i zatvorio vrata za sobom. Opustio se na izbljedje-lom grimiznom sjedaluu i fascinirano proučavao unutrašnjost. - Kad je ovo izišlo iz mode? Zsigurno prije dvadesetak godina.

- Najmanje - reče Livia, zaključivši da bi u najboljem slučaju bilo uzaludno buniti se protiv njegove nazočnosti, a u najgorem to bi bilo nedostojanstveno. Osim toga, nije bila sigurna ima li doista nešto protiv. - Pripadala je mojoj dalekoj rođakinji. Mislim da je insistirala na određenom stupnju otmjenosti kad je izlazila.

Pozorno ju je pogledao, a oči su mu odjednom zasjale u mračnoj unutrašnjosti kočije. - Je li? Kako zanimljivo.

- Zašto bi vam to bilo zanimljivo, prinče Prokov? Sigurna sam da je bila žena svojeg vremena. Umrla je krajem prošle godine - dodala je.

- Ah, žao mi je da to čujem - promrmljao je.

- Nisam je poznavala - reče Livia. - Kao što sam rekla, bila mi je daleka rođakinja... čak nisam sigurna kako smo bile u rodu, ali imamo isto prezime, a to joj je iz nekog razloga bilo važno pa me učinila svojom nasljednicom. - Još dok je to objašnjavala, Livia se pitala zašto je tako opširna kad se to uopće ne tiče ovoga džentlmena. Ipak, nekako se činilo da on izaziva njezino povjeravanje.

- Dakle, pričajte mi o sebi, leđi Livia.

- Nema se što pričati - kratko će Livia, zaključivši da je bilo dosta povjeravanja za jednu večer. - Ali vi meni možete reći zašto je ruski princ u ovakvim vremenima u Londonu. Ne mislite li da bi na vas mogli gledati sa sumnjom? Rusi nisu osobito poželjne osobe otkako je vaš car potpisao mirovni sporazum s Napoleonom.

GIGA

- O, politika, politika - rekao je i nemarno mahnuo rukom. - Dosadne stvari. Ne želim imati posla s tim. Osim toga, ja sam samo napola Rus.

- O? A koja vam je druga polovica?

- Pa, engleska, naravno - izjavio je tonom tako simpatično samodopadnim da se Livia ponovno morala nasmijati. Čovjek je previše često uspijeva nasmijati.

- Nikad ne bih pogodila - rekla je. - Ako se izuzme činjenica da izvrsno vladate engleskim jezikom, naravno.

- O, mi Rusi izvrsno vladamo mnogim jezicima, a najmanje našim vlastitim - vedro je rekao. - Ruski govore samo seljaci.

Livia je htjela postaviti pitanje u vezi s tim kad se kočija zaustavila i konjušar je otvorio vrata. -Hvala, Jemmy - rekla je i prihvatila momkovu ruku da bi sigurnije sišla na pločnik.

- Pa, prinče Prokov, ovdje se rastajemo. Još vam jednom zahvaljujem na plesu, mada ni u kojem slučaju ne opravdam vaše metode pomoću kojih ste došli do toga. - Pružila mu je ruku uz osmijeh za koji se nadala da je čisto prijateljski, ali i odlučno rezerviran.

Međutim, on je podigao njezinu ruku do svojih usana i okrenuo je kako bi joj u dlan utisnuo nedvosmisleni poljubac. - Dopustit ćete mi da vas posjetim, miledi. - To je bila tvrdnja, a ne molba.

Livia nije vidjela razloga za odbijanje nečeg takvog, osim što bi više voljela da se u takvim stvarima na neki način uzmu u obzir i njezine želje. Zadovoljila se neodređenim osmijehom, još jednom promrmljala laku noć, okrenula se i požurila stubama prema ulaznim vratima svoje kuće. Večeras bi doista bilo lijepo da je Morecombe, stari batler, čekao njezin povratak, ali je, naravno, kao što je i očekivala, morala tri puta udariti alkam prije nego ga je čula kako vuče noge po parketu predvorja, a zatim sporo, mukotrpno povlačenje zasuna prije nego su se vrata odškrinula i stari je sluga sumnjičavo provirio van.

- O, to ste vi - rekao je kao da se moglo raditi i o nekome drugome.

- Da, Morecombe, ja sam - nestrpljivo će Livia. - Otvorite vrata, za Boga miloga.

- O, strpljenja, strpljenja - gundao je dok je šire otvarao vrata. - Ajde, uđite, vrijeme je da pristojni ljudi budu u svoji' krevetima.

Livia je hitro ušla, oduprijevši se porivu da se osvrne preko ramena kako bi vidjela je li ruski princ s pločnika promatrao ovu malenu predstavu.

* * *

Alexander je čekao dok se vrata nisu zatvorila, a zatim je koraknuo na ulicu i pogledao kuću. Lijepa građevina, u skladu s drugima oko otmjenog londonskog trga. Bilo je znakova da se nešto radilo na kući i prozorskim okvirima, ograde su bile obojene, alka na vratima ulaštena, stube izbi-jeljene. Oni koji su je dobili na brigu očito ispunjavaju svoje dužnosti, pomislio je. Počeo se dugim koracima udaljavati, osmjehujući se dok je razmišljao o protekloj večeri. Njegov je doušnik imao posve pravo po pitanju Livije Lacey. Odgovarat će. Zapravo, savršeno će odgovarati. Ukoliko nije posve pogriješio, onaj pjenušavi smijeh što ga je tako teško uspijevala kontrolirati obećava zabavnu i pomalo nekonvencionalnu suradnju. Zastao je na uglu Cavendish Squarea i razmišljao kamo da pođe. Kući, ili u jedan od klubova? Shvatio je da nije raspoložen za daljnja društvena čavrljanja, a ni kartanje ga večeras ne zanima, pa je skrenuo prema stanu što ga je unajmio u Ulici Bruton. Imao je prostran i udoban stan za koji se brinu njegov sluga i čistač cipela. Izvrstan kuhar vlada u malenoj kuhinji. Posve muško kućanstvo odgovara prinčevu temperamentu. Njegov je otac tako živio, a nakon što je dovoljno odrastao da mu više ne treba dojilja, mladi je Alexander bio okružen isključivo muškim slugama i tutorima. Sve dok ga carica Katarina nije uzela pod svoje kao starijeg pratioca za svojeg unuka. No čak i tada, u kraljevskim učionicama, bila je velika rijetkost vidjeti ženu, a dječaci su odrastali pod budnim očima vojnih

GIGA

tutora i starijih diplomata koje je carica izabrala kako bi svojem nasljedniku pružila obrazovanje prikladno za dječaka kojeg očekuje prijestolje. Nakon što se riješila njegova nepoželjnog oca, naravno.

Koliko je uspješno bilo to obrazovanje je pitanje što si ga je princ Prokov ovih dana često postavljao dok je razmišljao o postupcima i odlukama svojeg prijatelja i cara, Aleksandra I. Princ je ušao u svoj stan i iskrivio lice u grimasu kad je čuo glasove koji su dopirali iz malenog salona za primanje desno od predvorja. Njegov se sluga pojavio iz svoje odaje, jednako bešumno kao i uvijek.

- Posjetitelji, gospodine - rekao je i naklonio se. - Vojvoda Nikolaj Sperskov, grof Konstantin Fedorovski i još jedan. Rekli su da žele čekati vaš povratak. - Prišao je kako bi uzeo večernji ogrtač, štap i rukavice svojega poslodavca.

Alex kratko kimne. - Što piju?

- Votku, prinče.

- Donesi i konjak. - Alex je otvorio vrata salona za primanje.

- Ah, Alex, nadam se da nemaš ništa protiv što smo te čekali. - Punašan džentlmen ružičasta lica okrenuo se od kamina, s čašom votke u ruci. Mahnuo je čašom. - Izvršna votka, čestitam ti. Jesi li je donio sa sobom iz St. Petersburga?

- Desetak ili više boca, Nikolaj - ležerno će Alexander, služeći se francuskom, prvim jezikom sviju njih. - Darovat ću ti jednu.

Vojvoda je vrtio veličanstvene brkove, crne poput ugljena, i ozareno se nasmiješio. -

Velikodušan kao i uvijek, prijatelju.

Alex se nasmiješio i pružio ruku Konstantinu Fedorovskom. - Konstantine... nisam znao da si u Engleskoj... i... - S upitnim se smiješkom okrenuo trećem gostu.

- I dopusti mi da ti predstavim Paula Tatarinova, Alex - reče Konstantin Fedorovski. - Stigli smo s dvora prije dva dana.

- Veoma ste dobro došli, *monsieur* - ljubazno će Alex. - Ah, hvala, Borise. - Opazio je dolazak svojeg sluga koji je donio bocu od brušenog stakla i čaše. - Stavi to onamo. - Pokazao je stolić uza zid. Čovjek je to učinio i, klanjajući se, tiho izišao iz prostorije.

- Ovih mi je dana draži konjak - reče Alex i napuni čašu. - Mogu li još nekoga dovesti u iskušenje?

- Ne, ne, hvala... votka je pravo piće - zadovoljno će Konstantin, podigavši čašu kako bi na svjetlosti proučio bistru tekućinu. - Glatka je poput svile, ove ovdje, Nikolaj ima posve pravo.

- Dobit ćeš bocu - reče Alexander i udobno se smjesti u naslonjač kraj kamina. Prekrižio je noge i pijuckao konjak, promatrajući svoje goste s izrazom uljudne pozornosti na licu.

- Ah, pitaš se zašto smo ovdje, usuđujem se reći

- reče vojvoda i povuče svoj brk.

- Uvijek je zadovoljstvo vidjeti prijatelje - reče Alex uz rječiti trzaj obrvama.

Tatarinov se namrštio i brzo prišao vratima. Naglo ih je otvorio i stajao vireći u prigušeno osvjetljeno predsoblje. Minutu kasnije zatvorio je vrata i vratio se do sredine prostorije.

Njegov je pogled pao na teške baršunaste draperije navučene preko prozora, te je pošao do njih i malo ih razmaknuo kako bi pogledao mračnu ulicu.

- Tatarinov je oprezan čovjek - promrmlja vojvoda Nikolaj.

- Što je mudro, siguran sam - primijeti Alex, promatrajući svojega gosta neznatno suženim očima. - Sumnjate na prisluškivanje, Tatarinov?

- Uvijek... nikada dovoljno opreza - reče čovjek.

- Otkako je car osnovao ono proketo Povjerenstvo za opću sigurnost, njihova je tajna policija svuda.

- Stao je ispred kamina, nogu malo razmaknutih kao da se nalazi na palubi broda, i zagledao se u svoju votku.

- Pa, ako ste se uvjerali da nema opasnosti, možda bismo mogli prijeći na stvar - potakne ga

GIGA

Alex i popije još jedan gutljaj konjaka.

- Tatarinov je donio neke uznemirujuće vijesti s dvora - reče vojvoda. - Čini se da je car našao nešto o našem malenom podvigu.

Alexovo se opušteno držanje nije promijenilo, ali mu se pogled izoštrio. - Zna li imena? Tatarinov odmahne glavom. - Koliko ja znam, ne zna, ali je postao svjestan činjenice da oko njega ima ljudi koji su... nezadovoljni, moglo bi se reći... njegovim carskim postupcima na svjetskoj pozornici.

- Sto je čista istina - ustvrdi Konstantin. - Dok se car šepiri i pozira na obalama rijeke Njemen, veličajući svoj sporazum s Napoleonom, Bonaparte mu se smije iza leđa. Iskoristit će Rusiju i odbaciti je čim je posve iscijedi, a car to ne može ili *ne želi* vidjeti. Što se njega tiče, Tilsitski mir je Napoleona učinio njegovim najboljim prijateljem, neosvojivim saveznikom.

Glas mu se frustrirano povisio dok je hodao amo-tamo malenom odajom. - U tome ne sluša čak ni svoju majku. Carica udova uopće ne taji što misli o tom zbližavanju s Bonaparteom.

- Istina je. Inače je Aleksandar sluša, ali ne po tom pitanju. - Nikolaj turobno odmahne glavom. - Ako ga se ne može opametiti, treba ga maknuti... na ovaj ili onaj način.

- Lakše, lakše, prijatelju - ukori ga Alex. - Neke je stvari bolje ne izgovarati.

- Sasvim točno - složio se Tatarinov. Konstantin je nešto progundao i ponovno si napunio čašu, iskapivši je u jednom gutljaju.

- Ti si jedini čovjek u kojeg on nikad neće posumnjati, Alex - reče Nikolaj. - Odrastao si s njim, dijelili ste učionicu, ti si njegov pouzdanik. - Pozorno se zagledao u Alexa ispod gustih sivih obrva. - Ne može ti biti lako razmišljati o takvom činu izdaje.

U prostoriji je zavladao napeta tišina dok Alex nije tiho rekao: - Ja to ne doživljam kao izdaju. To je ružna riječ, a ovdje govorimo o spašavanju naše zemlje, čak i ako je to po cijenu jednog čovjeka.

- Car je arogantna budala - ustvrdi Konstantin. - U njemu ima previše njegova oca, a premalo njegove bake, carice Katarine. Ako mene pitate, rekao bih da se moramo riješiti cara, njegove žene i njegove majke... dati prijestolje carevoj sestri, nadvoj-votkinji Katarini, ona je jedina među njima koja ima pamet i duh stare carice.

Alex ništa nije govorio dok se oko njega odvijala rasprava. Razmišljao je o carevu djetinjstvu, o načinu na koji je bio zaštićen, mažen, potican da sebe smatra gotovo božanstvom, onako blizu savršenstva i nepogrešivosti kako ljudsko biće uopće može biti. Nikad mu nitko nije ukazivao na pogreške, a njegove su želje uvijek imale prednost. Kakve izgleda ima odrastao muškarac da dosegne mudrost u takvim okolnostima? Odavno mu se već činilo čudnim da je careva baka, velika carica Katarina, žena iznimne mudrosti, intelekta i obrazovanja, koja se dopisivala s najvećim umovima civiliziranog svijeta, tako pogriješila u oblikovanju svojeg nasljednika.

- Veoma si šutljiv, Alex.

Nikolajevo je pitanje trgnulo Alexa iz razmišljanja. - Ispričavam se, razmišljao sam.

- Korisne misli, nadam se - pomalo kiselo reče Tatarinov.

- Možda jesu, možda nisu. - Alex je sa zanimanjem promatrao tek pristiglog člana londonskih emigrantskih krugova. To je svijet koji privlači svakojake vrste ljudi, glupane i mudrace, bogate i siromašne, ali svi su aristokrati koji su bili primorani napustiti Majku Rusiju ili su tako sami odlučili. Tatarinov je drukčiji - nebrušeni dijamant kojemu nedostaje ugladenost uobičajenog emigranta - ljudi poput ostalih u prostoriji koji iznad svega vole svoju zemlju i njezinu čast. Sto motivira čovjeka kakav je Tatarinov? Treba ga promatrati.

- Mislio sam da bi bilo korisno otkriti što car točno zna... ili sumnja - reče Alex.

- U tebe ima povjerenja. Možeš li ti to otkriti?

- upita Konstantin.

Alex kimne. - Ionako sam mu kanio pisati za dan ili dva. Spomenut ću tu temu i vidjeti kamo

GIGA

će nas to odvesti. - Potisnuo je zijevanje.

- Ah, ne damo ti spavati - reče Nikolaj i ustane.

- Oprosti nam.

- Ni slučajno - zanijekao je Alex, ali je i on ustao. Zapravo, ni najmanje ga nije umaralo ništa, osim trenutnog društva. Pred njim je još nekoliko sati posla i jedva je čekao da počne.

Ispratio je svoje goste i vratio se u salon za primanje gdje je Boris skupljao čaše. - Stavi drva u vatru, Borise, i ostavi bocu konjaka - reče mu Alex i priđe malenu pisaćem stolu. - Onda možeš zaključati i poći u krevet.

- Kako želite, prinče Prokov.

Alex je privukao snop papira i uzeo pero. Naoštrio mu je vrh, zamišljeno se mršteći. Njegovi posjetitelji nisu svjesni činjenice da je on u Londonu prema carevu nalogu, te će uskoro postati neslužbene oči i uši za Rusiju. Car će u sljedećih nekoliko tjedana opozvati svojeg veleposlanika, a kad se diplomatski odnosi s Engleskom službeno prekinu, trebat će mu netko tko će ga obavještavati o engleskim političkim i diplomatskim potezima i mišljenjima. Alex, koji će igrati ulogu bezbrižnog aristokratskog emigranta, nezainteresiranog za politiku, kojeg zanimaju jedino ležerni užici u blještavim plesnim dvoranama i salonima londonskoga visokoga društva, savršeno je postavljen za tu svrhu. Ima na raspolaganju samo nekoliko tjedana za učvršćivanje svojeg položaja u pravim krugovima.

No ima još jedan adut u svojem rukavu. Pristup tajnom udruženju ruskih revolucionara čija je baza u Londonu. Informacije koje izvuče od njih također će biti od vitalnog značenja i važnosti za cara.

Alex je počeo pisati.

Drugo poglavlje

- Teta Liv... teta Liv... probudi se, vratili smo se. Uzbuđeni glas malenog djeteta izvukao je Liviju iz dubokog sna bez snova. Maleni su je prsti nestrpljivo lupkali po obrazu.

- Franny, dušo, nemoj uznemirivati tetu Liv -čuo se prijekor što ga je mirnim glasom izgovorila Aurelia Farnham. - Liv, oprost, nisam znala da je otišla k tebi.

Livia je otvorila oči i nasmiješila se. Podigla se na lakat i maknula svoju tamnu kosu s lica. - Ellie, vratila si se - oduševljeno je rekla. - Franny, ljubavi, sad sam budna, nema potrebe da me i dalje šakljaš po licu. Popni se na krevet. - Potapšala je pokrivač, pozivajući je.

- Tako smo dugo putovale, teta Liv, kilometre i kilometre, sve od Škotske do djedove kuće, a Susannah je povraćala po Linton i Stevieju -brbljala je djevojčica dok se pentrala na krevet.

- Drago mi je da nisam bila u toj kočiji - reče Livia i nasmiješi se Aureliji. - Premda bih rado posjetila Nell i Harryja u Škotskoj da me moj otac nije trebao. Gdje su oni sada? Još u Ringwoodu, ili su se vratili u London s vama?

- Ne, još su u Hampshireu, u Dagenham Manoru. Harry vrti Markbyja oko malog prsta... to je pravo čudo. Ne bi vjerovala.

- Ne, ne bih - reče Livia i podigne se na jastucima. Grof od Markbyja, otac Nellina prvog muža koji je poginuo u ratu, impresivan je džentlmen. -Znači, pomirio se s Nellinom udajom?

- Čini se - reče Aurelia. Prišla je vratima i otvorila ih nakon što se čulo diskretno kucanje. - Ah, čaj. Hvala, Hester. - Pridržala je vrata mladoj sluškinji koja se mučila pod težinom krcatog pladnja.

Hester ga je spustila na komodu i napravila kniks. - Hoću li ja uliti, gospojo?

- Ne, ja ću - reče Aurelia i podigne srebrni čaj-nik. - Možeš li zamoliti Daisy da dođe po Franny i odvede je na doručak?

- Da, gospojo.

- Hvala, Hester - reče Livia i uz osmijeh je otpusti. Djevojka se opet naklonila i požurila iz sobe.

- Ne želim doručak - ustvrdi Franny, dureći se. - Želim ostati ovdje s vama.

- Umirala si od gladi prije deset minuta - rekla je njezina majka dok je ulijevala čaj u delikatne Sevres šalice. - I ne želiš uzrujati gospođicu Adu ili gospođicu Mavis tako što nećeš pojesti doručak koji te već sigurno čeka. Znaš kako uvijek stave meda na tvoju zobenu kašu. Franny je izgledala sumnjičavo, ali se nije previše bunila kad je njezina dadilja nekoliko minuta kasnije došla po nju.

- Obožavam to dijete, ali me doista iscrpljuje -reče Aurelia i zatvori vrata za njima. - Brblja deset puta više nego Stevie i Susannah zajedno. -Skrušeno se nasmiješila na suprotnost između djece njihove prijateljice Nell i svoje brbljave kćeri. Sjela je na rub kreveta sa šalicom čaja u ruci. -Dakle, što si ti radila?

- Ništa posebno zanimljivo - reče Livia i umoči puslicu od badema u svoj čaj. - Sinoć sam ipak imala prilično neobičan susret... ali najprije mi reci kako su Nell, Harry i djeca. Nell mi se nije javila otkako su otputovali iz Škotske da bi se vratili kući. Želim čuti sve o tome kako je Harry šarmirao grofa. Mislila sam da će Markbyja udariti kap kad su se vjenčali.

- Vjerojatno je bio blizu tomu kad je prvi put čuo za vjenčanje - reče Aurelia. - Ali je na koncu morao prihvatiti gotov čin.

Aurelia i njezina šogorica, Cornelia Dagenham, ostale su udovice jer su njihovi muževi poginuli u bitci kod Trafalgara, a Cornelijin svekar, grof od Markbyja, glavni je upravitelj nasljedstva njihove djece. Kad se Cornelia zaljubila u Harryja, vikonta Bonhama, i s njim se potajno vjenčala prije šest mjeseci, svi su očekivali da će grof obasuti svojim gnjevom sve oko sebe.

- Ali nije to morao prihvatiti ljubazno - reče Livia i nagne se u stranu kako bi odložila svoju šalicu.

GIGA

- Istina, ali ima nečega u Harryju... još čaja?
- Da, molim te. Znam na što misliš, on je neka vrsta nepobjedive sile - reče Livia uz tihi smijeh.
- Na kraju krajeva, Nell mu nije mogla odoljeti, a svim se silama trudila.
- Tako je - složila se njezina prijateljica i također se nasmijala dok joj je ponovno pružala šalicu.
- Ali sad je tako sretna, Liv. - Tiho je uzdahnula.
- Zavidim joj. Pogrešno je od mene da joj zavidim na sreći, ali ne mogu si pomoći.
- Nije pogrešno od tebe - brzo će Livia, pružajući ruku prijateljici. - Pojavit će se neki Harry i za tebe, Ellie. Sigurna sam. - Njezini su prsti čvrsto stisnuli Aurelijine.
- Aurelia slegne ramenima i nasmiješi se. - Možda - reče. - Ali sad želim čuti o tom neobičnom susretu od sinoć.
- Ruski princ, možeš li vjerovati - reče Livia i nasloni se na jastuke, a oči su joj veselo blistale.
- Naočiti ruski princ? - upita Aurelia, a sad su i njezine oči zablistale.
- Veoma - reče Livia. - A pomalo je i on nepobjediva sila. Gurnuo je Bellinghama u fontanu. - Gledala je kako se Aurelia previja od smijeha, a zatim joj se i sama pridružila kad joj se pred očima pojavila slika užtogljenog lorda Bellinghama u Claringtonovoj fontani.
- Sve mi ispričaj - reče Aurelia, a Livia joj udovolji.
- Veoma intrigantno - reče Aurelia kad je njezina prijateljica završila priču. - Jedva čekam da ga upoznam. Čini se da kani doći u posjet.
- Svakako je ostavio takav dojam - složila se Livia, odgurnula pokrivače i spustila noge na pod.
- Ali jutros imam dogovor s Lilly Devries, idemo jahati u park, pa će se razočarati ako doista dođe.
- Prišla je ormaru i širom ga otvorila. - Hoćeš li poći jahati s nama, Ellie?
- Ne, mislim da neću - reče Aurelia i pođe prema vratima. - Ne jutros. Malo sam umorna nakon putovanja. Krenule smo iz Basingstokea u šest ujutro, a Franny je ustala u pet.
- U tom slučaju, možda ćeš imati priliku upoznati ruskog princa ako zaključiš da nisi previše umorna za primanje posjeta umjesto mene - nasmijala se Livia kad je posegnula u ormar kako bi izvadila odjeću za jahanje.
- Možda - reče Aurelia. - Vidjet ćemo se dolje na doručku.
- Odmah ću sići - obećala je Livia dok je istresala nabore tamnozelenih haljine. - Ako vidiš Hester, reci joj neka dođe gore. Ovu suknju treba izglačati.
- Reći ću joj. - Aurelia iziđe iz spavaće odaje. Livia je raširila haljinu na krevetu, a potom je odjenula kućnu haljinu od tafta koja je vidjela i bolje dane. Četkala je svoju gustu, crnu kovrčavu kosu kad se ponovno pojavila Hester, a uz noge joj je poskakivao par lakelandskih terijera. Psi su jurnuli prema Liviji, pozdravljajući je uzbuđenim lajanjem, podigavši se na stražnje noge kao da je nisu vidjeli godinu dana.
- Ledi Farnham je rekla da me trebate, gospojo
- glasno će Hester kako bi nadglasala pse.
- Da, Hester. Možeš li izglačati moju haljinu za jahanje, molim te... Tiho budite, maleni. I meni je drago što vas vidim. - Livia je odložila četku za kosu i sagnula se kako bi pozdravila terijere koji su joj se pokušavali popeti u krilo. - Sad idem dolje na doručak. Bila bih ti veoma zahvalna kad bi mi za pola sata gore donijela vruće vode.
- Da, gospojo. - Hester je uzela haljinu i žurno se udaljila. Livia je izišla za njom, a psi su joj poskakivali za petama.
- Aurelia je čitala novine *Morning Gazette* u udobnom salonu što su ga Livia i njezine prijateljice pretvorile u privatni dnevni boravak čim su stigle u kuću na Cavendish Squareu. Kuća više nije podsjećala na hladno, zapostavljeno zdanje puno propuha u koje su stigle

GIGA

početkom te godine.

- Tvoj se princ spominje ovdje u vijestima s dvora - rekla je, podigavši glavu kad su Livia i psi ušli. - Predstavljen je na prijemu u jednom od kraljičinih salona za primanje prije dva dana. Vidiš...

- Pružila joj je novine i odgrizla komadić prepečenca.

Livia je sjela i pročitala članak. - Nije rekao koliko dugo je u Londonu - primijetila je i posegnula za vrčem kave. - Ali iz ovoga se može zaključiti da je ovdje samo tjedan ili dva. Valjda to objašnjava zašto nikad ranije nisam naišla na njega.

- Princ Prokov - zamišljeno će Aurelia, uzimajući još jedan komad prepečenca. - Misliš li da je emigrant ili samo strani posjetitelj?

Livia slegne ramenima. - Nije rekao. Ali rekao je da je politika dosadna i da s tim ne želi imati nikakve veze. Mislim da je ovdje samo radi igre.

- Diletant, znači - reče Aurelia uzdigavši obrvu.

- Jesi li sklona igranju s njime, Liv?

Livia je razdraženo osjetila kako joj obrazu gore.

- Ovisi o igri - odgovorila je i nemarno slegnula ramenima.

Aurelia je kimnula, a njezine su smeđe oči pronicavo proučavale prijateljicu na drugoj strani stola. - Moglo bi biti zabavno - spokojno je primijetila i posvetila se doručku.

* * *

Prekrasno je jutro za jahanje, pomislila je Livia kad je izišla iz kuće, navlačeći rukavice dok je stajala na vrhu stuba. Malo se snuždila kad je vidjela konja koji ju je čekao na ulici. Iz javne konjusnice su joj ponovno poslali uškopljenog šarca. Dosadan je i trom za jahanje čak i kad je u svojem najboljem izdanju, a Livia je, bez lažne skromnosti, znala da je izvrsna jahačica i da joj taj konj nimalo ne odgovara. No ne može si priuštiti držanje vlastitoga konja u Londonu, a sirotinja ne može birati, odlučno je rekla samoj sebi dok je silazila stubama.

Iz javne konjusnice s konjem je stigao i postariji konjušar koji joj je pomogao da se popne u sedlo.

- Kamo, gospojo?

- Hyde Park... ulaz Stanhope - reče Livia nakon što se smjestila na sedlu, osjećajući kako se pod njom pomiču široka leđa šarca.

Konjušar je uzjahao niska, čvrsta konja i zazviždao kroza zube. Oba su konja odmah krenula naprijed. Livia je svojeg tromog konja vodila kroz krcate ulice. Čak ni bučni kaos Piccadillyja nije djelovao na smirenost životinje. Idealan je za nervoznog jahača, pomislila je, ali krajnje dosadan za nekoga tko voli životinju vatrena duha.

Osjećaj zavisti bio je jači od nje kad je ugledala Lilly Devries koja je sa svojim konjušarom čekala odmah iza ulaza u Hyde Park. Lilly je sjedila na živahnoj sivoj kobili lijepih linija i otmjena koračanja. No s druge strane, Lillyn muž veoma je bogat čovjek.

- Dobro jutro, Livia. Nije li dan prekrasan? - Lilly je zračila uobičajenim entuzijazmom kad joj se prijateljica pridružila. - Kako je bilo sinoć na balu Claringtonovih? Bilo mi je muka jer nisam mogla poći, ali Hector je insistirao na tome da večeramo s njegovim roditeljima... tako dosadno, ne mogu ti opisati. - Okrenula je konja na široku traku pješčanog tla koja se pruža uz popločanu stazu za kočije kroz cijeli park. Njezin je konj otmjeno poskakivao uz šarca širokih leđa.

Livia je nemarno čavrljala o balu, iznenađena činjenicom da je iz nekog razloga izbjegavala spominjanje Rusa. Lilly bi se pretvorila u uši, kao i uvijek fascinirana svakom mrvicom tračeva. Nije postojao nikakav razlog da Livia ne spomene svoj susret s princem Prokovom, premda nikomu, osim Ellie i Nell, neće pričati o Bellinghamovu neželjenom kupanju u fontani, a ipak se libila bilo što reći o princu.

GIGA

- O, gledaj, ondje je pukovnik Melton - odjednom će Lilly prekinuvši Livijinu površnu priču.
- U društvu koje ide prema nama.

Livia podigne pogled. Približavala im se skupina od triju jahača. Dvojica su na sebi imala grimizne odore draguna, a treći civilno jahaće odijelo. Princ Prokov je bio taj treći. Osjetila je drhtaj uzbuđenja na zatiljku.

- Dobro jutro, moje dame. - Pukovnik Melton im je doviknuo pozdrav i galantno zamahnuo šeširod na kojem se kočilo pero. - Ugodan susret, doista. Ledi Devries, ledi Livia. Poznajete lorda Talgartha, naravno. - Pokazao je drugog časnika koji se slično kičeno naklonio. - Poznajete li princa Prokova?

- Mislim da ne - Lilly je rekla uz topao smiješak, pogledom zainteresirano proučavajući neznanca. - Drago mi je, gospodine.

Naklonio se i promrmljao pozdrav, a potom se okrenuo k Liviji. Njegove su blistave plave oči gledale ravno u njezine kad je rekao: - Sinoć sam imao čast upoznati ledi Liviju... kako je krasno što smo se tako brzo ponovno sreli, gospo.

- Doista, gospodine - odgovorila je Livia uz neutralan osmijeh. No zrak je ponovno postao pjenušav poput šampanjca, a žmarci na njezinu zatiljku su se pojačali. To je zbog njegovih prokletih očiju, pomislila je. Nitko nema pravo na tako omamljujuću čistoću boje.

- Smijemo li jahati s vama? - Pukovnik je okretao konja još dok je postavljao uljudno pitanje. - Recite mi, ledi Devries, zašto vas se već tako dugo ne može vidjeti u gradu? Devries vas ne bi smio držati samo za sebe... škrtac. I to ću mu reći.

Lilly se nasmijala i uključila u vedro, bezbrižno očijukanje uvježbanom vještinom, rekavši preko ramena: - Lorde Talgarth, na stazi ima mjesta za troje. Sigurna sam da princ želi produbiti svoje poznanstvo s ledi Livijom. - Zavjerenički se nasmiješila Liviji dok je to govorila.

Livia se svim silama trudila ignorirati taj smiješak, ali nije mogla ignorirati princa koji je okrenuo konja i sad je jahao uz nju. - Kako veličanstvena životinja. - Riječi su joj same izletjele iz usta kad je vranac zabacio glavu.

- Kozački konj - rekao joj je. - Doveo sam ga sa sobom. - Pomalo je omalovažavajućim pogledom odmjerio njezina konja. - Oprostite mi, ali nemam osobito dobro mišljenje o toj životinji.

Livia je potišteno slegnula ramenima. - Životinja iz javne konjušnice... što možete očekivati?

- Ah... doista. - Kimnuo je s razumijevanjem i kao da je odlučio zanemariti tu temu. - Kakva divna slučajnost da smo se ovako sreli. Kanio sam vas posjetiti kasnije tijekom jutra.

- A sad se više ne morate truditi? - upita Livia i uzdigne obrve.

- Nije to nikakav trud, gospo - odgovorio je. - Užitak, to svakako.

- Laskate mi, gospodine. - Livia nije uspjela smisliti duhovitiju primjedbu.

- Nikad - rekao je. Spustio je ton glasa i promrmljao: - Mislim da sigurno znate da ću učiniti sve što je potrebno kako bih vrijeme provodio u vašem društvu. - Oči su mu bile pune smijeha, a njegov tihi glas ispunjen pozivom.

- S pomoći prikladno smještene fontane ili bez nje - rekla je, pokušavajući ignorirati poziv, što joj uopće nije uspjelo.

- To je bolje - rekao je jednako tiho kao i ranije. - Veoma ste lijepi kad se vaše oči smiju.

Livia je posve izgubila želju za smijehom. Zurila je u njega i zatim izjavila: - Nimalo me ne zanimaju besmisleni i ekstravagantni komplimenti, prinče Prokov. Možda oni djeluju u Rusiji, ali ja izjednačavam suzdržljivost s iskrenošću.

- A zašto mislite da nisam iskren? - pitao je, očito se ne smatrajući ukorenim.

- Uopće me ne poznajete - rekla je. - A u ovoj zemlji ne hodamo naokolo neznancima izjavljujući intimne komplimente.

- Pa, naviknut ćete se na moj način - odgovorio je uz vedar smiješak. - A možda će vam se čak i svidjeti. Hoćemo li prijeći u lagani kas, ako se tu vašu životinju može navesti na to?

GIGA

Nagnuo se u stranu i svojim bičem udario njezina konja po slabinama. Životinja je poskočila kao da ju je nešto ubolo i krenula stazom korakom koji je pomalo podsjećao na nezgrapnan kas. Livia je bila previše zaokupljena nastojanjima da se prilagodi lelujavom kretanju da bi izrazila svoj gnjev dok je princ kraj nje elegantno sjedio na svojem konju koji se kretao otmjenim kasom. Uskoro su pretekli ostale, a kad su im se maknuli iz vida, Alex je zategnuo uzde i njegov je konj usporio. Međutim, Livijin je konj nastavio istim ritmom, te joj je trebalo nekoliko pokušaja prije nego ga je uspjela navesti da uspori.

- Kako se usuđujete tako nešto učiniti? - bijesno je pitala kad je uspostavila kontrolu nad životinjom. - Posve ste me iznenadili.

- Želio sam biti nasamo s vama - rekao je kao da je to najobičniji i posve razuman razlog za udaranje njezina konja. - I uopće niste bili u opasnosti, iznenađeni ili ne, draga moja. Možete se nositi s daleko živahnijom životinjom od tog tromog stvorenja.

- To je možda točno, ali ipak niste imali pravo tako postupiti - uporno je nastavila, premda se njezin gnjev istopio. Bilo je nečeg neodoljivog u osobnosti tog čovjeka. Uklanjavao je sve prigovore i zapreke na svojem putu. Bilo bi drukčije da se osjećala na bilo koji način uvrijeđena, ali nije.

- Onda ćete mi oprostiti? - pitao je i dotaknuo joj ruku. - Hajde, nemojte se ljutiti na mene, Livia. - Laskavo joj se nasmiješio. - Osim toga, znate da ta životinja ne bi ubrzala uz manji poticaj od onoga. Je li mi oprašteno?

Livia na to ništa nije rekla. Osvrnula se preko ramena i neutralno primijetila: - Čini se da smo u mahnitijem izgubili konjušara.

- Teško da je bila mahnita.

Slegnula je ramenima. - Nije bila baš ni pristojna. Moram se vratiti do ledi Devries prije nego pošalje potragu za mnom. - Okrenula je konja i podigla svoj bič na pozdrav. - Zbogom, prinče Prokov.

- Dopustite da vas otpratim do vaše prijateljice. Čini se da je to najmanje što mogu učiniti kako bih se iskupio - rekao je i mirno usmjerio konja uz njezinog. - I bio bih počašćen kad biste mi dopustiti da vas otpratim kući. Običan konjušar, još k tome konjušar iz javne konjušnice, nije baš odgovarajuća pratnja za jahanje londonskim ulicama. Vaš bi se konj mogao prestrašiti, propeti se i nekamo odjuriti s vama.

To je bilo previše. Livia je prasnula u smijeh. Alex ju je zadivljeno gledao, ali je ovoga puta bio dovoljno mudar da se suzdrži od daljnjih intimnih komplimenata. Bio je nagrađen njezinim prešutnim pristankom da je prati do ostalih.

- Gdje ste bili? - Lilly je pitala s prizvukom prijekora u glasu. - Nikad ne smiješ galopirati u parku, Livia.

- Konj ledi Livije odjurio je s njom - ozbiljno će princ. - Nije ga uspjela obuzdati. Pošao sam joj pomoći.

- Stvarno? - reče Lilly, pomalo sumnjičavo promatrajući prijateljičina konja. - Ne izgleda kao da bi mogao učiniti tako nešto.

- I nije - reče Livia. - Princ misli da je duhovit. - Hladno mu se osmjehnula. - Zlosretni nesporazum. Mislim da možda ne razumije engleski humor.

- O, *touche* - promrmljao je i podigao ruku poput mačevaoca koji priznaje pogodak.

- Pa, nije počinjena nikakva šteta - srdačno će pukovnik Melton. - Hoćemo li nastaviti s jahanjem?

- Ne, moram se vratiti na Cavendish Square - reče Livia. - Ledi Farnham se jutros vratila sa sela i moram joj praviti društvo.

- Onda smjesta pođimo - reče Alex. - Dama ne smije čekati više ni minute. - Posegnuo je za njezinim uzdama kako bi konja skrenuo na stazu. Livijin je bič zamahnuo i udario ga po nadlancu.

GIGA

Povukao je ruku jedva prigušivši povik i susreo njezin vatreni pogled. - Hvala vam na ponudi, gospodine - rekla je varavo slatkim tonom. - To je tako ljubazno od vas, ali bojim se da moram odbiti. Molim vas, ostanite sa svojim prijateljima. -Pozdravila se s ostalima i okrenula konja prema ulazu Stanhope, a konjušar je krenuo za njom.

Alex joj je dao minutu ili dvije prednosti, a potom se i sam ispričao i krenuo za njom.

Sustigao ju je prije nego je stigla do ulaza i uhvatio korak s njom. Ničim nije pokazala da je svjesna njegove nazočnosti, a on je nakon dugotrajne tišine rekao: - Ono je bila velika greška s moje strane. Hoćete li mi i to oprostiti?

Okrenula se i pogledala ga kad su stigli do Piccadillyja. - Sto vi mislite, tko ste vi? - Pitanje je više zvučalo zbunjeno nego ogorčeno. - Jedva vas poznajem, a vi se prema meni ponašate kao da imate nekakvo pravo... kao da se poznajemo od kolijevke ili tako nešto.

Odglumio je drhtaj. - O, ne... ne nedužna intimnost prijatelja iz djetinjstva... to mi uopće ne bi odgovalo.

- Ni meni ne bi odgovalo - odgovorila je Li via, iznenadi vši samu sebe. *Zašto sad posve prirodno s njim čavrlja, kao da se poznaju mjesecima i on je nikad nije razbjjesnio?*

Razdraženo je odmahнула glavom, čvrsto zatvorila usta i više ih nije otvarala dok nisu stigli na Cavendish Square.

Alex je sišao s konja prije nego je konjušar zaustavio svojega. Pružio je ruku Liviji. -

Dopustite da vam pomognem, gospo.

- Nije mi potrebna pomoć - otresito je rekla, ignorirajući njegovu ruku. Graciozno je kliznula sa sedla i poravnala svoje skute. - Želim vam ugodan dan, prinče Prokov.

- Veoma sam žedan - pomalo tugaljivo će Alex.

- Misлите li da bi mi vaš batler mogao dati čašu vode? Žao mi je što se namećem, ali... -

Izražajnom je kretnjom dotaknuo grlo.

- Ako sidete do kuhinjskih vrata, niz one stube, sigurna sam da će vam sluge pomoći - reče Livia. Njegov je izraz lica postao tako smućen i potišten da nije uspjela odoljeti, već se vragolasto nasmiješila.

- Da sam znala kako će ugodan osjećaj biti vas dovesti u neugodan položaj, prinče Prokov, bila bih se više potrudila ranije - rekla je i zakoračila na prvu stubu pred ulaznim vratima. - Molim vas, udite. Sigurna sam da ću uspjeti naći nešto bolje od obične vode.

- Previše ste ljubazni, gospo - suho će Alex. Slijedio ju je, razmišljajući da bi mu bilo pametnije, kad je riječ o ledi Liviji Lacey, da se posve ne oslanja na svoju uobičajenu taktiku ako situaciju želi okrenuti u svoju korist. Brže se prilagođava njegovim metodama no što je navikao. Iz nekog razloga ta ga misao nije naljutila, što se moglo očekivati; zapravo je izazvala unutarnji osmijeh. Ona će se pokazati dostojnim plijenom.

Livia je udarila mjedenom alkom žestinom koja je iznenadila njezina pratitelja. Zvuk je odzvanjao tihim trgom. - Moj batler slabije čuje - objasnila je.

- I sporije se kreće. - Opet je udarila alkom.

Vrata su se uz škripu otvorila i Morecombe je provirio van. - O, to ste vi - rekao je, kao i obično.

- Koga ste drugog očekivali, Morecombe? -Livia je gurnula vrata kako bi starog slugu navela da se odmakne natrag. - Molim vas, uzmite bič, rukavice i šešir princa Prokova... sve što želi skinuti. - Prošla je kraj njega u predvorje, a Alex je, osjetivši da mora iskoristiti priliku dok su vrata otvorena, hitro ušao za njom.

Starac u pregači od čohe, krajnje neobično za batlera, odmjerio ga je pogledom. Bez riječi je pružio kvrgavu ruku da uzme posjetiteljev bič i šešir, a zatim je čekao da Alex skinе fine kožnate rukavice.

- Je li ledi Farnham u salonu, Morecombe? -upita Livia.

- Ne, kol'ko ja znam - reče starac i još jednom pogledom odmjeri princa.

- Pa, možda biste mogli nekoga poslati da je nađe i kaže joj da imamo gosta - predloži Livia.

GIGA

-I možda biste mogli donijeti šeri u malenu dvoranu? - Jasno se osjećao upitni ton. To očito nije bila naredba.

Morecombe je samo nešto progundao i udaljio se u smjeru kuhinje, vukući noge, a Alex je slijedio Liviju u lijepu malenu dvoranu. Vidjelo se da su namještaj i presvlake izlizani i stari, a boje turskog saga i baršunastih draperija donekle su izbljedjele, ali njemu se činilo da to samo naglašava šarm prostorije.

- Kako neobičan sluga - primijetio je. - Ako je on sluga.

- Na neki način - reče Livia. - On, njegova žena i njezina sestra, blizanke su, bili su u službi moje rođakinje. Ja je zovem teta Sophia, ali mislim da je bila tek daljnja rođakinja... u svakom slučaju, ostavila mi je kuću, kao što sam objasnila, ali uz uvjet da Morecombe i blizanke ostanu ovdje sve dok oni to žele. - Kratko se nasmijala. - Imaju svoje ekscentričnosti, svakako, ali i određeni šarm. Čovjek se navikne na njih.

- Shvaćam. - Alex se okrenuo kad su se iza njega otvorila vrata. Ušla je žena koja je nosila bocu od brušenog stakla i čaše. Činilo se da je malo starija od Livije, a njezina je plava kosa bila spletena u pletenicu učvršćenu oko lijepo oblikovane glave. Njezine su smeđe oči bile blage i tople.

- Morecombe je rekao da imamo gosta - rekla je ugodnim glasom. - Mislila sam da će biti brže ako sama donesem šeri. - Spustila je pladanj na bife.

- Ellie, dopusti da ti predstavim princa Prokova - reče Livia. - Prinče Prokov, ovo je leđi Farnham, moja prijateljica i... ovaj... pratilja. - Namignula je Aureliji koja se nasmijala.

- Samo radi zlobnika - reče Aurelia i pruži ruku gostu. - Prinče Prokov, drago mi je da sam vas upoznala.

- Zadovoljstvo mi je, leđi Farnham. - Naklonio se nad njezinom rukom i podigao je do svojih usana.

- Šeri, prinče. - Livia mu je pružila čašu kad je pustio Aurelijinu ruku. - Ili biste možda doista radije popili čašu vode? - Njezine su se crne obrve uzdigle, a u sivim se očima pojavio vragolasti sjaj.

Odlučio je to ignorirati, barem zasad. - Šeri će sasvim odgovarati, hvala vam - reče i uzme čašu.

Osvrnuo se po prostoriji i primijetio: - Kako ugodna odaja. - Prišao je veličanstvenom kaminu, nastojeći svoje zanimanje prikazati posve ležernim. Ali izjedala ga je želja da prouči svaki centimetar ove kuće. Godinama je proučavao nacрте kuće i znao je položaj svake sobe, čak i prostora na tavanu. A sad je napokon ovdje.

Pijuckao je šeri i promatrao portret iznad kamina. Mlada žena odjevena za posjet dvoru, s perjem u naprašenoj, kompliciranoj frizuri, promatrala ih je sa slike. Činilo se da pogled njezinih plavih očiju dopire do svakog kutka, a gotovo je mogao zamisliti da na trenutak vidi njegovu dušu.

Treće poglavlje

- Dakle, što misliš o njemu? - Livia je pitala Aure-liju kad se deset minuta kasnije vratila u malenu dvoranu, nakon što je princa ispratila do vrata.

Aurelia je oklijevala, birajući riječi. - Zapravo, teško je reći - na koncu je rekla. - Šarmantan je, čak ugodan, i nedvojbeno privlačan.

Livia se malo namrštila. - To zvuči kao osuda slabašnim pohvalama, Ellie.

- Bio je ovdje samo deset minuta - naglasila je Aurelia dok je preslagivala krizanteme u vazi na bifeu. - To nije dovoljno vremena da se stvori određeno mišljenje... sigurno ne bi bilo pošteno nakon tako kratkog susreta.

Livia uzdahne. - Ne, imaš pravo, naravno. I također imaš pravo kad kažeš da je šarmantan i naočit. Isto je tako veoma odlučan kad želi da nešto bude po njegovu.

- Zašto? Sto se dogodilo? - Aurelia joj je preko ramena dobacila pronicav pogled.

Livia je slegnula ramenima i spustila se u naslonjač. - Pa, najprije je bilo ono kad je sinoć plesao sa mnom, a zatim jutros... - Ispričala joj je o jahanju. - U svemu tome neobično je, Ellie, da čak i dok se bunim da nekako manipulira mnome, čini se da mi to zapravo ne smeta. Dakle, moraš priznati da je to veoma čudno.

- Veoma čudno - složila se njezina prijateljica. Otresla je kapljice vode s ruku. - Meni se čini da ti princ Prokov udvara na neki veoma odlučan način. - Obrisala je ruke čipkastim rupčićem. -Zasigurno si sinoć na balu ostavila snažan dojam na njega... od prvog trenutka kad te ugledao.

- Ali to je apsurdno - reče Livia. - Razuman čovjek neće jednom pogledati ženu u plesnoj dvorani i trenutno odlučiti da joj želi udvarati.

- Događalo se - reče Aurelia, smiješeći se. - U svakom slučaju, čini se da ti uživaš u toj igri, Liv.

- Izgleda tako - složila se Livia. - Zapravo, ne može mi škoditi, a kad prestanem uživati, jednostavno ću je prekinuti. - Skočila je na noge. - A to me podsjetilo... sad kad si se vratila, možemo organizirati društvo za odlazak u operu, a prije toga ovdje prirediti malenu večeru. Vrijeme je da uzvratimo malo gostoljubivosti, nije li tako?

- Svakako - reče Aurelia. - Hoćemo li pozvati princa?

- Zašto ne? - reče Livia, a u očima joj se ponovno pojavio vragolasti sjaj. - Ne moram uvijek biti miš... mogu biti i mačka. - Izišla je iz malene dvorane, hodajući lagano i uzbuđeno.

Aurelia je odmahнула glavom s osmijehom na usnama, ali i treptajem sumnje u očima. Livia je tijekom proteklih mjeseci imala niz udvarača, a Aurelia je bila sigurna da je bilo i nekoliko bračnih ponuda, ali Liv ni o jednoj nije ozbiljno razmišljala, premda je uvijek govorila da ne traži ljubav, ili sjajnu priliku, već samo nekoga uz koga će se ugodno osjećati, tko će joj osigurati udoban život i priliku da ima djecu. No Aurelia je bila sigurna da njezina prijateljica traži nešto više. Neće se zadovoljiti nečim ili nekim tko je na neki način ne uzbuđuje. Nekako se činilo da ju je zagonetni ruski princ zainteresirao kao nitko drugi iz londonskog visokog društva.

Aurelia je zamišljeno lupkala prstima po ustima. Livia nije glupa i nije naivna. Posve je sposobna paziti na sebe i donositi vlastite odluke. Unatoč tomu, Aurelia je zaključila da nema nikakve štete u tome ako se istraže prinčeve životne okolnosti. Možda bi Cornelijin muž, vikont Bonham, mogao nešto saznati. Harry ima dovoljno kontakata u Londonu, u diplomatskim i političkim krugovima, kao i u čisto društvenim. I on sigurno zna kako se postavljaju prava pitanja.

Odmah će pisati Corneliji, odlučila je Aurelia. Ako ništa drugo, Nell bi sigurno željela biti upoznata sa situacijom.

Nesvjestan nagađanja što ih je izazvao u kući na Cavendish Squareu, Alex je jahao prema Hyde Park Corneru zaokupljen vlastitim mislima. Portret žene iznad kamina zaokupljao mu je misli. Ranije je vidio samo njezinu minijaturu, a sad je spoznao da je uopće nije prikazivala onakvom kakva je doista bila. Zapanjila ga je inteligentna čistoća njezinih safirnih očiju dok je zurila s velikog platna. Bjelokosna nijansa njezine kože kao da je zračila nekim unutarnjim sjajem, a njezino držanje, tako pribrano i gotovo zapovjedničko, ukazivalo je na sigurnost, samopouzdanje kakvo nije očekivao na temelju ono malo podataka što ih je uspio izvući iz svojeg oca.

Premda mu njegov šutljivi otac ni o čemu nije mnogo pričao, pomislio je Alex uz poznati osjećaj koji se sastojao od podjednakih doza povrijeđenosti i ljutnje. Čuo je osnovne činjenice o svojem rođenju, ali ništa o emocionalnim vezama koje bi ublažile te činjenice. No njegov je otac mrtav već sedam godina, pa nema nikakve koristi od njegovanja dječje ogorčenosti. Politika i služenje caru Aleksandru zadržali su ga u Rusiji tih dugih sedam godina, ali sad je napokon dobio priliku da nađe odgovore na ona pitanja na koja uistinu treba odgovoriti. Ujahao je u dvorište Tattersallsa, trgovaca konjima kod Hyde Park Cornera. Sjahao je i pre-pustio vranca konjušaru koji je dotrčao kad je ugledao džentlmena koji bi mogao biti potencijalna mušterija. Jedan je muškarac izašao iz pomoćne zgrade s jedne strane konjušnice, odjeven u kožne hlače i haljetak, s kariranim šalom oko vrata i kapom navučenom nisko na oči. Nije izgledao poput čovjeka koji posjeduje i vodi najugledniju trgovinu konjima u Londonu, ali Alexa izgled nije mogao zavarati.

Čovjek je pozdravio Alexa kratkim kimanjem, a zatim je svoju pozornost usmjerio na Alexova konja, profesionalnim pogledom procijenivši vranca. - Veličanstvena životinja - primijetio je i jednom rukom prešao konju po vratu dok mu je drugom milovao baršunaste nozdrve. - Prodajete li, gospodine?

Alex odmahne glavom. - Ni za cijelo bogatstvo.

- Šteta - reče trgovac. - Doista bih vam mogao priskrbiti bogatstvo za njega.

- Nema sumnje - reče Alex. - Ali danas kupujem, gospodine Tattersall. Vi jeste gospodin Tattersall, zar ne?

Čovjek kimne. - Da, jesam, gospodine. Sto mogu učiniti za vas?

Alex je objasnio što želi, a Tattersall je pozorno slušao, povremeno kimajući glavom. - Mislim da ću sutra imati na prodaju upravo ono što tražite. Ako želite, dat ću vam pravo prvokupa. No, to će morati biti na neviđeno. Kobilica stiže tek sutra ujutro.

Alex se namrštitio. To nije uobičajeni način poslovanja, ali ovaj se čovjek razumije u konje i ne bi riskirao svoj posao i ugled lažnom tvrdnjom. -Dajte mi pojedinosti.

- Dobro, gospodine. Ako biste željeli doći u moj ured.

Alex ga je slijedio u malenu prostoriju u kojoj je bilo zagušljivo od vrućine što ju je stvarala peć na ugljen. Sjeo je na rub stola i slušao Tattersallov opis konja. - Odgovarat će - odlučno je rekao po završetku detaljnog opisa. - Isporučite je u moju konjušnicu kad sutra stigne. - Posegnuo je u džep i izvadio svoju bankovnu knjižicu.

Trgovac je mahnuo rukom. - Nema potrebe, gospodine. Podmirite račun krajem tromjesečja.

Alex odmahne glavom. - Ne, volim odmah podmirivati svoje račune.

Tattersall ga je pogledao kao da je sišao s Mjeseca. Iz dugogodišnjeg je iskustva znao da niti jedan dokoni džentlmen ne podmiruje svoje račune sve dok to doista ne mora učiniti.

Međutim, prihvatio je potvrdu za povećani iznos u banci Hoares uz nešto nalik smiješku na mrkom licu, te ga zaključao u ladicu stola. - Ako biste mi dali adresu konjušnice, gospodine, bit će isporučena rano ujutro.

Alex mu je dao adresu, a zatim je odande otišao veoma zadovoljan svojom kupnjom. To je njegova početna salva u opsadi dvorca Livia nakon preliminarnih okršaja. Smatrao je da je iz

tih okršaja izišao kao pobjednik, ali morao je priznati da nije posve siguran u taj zaključak. Vratio se u Ulicu Bruton i otišao ravno u svoje utočište, malenu odaju bez prozora između salona i njegove spavaće sobe. Više je ormar nego prava soba. Upalio je petrolejku i otvorio pisaći stol. U stražnjem dijelu stola nalazilo se dvanaest ladica, po jedna za svaki mjesec u godini, a prvobitna im je namjena bila organiziranje računa kućanstva. Međutim, ove se ladice ne koriste za tako svakodnevnu svrhu. Maleni zlatni ključ sve ih je otvarao.

Alex je izvadio ključ iz džepića ušivenog u podstavu kaputa i otvorio jednu od gornjih ladica. Plavi safiri, malena hrpa dragulja, namigivali su mu na svjetlosti petrolejke. Izvadio je šaku dragog kamenja i raširio ih na mekanu kožnu podlogu na stolu. Veličanstveno kamenje, savršeno rezano i brušeno.

Safiri ili dijamanti? Koji se bolje slažu sa sivim očima?

Otvorio je drugu ladicu i izvadio šaku dijamanta, puštajući ih da mu padaju kroz prste u blještavoj kaskadi te oblikuju hrpu kraj safira. Alex je uzeo draguljarsko povećalo i proučio svaki dragulj posebno, birajući iz obje hrpe. Jasno da ne mora kupovati svoj ulazak u kuću na Cavendish Squareu, ionako je po zakonu njegova. Ne mora udvarati Liviji Lacey. Ona nema nikakva zakonska prava ni na što.

Čim je primio potrebne izvještaje o njoj od svojih doušnika, te se činilo da će odgovarati kao i bilo koja druga neudana žena, došao je u London s namjerom da joj ponudi poslovni prijedlog što bi ga bilo glupo odbiti s obzirom da nije udana i nema imetka vrijednog spomena.

Međutim, ako ona odbije ponudu na koju ga je primorala njegova savjest, onda će on jednostavno preuzeti kuću i naći suprugu negdje drugdje.

Ali od trenutka kad ju je prvi put ugledao na balu Claringtonovih, otkrio je novu i neočekivanu dimenziju situacije: neobičan, ali snažan poriv da osvaja Liviju Lacey iz razloga koji nisu isključivo praktični. Ako odluči na taj način osvajati damu, pa, nitko mu nema pravo govoriti kako će trošiti vlastito bogatstvo.

Uzeo je izabrane dragulje, tri safira i tri dijamanta, i spustio ih u malenu baršunastu vrećicu. Rundell i Bridge, draguljari, moći će učiniti s njima ono što im bude rekao.

Vraćao je druge dragulje u ladice kad je čuo alku na vratima. Tiho je opsovao. Jednako kao i njegov otac, mrzio je slučajne posjetitelje, ali se činilo da je to uobičajeno u ovom gradu.

Gurnuo je vrećicu u džep hlača, zaključao ladice stola i spremio ključ, ležerno se okrenuvši kad je Boris otvorio vrata koja vode u njegovu spavaću sobu.

- Princ Mihael Mihajlovič, Vaša Visosti. U salonu.

- Odmah ću doći. - Alex je još bio u jahaćem odijelu, ne baš prikladna odjeća za primanje gostiju, ali Mihael neće biti sretan ako ga pusti čekati. Ušao je u salon.

- Mihaele, kakvo zadovoljstvo. - Pružio mu je ruku. - Sto ti mogu ponuditi?

- Votku, samo malo - reče njegov gost i prihvati pruženu ruku. - Udoban stan. - Zamahnuo je rukom oko sebe. - Prava je sreća naći tako nešto.

- Tako su mi rekli. - Alex je prišao bifeu kako bi svojem gostu natočio piće. - Ali imam prikladnu kuću na umu u koju ću se useliti čim to bude moguće. Stanovi su uvijek skućeni, a ja volim priređivati zabave.

- Ah. - Njegov je gost mudro kimnuo i prihvatio čašu. - Da... da... pa, čovjek jednako dobro može priređivati zabave ovdje kao i u Moskvi ili St. Petersburgu, ili čak Parizu, usuđujem se reći.

- Priznajem da mi je Pariz prirastao srcu - rekao je Alex dok je za sebe u čašu ulijevao malo slabiju maderu.

- Da, pa, tko zna. Ako se carevo prijateljstvo s Bonaparteom nastavi razvijati, možda ćemo uskoro svi ponovno plesati u plesnim dvoranama Pariza. - Princ je ponovno mudro kimnuo. Jednim je gutljajem iskapio sadržaj svoje čaše i opet kimnuo, ovoga puta s odobravanjem. - Izvrsno... dakle, što misliš o tom poslu, Alexe?

Alex je donio bocu votke kako bi mu ponovno napunio čašu. - O kojem točno aspektu posla,

GIGA

Mihaele?

- O tom poslu prekida diplomatskih odnosa s Dvorom St. Jamesa, naravno - reče stariji čovjek. - Veleposlanik mi je sam rekao kako očekuje da će ga jednog od ovih dana opozvati. Kako možemo znati što se ovdje događa ako tu nikoga nemamo? Englezi su prevarantski gadovi. Bezočno lažu dok te grle kao svojeg najboljeg saveznika. Tko bi trebao motriti na ovaj lonac? To ja želim znati. - Ljutito je preko ruba čaše promatrao svojeg domaćina. Alex nemarno slegne ramenima. - Ma daj, Mihaele, nisi ovdje da bi postavio to pitanje. Ovdje si kako bi dobio potvrdu za svoje sumnje... da?

- Onda, jesi li ovdje po carevu nalogu? - Princ je prestao okolišati.

- Sto ako jesam? - Alex je sjeo na sofu i kretnjom ruke gostu ponudio drugu.

Njegov je gost sjeo i ljutito ga gledao. - Ti si vojnik, Alexe, a ne diplomat.

Alex uzdigne obrve. - Za divno čudo, prijatelju, vjerujem da mogu biti oboje. A čini se da to vjeruje i naš car.

- Ali Englezi ne znaju da si zato ovdje?

Alex se nasmijao. - Teško, Mihaele. Onda to više ne bi imalo smisla. Ja sam društveni leptir, diletant koji misli samo na karte i kocku, očijukanje, možda malo diskretnog zavođenja, kazalište, operu, koncerte, balove i zabave. Ukratko rečeno, muškarac koji se želi samo zabavljati... i tko zna, možda si čak nađem zgodnu, uglednu englesku suprugu. Savršenu domaćicu za sve zabave koje će u moj salon za primanje dovesti londonsku društvenu i političku elitu. - Njegove su bistre plave oči susrele tamniji pogled posjetitelja, a u njima se vidjela samo vedrina. - Kako ti se to čini kao krinka?

Princ polako kimne. - Svakako bi ti osiguralo besprijeorne društvene vjerodajnice. Imaš li već kontakt na dvoru?

Alexov je pogled postao pomalo ciničan. - Kad bih ga imao, *mon ami*, ne bih ti to rekao.

Mihael ga je trenutak ljutito promatrao, a zatim je zabacio glavu i nasmijao se. - Ne... ne, jasno da ne bi. Glupo je od mene što sam te pokušao tako razotkriti. - Ponovno je iskapio čašu, odložio je i ustao. - Pa, više ti neću oduzimati vrijeme, Alexe. Imaj na umu da sam ja ovdje ako ti zatreba savjet starijeg i iskusnijeg čovjeka. - Ispružio je ruku.

Alex ga je ispratio do vrata i tiho ih zatvorio za njim. Minutu je stajao u prigušeno osvjetljenom predsoblju. Dakle, car, koji navodno ima povjerenja u Alexandera Prokova kao u najboljeg prijatelja i pouzdanika, poslao je Mihaela da motri na njega. Povjerenje očito ima svoje granice, očito.

Zapravo, nije mogao zamjeriti caru. Slobodno može pretpostaviti da je povjerenstvo za opću sigurnost aktiviralo nadzor. Međutim, to ne olakšava njegov posao. Mihael je najčešće hvalisava stara budala, i zato je teško predvidjeti što će učiniti. Njegova je odanost caru apsolutna, kao i njegova odanost Majci Rusiji, ali za njega je to dvoje posve isprepletano. Car Aleksandar *jest* Majka Rusija i ne može učiniti ništa pogrešno.

Međutim, ostatak dana ispunit će ugodnijim stvarima. Pozvao je Borisa da mu donese šešir i rukavice, a nekoliko minuta kasnije već je hodao u smjeru Piccadillyja i draguljara Rundella i Bridgea.

Unutar tihih prostorija te radnje diskretni ga je džentlmen, čim je čuo njegov identitet, hitro uveo u drvom obloženu odaju iza prodavaonice gdje je upoznao gospodina Bridgea, dostojanstvenog džentlmena u crnom kaputiću i prsluku, koji je ustao iza masivnog pisaćeg stola kako bi ga pozdravio. - Počasćen sam, prinče Prokov. Kako vam možemo pomoći?

Alex je istresao dragulje u dlan, a potom ih je spustio na baršunastu podlogu na stolu. - Imam jedan dizajn na umu za ove dragulje - bez uvoda je rekao. - Ali sam također spreman poslušati prijedloge.

Džentlmen je jednim pogledom procijenio dragulje i gotovo s poštovanjem rekao: - Dopustite da pozovem našeg vrsnog draguljara, gospodine. - Nestao je bešumno poput crne prikaze i za nekoliko se sekundi vratio u društvu visoka, nemoguće mršava muškarca čija su pogrbljena

GIGA

leđa ukazivala na sate rada u sagnutom položaju.

- Ovo je gospodin Arkwright, gospodine - reče prvi džentlmen. - On je vrsni majstor.

Alex je kratko kimnuo mršavom čovjeku i pokazao blještave dragulje na stolu. - Imao sam na umu prsten i privjesak. Ako imate papira i pero, gospodine Arkwright, nacrtat ću vam kako sam to zamislio.

Draguljar je s nečim sličnim poštovanju promatrao Alexova nastojanja, a zatim je uzeo pero. - Ako smijem nešto predložiti, gospodine. - Napravio je nekoliko promjena.

- Mogu li zaključiti da je to za jednu damu, a ne... kako bih to rekao... ne za debitanticu, gospodine? - promrmlja gospodin Bridge. - Safiri i dijamanti, gospodine... nisu baš prikladni za veoma mlade.

- Svjestan sam toga - rekao je Alex, ali je odmah požalio što je zvučao tako nabusito jer se gospodin Bridge beskrajno dugo ispričavao. - Niste to mogli znati, gospodine Bridge - rekao je i prekinuo njegovo mrmljanje. - No riječ je o tome da dama više nije debitantica i može nositi takve dragulje.

- Da... da, naravno, gospodine. Oprostite mi...

- Zaboravimo sad na to, gospodine Bridge - reče Alex, odmahnuvsi rukom. - Nema potrebe da se time dalje opterećujemo. - Opet se okrenuo prema draguljaru koji je vagao dragulje. -

Dakle, Arkwrighte, hoće li odgovarati?

- Ovi su dragulji besprijeckorni, gospodine - reče gospodin Arkwright. Pogledao je mušteriju. - Kad biste ih imali još, predložio bih dijamantne naušnice sa safirom u sredini koje bi bile divljenja vrijedan dodatak kompletu.

Alex se nasmiješio. - Da, istina, ali ne želim trčati prije nego naučim hodati, gospodine Arkwright. Kada dođe vrijeme, vratit ću se s novom narudžbom.

- Svakako, gospodine. Smijem li ih sad uzeti?

- Molim vas. - Alex je pokazao dragulje. - Sto mislite, koliko će vam vremena trebati?

- Mjesec dana.

Alexove su se oči stisnule, a svijetle obrve skupile. *Mora* osvojiti dvorac prije toga ako se kani držati zacrtanog vremenskog rasporeda. - Tri tjedna - reče.

Gospodin Arkwright je pogledao svojeg poslodavca, a on mu je kimnuo. Pokupio je dragulje u vrećicu. - Onda će biti za tri tjedna, gospodine.

- Hvala vam. - Alex uzme svoj šešir sa stolice kamo ga je stavio kad je ušao. - Vratit ću se točno za tri tjedna.

Gospodin Arkwright mu se lagano naklonio i žurno izišao. Gospodin Bridge mu se dublje naklonio. - Takvo je zadovoljstvo poslovati s vama, prinče Prokov. - Ispratio je mušteriju do ulice i nastavio se klanjati sve dok Alex nije nestao u mnoštvu.

Četvrto poglavlje

Livia je narednog jutra silazila stubama i istodobno čitala tekst na finom pergamentu, a tada se naglo zaustavila. Zabezeknuto je zurila u predvorje i pitala se nije li nekako transportirana u botanički vrt. Košare i veliki bakreni lonci bili su puni cvijeća svih nijansi, a parket na podu gotovo se uopće nije vidio.

- Nebesa, odakle je sve to stiglo?

- Pokušavam otkriti. - Aurelia se pojavila iza goleme košare pune grimiznih georgina. - Nigdje ne mogu naći posjetnicu. Dođi mi pomoći.

Livia je preskočila nekoliko posljednjih stuba i uronila u tropski vrt. Mješavina mirisa gotovo je izazivala omaglicu. - Sigurno je došlo do nekakve greške. Tko ih je donio?

- Neki dostavljač, kako kaže Morecombe. - Aurelia je zbunjeno odmahнула glavom. - Jasno, nije mu palo na pamet da čovjeka pita nešto o toj dostavi, već ga je samo pustio da sve to ovdje utrpa, a on je otišao svojim poslom, na uobičajeni Morecombeov način. Sve sam ovo našla kad sam prije pet minuta sišla.

Livia se osvrnula oko sebe. Zbunjeno je prošla prstima kroz svoje koverče. - Sto ćemo s tim?

- Ne znam. Najprije otkrijmo od koga je. Lako je moguće da je došlo do pogreške. Ti počni s desne strane, a ja ću s lijeve. - Aurelia je počela metodički pretraživati posude.

- Ovo je smiješno - Livia reče nakon nekoliko uludo potrošenih minuta. - *Morecombe*. - Povichla je ton glasa i viknula u smjeru kuhinje.

- Ha, trebala bi imati sreće - nasmiješeno primijeti Aurelia. Međutim, na njezino iznenađenje, stari se sluga pojavio nekoliko minuta kasnije.

- Želite nešt', mileđi?

- Da - reče Livia i uspravi se kraj košare ruža. - Je li dostavljač bilo što rekao dok je ovo iskrcavao?

Batler odmahne glavom. - Ništ' nisam čuo, gospojo. Rekao je da su za leđi Liviju Lacey, sve ostavio ovdje i otišao svojim poslom, kak' i saki bogobojazni momak. - Okrenuo se kad se začulo udaranje alke na vratima i progundao: - Moglo bi se pomisliti da je ovdje svratište. Livia je razmijenila pogled s Aurelijom dok je Morecombe vukao noge prema vratima i prtljao oko zasuna prije nego ih je odškrinuo.

- Dobro jutro - reče poznati glas. - Je li vaša gospodarica kod kuće?

- Izgleda da je - odgovori Morecombe.

- Biste li me onda najavili? - Prinčev je glas bio strpljiv i ljubazan.

Livia priđe vratima. - U redu je, Morecombe. - Sirom je otvorila vrata.

Princ Prokov je držao šešir u ruci i naklonio se, a sunce je njegovoj svijetloj kosi podarilo zlatni sjaj. Njegove se oči jutros doimaju posebno plavima, pomalo rastreseno pomisli Livia, a zubi mu blistaju kad se smiješi.

- Draga moja gospo, kakvo je veliko zadovoljstvo vidjeti vas. - Doista izgleda čarobno, pomislio je. Na sebi je imala neformalnu jutarnju haljinu od zelena batista, a njezina je kovrcava kosa djelovala prilično neposlušno, kao da je provlačila prste kroz nju, što je stvaralo senzualan dojam. Njezino je lice oblijevalo delikatno rumenilo, kao da se naprezala više nego inače.

Livia nije bila sigurna zadirkuje li je on ili ne. Pozdrav je bio smiješno kićen, ali nešto u njegovim nasmiješenim očima malo ju je smućivalo. Rekla je što je odlučnije mogla: - Dobro jutro, prinče Prokov. Dolazite u posjet prilično rano... nažalost, ovo nije najprikladniji trenutak za nas.

- O, meni ne smeta, molim vas nastavite s onim što ste radili - bezbrižno je rekao. - Neću vam smetati, obećavam. - Koraknuo je prema vratima i pogledao preko njezina ramena. - O, dobro, cvijeće je stiglo. Sviđa li vam se?

- Vi ste ga poslali? - Zurila je u njega, a tada je shvatila da je to odmah trebala pogoditi. To je

GIGA

upravo onakva ekstravagantna gesta kakvu je mogla očekivati od ovog ruskog princa.

- Da. Zar niste našli moju posjetnicu? -Iskoristio je njezinu trenutnu zbnunjenost da bi prošao kraj nje i ušao u predvorje.

- Dobro jutro, prinče Prokov. - Aurelia je izišla iz vrta tulipana i promatrala ga s mirnim osmijehom i jasnim nepovjerenjem u očima. - Jesam li dobro shvatila da vama možemo zahvaliti na ovom... ovom neobičnom činu. - Raširila je ruke i pokazala cvijeće iza sebe.

- Mislio sam da bi vam moglo uljepšati dan, gospo - rekao je i naklonio se, a njegove su oči proučavale njezin izraz lica, pomalo zabrinuto. -Jesam li pogriješio?

- Ne želimo zvučati nezahvalno - brzo će Livia - i doista je veoma lijepo... ali što s toliko cvijeća?

- Aranžirajte ga - predložio je. - Nije li to ono što dame obično čine s cvijećem?

- Možda s jednim buketom - reče Livia, ali nije uspjela prikriti smijeh u glasu. Doista je bilo apsurdno. - Ali ne s cijelim botaničkim vrtom. Gdje ste sve to nabavili?

- Imam svoje izvore - rekao je. - No ako vam je to prevelika gnjavaža, dat ću da odmah sve odnesu.

- O, ne, ne smijete to učiniti - uzvikne Livia. -Nisam željela biti neljubazna. Samo što je to... ima ga tako mnogo da čovjeka ostavi bez riječi.

- Onda mi dopustite da vam pomognem u aranžiranju. - Bacio je šešir na klupu kraj ulaznih vrata, a potom je onamo spustio svoj štap i rukavice. Tada se sagnuo i podigao košaru ljiljana.

- Dakle, kamo želite da ovo odnesem?

- U malenu dvoranu, mislim, zar ne, Ellie? Prekrasno mirišu. - Livia je bespomoćno pogledala prijateljicu.

Aurelia je prihvatila gotov čin. - Da, lijepo će izgledati na stoliću između prozora - složila se, rekavši sebi da je cvijeće savršeno pristojan dar džentlmena jednoj dami. Ovdje je problem jedino količina. Takva darežljivost kao da na neki način oduzima općenitu prikladnost poklona.

S druge strane, Livia se uopće nije doimala zabrinutom, opazila je Aurelia. Smijala se i bezbrižno čavrljala dok je princu davala upute i aranžirala cvijeće na prozorskim daskama i stolovima, obrazi su joj se nježno zarumenjeli, a sive oči svjetlucale poput sunčevih zraka na morskoj površini. Aurelia se na brzinu pomolila da se Cornelia što prije vrati u grad. Dobro bi joj došlo pojačanje i drugo mišljenje, a situacija također iziskuje Harryjeve istražiteljske kontakte.

Kuća je podsjećala na staklenik kad se cvijeće napokon rasporedilo u prizemlju, a zrak je otežao od mješavine mirisa.

- Ovo je kao da živimo u vrtu - ushićeno je rekla Livia kad je Aurelia kihнула. - O, Bože, zar te škakljaju u nosu, Ellie?

- Malo - priznala je druga žena i ispuhala nos u čipkasti rupčić. - No sigurna sam da ću se naviknuti.

- *Milostivi Bože!*

Svi su se okrenuli prema vratima kad su čuli uzvik. Morecombeova žena Ada stajala je i zurila, sive kose stegnute u strogu punđu na zatiljku, zelenkasta nijansa njezine puti uočljivija nego inače. Doviknula je preko ramena: - Naša Mavis, dođi sim i poglej ovo čudo.

Njezina se sestra gotovo odmah pojavila, a Morecombe joj je bio za petama. - Pa, majko moja

- reče Mavis. - Nikad nis' vidila nešt' tako, baš nikad.

- Eh, i ko će sve to zalijevat, to bi ja želio znat

- reče Morecombe.

- Je, trebat će cijeli dan, 'oće - složila se njegova žena, a njezina je sestra žustro kimala glavom. -Ak' očekujete večeru na vrijeme, gospojo, Mavis i ja nećemo moć to radit.

- A to nije ni moj posao - reče Morecombe.

- Sve je u redu. Sama ću to raditi - reče Livia.

GIGA

- Uz pomoć ledi Farnham, naravno. - Dobacila je Aureliji pogled pun tjeskobne molbe.

- Da, svakako - reče Aurelia nastojeći obuzdati smijeh kad je vidjela izraze neodobravanja na licima slugu. - Jasno da ne bismo od vas očekivale da ćete na sebe preuzeti tako golem zadatak. No sigurna sam da Hester može pomoći, a Jemmy će nam nositi vodu.

- O, Bože - promrmljao je Alex kad je troje slugu izišlo bez izražavanja mišljenja o pomoći mlađih članova posluge. - Nekako sam zanemario praktičnost ovakvog dara. Hoću li dolaziti svako jutro i sam zalijevati cvijeće? Bi li to pomoglo?

- Ne, naravno da nećete - reče Livia i veselo se nasmije. - Snaći ćemo se makar morala do kraja života hodati ovuda s loncem vode u ruci. Sigurna sam da mi neće nedostajati svi oni balovi i zabave... premda moram priznati da posebno volim kazalište - dodala je uz žalostan uzdah. - Moglo bi biti teško odreći se toga.

- Apsurdna žena - optužio ju je Alex, ponovno pomislivši koliko uživa u njezinu smijehu, čak i kad mu se ruga. Pogledao je visoki ormarić ure u kutu prostorije kad je odbio deset sati. - Dovraga, ali moram poći. Dogovor... - Požurio je u predvorje po štap, šešir i rukavice. - Livia, došao sam vas zamoliti da mi se danas poslijepodne pridružite u parku. Doći ću po vas u pet sati... to je vrijeme kad treba vidjeti i biti viđen, nije li?

- Uglavnom jest - reče Livia pošavši za njim u predvorje. - No je li vam palo na pamet da sam ja možda nešto drugo planirala za danas poslijepodne?

Navukao je rukavicu i namršteno je pogledao. -Ne... jeste li? Zar to ne možete odgoditi?

- Možda to ne bih željela - odgovorila je, opet u elementu.

Još se više namrštio. - Nisam osobito vičan ovoj igri očijukanja, gospo. Uvijek mi se činila besmislenom. Ako mi se danas poslijepodne ne želite pridružiti, onda to, molim vas, recite.

- Kad smo već kod toga, nisam očijukala -odbrusila je Livia, a iz njezinih je očiju nestalo vedrine. - Ne sviđa mi se da netko drugi odlučuje umjesto mene. Uzimate si previše slobode, prinče Prokov.

- Ah. - Navukao je drugu rukavicu, zagladivši finu kožu na ruci, i dalje se mršteći. - To je možda moja mana - priznao je. - U mojoj kulturi odluke obično donose muškarci. - Tada ju je pogledao i zubi su mu bljesnuli u osmijehu. - Voljan sam naučiti engleski način. Zasiurno ne možete odoljeti prilici da me poučite, gospo?

Možda i ne može. Livia je razmišljala o tome, puštajući ga da čeka njezin odgovor, premda se njegov osmijeh nije pokolebao i pogled bistrih plavih očiju nije skrenuo s njezina lica. - Oduvijek sam voljela izazove, gospodine - na koncu je rekla. -Vidjet ćemo jesam li dorasla ovomu.

- Nimalo ne sumnjam u to. - Posegnuo je za njezinom rukom i podigao je do svojih usana, a ona je osjetila dašak poljupca na svojim zglavcima. - Znači, u pet sati.

- Pet sati. - Pošla je otvoriti vrata, ali je on podigao ruku i sam odmaknuo zasun.

- Oprostite mi na primjedbi, gospo, ali zar ne postoji nekakva izreka o tome da ne treba imati sluge ako sami otvarate vrata?

- Izreka na koju mislite glasi ovako: 'Nema smisla imati psa i sam lajati' - rekla je. - A Morecombe i blizanke su nešto posebno. Oni zapravo ne rade za mene, već za uspomenu na Sophiju Lacey, što sam, vjerujem, objasnila... a kad već govorimo o psima... - Prekinula se kad su Tristan i Izolda jurnuli stubama s ulice, a zajapurena se Hester mučila kako bi zadržala njihove povodce.

- Oprostite mi, gospo, ali ne mogu ih držati -dahtala je Hester kad su joj se povodci istrgnuli iz ruke. - Mislila sam ih odvesti do kuhinje.

- U redu je, Hester - Livia je rekla dovoljno glasno da je se može čuti unatoč lajanju terijera koji su, čini se, zaključili da je princ Prokov njihov novi najbolji prijatelj.

Činilo se da mu ne smeta njihova pozornost, te ih je samo otresao sa sebe kao da su prašina dok su poskakivali na svojim stražnjim nogama. Nešto im je oštro rekao na jeziku što ga Livia nije razumjela, ali učinak je bio nevjerovatan. Sjeli su i zagledali se u njega, isplaženih jezika.

GIGA

- Sto ste im rekli, za ime svijeta? - upita Livia. - O, ne, kakvo smiješno pitanje, ne bi vas razumjeli.

- O, iznenadili biste se - nemarno je rekao. - Jezik životinja je univerzalan. Nije toliko riječ o zvukovima koliko o tonu. Mogao bih im se istim tonom obratiti na mandarinskom i oni bi jednako reagirali.

- Zar znate govoriti mandarinski? - automatski je pitala, mada se ponovno narogusila na njegov smireni stav da posjeduje neku nadnaravnu superiornu moć. *Razgovarati sa životinjama, doista.*

Pronicavo ju je pogledao, osjetivši njezinu raz-draženost. Odmahnuo je glavom, ali se smiješio. -Ne, slučajno ne govorim mandarinski. Ali znam postupati sa životinjama... čak i s ovakvim stvorenjima kakvi su vaši psići. - Psi su s obožavanjem slinili kao da znaju da govori o njima.

Livia se sagnula i uhvatila njihove povodce. -Nemojte da zbog mene zakasnite na svoj sastanak, prinče.

- Vidjet ćemo se poslijepodne, Livia. - Kratko joj se naklonio i sišao stubama do ulice.

Okrenuo se i podigao ruku na pozdrav, a psi su počeli zavijati.

- O, šutite, vi prevrtljiva stvorenja. - Livia je povukla životinje u predvorje i nogom zatvorila vrata za sobom. Sagnula se kako bi ih oslobodila povodaca, a oni su klizili po uglancanom parketu prema bakrenoj vazi zelenila i ruža. Uzbuđeno su trčkarali oko vaze, njušeći, s repovima u zraku, a Liviju je obuzeo zloslutni predosjećaj.

- A, ne, nećete - rekla je, sagnula se i podigla ih. - Ovo možda izgleda i miriše kao cvjetnjak, ali to *nije*. - Odnijela ih je do vrata koja vode do kuhinje, otvorila ih i gurnula psiće onamo.

Još jedna komplikacija inkarnacije Alexa Prokova kao cvjećara.

Vratila se u malenu dvoranu, ali nije vidjela Aureliju, već je samo osjećala težak miris brojnih cvjetova. Našla ju je u salonu. - Ah, tu si.

- Da, trebalo mi je malo svježeg zraka - reče Aurelia i odloži časopis što ga je čitala. -

Uspjele smo zadržati cvijeće izvan ove sobe. Kako je on impulzivan čovjek, Liv. Kome bi palo na pamet učiniti tako nešto?

- Mislim da Alex Prokov to uopće ne smatra čudnim - reče Livia. - Čini se da to ide rukom pod ruku s guranjem ljudi u fontanu ako ti se nađu na putu.

- Zašto mislim da ti zapravo ne smetaju njegovi impulzivni postupci? - upita Aurelia pozorno promatrajući Liviju koja je hodala sobom.

Livia slegne ramenima. - Ne smetaju mi... barem ne stalno. Zapravo su uzbuđljivi. - Prestala je hodati i zaustavila se kraj prozora, okrenuta prema Aureliji. Još uvijek nekako zrači, opazila je Aurelia, i oči joj blistaju. - Nikad mi nije dosadno u njegovu društvu, Ellie.

- Pa, u tome svakako vidim određenu privlačnost - oprezno se složila njezina prijateljica. - No zar ne misliš da bismo trebale pokušati saznati nešto više o njemu?

- Ne znam želim li to - reče Livia, iznenadivši i samu sebe. - Nekako mi se sviđa ako ne znam što će se dogoditi od jednog trenutka do drugog. Nije riječ o tome da razmišljam o ostatku života s njim, Ellie. Ovo je samo epizoda. Iz nekog je razloga zainteresiran za mene, a ja uživam u tome. Kakve štete može biti od toga?

- Nikakve, nadam se. - No Aurelia nije bila posve sigurna u to. Sve dok Liv ostane pribrana, sve će biti u redu, ali premda Liv općenito stoji s objema nogama na tlu, katkad zna postupiti naglo i nepromišljeno.

- U svakom slučaju, danas poslijepodne idem s njim u šetnju parkom - reče Livia, kao da razgovor time završava. - Smijem li posuditi tvoj kratki ogrtač od smeđeg baršuna, onaj sa sivim ukrasima? Tako se lijepo slaže s mojom sivom svilom i barem neću poplavjeti od hladnoće kad sunce zađe.

- Da, svakako - spremno će Aurelia. Dok se Cornelia nije udala za Harryja Bonhama, tri su žene dijelile odjeću i dodatke jer je to bilo nužno. Naučile su da pametne prilagodbe

GIGA

ograničene garderobe mogu uvelike obogatiti tu garderobu. - I trebala bi staviti šešir od sivog baršuna i sive kožne rukavice.

- Upravo tako. - Livia zadovoljno kimne. - Dakle, bi li ovdje mogla podnijeti samo jednu vazu cvijeća? Mislim da bi one zlatne georgine i žučka-stosmeđe krizanteme lijepo izgledale na malenom stolu.

- Da, istina - složila se Aurelia i ustala. - Nije riječ o tome da ne volim cvijeće, volim ga, ali...

- Umjerenost - Livia dovrši umjesto nje. - Nisam sigurna koliko ruski princ zna o umjerenosti.

Aurelia s oklijevanjem reče: - Vjerojatno više no što pokazuje, Liv. Samo imam dojam da on nije samo ono što dopušta da se vidi.

Livia ju je pogledala nakrivivši glavu u stranu, s upitnim izrazom u očima. - Nije li to točno za gotovo sve ljude, Ellie? Kad bih mislila da je ono što sam vidjela sve što Alexander Prokov može ponuditi, onda bih posve izgubila zanimanje za njega.

- Možda se igraš vatrom.

- Moguće - složila se Livia. - Ako opečem prste, to neće biti nikakvo iznenađenje.

Aurelia kimne. - Nadajmo se da neće doći do toga. Moram poći k Franny. Obećala sam da ću je izvesti u šetnju. Hoćeš li biti kod kuće na ručku?

Livia je napravila grimasu. - Letitia Oglethorpe me namamila na maleni ručak za dame na kojem će se raspravljati o najnovijim zbivanjima.

- Za Boga miloga, Liv... zašto si pristala? - Letitia je bila njihova noćna mora.

- Slučajno - reče Livia i zastenje. - Pozivnica se nalazila u hrpi na koju sam odlučila odgovoriti, te sam je prihvatila ne shvaćajući od koga je. Dotad ju je Jemmy već odnio na poštu i bilo je prekasno... mogla bih se ispričati glavoboljom... - Na trenutak se razvedrila, a zatim je uzdahnula. - Ne, ne mogu. Ne ako ću nekoliko sati kasnije jahati parkom u društvu princa. Netko će me sigurno vidjeti i to spomenuti.

- Pa, sretno. Drago mi je da nije mene pozvala.

- Pozvala bi te da je znala da ćeš se vratiti u grad - reče Livia. - Ali možeš jednostavno poći sa mnom. - Vragolasto se nasmiješila. - Znaš kako bi bila oduševljena kad bi te ugledala... i samo pomisli na sva ona pitanja koja bi postavila o Nell i Harryju.

- Ne, hvala - odlučno će Aurelia. - Vidjet ćemo se kasnije.

* * *

- Dakle, pričaj nam o princu Prokovu, Livia. - Lilly Devries se nagnula naprijed na stolici, a oči su joj blistale od znatiželje. - Veoma naočit muškarac, činilo mi se. Gdje si ga upoznala? - O, intrige - uzbuđeno će Letitia Oglethorpe. - Je li to novi muškarac u gradu, Livia? Nije mi poznato to ime.

Livia uzdahne. Pretpostavila je da će se to dogoditi čim je vidjela da je Lilly jedna od izabраниh dama na Letitijinu ručku. - Zapravo ne znam ništa o njemu. Upoznala sam ga neku večer na balu vojvotkinje Clarington i jednom plesala s njim - rekla je, nadajući se da će ih zadovoljiti nemarna ravnodušnost.

Nije bila te sreće, naravno. Letitia je imala nepogrešiv nos za otkrivanje skrivenih mrvica tračeva.

- Pa, je li naočit? - pitala je. - Naočit i bogat?

- Nemam pojma ima li novca ili ne - pomalo oštro reče Livia. - Ne hodam naokolo zapitkujući neznance o stanju njihovih financija... to mi se čini prilično vulgarnim.

Djelovalo je do određene mjere; Letitia se nadu-rila i okrenula rame Liviji, obrativši se Lilly. - Pričaj mi o njemu. Odakle je došao? Koliko je dugo u gradu?

Lilly podigne ruke. - Ništa ne znam, Letitia, osim da je on ruski princ i meni se činio naočitim. No Livia možda ima drukčiji ukus. - Pogledala je Liviju dok je to govorila.

Livia je zaključila da je zacijelo najbolje okončati tu temu. - Svijetle je puti, plavih očiju...

GIGA

visok, vitak, dobro se odijeva - rekla je, brojeći na prste.

- Imam dojam da je tek nedavno stigao u London, ali nije mi se povjeravao... jedva poznajem tog čovjeka.

- Pa, pitat ću Oglethorpea čim stigne - reče Letitia. - Moram reći, Livia, tvoje pomanjkanje znatiželje nije prirodno. Prikladni neženja stigne u grad i pobrine se da pleše s tobom, a tebe to uopće ne zanima. Posve neprirodno, nije li? Obratila se drugim trima ženama u salonu.

- Nisu svi radoznali poput tebe, Letty - reče nešto starija žena i suosjećajno se nasmiješi Liviji.

- Možda, ali mislim da nije nimalo lijepo od Livije što ne želi s nama podijeliti svoje mišljenje - ustvrdi ledi Oglethorpe. - Pođimo u blagovaonicu.

- Ustala je u vrtlogu narančasta tafta i uhvatila pod ruku ledi Devries. Krenula je prema blagovaonici, a ostale su gošće pošle za njom.

Livia je pogledala na sat dok su prolazile predvorjem. Jedan i trideset. Još sat i pol i ovo će mučenje završiti.

Peto poglavlje

Aurelia se vraćala sa šetnje parkom s Franny kad je Livia izišla iz fijakera koji ju je doveo natrag na Cavendish Square.

- Teta Liv... teta Liv, bile smo u parku - vikala je djevojčica. - Hranile smo patke. - Potezala je majku za ruku i poskakivala na prstima u želji da što prije stigne do Livije.

- Kako je bilo? - doviknula je Aurelia dok je žurila preko ceste, čvrsto držeći Franny za ruku. Dijete ima naviku samo nekamo odjuriti ako nije pod čvrstom kontrolom.

- Gadno - reče Livia i rukama pritisne sljepoočnice. - To će me naučiti da ne žurim kad odgovaram na pozivnice. Ne mogu vjerovati da mi je to promaknulo. Pogodi što je bila glavna tema razgovora. - Sagnula se i poljubila Franny koja je nastavila nesmetano brbljati.

- Princ Prokov - reče Aurelia.

- Od prve. - Livia se okrene prema stubama ispred ulaza u kuću. - Idete li unutra?

- Da, mislim da sam vjerojatno uspjela dovoljno umoriti Franny da bi poslijepodne malo odspavala. - Aurelia je, i dalje čvrsto držeći Franny za ruku, slijedila Liviju do vrata gdje su beskrajno dugo čekale da im Morecombe otvori vrata, kao i obično.

Zapahnuo ih je opojni miris cvijeća kad su koraknule u predvorje. - Zacijelo nisi spomenula prinčev neobično ekstravagantni dar - reče Aurelia, pusti Frannynu ruku i oprezno prođe kraj ukrasnoga grma koji kao da je izbacio vitice otkako je smješten s jedne strane ulaznih vrata. Franny je vrištala od ushićenja i trčala od jednog cvjetnog aranžmana do drugog, poput pčele koja skuplja nektar.

- Dobro si pogodila - složila se Livia, govoreći glasno kako bi nadglasala djetetovo uzbuđeno brbljanje. - Možeš li zamisliti što bi tračerice iz toga izvukle? - Odmahnula je glavom i iskrivila lice u grimasu.

- Međutim, ako ti nastavi posvećivati toliko pozornosti, to će se proćuti - upozorila ju je Aurelia. - Jesi li pripravna na to?

- Da, ali sve dok je pozornost unutar nekih okvira, to neće biti ništa više od uobičajenog ogovaranja - reče Livia i pođe prema stubama. - Kad već govorimo o tome, bolje da se pođem pripremiti za naš izlet u park. To će svakako pokrenuti neke jezike.

- Ali to je savršeno pristojan izlet - reče Aurelia i tiho se nasmije. - Nije kao cvjećarnica.

Usput rečeno, ostavila sam ogrtač od smeđeg baršuna na tvom krevetu.

- Hvala, divna si. - Livia je požurila na kat.

Polu sata kasnije proučavala je svoj odraz u zrcalu u spavaćoj odaji i zaključila da će, ukoliko želi stvoriti povoljan dojam na ruskog princa, u tome svakako uspjeti. Ogrtač od smeđeg baršuna zračio je nekim raskošnim sjajem koji je isticao njezine crne uvojke, a sivi krzneni ukras izvlačio je plavkastu nijansu u njezinim sivim očima. Visoki šesir od sivog baršuna davao joj je visinu i stvarao dojam elegancije, a lijepo su ga dopunjavale sive čizme na gumbiće i duge sive kožne rukavice.

Zadovoljno je kimnula i zaputila se u prizemlje kako bi čula Ellieino mišljenje. - Dakle, hoću li proći? - pitala je kad je ušla u salon.

Aurelia se okrenula od pisaćeg stola i odložila pero. - O, da - odmah je rekla. - Veoma otmjeno, Liv. Veoma elegantno.

- Komu pišeš?

- Nell. Pitala sam se jesu li se ona i Harry odlučili vratiti u London prije Božića. Kad sam neki dan otputovala iz Ringwooda, još nije odlučila.

- Jedva čekam da je vidim... pa, sve njih. - Livia je sjela na naslon za ruke sofe i namjestila skute oko sebe. - Čini se da je prošla cijela vječnost otkako su se potajno vjenčali, a nije baš često pisala.

- To je više problem poštanske službe - reče Aurelia. - Shvatila bi u čemu je problem da si vidjela Harryjevu kuću u škotskim brdima. Izolirana je doista prava riječ.

GIGA

- Valjda - složila se Livia. - Upravo je to Harry želio. Dovoljno dugotrajno izbjivanje iz društvenih krugova da bi stari skandal o smrti njegove prve žene prestao biti zanimljiv. Njegovi su instinkti bili u pravu. Svi su o tome govorili nekoliko tjedana nakon što je oženio Nell, ali sada to više nitko ne spominje. Sumnjam da će ponovno postati tema razgovora kad se oni vrate u grad.

- No ipak - zamišljeno je dodala - šest mjeseci je mnogo vremena... više neću prepoznati djecu. Hvala nebesima da Stevie nema nikakvih trajnih posljedica od one otmice.

- Ne, čini se da se gotovo uopće ne sjeća svega toga - reče Aurelia. - Tako je brzo završilo, naravno, a mislim da ga je Nigel doista pokušavao uvjeriti da će na koncu sve biti u redu. Livia je izgledala pomalo skeptično. - Kako je rođak Nigel ovih dana?

- Druga osoba. - Aurelia odmahne glavom. - Ne razumijem što ga je spopalo da se kocka u onako visoke uloge i uvali se u one silne nevolje. On nije glup.

- Nije, ali je mlad - reče Livia. - A družio se s tako divljim, neobuzdanim mladim ljudima, svi daleko bogatiji od njega. Teško je priznati da se ne možeš nositi s njima.

- Istina - složila se njezina prijateljica. - U svakom slučaju, Nigel je opet u Oxfordu i navodno se tako predano posvetio učenju da su njegovi tutori sad zabrinuti da će malaksati. Nije li to apsurdno?

Livia se nasmijala, a potom se okrenula kad se začula alka na ulaznim vratima. - Ah, to će biti moja pratnja za park. - Skočila je na noge. - Je li sve u redu?

Aurelia ju je odmjerila pogledom i kimnula. - Apsolutno savršeno. Izgledaš čarobno.

- Pa, hvala vam lijepa, gospo. - Livia je u šali napravila kniks i pošla prema vratima kad se ponovno začula alka. - Bolje da otvorim vrata.

Požurila je preko predvorja i mahnula Morecombeu koji je dolazio iz kuhinje, vukući noge. - U redu je, Morecombe, ja ću otvoriti. - Otvorila je ulazna vrata. - Dobar dan, prinče Prokov.

- Dobar dan, Livia... i, molim vas, hoćete li prestati s tim besmislicama o princu? - rekao je i zamahnuo šeširo u kićenom naklonu. - Postaje naporno. - Uspravio se i nastavio prije nego je našla riječi kojima bi odgovorila na tu primjedbu. - Ah, niste odjeveni za jahanje. Premda izgledate očaravajuće.

- Niste spominjali jahanje - pobunila se Livia kad je ugledala njegove besprijekorne jahaće hlače od jelenje kože, blještavo bijeli ovratnik i ulaštene čizme. - Mislila sam da ćemo šetati. Osim toga, nemam konja. Nisam ga naručila iz javne konju-šnice.

- Ono što vam oni šalju zapravo se ne može nazvati konjem - nemarno je rekao. - Ja sam doveo konja za vas. Pogledajte sami. - Pokazao je ulicu iza sebe.

Livia je pogledala preko njegova ramena i oči su joj se raširile. Konjušar je stajao i držao uzde veličanstvenog kozačkog vranca, ali i nježnije sive kobile čije su linije ukazivale na čistokrvnu životinju. - O, kako lijepa životinja - dahnula je. - Savršeno odgovara vrancu. Jeste li i nju doveli iz Rusije?

- Ne, jučer sam je kupio od Tattersalla - nonšalantno je rekao. - Dođite i upoznajte je.

Liviju nije trebalo nagovarati. Kobila je podigla glavu, tiho zarzala i lagano zadrhtala kad joj je Livia pomilovala svilenkasti vrat. - O, ljepotice - rekla je Livia dok je rukom prelazila po baršunastim nozdrvama, a životinja joj je dotaknula dlan.

- Da, zadovoljan sam kupnjom - pomalo samodopadno reče Alex. - Koliko će vam trebati da se preodjenete?

- Petnaest minuta - odmah će Livia.

- Čekat ću ovdje. - Promatrao ju je kako se trkom vraća u kuću, nimalo ženstveno, i osmjehnuo se u sebi, spreman dugo čekati. Iz iskustva je znao da niti jedna dama ne može promijeniti haljinu za manje od pola sata.

Međutim, Livia nije bila poput drugih dama. Izišla je za nešto manje od petnaest minuta, navlačeći rukavice dok je trčala stubama do ulice. - Evo, nisam se predugo zadržala, zar ne?

- Doista niste - složio se. - Zapanjuje me vaša brzina. - Odmjerio ju je zadivljenim pogledom.

GIGA

Na sebi je imala tamnozelenu jahaću haljinu priljubljenu uz tijelo, a jaknu su ukrašavale epolete i gumbi nalik onima na odori husara. Na visokom se šeširu kočilo savijeno pero. - Veoma lijepo - promrmljao je. - Veoma lijepo, doista.

Livia je ignorirala primjedbu, kao što je nastojala ignorirati i njegov zadivljeni pogled, ali joj je to ipak godilo. Bilo je nečeg veoma ugodnog u tako neskrivenom odobravanju.

Alex je uzeo uzde kobile od konjušara i pružio ih Liviji, a zatim se sagnuo kako bi joj pomogao da se popne u sedlo.

S lakoćom se popela, opazivši finu kvalitetu i podatnost kože. Krasna oprema za krasnu životinju, pomislila je, ali nije se čudila da Alex Prokov posjeduje samo najbolje. U njemu ima nečeg tako izbirljivog i pedantnog da je nemoguće zamisliti da bi došao u kontakt, a kamoli posjedovao nešto grubo ili manje vrijedno.

- Udobno? - Vještini je rukama prešao po kolanu i stremenima, provjeravajući sigurnost i položaj jednoga i duljinu drugoga.

- Veoma, hvala vam. - Livia mu se nasmiješila, nesposobna prikriti svoje ushićenje kobilom, kao ni nestrpljivost da je iskuša.

Alex je kimnuo i uzjahao vlastitoga konja. Odjahali su s trga, a konjušar ih je slijedio na doličnoj udaljenosti na svojem konju, životinji koja je također više kvalitete od onih koje se inače dodjeljuju slugama, opazila je Livia.

- Znači, popunjavate svoju konjušnicu? - pitala je kad su skrenuli u Oxford Street. Smirila je kobilu koja se malo uznemirila na zvukove željeznih kotača kočija i vrevu pješaka i uličnih prodavača koji su glasno nudili svoju robu.

- Do određene mjere - rekao je, krišom promatrajući kako ona upravlja konjem za kojeg je mislio da je vjerojatno živahniji od onih na koje je Livia navikla, ali je brzo shvatio da nema razloga za zabrinutost; uzde je držala lagano, ali čvrsto, govorila je blagim glasom i kobila se brzo smirila. - Imam vranca i dva para konja za vuču kočije.

- A sad i ovu ljepoticu - rekla je, sagnula se i potapšala kobilin vrat.

- Ah, ne, ona pripada vama - rekao je.

Livia se naglo uspravila, a iznenađena je kobila ubrzala naprijed. Potrajalo je trenutak dok je Livia nije uspjela smiriti, pa nije mogla odmah odgovoriti na tako nevjerojatnu tvrdnju. Kad je uspostavila kontrolu nad životinjom, zagledala se u svojeg pratioca. - Nemojte biti smiješni.

- U tome nema ničeg smiješnog - reče Alex. - Kupio sam kobilu za vas. Savršeno vam odgovara. Ako nemate vlastitu konjušnicu, držat ću je u mojoj, a kad god poželite jahati, poslat ćete poruku i moj će vam je konjušar dovesti. Stvar je posve jednostavna.

Livia je nastavila zuriti u njega. - Mislim da ste posve poludjeli - rekla je. - Ni u snu ne bih prihvatila takav dar. Čak i kad to ne bi bilo posve nedolično, nikako ne bih mogla primiti tako nevjerovatan poklon... o, nemoguće je izraziti kako se uvrijeđenom osjećam.

- *Uvrijeđenom?* - Alex je izgledao istinski zaprepašteno. - Sto bi moglo biti uvredljivo u takvom daru? Kobila je prekrasna, sami ste to rekli. Želio sam vam samo prirediti zadovoljstvo, i drago mi je vidjeti vas kako jašete na životinji koja vas je dostojna.

- Kako je moguće da *ne* razumijete? - rekla je, shvativši da on uistinu ne razumije koliko je nemoguće to što predlaže. - Uopće vas ne poznajem. Sreli smo se samo dvaput... pa, ovo je treći put. Sto mislite, kako bi to izgledalo?

- Zar je važno kako izgleda?

- Sad ste neiskreni - ozlojeđeno ga je optužila. - Ja moram živjeti u ovom društvu. Vi možete igrati prema vlastitim pravilima, prinče Prokov, ali ja ne mogu. Vi možda ne mislite da je to neprihvatljiv dar, ali uvjeravam vas da će svi ostali izvući onakve zaključke za kakve nikako ne želim da mi vise oko vrata. Mislim da bi bilo najbolje da se vratim na Cavendish Square. Povukla je uzde i pokušala okrenuti kobilu u smjeru iz kojeg su došli. Nažalost, jedan im se fijaker prilično brzo približavao sleđa, a kobila se, odjednom suočena s konjima koji su vukli vozilo, prestrašila, zbacila glavu i tjeskobno zaništala.

GIGA

Alex se nagnuo prema njoj i spustio umirujuću ruku na uzde, povukavši kobilu u stranu dok je fijaker prolazio kraj njih, a kočijaš ih je obasipao živopisnim psokvama.

- Nimalo mudro - mirno će Alex. - Nikad nemojte naglo zaustavljati konja usred krcate prometnice.

- Znam to - Livia je procijedila kroza zube. -Maknite ruku s moje uzde.

Nije to odmah učinio. - Nastavimo do parka; bit će mnogo sigurnije voditi ovu raspravu ondje gdje ima mnogo manje prometa.

Čak je i onako bijesna Livia shvatila da to ima smisla. Nije se jednostavno mogla sama vratiti kući na njegovu konju, a niti su se mogli prepirati nasred Oxford Streeta. Nestrpljivim je pokretom trznula uzdama, a on je odmah povukao ruku, potjeravši svojega konja naprijed. U tišini su jahali do Hyde Parka i skrenuli konje na zemljanu stazu. Liviji je odmah postalo jasno da se ovdje nikako ne mogu nastaviti svađati. Deset tisuća pripadnika londonske više klase odlučilo je iskoristiti lijepo rujansko poslijepodne, kočije su prolazile širokom cestom kraj staze, koja je i sama bila prepuna jahača koji su zastajkiivali kako bi pozdravili prijatelje i poznanike. Brzina je bila nemoguća, a morali su odgovarati na mahanje i pozdrave koji su im bili upućeni, a ona je cijelo vrijeme bila naglašeno svjesna znatiželjnih pogleda upućenih kobilu koju je jahala.

- Ovdje ne možemo razgovarati - tiho je rekla nakon što su nekoliko minuta jahali u tišini. - Voljna sam jednom proći kroz park, a zatim bih željela da me otpratite natrag do Cavendish Squarea, pa možemo ovu apsurdnu epizodu ostaviti iza sebe.

- Ne mogu shvatiti zašto bi se dar ubrajao u kategoriju apsurdne epizode - pobunio se Alex jednako tihim glasom, ali se njegov smiješak nije pokolebao. - Vaša definicija uvrede, draga moja, uvelike se razlikuje od moje.

- Kako god... oh... - Prekinula se kad je ugledala muškarca koji je jahao prema njima.

Mahnula mu je. - Nick, kako ste? Nisam vas vidjela cijelu vječnost.

- Nisam bio u gradu, draga gospo - reče Nicholas Petersham i zaustavi konja. Uzdigao je obrve kad je vidio na kakvoj životinji ona jaše. -Kako krasno stvorenje, Liv - zadivljeno je primijetio. - Je li javna konjušnica poboljšala svoju ponudu, ili ste otvorili vlastitu konjušnicu?

- Ni jedno ni drugo - brzo će Livia. Nick je bio stari prijatelj iz najranijih dana u Londonu, pa nikako ne bi željela da dođe do pogrešnog zaključka. - Ne pripada meni. Princ Prokov mi ju je posudio za danas poslijepodne. Poznajete li princa? - Pokazala je Alexa.

- Vjerujem da smo se neku večer upoznali u klubu Brooke's - ležerno će Nick. - Kako ste, Prokov?

- Sasvim dobro, hvala na pitanju, sir Nicholas -odgovori Alex i lagano se nakloni. - Uživamo u jahanju.

- Ah, da... naravno. - Nick se malo namrštitio. Imao je osjećaj da njegova nazočnost nije dobrodošla, barem što se tiče Livijina pratioca. Pogledao je Liviju, a potom opet princa. - Pa, ostavit ću vas da i dalje uživate. Moram poći dalje. Ima li kakvih vijesti od Harryja i Nell, Liv? Harry je u posljednjem, prilično kratkom pismu spomenuo da se pripremaju za povratak u London.

- Trenutno su u Hampshireu, u mirovnom posjetu grofu - rekla je. - Nismo sigurne kad će se vratiti u grad. - Livia se pitala bi li trebala pozvati Nicka da jaše s njima, ali je odlučila da to neće učiniti. Nešto u držanju princa Prokova kao da je govorilo da ne bi želio društvo, a iz nekog joj se razloga to nešto učinilo veoma uvjerljivim.

Sve je to dio čovjekove sposobnosti da sruši svaku prepreku i prigovor, razmišljala je s ljutnjom za koju je shvatila da se podjednako odnosi na njezinu nemogućnost da mu odoli kao i na samog Alexa. - Posjetite nas na Cavendish Squareu, hoćete li, Nick?

- Svakako, gospo. Sutra, ako smijem?

- To bi bilo lijepo.

GIGA

Podigao je ruku u znak pozdrava, kimnuo Alexu i odjahao dalje stazom, mršteći se. Nešto mu se nije činilo sasvim u redu. Livia je bila napeta poput tetive luka.

- Vaš dobar prijatelj, čini mi se - primijetio je Alex čim su nastavili jahati.

- Da - kratko će Livia.

- Imate li mnogo dobrih prijatelja? - pitao je neutralnim tonom.

- Zašto se to vas tiče? - Livia se narogušila. Okrenuo je glavu prema njoj i nasmiješio se. -

Pitao sam se imam li mnogo suparnika.

- Suparnika u čemu? - oštro je rekla, pitajući se zašto je tako perverzno zabavlja njegova drskost.

- U stjecanju naklonosti najfascinantnije i naj-privlačnije žene u Londonu - odmah je odgovorio.

- Šuplje fraze - ustvrdila je. - Nemam strpljenja za te prazne i ekstravagantne komplimente, prinče Prokov. Kao ni za vaše jednako ekstravagantne geste.

- Ah, to je sigurno moja ruska krv - požalio se uz težak uzdah. - Mi nismo rasa poznata po umjerenosti. Nažalost, čini se da je takve kulturne razlike teže prebroditi no što sam zamišljao.

- Ne vjerujem niti jednu riječ - odlučno je rekla. - Ne vjerujem da vaša ruska krv ili vaš takozvani slavenski temperament imaju ikakve veze s vašim ponašanjem. Igrate igru, a iz nekog se razloga čini da sam ja objekt te igre. Ali dopustite da vam kažem da vaša sadašnja taktika neće ostvariti željeni cilj, kakav god on bio.

Trenutak ju je zamišljeno promatrao dok su nastavili jahati. - Onda će valjda biti bolje da je promijenim - rekao je na koncu. - Biste li mi rekli koja bi taktika djelovala? Brzo učim, znate. Livia ga je namršteno pogledala, a u njezinim se bistrim sivim očima pojavila zbunjenost i tračak nelagode. Odjednom je bila sigurna da ovo nije igra. - Zašto me tako neumoljivo opsjedate, Alexe?

- Čini se da si ne mogu pomoći - odgovorio je. - Od prvog trenutka kad sam vas ugledao, trebao sam, želio sam... - Slegnuo je ramenima i simpatično se osmjehnuo. - Zar ne biste jednostavno mogli biti polaskani i prihvatiti kompliment?

To je zvučalo sasvim nedužno, a ona je bila previše poštena da bi zanijekala neobično uzbuđenje što ga je u njoj izazivala takva pozornost. I previše poštena da bi zanijekala kako joj to godi i laska. -Možda bih mogla - rekla je, nastojeći djelovati nonšalantno. - Ali više neću primiti niti jedan dar... čak ni buket cvijeća.

- To je šteta. Doista volim davati darove.

- O, sad govorite kao da sam neljubazna i zlobna - pobunila se. - Zasigurno možete shvatiti razliku između buketa cvijeća i cijelog vrta, ili između svilenog šala i čistokrvnog konja?

- Zapravo ne. Prikladan dar je onaj koji odgovara primatelju i pruža zadovoljstvo darovatelju. Međutim, hoćete li barem prihvatiti posudbu kobile kad god poželite jahati?

Gledao ju je u oči, a u njegovima se nazirala jasna molba koja joj se činila neodoljivom. U ovom trenutku nije djelovao arogantno ili drsko, već samo šarmantno i malo ranjivo. Ako čovjek voli davati, odakle njoj pravo da mu to pravo oduzima? Odlučno je ušutkala tihi glasić koji joj je govorio da je neiskrena.

- Da - rekla je. - Rado ću prihvatiti posudbu, Alexe, i zahvaljujem vam na tome. - Nagnula se naprijed i pomilovala kobilin vrat. - Pravi je užitek jahati je, ali željela bih je iskušati negdje gdje je manje formalno i rigidno nego u Hyde Parku.

- Onda pođimo u Richmond - odmah je rekao. - Ondje su staze za jahanje široke i duge, pa biste joj mogli pustiti na volju. - Dok je govorio, potjerao je konja naprijed i on je prešao u kas.

- Ne *sada* - uzviknula je Livia, shvativši da on ima namjeru odmah i bez razmišljanja odjahati prema parku Richmond. - Gotovo je večer.

- Onda sutra ujutro. Dovest ću je u deset sati i imat ćemo cijeli dan na raspolaganju. Napravit

GIGA

ćemo piknik. - Odlučno je kimnuo.

Livia ga je pomalo obeshrabreno pogledala. -Opet to radite, Alexe.

- Što radim?

- Pretpostavljate da ja nemam što drugo raditi osim uklopiti se u vaše planove. Čuli ste da je sir Nicholas rekao da će me sutra posjetiti.

- O, ali to nije osobito važno - ustvrdio je i nemarno mahnuo rukom. - Ako ne budete kod kuće, ostavit će svoju posjetnicu i doći drugi put. Osim toga, mogli biste mu napisati poruku ili zamoliti prijateljicu da ga primi i objasni.

- Aurelia bi također mogla imati druge planove - suho primijeti Livia.

- Onda mu pošaljite poruku ili je ostavite kod svojega batlera. Predviđam da će sutra biti prekrasan sunčan dan i trebali bismo ga iskoristiti. U ovo doba godine čovjek nikad ne može biti siguran kakvo će biti vrijeme - ozbiljno je primijetio.

- Vi ste nepopravljivi - reče Livia.

- To je jedna od mojih boljih osobina - nasmijao se. - Dakle, kako ćete nazvati kobilu?

- Nije moja da joj dajem ime - reče Livia.

- Ja nemam bogatu maštu i vjerojatno bih joj dao neko obično ime kao što je Silver, pa biste meni i kobili učinili uslugu ako biste na sebe preuzeli taj zadatak. Biranje imena za konja veoma je važna stvar.

On je jednostavno nezaustavljiva sila, pomislila je Livia. - U tome se slažem s vama - rekla je, popustivši jer se činilo da nema nikakva smisla opirati se. - No trebat će mi vremena da razmislim o tome.

- Onda zasad mora ostati bezimena. Hoćemo li se sad vratiti na Cavendish Square, ili želite napraviti još jedan krug?

- Cavendish Square - odlučno će Livia. Osjećala se kao da su je pregazila teretna kola puna bačvi piva. Činilo se da princ Prokov ima takav učinak, a njoj je trebalo malo vremena da dođe do daha i razmisli.

- Svakako - složio se uz ljubazan osmijeh. Pred kućom je sjahao i pružio ruku Liviji dok je klizila sa sedla. Zadržao je njezinu ruku trenutak dulje no što je bilo potrebno, a potom ju je prinio usnama i lagano je poljubio. Gledao ju je u oči i tiho rekao: - Znači, do sutra, Livia. Livia kimne. - U deset sati. - Pokušala je povući ruku, a njegovi su je prsti na trenutak stegnuli prije nego ju je uz osmijeh pustio i okrenuo se prema stubama kako bi je otpratio do ulaznih vrata.

Livia se čudno osjećala. Nešto u tim čudesnim plavim očima izazivalo je nemir u njoj. Tračak nemilosrdnosti, odlučnosti koja se ne poklapa posve s njegovim naoko nestašnim očijukanjem i ekstravagantnim komplimentima. Ovo nije nikakva igra, ponovno je pomislila. Ovdje se događa nešto veoma ozbiljno, i bolje bi bilo da što prije otkrije o čemu je riječ.

Alex je žustro pokucao, čekao da se vrata otvore i tek tada pozdravio Liviju. Dok se sad smiješio, nije vidjela nikakav trag izraza od kojeg je osjetila onakvu hladnoću. - Brojit ću minute do jutra, draga moja Livia.

Livia nije odgovorila, već se samo nasmiješila prije nego je hitro ušla u mirno utočište vlastitog predvorja i svijet koji razumije i može ga kontrolirati.

* * *

Alex je sišao stubama i ponovno uzjahao, a na licu mu je lebdio zamišljen izraz. Opet je pogledao kuću i namršti se. Ima tako malo vremena za osvajanje ove utvrde. Do trenutka opoziva veleposlanika princ Prokov mora biti dobro ukorijenjen u visokom društvu, prihvaćen ne samo od strane frivolnih londonskih neženja, već i od strane dvora, otmjenih dama i njihovih muževa, diplomata i političara. Jasno, ne može se tako brzo oženiti, ali vjerodostojne zaruke s besprijekornom ženom i datumom vjenčanja zacrtanim u bliskoj budućnosti jednako

GIGA

bi mu uspješno osigurale ono što mu je potrebno.

Taktika koju je izabrao trebala bi mu osigurati ostvarivanje tog cilja u najkraćem mogućem roku, a njegovo ne baš siromašno iskustvo sa ženama samo je pojačalo čvrsto uvjerenje da će njegov plan uspjeti. Žene obično popuštaju pred mješavinom odlučnosti i laskavog očijukanja. Međutim, sad je počeo sumnjati u to. Livia nije poput žena koje je dosad upoznao. Posjeduje određenu vatrenost i neovisnost. Već je u kasnim dvadesetim godinama i nije se udala, a to bi je trebalo činiti slabom na pažnju kojom je obasipa prikladni neženja; trebala bi biti više nego zainteresirana za brak. Ali mora postojati neki razlog iz kojeg je tako privlačna žena još uvijek neudana, razmišljao je. Razlog koji je jači od uobičajenog imperativa za ženu njezina društvenog položaja. Naravno, ona je financijski neovisna... *ili misli da jest.*

I, jasno, mogao bi joj jednostavno reći da nije tako i ponuditi joj kompenzaciju bez svih tih nesigurnosti i zavrzlama oko udvaranja. Bila bi posve luda ako bi to odbila. Ali nešto se dogodilo otkako ju je upoznao. Kao da oko njega plete mrežu, a on gubi iz vida svoje primarne ciljeve. Želi je, jasno i jednostavno, osjećajući žudnju koja će ga progutati ako ne bude oprezan. Nije riječ samo o požudi, premda to svakako osjeća kad je pogleda, njezine zaobljene dojke, vitak struk i graciozne obline bokova. Privlačio ga je osjećaj da se ispod površine, pribrane i staložene, skriva nepokornost, impulzivnost koja bi je činila divnom partnericom u krevetu i izvan njega. Livia Lacey zrači neobičnom vedrinom i inteligencijom, a njezin karakter posjeduje oštrinu kojom se ne boji koristiti ako osjeća da je njezin osjećaj integriteta na neki način ugrožen.

Shvatio je da se smiješi dok tako razmišlja i naglo se pribrao. Ne smije zaboraviti na činjenicu da bi Livia, kao njegova žena, mogla biti veoma korisna u mučnim poslovima koji su ga doveli u London. Bude li se držao te činjenice, mogao bi zauzdati tu neobuzdanu i nekontroliranu žudnju.

Namrštio se dok je nastavio promatrati kuću. To je jedan cilj što ga nikad neće smetnuti s uma. Njegova majka - majka koju nikad nije upoznao. Tko i što je bila Sophia Lacey? Nekoć ljubavnica njegova oca, svakako - žena dovoljno nesebična da se odrekne svojega djeteta jer je vjerovala da je to najbolje za dijete. Ali što je još bila? Izjedala ga je znatiželja, još od najranijeg djetinjstva, strastvena potreba da otkrije suštinu žene koja ga je rodila. Negdje u sjenkama njezine kuće mogao bi pronaći ključ koji će mu otkriti pravu narav njegove majke. Njezini bi mu odani sluge mogli nešto dati. Zasiurno su dugo i odano služili Sophiji kad se lako potrudila osigurati njihovu budućnost. Ali ne može ih ništa pitati dok njegova nazočnost u kući ne bude prihvaćena.

Ponovno je rastjerao takva razmišljanja i vratio se onomu što ga je dovelo do ove točke. Nije smio gubiti vrijeme. Dakle, treba li promijeniti taktiku s Livijom? Ili pojačati pritisak pod pretpostavkom da će je na koncu izmoriti do te mjere da popusti?

Tu će odluku morati donijeti prije izleta u Richmond sutra ujutro.

* * *

- Što se dogodilo? - Aurelia je pitala kad je Livia ušla u salon. - Odjevena si za jahanje... nisi bila u tome kad si izišla.

- Zapravo, jesam - reče Livia i spusti se na sofu. - Pokazalo se da je Alex imao na umu jahanje, a ne šetnju. Doveo je prekrasnog konja za mene. - Razmišljala je treba li Aureliji reći istinu o prinčevim namjerama po pitanju sive kobile, ali je odlučila da zasad to neće učiniti.

- Pa si se vratila u kuću i preodjenula? - upita Aurelia pomalo se mršteći. Tu nešto nije sasvim u redu.

- Tako je - vedro odgovori Livia. - A sutra ujutro idemo jahati u park Richmond. Želim vidjeti što sve kobile može.

- O, shvaćam - reče Aurelia, premda uopće nije bila sigurna da doista shvaća.

GIGA

- Ako Nick dođe u posjet, hoćeš li mu se ispri-čati u moje ime i reći da sam morala izići?
- Da, svakako. Zar ga očekuješ? - Pozorno je promatrala Liviju.
- Srela sam ga u parku, pa je spomenuo da će doći u posjet - reče Livia i neodređeno mahne rukom. - Ništa definitivno.
- Shvaćam - ponovi Aurelia, još uvijek nesigurna. - Ali ako ja ostanem ovdje, tko će ti biti pratilja tijekom jahanja s princem?

Livia se namrštila. - Ne treba mi pratilja, Ellie. Nitko nas neće vidjeti, nitko nikad ne mora znati za to.

Aurelia odmahne glavom. - Ne možeš biti sigurna u to, a ako te vide kako jašeš iz grada sama s princem, to će izazvati požar ogovaranja koji nimalo neće koristiti tvojem ugledu. Jedno je jahati u Hyde Parku svima pred očima, a sasvim je nešto drugo tražiti samoću u Richmondu. Livia je grickala usnu dok je razmišljala. Njezina prijateljica ima pravo, jasno, ali dolično jahanje uz pratnju definitivno nije cilj sutrašnjeg izleta. Nije riječ o tome da ona ne uživa u Ellieinu društvu, posve suprotno, ali ne kad želi trunak opasnosti, osjećaj da se igra vatrom, a čini se da to prati svaki susret s Alexanderom Prokovom. Trebalo joj je vremena da se pomiri s tom spoznajom, morala je priznati samoj sebi, ali tako je i nikako drugačije. Uobičajena doličnost i ruski princ nisu kompatibilni, a to je uzbuđuje i ispunjava omamljujućim, gotovo lakoumnim osjećajem iščekivanja. Postoji niz muškaraca s kojima bi sasvim ugodno mogla jahati Richmondom u Ellieinu društvu, ali Alexander Prokov nije jedan od njih.

Postala je svjesna pronicavog Aurelijina pogleda i osjetila kako joj rumenilo oblijeva obraze. - Poći ću fijakerom do Richmonda. Čak i ako me netko vidi kako ulazim u fijaker, neće znati kamo idem, a na cesti ću biti posve anonimna - na koncu je rekla. - Sastat ću se s Alexom u parku. Nakon jahanja, vratit ću se drugim fijakerom i nitko ništa neće znati.

- Osobito ako budete jahali po najsamotnijim stazama - suho primijeti Aurelia. - Onima gdje ima najmanje jahaća. Čini se da je to cilj - dodala je, lagano stisnuvši oči.

- Čini se da jest - složila se Livia i još jače poru-menjela. - Nema ničeg lošeg u tome, Ellie. Aurelia slegne ramenima. - Ako ti tako kažeš. Ja nisam tvoja čuvarica, Liv, a ti znaš što radiš. Liv se kratko nasmijala. - Znam li? Pitam se.

- Ne kanim ti držati prodiku o moralu, Liv - uz osmijeh reče njezina prijateljica. - Niti jedna od nas nije se uzrujavala kad je Harry glumio Casanovu na Nellinu prozoru, te ako želiš imati vezu s ruskim princem pod krošnjama stabala u Richmondu, samo ću te upozoriti da paziš na vlažnu travu.

Livia se s olakšanjem nasmiješila. - Ne vjerujem da će doći do toga, ali malo ljubakanja zvuči veoma privlačno.

Šesto poglavlje

Carev je grb ukrašavao poruku koja je čekala Alexa kad se vratio u stan. Uzeo je nož za papir i prerezao pečat, te raširio papir ispunjen carevim lijepim rukopisom.

Dragi moj prijatelju. Alex se malo lecnuo na taj pozdrav. Car ga je uvijek smatrao svojim starijim bratom... osim u onim prigodama kad je njegovo dostojanstvo iziskivalo stupanj rezerviranosti... u onim prigodama kad je držao da je Alex prekoračio granice prijateljstva savjetima ili slabo prikrivenim kritikama. Tada je postajao ledeno imperijalan i uopće se nije ustručavao svoje *prijatelje* podsjetiti n«i nesigurnost njihova položaja koji je ovisio isključivo o tome koliko je njihov car bio zadovoljan njima. Za razliku od njegove bake, Aleksandar I. ne /na slušati i ne prihvaća savjete koji su protivni njegovim uvjerenjima... uvjerenjima koja se ne mijenjaju nakon što ih usvoji.

Alex je uzdahnuo i nastavio čitati pismo. Carev entuzijazam za njegov novi savez s Napoleonom Ispunjavao je stranicu, opisan superlativima. Mogućnosti tog saveza nemaju granica, on će uzdići Rusiju do nadmoćnog položaja u svijetu, rame uz rame s najdražim prijateljem, Francuskom. Zajedno će podjarmiti Europu i baciti Englesku na koljena. Između sebe će podijeliti poznati svijet. A princ Prokov, carev najpouzdaniji i najodaniji prijatelj, trebao bi pomoći u ostvarivanju tog dostojnog cilja i za to će biti nagrađen onako kako ne može ni sanjati.

Uskoro nam pošalji informacije, dragi moj Alexe, o raspoloženju na engleskom dvoru. Je li ih obeshrabrio naš novi savez? Kako će reagirati kad se Rusija pridruži Napoleonovoj blokadi kontinenta? Sto će učiniti kad više ne budu mogli trgovati s Rusijom?

A što će Rusija učiniti kad Engleska više ne bude prihvaćala njezin izvoz, mislio je Alex, skupivši usne. Engleska je najveće izvozno tržište za rusku sirovinu. Trgovci St. Petersburga i Moskve podići će mahnitu pobunu kad engleski brodovi više ne budu ulazili u njihove luke, a skladišta će pucati po šavovima od robe koju više neće imati komu prodati. A sve to zbog naredbi onog *korzikanskog skorojevića*, kako je carica udova opisivala cara Napoleona.

Opet je pogledao carev uredni rukopis. *Kakve planove Englezi namjeravaju razraditi s Austrijom? Ti ćeš to saznati na svoj lukavi način, prijatelju. A što se tiče tvojih bojazni da bi među emigrantima u Londonu moglo biti nezadovoljstva, bez brige, sve imam pod kontrolom. Imam svoje špijune. Ti budi oprezan, prijatelju. Nikomu se ne može vjerovati.*

Alex je pažljivo pročitao posljednje rečenice, a na čelu su mu se pojavile duboke bore. To je zvučalo kao upozorenje, ali zašto bi car upozoravao *njega*? Zar se boji da bi Alex mogao doći u sukob s nezadovoljnicima? Ili se boji nečeg posve drukčijeg?

Sjetio se posjeta princa Mihaela Mihajloviča.

Starac je svakako odan svojem caru, ali nije baš najsajnija svijeća u svijećnjaku. Ako je tajna policija doista poslala Mihaela da motri na Alexa, poslali su zeca da pazi na lisicu.

- Hoćete li danas večerati kod kuće, Vaša Visosti? - tiho je pitao Boris koji se bešumno pojavio na vratima.

Alex odmahne glavom. - Ne, idem s društvom u operu. - Pogledao je pozlaćenu uru na polici iznad kamina. - Zapravo, ionako ću zakasnuti. Donesi šeri u moju odaju dok se preodijevam, molim te, Borise. - Požurio je u svoje utočište, a odande u spavaću odaju, usput skidajući jahaću jaknu.

Boris se pojavio za nekoliko minuta s bocom šerija i tanjurom slatkih keksa. Spustio je pladanj na komodu, a dok je Alex punio čašu, Boris je otvorio ormar i izvadio crni kaputić, bijeli prsluk i hlače do koljena, odjeću prikladnu za operu.

GIGA

Čula se alka na ulaznim vratima dok je pomagao svojem poslodavcu da odjene kaputić. - Tko bi to mogao biti? - progunda Alex. - Nisam kod kuće za posjetitelje, Borise.

- Ne, gospodine. - Sluga je prišao vratima. Otvorio ih je i zatim kimnuo. - Ah, to je samo dostavljač poruke, Vaša Visosti. Leo je otvorio ulazna vrata. - Izišao je u predsoblje i pozvao momka koji je baš zatvarao vrata. - Donesi to ovamo, momče.

- Odmah, gospodine Borise. - Momak, koji nije mogao imati više od trinaest godina, požurio je preko predsoblja, poskliznuvši se od žurbe na voskom namazanom podu. Dotaknuo je uvojak na čelu dok je Borisu pružao zapečaćenu poruku. -Ovo je za Njegovu Visost, gospodine Borise.

- To se moglo očekivati - bezizražajno primijeti sluga i uzme poruku. Osvrnuo se preko ramena. -Hoću li poslati Lea po vozilo, gospodine?

- Da, bit ću spreman za pet minuta. - Alex se neznatno namrštitio dok je popravljao svoju uštrikanu kravatu. - Donesi mi poruku. - Ispružio je ruku još dok se naginjao prema zrcalu i namještao snježnobijele nabore.

Kad je napokon bio zadovoljan, uspravio se i uzeo pergament iz Borisove ruke. Pogledao je rukopis. Definitivno ženska ruka, premda je papir bijel i bez mirisa, a potezi pera nisu onako kićeni kakvi se često vide u ženskom rukopisu.

Uzeo je turpiju za nokte iz srebrne posude na komodi i prerezao pečat. Otvorio je pismo i jednim brzim pogledom preletio njegov sadržaj. Osmijeh se pojavio u kutovima njegovih usta. Dakle, leđi Livia vodi računa o svojem ugledu, je li? Ali ne dovoljno da bi predložila dovođenje pratilje na njihov izlet. Umjesto toga, predlaže ono što bi se jedino moglo opisati kao tajni sastanak. Tajni randevu, ništa manje. Čini se da na umu ima nešto više od želje da iskuša kobilu.

Tiho se nasmijao. Livia je odlučila umjesto njega. Sad nije trenutak za mijenjanje taktike. Ako nastavi vršiti pritisak, čak malo i pojača tempo, utvrda će sigurno pasti. Livia Lacey je sposobna i voljna udovoljavati svojim porivima, baš kao što se nadao. Njezina spremnost na smijeh i vragolasti smisao za šalu opčinjavaju ga od samog početka i slažu se s nečim duboko u njemu, neobuzdana želja da se odbace konvencije, da se pođe vlastitim putem. Neobična osobina u mlade žene Livijina društvenog položaja, ali veoma privlačna. Ona će biti dostojna partnerica u njegovu pothvatu.

- Reci vozaču neka pričeka - rekao je Borisu i ustao. - I reci Leu da imam poruku što će je za nekoliko minuta trebati odnijeti na Cavendish Square. - Ušao je u svoje unutrašnje utočište i sjeo kako bi Liviji napisao odgovor.

* * *

- Dakle, znači li ti nešto ime princa Prokova, Harry? - Cornelia je pomalo nestrpljivo pitala muža. Činilo se da mu treba beskrajno mnogo vremena da pročita Aurelijino pismo. Harry ju je pogledao i zagonetno joj se nasmiješio. - Možda da... možda ne - zadirkirao ju je. Nalazili su se u knjižnici Cornelijine kuće na selu, u Dagenham Manoru. Zapravo, kuća pripada njezinu sinu Stevieju, koji je naslijedio titulu vikonta Dagenhama, kao i imanja, nakon smrti njegova oca. No sve dok ne postane punoljetan i ne oženi se, njegova će je majka smatrati svojom.

Cornelia se nagnula preko naslona Harryjeve stolice i istrgnula mu pergament iz ruke. - Ne znam kako bi uopće mogao znati nešto o njemu, ili otkriti bilo što. Već si tako dugo izvan doticaja sa svojim *prijateljima* iz podzemnog svijeta da su sigurno posve zaboravili na tebe. - Odmaknula se od njega, gledajući pismo.

- O, neljubazno - pobunio se Harry uz tihi smijeh. Ispružio je ruku i uhvatio svoju ženu oko struka, povukavši je na svoje koljeno. - Tako oštar jezik, Nell. Poželim ga ukrotiti. - Nagnuo ju je unatrag, tako da joj se glava naslonila na njegovo rame, i poljubio njezina nasmiješena

GIGA

usta.

Kad je na koncu podigao glavu, ona se još uvijek smiješila, ali je ubrzano disala i obrazi su joj porumenjeli, a oči su joj blistale od žudnje koju je Harry uvijek uspijevaio probuditi u njoj. -

Pa, ima nešto istine u onome što sam rekla - promrmljala je i podigla ruku kako bi mu dotaknula lice. - Ne misliš li da je vrijeme za povratak u stvarni svijet, ljubavi?

- Znači, dosta ti je bračne intime? - Uhvatio joj je ruku i okrenuo je, utisnuvši poljubac u njezin dlan.

- Nije riječ o tome - rekla je. - Ali mislim da te počinje obuzimati nemir... nije ti baš dosadno, ali potreban ti je tvoj posao. - Uspravila se i pozorno ga pogledala. - Reci mi da griješim. Trenutak je šutio, a tada je odmahnuo glavom. - Ne, imaš pravo. S vremena na vrijeme doista poželim raditi.

- Onda mislim da je bolje vratiti se prije nego te ta želja posve obuzme - rekla je i skočila s njegova koljena. - Reći ću Linton da ujutro krećemo za London. Ima dovoljno vremena da pripremi djecu, premda će, naravno, uvelike protestirati. -Energično je pošla prema vratima. - Samo trenutak. - Harry ju je zaustavio kad je spustila ruku na kvaku. - Imam dojam da i ti, jednako kao i ja, jedva čekaš da se vratimo u središte zbivanja, Nell.

Skrušeno mu se nasmiješila. - Iskreno govoreći, možda je tako. I jedva čekam da sama formiram mišljenje o tom princu koji tako strastveno udvara Liv. Čini se da Ellie ima neke dvojbe, nisi li i ti stekao takav dojam?

- Možda malo. No mislim da je više zabrinjava Livijina reakcija na udvaranje.

Cornelia je opet pogledala pismo. - Moguće -promrmljala je. - Ako čitamo između redaka, čini se da Livia Rusa smatra više nego obično privlačnim, a to zabrinjava Ellie. U svakom slučaju, misliš li da ćeš od svojih kolega u ministarstvu uspjeti nešto saznati o njemu?

- Siguran sam da hoću - samouvjereno će Harry. Niti jedan ruski emigrant u Londonu u ovom trenutku ne može pobjeći nadzornim službama ministarstva, ne nakon Tilsita... zapravo, ni prije toga -dodao je. - Poslat ću Erica u London s porukom za Hectora da ćemo prekosutra stići natrag u Ulicu Mount.

Ustao je i protegnuo se. - S obzirom na djecu, sutra ćemo se morati često zaustavljati i negdje prenoćiti.

Cornelia je napravila grimasu. Harry je na teži način naučio kakvo može biti putovanje kočijom s djetetom koje pati od bolesti vožnje. - Susannah bi trebala dobro podnijeti putovanje ako se budemo zaustavljali svaka dva sata - pomalo je nesigurno rekla.

Kimnuo je. - Tako sam i mislio. Ali ja kanim jahati, pa je mogu uzeti sa sobom na konja na neko vrijeme kad joj kretanje kočije postane previše naporno.

- To je dobra zamisao. Ja ću učiniti isto, pa ćemo možda proći bez previše problema.

- Nemoj zaboraviti napisati pozdravno pisamce grofu - podsjetio ju je Harry kad je otvorila vrata salona.

- Bit će mi zadovoljstvo - reče Cornelia. -Večeras ću ga poslati u Markby Hall. - Markby Hall, rezidencija grofa od Markbyja, oca njezina prvog muža, bila je samo tri kilometra udaljena od Dagenham Manora. Cornelia nema nikakvih lijepih osjećaja prema svojem bivšem svezkru koji je, prije njezine udaje za vikonta Bonhama, činio sve što je bilo u njegovoj moći kako bi kontrolirao njezin i život njezina sina Stevieja, svojeg unuka i nasljednika. Njezina ga je udaja za Harryja najprije razbjesnila, ali Harry ga je nekako uspio navesti da se pomiri s promijenjenim okolnostima.

Cornelia je sumnjala da je njezin muž obećao starom grofu da se bez njegova znanja neće donositi nikakve odluke o budućnosti njegova unuka, možda čak ni bez njegova odobrenja. To je bila velikodušna ponuda, takva kakvu sama Cornelia zacijelo nikad ne bi dala, ali je u danim okolnostima bila spremna ne dirati lava dok spava, niti postavljati pitanja o tome kako je Harry izveo to čudo. Bit će dovoljno vremena za to ako ikada dođe do nekih problema. Popela se do dječjih odaja, pripremajući se na neizbježnu oluju do koje će doći kad Linton,

dječju dadilju, obavijesti da se idućeg dana kreće u London.

* * *

Livia se probudila u zoru, ispunjena osjećajem uzbuđenja. Odgurnula je pokrivače i ustala, protežući se uz osjećaj da je sve u savršenom redu. Prišla je prozoru i odmaknula zavjese, a zatim je otvorila krilo prozora i kleknula na sjedalo u udubljenju, zagledavši se prema malenom parku okupanom rosom na sredini trga. Nebo je blistalo nijansama narančaste i crvene boje, a jutarnji je cvrkut ispunjavao zrak, poprilično svježju najavu jeseni.

Grad se u ovo doba doimao svježim, čistim i novim. Za sat ili dva bit će bučan i prljav, ispunjen kloparanjem željeznih kotača, glasova koji izvikuju, smradom gnojiva i otpadaka, znoja i trulog povrća pomiješanog s mirisima mesnih pita i svježje pečenog kruha.

No zasad se Liviji činilo da pripada samo njoj, a i obećanje što ga sadrži samo je njezino. Apsurdne ideje, naravno, ali ipak je na leđima osjećala drhtaj uzbuđenja.

Skočila je sa sjedala u udubljenju prozora i prišla ormaru, prvi put u životu poželjevši da nema samo jedan komplet za jahanje. Premda je onaj što ga ima uistinu dovoljno elegantan, princ ju je već dvaput vidio u njemu. Tada se naglo pribrala. Ona i njezine prijateljice preziru takva sitničava razmišljanja, a njezin otac, strogi velečasni Lacey, aristokrat koji se odbija koristiti svojom nasljednom titulom i desetinu prihoda svojih obiteljskih imanja daje crkvi, odlučio je živjeti skromno poput bilo kojeg seoskog vikara. Odgojio je svoje jedino dijete tako da prihvati, makar ne osobito oduševljeno, život jednostavnih udobnosti, rigoroznih mentalnih postignuća i relativnog odricanja.

Sto bi rekao na ruskog princa ne može se ni zamisliti, razmišljala je Livia i tiho se nasmijala. Srećom, nema nikakva razloga da on ikad zamišlja takvo egzotično biće uza svoju pomno odgojenu kćer.

Navukla je jahaći komplet i pitala se što bi mogla učiniti da unese neku suptilnu promjenu u sveopći dojam kad je lagano kucanje na vratima najavilo Aurelijin dolazak.

- O, već si ustala - vedro će Aurelia. - Franny me probudila prije pola sata, pa sam pomislila da bih mogla doći i vidjeti jesi li budna. Mislila sam da bi mogla staviti svoju crnu jaknu uz svoju zelenu suknju, pa bi izgledalo da nosiš drukčiji komplet. - Podigla je usku crnu jaknu ukrašenu zlatnom pletenicom. - Mislim da bi se lijepo slagale.

- Malo smiono - reče Livia. - Zeleno, crno i zlatno... ali nekako odgovara, rekla bih. -

Vragolasti je smiješak poigravao u dubinama njezinih sivih očiju. - Ali hoće li mi pristajati? Ti si malo manja ovdje - neodređeno je prešla rukama preko svojih grudi - nego ja.

- Određena priljubljenost odjeće može biti veoma privlačna - odgovorila je Aurelia sa sličnim osmijehom. Spustila je kaputić na krevet. - Kad se sastaješ sa svojim princem?

- Teško da je moj - pobuni se Livia. - Ali u svojem je pisamcu rekao da će me čekati s konjima u White Hartu kraj ulaza u Richmond u deset sati. Prerano je da bilo tko drugi jaše radi užitka u parku, pa bismo trebali biti posve sigurni.

- Trebat će ti najmanje sat vremena fijakerom - reče Aurelia. - Trebala bi krenuti najkasnije u devet.

- Krenut ću u devet - složila se Livia. - Bude li trajalo dulje, morat će me čekati. To je pravo jedne dame, na kraju krajeva.

- Svakako. - Aurelia kimne. - Mislim da bi trebala staviti moj crni šešir od pusta s malenim velom umjesto onoga s perom. Morao bi veoma dobro zapažati da bi opazio da zapravo nosiš istu odjeću.

- Čak i ako primijeti, kakve to veze ima? - odlučno će Livia. - Ograničenja moje garderobe tiču se samo mene i nikoga drugoga.

- Sasvim točno - reče Aurelia, ali uz još jedan osmijeh. - Donijet ću šešir.

Jemmy je točno u devet sati skočio s fijakera što ga je zaustavio na uglu trga i potrčao prema ulaznim vratima. - Kočijaš kaže da nema ništa protiv vožnje do Richmonda, leđi Livia - zadovoljno je izjavio kad je uletio u predvorje. - Prva dva što sam ih zaustavio nisu htjeli ići tako daleko.

- Hvala ti, Jemmy - nasmiješeno će Livia, navlačeći rukavice. - Znala sam da ćeš se snaći.

- Bit ćeš posve neupadljiva u fijakeru - rekla je Aurelia, namještajući maleni veo na šeširu. - Osim činjenice da te ionako nitko neće vidjeti. Prerano je da pripadnici visokoga društva uopće ustanu iz svojih kreveta, a kamoli da jašu u parku Richmond. - Odmaknula se kako bi proučila učinak svojeg namještanja vela. - Da, mislim da je to savršeno. Izgledaš veoma elegantno.

- Onda sam spremna za polazak. - Livia se nagnula naprijed i poljubila Aureliju u obraz. - Hvala ti, Ellie, ti si stijena na koju se uvijek mogu osloniti.

- Besmislice - reče Aurelia. - Tebi ne treba oslonac. Idi sad i provedi prekrasno jutro. Ako je kobila onako čarobna kako kažeš, trebalo bi biti pravo blaženstvo jahati je ondje gdje ne moraš paziti na dolično ponašanje.

- Doista - složila se Livia. - Na kraju krajeva, to je cilj jutrošnjeg izleta.

- Naravno - ozbiljno će Aurelia. - Naravno da jest.

Sedmo poglavlje

Alex je stajao u dvorištu konjušnice White Harta, nestrpljivo udarajući rukavicama po dlanu jedne ruke dok je pogledavao uru u konjušnici. Prošlo je deset sati. *Gdje je ona?*

Stigao je u konačište oko devet, doručkovao u točionici i, sve do prije nekoliko minuta, bio posve spokojan i pribran. Sad je u njemu ključala nestrpljivost, emocija koju je uvijek izbjegavao vjerujući da žurba neminovno vodi do skupih pogrešaka. Bio je majstor u čekanju, smirena uma na neki ishod ili događaj što ga očekuje. Dakle, zašto jutros ne može otrgnuti pogled s ure?

Ona će doći, bio je siguran u to. Taj se put na konju može prijeći za manje od sat vremena, ali fijakerom će trebati mnogo više. Tako je opravdavao kašnjenje, ali je lupkao nogom po kaldrmi kad je u deset i petnaest fijaker skrenuo u dvorište konjušnice.

Postao je svjestan brze navale iščekivanja, drhtaja uzbuđenja kao na početku lova. Na kraju krajeva, što je ovo u što se upustio ako ne početak lova?

Koraknuo je naprijed do vrata vozila kad je kočijaš zaustavio konje, te ih je otvorio gotovo prije nego se kočija posve zaustavila. - Dobro jutro, Livia. - Zamahnuo je svojim šešišom i naklonio se, a sunce je blistalo u njegovoj kosi dok joj se smiješio. Ništa u njegovu mirnom tonu nije ukazivalo na raniju nestrpljivost. Ispružio je ruku kako bi joj pomogao da iziđe iz vozila.

Tijekom cijelog putovanja Livia je imala osjećaj da čini neopozivi korak u nešto što je za nju nepoznati teritorij. Nekoliko se puta nagnula naprijed kako bi otvorila prozor i rekla kočijašu neka se vrati na Cavendish Square. No svaki put je odustala, čvrsto stišćući ruke u krilu, a srce joj je mahnilo tuklo.

Sad je duboko udahnula i uzvratila pozdrav, zadovoljna mirnoćom svojega glasa, kao da su se slučajno sreli na ulici i ovo nije nikakav poseban sastanak. Kao i uvijek, bio je besprijeekorno odjeven u hlače od jelenje kože, blistave visoke čizme, tam-nosivi kaput i jednostavno vezan bijeli šal. U njegovu izgledu nije bilo ničeg razmetljivog, ničeg kicoškog, već samo dojam mirnog, pribranog savršenstva koje je djelovalo gotovo zastrašujuće, a Livia je osjetila silnu želju da ga vidi zgužvanog, neurednog, nepribranog, kao da bi to na neki način izjednačilo izgled na borilištu.

Prihvatila je ponudenu ruku i izišla iz kočije, trepćući iza tankog vela na iznenadnu jarku svjetlost nakon polutame u vozilu.

- Prekrasno jutro - primijetila je i izvukla ruku iz njegove kad se činilo da je on ne namjerava pustiti. Banalna je primjedba bila u suprotnosti sa zbrkanim emocijama uzbuđenja, strepnje i iščekivanja koje su je preplavile dok ga je promatrala, pa je samoj sebi gotovo djelovala smiješno. Samo što joj uopće nije bilo do smijeha.

- Savršeno za jahanje - odgovorio je veoma sličnim tonom.

Njegov je ton možda bio miran i prozaičan, ali nije bilo ničeg prozaičnog u njegovim očima kad ju je preletio pogledom. Njihova inače izrazito plava boja potamnijela je gotovo do ljubičaste, a u njihovim je dubinama vidjela neobičan sjaj. U njegovu je pogledu prepoznala nestrpljivost, glad, *požudu*, a to je izazvalo pojavu leptirića u njezinu trbuhu. Odjednom se činilo da je nestalo svako pretvaranje, svi konvencionalno fini manevri koji su skrivali prave emocije. Nakratko je ugledala rub na kojem je stajala.

Opet je progovorio i prekinuo trenutak napete tišine. - Želite li se osvježiti u konačištu prije nego krenemo? Rezervirao sam privatni salon i ondje vas čeka sluškinja koja će vam pomoći. Iz nekog ju je razloga iznenadila tako promišljena pažnja, ali ju je istodobno i umirila. Vratila ju je s ruba. - Hvala vam, da, rado bih se osvježila - zahvalno je rekla.

- Onda pođite sa mnom. - Ispružio je ruke i podigao maleni veo, stavivši ga preko crnog šešira, vragolasto naherenog na tamnim uvojcima. - Sad je bolje, volim vidjeti vaše oči. - Njegove su i dalje djelovale prodorno poput dviju zraka plave svjetlosti dok ju je pomno

proučavao, naoko upijajući svaki centimetar njezina lica. Kratko je kimnuo, kao da odobrava, a potom je njezinu ruku zavukao pod svoju i poveo je u konačište.

Njezin je osjećaj smirenosti trenutno nestao. Nije bilo ničega konvencionalnog ili običnog u njegovu proučavanju, kao ni u njegovu vlasničkom držanju. Kako bi uopće mogla insistirati na doličnoj formalnosti, ili očekivati konvencionalnu distancu između dvoje ljudi koji se gotovo uopće ne poznaju, kad nije samo pristala na ovaj sastanak, već je zahtijevala tajnovitost koja ga je odmah učinila krajnje nedoličnim?

Premda se Alexander Prokov nikad nije obazirao na distancu, podsjetila se, čak ni u prvim trenucima njihova susreta na balu... onog što ga je pomno i posve bezobzirno organizirao. Nikad nije imala nikakvih iluzija, pa je sad malo kasno za pre-domišljanje. Mentalno slegnuvši ramenima, popustila je pred jačom silom i dopustila da je otprati u konačište.

Salon je bio uredan i udoban. Bilo je kave, kruha i maslaca, kao i diskretan zahod iza paravana, te nasmiješena sluškinja.

- Koliko vam vremena treba? - pitao je Alex dok je stajao na otvorenim vratima i pogledom prele-tio odaju kako bi provjerio je li sve u skladu s njegovim zahtjevima.

- Petnaest minuta - reče Livia.

- Čekat ću kod konja. - Sagnuo se nad njezinom rukom i tiho rekao: - Nemojte me previše dugo pustiti da čekam. - Tada je izišao.

Livia je skinula rukavice i prihvatila šalicu kave koju joj je sluškinja pružila. Zahvalno je pijuckala okrepljujuću tekućinu i usredotočila se na nastojanje da se smiri. Nikakvo zlo neće proizići iz ove malene pustolovine. Nitko neće znati za nju; uživat će u uzbudljivom jahanju u ugodnom društvu. Ništa više i ništa manje. Odlučno je kimnula i kliz-nula iza paravana da bi upotrijebila zahod.

Alex je stajao s oba konja i razgovarao s neznancem kad je Livia petnaest minuta kasnije ponovno izišla na suncem obasjano dvorište. Prekinuo je razgovor kad im se Livia približila.

- Dakle, u podne, Borise.

- Da, Vaša Visosti. - Neznanac se naklonio Liviji. - Dobro jutro, gospo.

Livia je odgovorila na pozdrav, neodređeno se pitajući što bi *u podne* moglo značiti. Siva je kobila tiho zarzala kad joj je pomilovala nos, a kožom joj je prostrujao lagani drhtaj, kao da iščekuje mogućnost galopiranja jednako željno kao i jahačica.

- Tako je lijepa - rekla je Livia kad je stavila nogu u Alexove spojene šake da bi se popela u sedlo.

- Imate li još kakve ideje o imenu za nju? - pitao je dok se penjao u sedlo na kozačkom vrancu.

- Još je ne poznajem dovoljno dobro - odgovorila je Livia i nagnula se naprijed kako bi potapšala svilenkasti vrat kobile. - Kad budem imala priliku propisno je jahati, onda ćemo vidjeti.

- Onda krenimo. - Alex je cvoknuo jezikom i Vranac je pošao naprijed.

Livijine je tjeskobe nestalo čim se našla u sedlu i sad se opustila, usklađujući se s kobilininim kretanjem dok su kasom jahali prema ulazu u park. Zrak je mirisao na jesen, ali sunce ih je grijalo dok su jahali kroz drvored bukava.

Livia je petama dotaknula kobilu i ona je zabacila glavu i prešla u lagani galop. Njezini su se koraci produžili kad je Livia uhvatila ritam. Još jedan dodir petama i one su galopirale stazom, Livijin tanki veo odletio joj je s lica, vjetar joj je hladio obraze, a usne su joj se rastvorile u bezglasnom uzviku radosti. Čula je vranca iza sebe, zatim se našao uz nju, držeći korak, tako da su jahali jedno uz drugo. Okrenula se prema Alexu i on je susreo njezin pogled, smijući se s radošću koja je odgovarala njezinoj.

- Pustite joj na volju! - viknuo je kako bi ga čula povrh fijuka vjetra koji ih je držao u nekoj vrsti tunela, u svijetu koji je pripadao samo njima.

Livia se nagnula naprijed nad kobilin vrat, smanjujući otpor zraka, i ohrabivala je tihim govorenjem u njezine priljubljene uši. I kobila je jurnula širokom stazom, njezini su se koraci

GIGA

produžili, a vranac je jurio uz nju i na koncu pošao naprijed. Livia je dopustila da utrka potraje nekoliko minuta, ali potom je polako usporavala svoju kobilu, svjesna da životinja nema prsa i srce kozačkog vranca. Kobila je naoko nevoljko usporila do laganog galopa, a potom i do kasa.

Alex je usporio vlastitoga konja i čekao da ga sustignu. - Poznajete svojega konja - primijetio je. - Znao sam da ćete vas dvije biti dobar par.

- Hrabra je - rekla je Livia i nagnula se da bi pomilovala kobilin vrat. Životinja uopće nije bila uznemirena zbog divljega galopa, zapravo se činilo da jedva čeka još jednu jurnjavu jer je zabacivala glavu i njušila vjetar. - Kako zovete vranca?

- Sulejman.

- Ah, da, Veličanstveni - reče Livia i kimne. - Prikladno. - Opet je potapšala kobilin vrat. - Međutim, ova dama je Dafne. Šumska nimfa koja voli lov.

- I koju je zarobila Apolonova zlatna strelica. - Alex uzdigne obrve. - Ako se dobro sjećam mita, uopće je nije zanimala udaja i preklinjala je svojeg oca da poštuje njezine želje.

- Da, a on je rekao da je on neće primoravati na brak, ali njezina ljepota hoće - odgovori Livia. - Ali Apolon je ipak morao postaviti klopku da bi je uhvatio - dodala je.

- Doista - promrmlja Alex. Iskosa ju je pogledao dok su jahali dalje stazom. - Je li itko pokušao postaviti klopku da bi ulovio ledi Liviju Lacey?

Livia naglo podigne glavu. - Zašto bi to trebalo učiniti?

- Ah... oprostite mi. - Podigao je ruku kao da se brani. - Ali neobično je da žena vaših atributa bude neudana u -

- U mojoj poodmakloj dobi - prekinula ga je Livia glasom u kojem se osjećala oštrina. - Kad smo već kod toga, prinče Prokov, ja sam neudana po vlastitoj odluci... prozrela bih svaku klopku što bi je netko želio postaviti za mene... a nema baš nikakva razloga na svijetu iz kojeg bi netko želio postaviti takvu klopku. - Stisnula je kobilu petama, jače no što je namjeravala, i životinja je poskoči naprijed i opet se dala u galop.

Alex je gledao za njima. Još jedna greška s njegove strane, potišteno je pomislio. Čini se da s ovom ženom nikako ne može naći pravi put. Nadao se pomalo zabavnoj razmjeni riječi koja bi lako dovela do izjave njegova vlastitog interesa. Umjesto toga, zvučao je poput trapavog neznalice koji u svojem vokabularu nema niti jedne osjećajne i artikulirane riječi. Potaknuo je Sulejmana da pođe za kobilom.

Livia je čula približavanje vrančevih kopita, pa je skrenula kobilu na manju, užu stazu između stabala. Morat će usporiti da bi je slijedio. Bila je svjesna perverzno uzbuđenja izazvanog lovom, želje da nadmudri svojega progonitelja. Impulzivno je usmjerila Dame na još užu stazu nad kojom su visjele niske grane. To će dodatno usporiti Alexa, ako se doista potruži slijediti je. Uz još jednu navalu ushićenja shvatila je da će biti veoma razočarana ako to ne bude učinio.

Širok je hrast dominirao na kraju staze prije nego se otvarala na široku livadu okruženu veličanstvenim bukvama. Deblo se račvalo na dva dijela otprilike dva metra iznad tla, stvarajući duboku udubinu nalik sedlu. U Livijinoj se glavi nepozvana pojavila slika iz djetinjstva. Takvo je stablo postojalo u New Forestu kraj Ringwooda, sela u Hampshireu gdje su ona, Nell i Ellie odrasle. Tijekom školskih praznika njih su tri slobodno lutale naokolo u društvu Nellina starijeg brata, Fredericka, i njegovih školskih prijatelja, sve dok njihovi roditelji nisu zaključili kako je vrijeme da se njihove kćeri počnu baviti više ženskim aktivnostima. Penjanje po tom starom hrastu bio je jedan od njihovih najvećih užitaka.

Livia se kratko osvrnula preko ramena. Još nije bilo ni traga Alexu i vrancu. Zaustavila je konja ispod hrasta i zavezala Dafneine uzde na njezinu vratu. Pogledala je mjesto gdje se stablo račvalo, brzi procjenjivački pogled koji kao da ju je vratio ravno u djetinjstvo. Bez razmišljanja posegnula je za granom iznad račvanja i podigla svoje tijelo sa sedla na stablo. Činilo se da se njezino tijelo, njezini mišići točno sjećaju onoga što je tako često radila u

prošlosti. Tada se oslanjala na Fredericka ili nekoga od njegovih prijatelja da je podignu tako da se može uhvatiti za granu. No Dafneina su joj leđa sasvim dobro poslužila.

Činilo se da je kobilu iznenadila činjenica da je odjednom ostala bez jahačice, pa je kopitom grebla po tlu i odmahivala glavom tako da su joj žvale zveckale. Tada je podigla glavu i načulila uši na zvuk drugoga konja. Kozački se vranac pojavio na uskoj stazi.

Alex, sagnut nisko nad sedlom kako bi izbjegao grane stabala, proklinjao je Liviju i vlastito pomanjkanje takta od trenutka kad su ona i Dafne nestale na ovoj uskoj stazi koja se jedva može smatrati prikladnom za jahanje. Sad je oprezno podigao glavu, a srce mu je skočilo u grlo kad je ugledao kobilu bez jahačice. Zar je Livia pala? To je bilo teško vjerovati jer je znao kako je onaiskusna jahačica, ali možda ju je iz sedla izbacila grana... možda je dobila udarac u glavu i ostala bez svijesti...

- *Livia... Livia...* - Vikao je iz sve snage, prestrašivši oba konja. Nije bilo odgovora i na njegovu se čelu pojavio znoj dok mu je srce lupalo u grudima. Prišao je kobilu koja se okrenula prema stazi i sad im se približavala. Tada je Alex opazio oprezno vezane uzde na njezinu vratu. Nisu se same vezale, a to nije mogla učiniti ni žrtva niske grane koja je izgubila svijest.

Stisnuo je oči dok je proučavao stazu i stabla s obje strane. Njegov je trenutak panike prošao. *Gdje je ona, dovraga?* Očito igra nekakvu igru... i uopće nije bio siguran kako se osjeća zbog toga. Sjahao je i polako krenuo naprijed do mjesta gdje je kobila maločas stajala. Kad je stigao onamo, nešto ga je udarilo u obraz. Odskočio je i pogledao dolje. Žir je pao kraj njegovih nogu.

- *Livia, vraže jedan!* - uzviknuo je i prvi put pogledao gore.

Smijala mu se sa stabla. - Mislila sam da sam zaboravila penjati se po stablima - rekla je. - Čudesno je kako se tijelo sjeća starih trikova. - Nije loše za neudanu damu u poodmaklim godinama, zar ne?

- Znao da nisam tako mislio - pomalo je nesigurno rekao. Nije znao zabavlja li ga situacija ili ga ljuti.

- Možda ne - rekla je i tiho se nasmijala. - No posve iskreno rečeno, poriv da probušim balon vaše samodopadnosti bio je neodoljiv.

Alex se namrštio, a potom se odjednom nasmijao. - Pa, u tome ste svakako uspjeli, a ja sam to zacijelo zaslužio. Smatrao sam vas svakojakom, ali ne i muškobanjastom. Sidite sada. -

Ispružio je ruke prema njoj. - Pazite da ne poderete suknju.

Livia se nagnula naprijed i stavila mu ruke na ramena, spremna skočiti dolje, ali Alex ju je uhvatio oko struka i spustio sa stabla. Trenutak ju je držao i promatrao je sa sjajem u očima i smiješkom na usnama. - Neobuzdana djevojka... muškaraca - ustvrdio je i spustio je na tlo.

Proklet bio taj čovjek, pomislila je Livia, shvativši da joj je, tako je držeći u zraku, posve i svjesno oduzeo svaku prednost. Sad je bila smučena i nije se osjećala nimalo pobjednički.

- Hoćemo li nastaviti jahanje? - pitao je Alex vodeći Dame prema njoj. Nije čekao odgovor. - Dopustite mi - mirno je rekao, ponovno je uhvatio oko struka i podigao u sedlo.

Livia ništa nije rekla, već je samo odvezala uzde i pvela kobilu na široku livadu pred njima.

Alex je primaknuo Sulejmana do njih i nekoliko su trenutaka hodali u tišini, a konji su se ugodno osjećali u društvu jedno drugoga. Više nego njihovi jahači, pomislila je Livia.

Trenutno u princu Alexanderu Prokovu nije bilo ničeg što je izazivalo ugodu. Činilo se da i zrak oko njih pucketa od naglašene nesigurnosti. Veoma uznemirujuće.

Alex je razmišljao kako ne bi povjerovao da mu je netko rekao da je udvaranje tako teško. No s druge strane, nikad se nije suočio s nekim poput Livije Lacey. Borbena, nepopustljiva, vatreno neovi-sna, na svakom je koraku izazivala njega i njegove unaprijed stvorene stavove, a on je iz nekog razloga uživao u svakoj minuti toga.

Nešto kasnije odustao je od takvog razmišljanja i rekao: - Hoćemo li pokušati s još jednim galopom? Dafne je spremna za to.

GIGA

Livia ga je pogledala. Činilo se da je to dobar trenutak da se akcijom rasprši napetost. - Da, zašto ne?

Brzo su jahali čistinom, preskočili potok i galo-pirali livadom. Liviji je u jednom trenutku palo na pamet da Alex točno zna kamo ide, ali sad je previše uživala da bi postavljala pitanja. Jahali su gotovo dva sata, povremeno usporavajući kako bi se konji odmorili, ali su razmijenili malo riječi. Zapravo, među njima se ustalila neobična vrsta druželjubive tišine. Neobična, jer je to bila tišina kakvu je Livia povezivala sa svojim bliskim prijateljima, ljudima s kojima je takva tišina ukazivala na prisnost koja ne iziskuje nikakav razgovor. Bilo je teško sjetiti se da joj prije kratkog vremena njegovo društvo nije bilo nimalo ugodno, najblaže rečeno.

Na koncu je Alex usmjerio konja natrag prema drveću i oni su sporije jahali kroz malenu guštaru koja je vodila uzbrdo do otvorenog paviljona.

- Gdje smo? - Livia je stala na vrhu brežuljka i pogledala naokolo. Pogled je bio prekrasan. Ispod njih je Temza vijugala između svojih obala i oko otočića, a dalje su se protezale livade i šume Surreyja.

- Još uvijek smo u parku - rekao je Alex, sjahao i pošao prema njoj. - Dođite. - Podigao je ruke i spustio je sa sedla s jednakom ležernom neformal-nošću koja se ovoga puta činila sasvim prirodnom.

- Vrijeme je za ručak - rekao je i nasmiješio se dok ju je spuštao na tlo, zadržavši svoje ruke na njezinu struku. Šešir joj se još više nakrivio, a kosa se izvukla ispod ukosnica u neukrotivoj kaskadi vjetrom nošenih crnih uvojaka. Na jednom je obrazu imala mrlju od prašine. Izvadio je snježnobijeli rupčić i obrisao mrlju, a potom i znoj koji mu je svjetlucaao na čelu.

- Sigurno izgledam jadno i neuredno - rekla je Livia i s nelagodom se osmjehnula na takvu pažnju.

Odmahnuo je glavom. - O, ne... daleko od toga - ustvrdio je i lagano joj vrškom prsta dotaknuo nos. Okrenuo se od nje kad je iza sebe čuo tihe korake. - O, tu si, Borise. Je li sve u redu?

- Svakako, Vaša Visosti.

Čovjek koji je ranije bio u dvorištu konjušnice izišao je iz paviljona, a za njim se pojavio i jedan dječak. - Napojit ćemo konje, gospodine, a ručak je spreman onako kako ste naredili. Ako biste mi dopustili, gospo. - Uzeo je Dafneine uzde iz Livijine odjednom mlitave ruke.

- Da, svakako - promrmljala je Livia i pustila uzde. - Olabavite joj kolan -

- Naravno, gospo - rekao je čovjek po imenu Boris i odveo kobilu.

- Gladan sam kao vuk - reče Alex i uzme Liviju za ruku. Ozbiljno ju je pogledao. - Možemo li neko vrijeme jednostavno biti kakvi jesmo, Livia? Umorio sam se od igara.

- Nisam znala da nešto igramo - odgovorila je.

- Vi ste ta koja se igrala, koliko se sjećam - odbrusio je, a potom odmahnuo glavom. - Ne, zaboravite da sam to rekao. Uistinu sam vas isprovocirao, premda ne namjerno. - Zamahnuo je njezinom rukom u iznenadnoj gesti veselja. - Ja sam Slaven koji udvara bez pretvaranja, i pokušavam biti pristojni Englez koji plesu udvaranja pristupa s pravim koracima. Vama se ne sviđaju koraci, a ni meni baš ne idu, pa možemo li početi iznova?

Livia se namrštila. Sad je prvi put čula o udvaranju, premda se, nakon razmišljanja o tome, o svemu što je učinio u proteklih nekoliko dana, to činilo razumnim objašnjenjem. Koža joj se naježila kao da stoji na propuhu i ponovno ju je obuzeo osjećaj da je ona objekt neke smrtno ozbiljne namjere, a nije imala pojma koja je njezina svrha.

Uspjela je svoj glas i ton učiniti ležernim i bezbrižnim kao da nije čula što je točno rekao. - Drago mi je da jednostavno možemo uživati u društvu jedno drugoga i jahati one veličanstvene konje. Ne mogu vam opisati koliko sam uživala dok sam jutros jahala Dafne. Pozorno ju je pogledao, njegove su se oči opet pretvorile u dva snopa prodorne plave svjetlosti, a potom je lagano slegnuo ramenima i okrenuo se prema paviljonu.

GIGA

Slijedila ga je u paviljon s kojeg se pružao pogled na zavoj rijeke. - Odavde je tako lijep pogled.

- Jedan od najljepših u Richmondu - primijetio je i prišao pravokutnom stolu postavljenom u sredini paviljona. - Vina?

Livia se okrenula i prvi put primijetila elegantno postavljen stol. - Da, hvala. - Prišla je bliže. - O, pita od divljači... i jagode. Kako ste nabavili jagode u rujnu? - Ali tada se sjetila cvijeća iz staklenika. - Grožđe također - promrmljala je i uzela bobu s lijepo namještenoga grozda. Prihvatila je čašu bijelog vina koju joj je pružio i popila gutljaj.

- Rekao sam da ćemo imati piknik - podsjetio ju je Alex kad je podigao čašu i nazdravio joj.

- Ovo nije baš uobičajena košara za piknik kakvu sam očekivala - rekla je Livia, odgovorivši na zdravicu. Bila je napeta, kao da svakog trenutka može očekivati neočekivano. Okrenula se od njega, zagledavši se u prizor u dolini, držeći čašu u jednoj ruci, a drugu je ruku obavila oko svojeg tijela.

Nije ga vidjela kako odlaže svoju čašu, ali je osjetila kad joj se približio iza leđa i koža joj se ponovno naježila. Osjećala je njegov dah na zatiljku; pomicao je neposlušne vitice uvojaka koje su se izvukle ispod ukosnica koje su prije jahanja i penjanja na stablo uredno držale njezin šinjon ispod malenog crnog šešira. Tada je osjetila njegove ruke na svojim ramenima i njegove usne na zatiljku kad ga je lagano poljubio. Posegnuo je za čašom Sto ju je držala, ispruživši ruku iza sebe kako bi je odložio na stol.

Koža joj je bila vlažna od jutarnjih napora, a mirisala je po svježem zraku i konjima, što se miješalo s mirisom lavande u njezinoj kosi. Alex je jezikom prešao po njezinu vratu i osjetio kako je zadrhtala. Želio je da to bude lagan, nestašan poljubac, ali nešto mu se događalo dok je uza se držao njezino gipko tijelo. Njegove su ruke same od sebe kliznule oko njezina tijela i dotaknule joj dojke ispod tijesne jakne. Prešao je usnama do njezina uha, grickajući joj ušku dok su njegovi prsti vješto otkopčavali malene gumbе na prednjoj strani njezine jakne. Osjetio je drhtaj otpora koji je prostru-jao njome kad su njegove ruke kliznule ispod jakne, a zatim je to nestalo, a njezine dojke ispod tankog batista košulje ispunjavale su mu šake. Njezine su bradavice bile malene i čvrste pod njegovim dlanovima kad se nagnula na njega, prepuštajući se njegovu dodiru.

Livia se bojala neočekivanoga, a sad je shvatila da se ono što se događa itekako moglo očekivati. Na određenoj je razini svijesti znala da će se ovo dogoditi. Ali nije znala kako će ona reagirati, a njezina ju je reakcija ostavila bez daha. Nakon onog jednog sićušnog drhtaja otpora, njezino se tijelo prepustilo moru osjeta. Njezine su dojke oživjele pod njegovim rukama i željela je osjetiti njegov dodir na svakom centimetru svoje kože. Njegove su usne stigle do njezina obraza i ona je okrenula lice uz njegovo rame, prema poljupcu. Spustio je otkopčanu jaknu niz njezina ramena i ona je osjetila kako pada s nje.

Njegovi su dlanovi kliznuli niz njezina rebra do struka, te ju je okrenuo prema sebi. Podigla je glavu i trenutak mu promatrala lice, vidjela je žudnju u njegovim očima i znala je da se zrcali u njezinima. Njegov je izraz lica bio napet, usta čvrsta, a ipak mekana. Livia je podigla ruku i obavila mu je oko vrata, povukavši ga bliže sebi, njezina su se usta gladno otvorila pod njegovima, njezin je jezik nestrpljivo krenuo u vlastita istraživanja. Njegova su usta imala okus po vinu, a na suncu zagrijana koža mirisala je po zemlji i koži.

Njegovo je tijelo bilo čvrsto i snažno uz njezino, a kad se priljubila uz njega, osjetila je kako se njegov penis pomiče i ukrućuje uz njezin trbuh. To je izazvalo trzaj u njezinim preponama, duboko podrhtavanje u trbuhu, a njezina su se bedra instinktivno stegnula. Slobodnu je ruku zavukla između njihovih tijela i obujmila ukrućeni ud u njegovim hlačama, osjećajući kako se trza i pulsira pod njezinom rukom. Osjetila je navalu zadovoljstva kad je čula kako je naglo udahnuo zrak.

Njegove su ruke grubo izvukle košulju iz pojasa njezine suknje i kliznule ispod batista po njezinim leđima. Polako je podigao glavu, oslobađajući njezina usta, i koraknuo malo natrag,

GIGA

zadržavši ruke na njezinim nagim leđima. Povukao je ruke prema naprijed ispod njezine košulje dok nisu stigle do njezinih dojki, a Livia je prestala disati od šokantne intimnosti njegova dodira, od prsta koji joj je nježno milovao bradavice i dovodio ih do stanja bolne žudnje.

Nagnula se unatrag, nudeći mu svoje dojke uz tihi uzdah, a oči su joj se same od sebe zatvorile. Osjetila je hladan zrak na koži kad su njegovi prsti hitro otkopčali sićušne sedefaste gumbice i košulja NO razmaknula. Ustima je naizmjenice uzimao njezine bradavice, jezikom tako nježno prelazeći po njima da joj se tijelo ispunilo predivnom čežnjom.

Alex je duboko i drhtavo udahnuo. Nije planirao da se ovo dogodi, a negdje duboko u svojem umu, gdje nije vladala isključivo žudnja, znao je da to mora prekinuti prije nego oboje budu izgubljeni.

S naporom je podigao glavu. Pustio da mu ruke kliznu s nje i koraknuo natrag.

Livia je postala svjesna oštrog osjećaja gubitka. Usne su joj treperile, tijelo uzavrelo od vrtloga uzbuđenja. Bilo joj je vruće i hladno, u preponama je osjećala puninu i toplinu, duboke su se vibracije širile njezinim trbuhom, a srce joj je divlje lupalo. Još uvijek je osjećala njegove ruke na svojoj goloj koži. Pogledala ga je u tišini jer nije imala riječi.

Alex joj je kažiprstom milovao obraz, a potoni je zakopčao njezinu košulju jednako vješto kako ju je i otkopčao. - Čini se da i ti u sebi nosiš slavensku strast, Livia - promrmljao je, i dalje isprekidano dišući, zajapurenih obraza, očiju potamnjenih od spolnog uzbuđenja. - Dragi Bože, što bih u ovom trenutku dao za krevet u privatnoj odaji. - To je izgovorio jedva čujnim glasom, ali je izjava sadržavala očaj naglo prekinute požude, a Livia ga je razumjela svakim djelićem svojega tijela.

Odmaknula se od njega i okrenula prema krajoliku što ga više nije vidjela. Ruke su joj se tresli-, pa ih je pritislula na obraze. *Kako je mogla doći do dobi od dvadeset sedam godina a da to nije nikada doživjela?* Negdje se okrenuo ključ i vrata su se širom otvorila.

I neka bude prokleta ako dopusti da se opet zatvore.

Donijevši tu vatrenu odluku, Livia je gurnula košulju natrag u pojas suknje.

Alex je ispružio ruku preko njezina ramena, pružajući joj čašu vina. - Pij - rekao je. Pila je i uživala u cvjetnom okusu na svojem jeziku. Prije nekoliko minuta vino se nije doimalo posebnim, ali sad joj se činilo izvrsnim. Kao da su se sva njezina osjetila odjednom pojačala. - Hoćemo li ručati, ili ćemo najprije malo razgovarati? - pitao je i zaobišao je kako bi se naslonio na nisku ogradu paviljona, leđima okrenut dolini. Popio je gutljaj iz svoje čaše i promatrao je preko ruba.

- Razgovarati o čemu? - Shvatila je kako to glupo zvuči još dok je izgovarala riječi.

Nestrpljivo je odmahнула glavom. - Nisam to rekla.

- Razumijem. - Spustio je čašu na ogradu i sagnuo se kako bi podigao njezinu jaknu s poda paviljona. - Odjeni ovo prije nego se prehladiš. - Pridržavao je jaknu dok je gotovo nespretnom žurbom uvlačila ruke u rukave, a zatim je strpljivo čekao dok su se njezini prsti borili s gumbima. Želio joj je pomoći, ali je znao da neće biti povratka ako je ponovno dotakne. A ovo nije ni vrijeme ni mjesto za vođenje ljubavi za kojim je žudjelo njegovo tijelo. Odlučno se odgurnuo od ograde i ustvrdio: - Dakle, ručak. Čime te mogu poslužiti? - Pogledao je stol. - Imamo šunku, prilično finu pitu od divljači, dimljenu pastrvu i pikantne malene pite... o, i salatu od potočarke i maslačka.

- Sve. - Livia se izvukla iz transa, prisiljavajući se da se pretvara kao da se nije dogodilo ono što se nuločas dogodilo. - Malo svega, molim lijepo.

- Progutala je ostatak vina i prišla stolu, te si sama napunila čašu iz boce dok je on slagao hranu za nju na tanjur obrubljen plavim ukrasom. Obuzeo ju je omamljujući osjećaj oslobađanja. Pit će ovo fino vino, jesti ukusan ručak i pustiti da se budućnost sama pobrine za sebe.

- Sjedni. - Pokazao je platnenu stolicu na sklapanje na jednoj strani stola i spustio tanjur

GIGA

ispred nje.

Livia je sjela, raširila snježnobijeli ubrus u krilu i podigla vilicu. Osjećala se veoma čudno. Kao da je popila previše šampanjca. Premda nikad u životu nije bila pijana, ali prema onome što je čula od svojih mladih poznanika, pijanstvo u početku izaziva stanje euforije u kojem se sve čini mogućim, a svijet je okupan ružičastim sjajem. Upravo se tako ona sad osjeća.

Alex je uzeo jelo za sebe i sjeo njoj nasuprot. Odnekud je stiglo uvjerenje da je otvoreni razgovor najbolja taktika s ovom ženom. - Dakle, razgovarajmo. - Popio je gutljaj iz svoje čaše, a potom bez uvijanja rekao: - Hoćeš li se udati za mene, Livia?

Livia je zurila u njega, a njezina je vilica zastala negdje na pola puta između tanjura i njezinih usta.

- Kako, molim?

- Rekoh, hoćeš li se udati za mene, Livia? - Pomalo se skrušeno nasmiješio. - To je prosidba.

Nisam navikao to izgovarati, pa mi moraš oprostiti ako mi nedostaje ugladenosti.

Ali tebi ne nedostaje ugladenosti. Nikad nije i nikad neće. Livia je čula tihi glas u svojoj glavi. Spustila je vilicu i spustila bradu na ruke laktovima naslonjene na stol, promatrajući ga preko stola. - Zašto bi me želio oženiti, prinče Prokov? I nemoj mi dati neki neiskreni razlog.

Napravio je grimasu i odmahnuo glavom. - Vjeruj mi, nikad ranije nisam zaprosio neku ženu.

- Spremna sam to vjerovati - reče Livia. - Posve je razumno očekivati da bi legitimna prosidba od strane ruskog princa bila prihvaćena. Niti jedna prikladna žena zdrave pameti ne bi ga odbila.

- Ali zašto ja? Jedva se poznajemo. - Nekako se osjećala kao da se taj razgovor odvija negdje izvan nje, da ona lebdi negdje iznad ovog paviljona i promatra prizor u njemu.

- Sad se poznajemo malo bolje - naglasio je i upitno uzdigao obrvu.

Livia je, na vlastitu razdraženost, osjetila kako je porumenjela. - Teško bih to mogla zaniijekati - rekla je. - Zvučala bih kao prava licemjerka. Ali to... oni trenuci... teško da su solidni temelj za brak.

- Ne slažem se - rekao je i posegnuo preko stola za njezinom rukom. Okrenuo joj je dlan prema gore i prešao prstom preko njega. - Ta vrsta kompatibilnosti nosi vlastito obećanje. Bez toga, nikad ne bih pomišljao da s nekim podijelim svoj život.

Zastao je, a potom polako rekao: - I ne bih ti ponudio nešto što nije dovoljno časno, Livia.

Odmahnula je glavom kao da se želi riješiti smućenosti. - Cijenim to, naravno, ali... ali... mora postojati još neki razlog. Nije kao da ću ti u brak donijeti bogatstvo, kao ni bilo što vrijedno.

Kratko se nasmijao. - Nije mi potrebno bogatstvo, draga moja. Moj je otac bio jedan od najbogatijih prinčeva u Rusiji. Naslijedio sam golema prostranstva zemlje, dvadeset imanja, gotovo pedeset tisuća kmetova... i još mnogo toga. Novac me uopće ne zanima.

- Nego što te zanima? - bez uvijanja je pitala. Pažljivo je birao riječi, stvarajući osjetljivi put kroz istinu i prikrivanje. - Bit ću otvoren, mada bi mi to slabo moglo koristiti. - Poigravao se vilicom i mrštio se. - Treba mi... ne, želim... suprugu, Livia. I nasljednika. Imam trideset šest godina i dovoljno sam dugo igrao ulogu neženje. Ali sve dok te one večeri nisam ugledao na balu, nikad nisam vidio ženu za koju sam mislio da bih s njom mogao provesti ugodan život.

- Kako si, za ime svijeta, to mogao zaključiti samo pri pogledu na mene? - prekinula ga je.

- Nisam mogao. - Slegnuo je ramenima. - Ali ti si me zaintrigirala, a trebala si plesati s onim klipanom Bellinghamom, a to mi se činilo kao velika šteta... što sam i tada rekao, čini mi se. Livia je kimnula i njezinim se žilama ponovno proširio pjenušavi šampanjac.

- A tada, kad sam počeo razgovarati s tobom, bio sam... - Još jedno izražajno slijeganje ramenima. - Bio sam očaran, opčinjen, *izgubljen*. - Nastavio se poigravati njezinom rukom, netremice je gledajući u oči. - Navikao sam dobiti ono što želim, Livia, slobodno to priznajem. Ali mislim da sam možda previše brzo s tobom. Reci mi da nemaš namjeru ikad prihvatiti moje udvaranje i ja ti više nikad neću smetati.

GIGA

To je bilo kockanje, ali igrač katkad mora baciti karte na stol.

Livia je izvukla ruku iz njegove. Ustala je i prišla rubu paviljona, zagledavši se u krajolik, prekri-živši ruke na prsima. Nije joj bilo hladno, ali je osjećala potrebu zatvoriti se.

Kako nemoguće gigantski korak. Kako bi to mogla prihvatiti? A ipak je onaj naporni glas u stražnjem dijelu njezina uma neprestano pitao: *Kako bi mogla odbiti?* Ovaj ju je muškarac razbudio kao niti jedan prije njega. Sviđa joj se. Čak i ako još nije spremna razmišljati o ljubavi, nikako ne može zanijekati žudnju. Uživa u njegovu društvu i u razgovorima s njim. A kad pomisli na budućnost s njim, nožni joj se prsti saviju od uzbuđenja. Me bi bilo ono na što je navikla. Ne bi bilo ono što ljudi očekuju za nju, ili od nje. Ali možda je... samo možda... to ono što želi, ono što je čekala a da toga nije bila ni svjesna. Djelić neočekivanoga.

Pomislila je na svojeg oca. Sto će, za ime svijeta, on reći ruskom princu koji moli ruku njegove kćeri? O tome se ne može ni razmišljati. Ramena su joj podrhtavala od potisnutog smijeha. A ipak, čemu bi mogao prigovoriti? Princ Prokov je na sve moguće načine ravnopravan partner za kćer povučenog engleskog grofa. Međutim, možda ne baš ravnopravan partner za kćer skromnog engleskog vikara.

Okrenula se. Alex je ustao kad i ona, ali se nije maknuo od stola. Bez riječi je stajao rukama oslonjen na stol.

- Treba mi malo vremena - jednostavno je rekla.

Kimnuo je glavom. - Naravno. - Uzeo je malene škare i odrezao dio grozda. - Nastavimo naš ručak.

Osmo poglavlje

Livia je sjedila u unajmljenoj poštanskoj kočiji tijekom povratka na Cavendish Square s rukama čvrsto stisnutim u krilu, glave naslonjene na naslon, zatvorenih očiju. Gotovo ju je hipnotizirala prigušena svjetlost, kretanje kočije i ravnomjeran topot kopita. Bila je umorna, i to ne samo od dugotrajnog jahanja. Zaključila je da je mozak boli. Hrvanje s posljedicama ove nevjerojatne situacije iscrpilo bi i mentalne sposobnosti Arhimeda u njegovoj bačvi.

Ali možda previše razmišlja. Sto ona *želi*? Doista želi? Brak, djecu, da, uvijek. Ali je tijekom proteklih nekoliko mjeseci odbila tri bračne ponude od savršeno prikladnih ljudi, jer joj se budućnost koju su obećavali činila dosadnom. Svi su sasvim dragi ljudi i nekim će ženama biti dobri muževi, ali činilo se da to nije bilo baš ono što je Livia željela.

Je li ona, možda posve nesvjesno, čekala ovaj dašak opasnosti, pjenušavo iščekivanje koje prati svaki susret s Rusom? I sad je to osjećala, predивно zujanje u svojim žilama, treperenje na koži, taj nevjerojatni osjećaj da je više nego ikad istinski živa, sva su njezina osjetila razbuđena, krajnje istančana, osobito kad bi se sjetila onih divljih i strastvenih trenutaka u paviljonu. Bradavice su joj se iznova ukrutile samo pri pomisli na njegove ruke na svojem tijelu.

Zar je doista važno da tako malo zna o njemu? Sigurno bi osjetila neke znakove upozorenja da je on *loš* čovjek. Nasilan čovjek, grubijan, zlikovac... ne, on nije ništa od toga. Premda je sigurno više od onoga što joj je dosad pokazao. Je li lažljivac, prevarant? Kako bi uopće mogla znati odgovor na to pitanje? Nije joj rekao dovoljno o sebi. Kako bi mogla potražiti laži kad nije dobila nikakve činjenice koje bi mogla provjeriti?

Dakle, što Alex želi tom prosidbom? Na to je pitanje mnogo teže naći odgovor. Odnosno, teže je ako odbaci njegovo jednostavno objašnjenje da treba i želi suprugu, ženu koja će mu podariti nasljednika, te da nikad ranije nije sreo neku ženu koju bi mogao zamisliti u toj ulozi. Kad bolje promisli, slično tomu se i ona osjeća. U idealnom bi svijetu imala muža i djecu, a Alexa je svakako mogla zamisliti i kao muža i kao oca svoje djece. Dakle, ako je to dobar razlog za nju, zašto ne bi bio i za njega?

Livia se uspravila na sjedalu i odmaknula kožnu traku koja je zastirala prozor kočije. Ovo je vozilo bilo daleko udobnije od fijakera kojim je stigla u Richmond. Alex je poslao po kočiju čim su se vratili do White Harta. Jedno je sigurno znala o njemu: navikao je tražiti životne udobnosti bez razmišljanja o cijeni. On je bogat čovjek.

Koliko joj je to zapravo važno? Zurila je u mnoštvo ljudi koji su žurili ulicama u sumraku što se spuštao; bakljonoše su već nosili zapaljene baklje i nudili pješacima svoju pratnju, a svjetiljke su se pojavljivale u prozorima i izlozima dok je kočija štopotala po kaldrmi.

Livia sebe nije smatrala koristoljubivom osobom, zapravo, nikad nije imala priliku postati takva. Osnovne su udobnosti važne, svakako. Dobra i obilna hrana na stolu, mekani kreveti, čiste plahte, tople vatre. Ali nikad nije navikla na luksuz i može sama sasvim uspješno zapaliti vatru u kaminu, napraviti krevet i pripremiti jednostavan obrok. Njezin otac nije htio zapošljavati više slugu no što mu je apsolutno potrebno, a njegova je kći prije dvanaest godina preuzela ulogu domaćice, kad je navršila petnaest godina i njezina je majka umrla. Ali nije mogla zaniijekati da su raskoši poštanske kočije, prekrasnog konja za jahanje, finog vina i sluškinje koja će joj svakoga dana donositi jutarnji čaj u krevet više nego privlačne. Kao i pomisao na bogatu i elegantnu garderobu. Na jednoj je razini veoma uživala u domišljatim trikovima kojima su se ona i njezine prijateljice koristile kako bi stvorile dojam raznovrsne i moderne garderobe, ali nije mogla zaniijekati da bi prilično uživala u ormaru punom vlastite odjeće koju bi mogla mijenjati i dopunjavati prema potrebi.

Je li to nešto čega se treba sramiti? Zar se kći velečasnog lorda Harforda nikad ne bi smjela prepustiti takvim mislima?

Livia se odjednom nasmijala. Ne, ne srami se toga, a za to nema ni razloga. Štedljivost je

GIGA

sasvim u redu, i možda jest dobro za dušu. Ali dušu katkad treba i malo razmaziti. Skrenuli su na Cavendish Square i kočija se zaustavila ispred kuće. Svjetla su gorjela u predvorju i fenjer je visio iznad ulaznih vrata, bacajući dobrodošlu svjetlost na stube. Livrirani pratitelj kočije skočio je sa svojeg mjesta na stražnjem dijelu vozila, otvorio vrata i spustio stubu.

- Stigli smo, miledi.

- Da, hvala vam. - Sišla je iz kočije, a on je potrčao do ulaznih vrata i udario alkam. - Morate jače udariti - rekla je kad je stigla do njega. - Moj bat-ler je malo nagluh.

No vrata su se brzo otvorila i Aurelia je stajala u osvjetljenom predvorju. - I mislila sam da si to ti - rekla je, a njezin je pogled brzo preletio livri-ranog pratitelja i kočiju uz pločnik. - Zacijelo si dugo jahala. - U njezinim se očima vidjelo vragolasto pitanje.

- Ono je veliki park - reče Livia i uđe u predvorje. Nasmiješeno je zahvalila čovjeku koji je zatvorio vrata za njom.

- Poštanska kočija, ništa manje - primijeti Aurelia. - Udobnije od smrdljivog fijakera.

- Daleko udobnije - složila se Livia i pošla prema stubama. - Moram se preodjenuti, Ellie. Zaudaram po konjima.

- Bit ću u salonu kad siđeš - reče njezina prijateljica. - Rekla sam Morecombeu da ćemo same večerati u salonu. Večeras nemaš nikakav dogovor, zar ne? - Upitno je uzdigla obrvu.

- Ništa što se ne bi moglo zanemariti - reče Livia. - Iskreno rečeno, mrtva sam umorna, Ellie. Nisam tako žestoko i tako vatreno jahala otkako sam posljednji put bila u lovu. Ovo dostojanstveno kaskanje po Hyde Parku samo šteti kondiciji. - Govorila je preko ramena dok se penjala stubama, a Aurelia se vratila u salon, pomirivši se s činjenicom da će tek kasnije čuti pojednosti.

Kad je Livia ponovno sišla, odjevena u jednostavnu haljinu koja je vidjela i bolje dane, bilo je jasno da se kani udobno smjestiti i provesti ugodnu večer kod kuće. Uzela je čašu šerija koju joj je Aurelia pružila i uz uzdah utonula u duboki naslonjač s izbljedjelim presvlakama, ispruživši noge u papučama prema kaminu. - Ovo je ugodno.

- Sigurna sam da je to ugodan kontrast danu provedenom na tajnom sastanku s ruskim princem - reče Aurelia i uzme vez u ruke. - Nemamo svi tako mnogo uzbuđenja.

Livia se nasmijala. - Ne znam što bih ti rekla, Ellie.

- Sve, naravno - spremno će Aurelia. - Pa, možeš izostaviti eventualne detalje o mrljama od trave na jahačkoj odjeći...

- Nisu baš mrlje od trave - reče Livia uz kratki i smeteni smijeh. - No bilo je blizu, Ellie.

Aurelia ju je zamišljeno promatrala. - Učinilo mi se da nekako blistaš - primijetila je.

Livia je prstima pritislula obraz i uz skrušeni smiješak priznala: - Nikad nisam tako nešto osjetila, draga... i moram reći, istinski namjeravam otkriti što se dalje događa... što prije, to bolje.

Aurelia je nekoliko trenutaka nastavila vesti, a zatim je gotovo ležerno pitala: - Općenito putovanje s ciljem istraživanja, ili ono ograničeno na Princa Prokova?

- Zaprosio me - nekako zaobilazno reče Livia i popije gutljaj šerija.

Aurelia polako odloži svoj vez, a usne joj se skupe u tihom zvižduku. - Pod njegovim nogama trava ne raste, zar ne? Što si mu rekla?

Livia slegne ramenima. - Rekla sam da trebam malo vremena za razmišljanje. - Kad Aurelia ništa nije rekla, nastavila je: - Nekako sam se nadala da ćeš mi pomoći u razmišljanju, Ellie. Zbunjena sam.

- To me uopće ne čudi - reče druga žena. - Prilično je naglo. Prosidbe obično ne dolaze kao grom iz vedra neba. - Govorila je oprezno jer nije željela reći nešto što bi moglo uzrujati Liviju, ali nije bila sigurna traži li njezina prijateljica bezuvjetnu potporu ili doista razumnu raspravu o razlozima za i protiv.

- No je li to doista bio grom iz vedra neba, Ellie? Bellinghamovo kupanje u fontani, botanički

GIGA

vrt, Dafne -

- Dafne?

- O, da, nisam ti ispričala sve o konju - Livia je migoljila nožnim prstima na ogradi kamina i skrušeno se nasmiješila prijateljici, ispričavajući se. - Alex je na samom početku rekao da je konj moj... nije mi ga posudio, već darovao. Naravno, rekla sam mu da to ne mogu prihvatiti, pa smo se malo prepirali oko toga i na koncu sam rekla da ću rado prihvatiti kobilu na posudbu.

- Želio ti je dati čistokrvnog konja prilikom vašeg drugog, možda trećeg susreta? - s nevjericom upita Aurelia.

- On se ne ponaša kao obični ljudi - reče Livia, shvativši kako to mlako zvuči.

- Ne, doista se ne ponaša. - Aurelia je uzela bocu od brušenog stakla i ponovno napunila njihove čaše. - Misliš li da bismo trebale pokušati nešto saznati o njemu prije nego odlučiš?

- Kako?

- Harry.

Livia polako kimne. Ako itko može nešto saznati o zagonetnom ruskom princu na londonskoj sceni, onda je to Harry. - Ali on je u Ringwoodu.

- Nije, vraćaju se. Trebali bi sutra u neko doba stići u London. - Aurelia je ustala i prišla malenom pisaćem stolu. - Stigla je poruka od Cornelije. Voze se polako radi Susannah. - Pružila je Liviji pismo.

Livia ga je pročitala. - Jedva čekam da je vidim - rekla je i podigla glavu, a pogled joj se odjednom izoštrio. - I Harryja i djecu, jasno. Jesi li Nell spomenula Alexa, Ellie?

Aurelia kimne. - Morala si znati da ću ga spomenuti, Liv. Sve što se tiče tebe, tiče se svih nas. Nisam se osjećala posve sposobnom sama ti pružati potporu.

Livia se nasmiješila i odmahнула glavom. - Situacija je pomalo komplicirana, to priznajem. I rado bih čula Nellino mišljenje... ali... - Oklijevala je. - Ali nisam sigurna da bih željela da Harry pošalje svoje pse na Alexa, Ellie. To mi se čini nekako nelojalnim. Ako želim imati povjerenja u njega, vjerovati mu, onda to moram činiti na temelju vlastitog instinkta, a ne zato što ga je provjerio neki član britanske tajne službe.

- To mogu shvatiti, ali ti čak ne znaš ni tko su njegovi prijatelji - naglasi Aurelia. - Mora imati nekoliko... nekoliko prijatelja sunarodnjaka, rekla bih. Ne misliš li da bi bilo korisno saznati kako stoji u zajednici emigranata? Je li iz nekog razloga u egzilu, ili je samo stranac koji je došao radi zabave i razonode? S obzirom na političku situaciju između Rusije i Engleske... - Odmahnula je glavom i namrštila se. - Recimo da nije diletant kakvim se prikazuje?

Livia se zagledala u svoju čašu šerija. - Ako -naglašavam, ako - se odlučim udati za njega, onda ću se udati bez obzira što je on, Ellie, a on će oženiti mene ovakvu kakva jesam. Ne mogu zamisliti da bih ostatak života provela s nekim pod bilo kakvim drugim uvjetima.

- I ja ti čestitam na tome - reče Aurelia. - Ali što ako te želi odvesti u Rusiju? Zar bi se doista mogla odreći svega... obitelji, prijatelja... života kakav poznaješ?

Livia je trenutak grickala usnu prije nego je odgovorila. - Morala bih, Ellie. Ne bih se udala za njega ako ne mogu prihvatiti takvu mogućnost. Ako to ne mogu prihvatiti, onda je jasno da se ne mogu udati za njega... ali nadam se da bi uzeo u obzir i moje osjećaje i želje.

Aurelia kimne. Nije se više mnogo moglo reći o toj temi, bez obzira koliko je važna. To je nešto što između sebe moraju raščistiti Livia i njezin princ. Trenutak je oklijevala prije nego je pitala: - Je li ovdje riječ o velikoj strasti, Liv? Je li to ljubav... ili ćeš se zadovoljiti uzajamno korisnim brakom iz interesa?

Livia se odjednom nasmiješila. - Još ne znam je li to ljubav, Ellie, ali svakako postoji požuda. Ako to nije dio velike strasti, onda ne znam što jest. Pokušavam zaključiti je li to dovoljno goriva za brak iz interesa. - Trenutak je zastala, i dalje se smiješeći. - I moram reći, Ellie, bilo bi veoma zgodno postati princeza Prokov.

GIGA

Aurelijin je smijeh prekinuo ozbiljnost trenutka.

- O, da - složila se. - Baš mogu zamisliti lice tvojeg oca kad princ kod njega isprosi tvoju ruku.

Livia je napravila grimasu. - I ja sam se pitala kako bi reagirao. Ne može odbiti dati dopuštenje jer sam odavno punoljetna, ali ne bih željela da se protivi, Ellie.

Aurelia se prestala smijati. Livia i njezin otac zapravo su veoma bliski, premda kći nije prihvatila duhovne odredbe umjerenosti i samoodricanja svojeg oca. Za nju bi bilo poražavajuće kad bi vele-časni Lacey odbio obaviti obred njezina vjenčanja.

- Nikad te nije primoravao ni na kakve odluke -naglasila je. - Uvijek ti je dopuštao da sama nađeš svoj put.

Livia kimne. - Poticao me na to - složila se. Sa šahovskom pločom kao primjerom. - Otac ju je naučio igrati šah kad je imala četiri godine, usavršavajući njezinu vještinu dok ga nije uspijevala pobijediti u dvjema od triju partija. Uvijek je govorio da su logično razmišljanje i sposobnost da se vidi barem pet poteza unaprijed od poteza što ga netko kani učiniti vještine potrebne za hodanje stazom kroza život.

No može li tu lekciju primijeniti na donošenje odluke o udaji za Alexandera Prokova?

- U svakom slučaju, razgovaraj s Nell o tome -reče Aurelia. - Čak i ako ne želiš da ga Harry provjeri.

Livia kimne. - Kao što kažu, tri glave...

* * *

Cornelia je idućeg poslijepodneva stigla na Cavendish Square, pješice, bez muža i djece. Potrčala je stubama do vrata koja su mjesecima bila njezina i glasno udarila alkom u obliku lavlje glave. Opazila je kako se alka sjaji i da su stube oprane.

Strpljivo je čekala, prislonivši uho na vrata, osluškujući kad će se začuti Morecombeovi koraci po parketu. Vrata su se napokon odškrinula i pojavilo se lice starog sluga. - O, to ste vi - rekao je, kao da nije bila odsutna cijelo ljeto.

- Da, Morecombe, ja sam - vedro je potvrdila i gurnula vrata. - Jesu li dame kod kuće?

- Nisam ih vidio da su 'zišle - primijetio je. -Mislim da su u salonu.

- Hvala, Morecombe. - Pošla je prema vratima salona.

- Želite čaj, mileidi? Naša Ada je spravila malo oni' paprenjaka šta ih volite - reče batler.

Cornelia je zastala i okrenula se. - To bi bilo lijepo, Morecombe. Sanjala sam o Adinim paprenjacima otkako sam otišla.

Kimnuo je. - Mislio sam da će vam prijat, gospojo. - Vukući noge, udaljio se prema vratima kuhinje.

Cornelia se nasmiješila. Bilo je lijepo vratiti se. Otvorila je vrata salona i zavirila unutra. - Pogodite tko je?

- *Nell*. - Livia i Aurelia su skočile na noge i požurile k njoj kako bi je zagrlile. - O, tako je lijepo vidjeti te. Čekamo te cijelo poslijepodne - reče Livia.

- Da, ne možeš zamisliti koliko smo posjetitelja morale odbiti da bismo bile same kad stigneš -smijala se Aurelia i povukla je u sobu. - Idem zamoliti Morecombea da nam donese čaj.

- Već ga donosi - reče Cornelia i skine kratki ogrtač. - I malo paprenjaka naše Ade.

- Zasigurno su znali da dolaziš - reče Livia. -Nismo jele paprenjake otkako si otišla.

- Pa, oduvijek smo znale da blizanke imaju posebne moći - reče Aurelia. - Sjedni... sjedni, Nell... kako je prošlo putovanje? Kako su djeca?

- Kako je Harry? - dometne Livia, uzimajući pri jateljičine rukavice i šešir.

- Svi su dobro. Susannah je izdržala putovanje bez povraćanja, a Linton proučava preuređene dječje odaje u Harryjevoj kući u Ulici Mount i čini se da ih odobrava. Stevie je u konjušnici gdje upoznaje svojeg novog ponija. - Cornelia se spustila na sofu i zabacila ruke iznad glave.

GIGA

- O, baš je kao nekad.
- Ne sasvim - tiho će Aurelia.
- Ne - složila se Cornelia i uspravila se. - Ja više ne živim ovdje, ali to ne mijenja naše prijateljstvo. - Pogledala je Liviju i Aureliju. - Dakle, pričajte mi što se događalo.
- Znaš savršeno dobro - reče Livia. - Ellie ti je ispričala sve o ruskom princu.
- Nisam joj ispričala o najnovijem razvoju događaja - reče Aurelia. - O onome što se jučer dogodilo.
- Ah. - Cornelia je nakrivila glavu, pogledavajući jednu pa drugu. - Dakle, pričajte mi. - Morecombe je ušao i donio pladanj s čajem, pa su utihnule. Kad je izišao, Livia je objasnila.
- Bilo bi jednostavno kad bi se radilo o nekome koga možemo razumjeti - rekla je Cornelia kad je Livia završila. - O nekome tko igra prema istim pravilima, uklapa se u iste modele kao i mi, ali taj princ Prokov je posve egzotičan. S nekim koga razumiješ možeš reći, pa, znam što on želi, što očekuje, a to mi odgovara ili mi ne odgovara.
- Upravo tako - reče Aurelia.
- Ali upravo mi je to neodoljivo - polako će Livia. - Ne razumijem ga, ne mogu predvidjeti njegov sljedeći potez, i to mi se sviđa.
- Onda predlažem da prestanemo pokušavati sve to razumjeti i pustimo Liv da slijedi svoje instinkte - reče Cornelia.
- Pa, ti si svakako slušala svoje - reče Aurelia.
- I to mi je donijelo samo sreću - blago će Cornelia. Nagnula se naprijed i dotaknula Livijinu ruku. - Liv, ti znaš što je dobro za tebe. A mi ćemo te podržavati na svakom koraku.
- Apsolutno - reče Aurelia i njezina se ruka pridruži Cornelijinoj. - Ali dopusti da Harry provjeri da on nije poznat njegovoj mreži.
- To je jednostavna mjera opreza, Liv - reče Cornelia. - Trenutno smo u ratu s Rusijom. Livia nevoljko kimne. Mrzila je sve to pomanjkanje povjerenja u nekoga do te mjere da moraš čeprkati po mračnim kutovima u potrazi za lošim stvarima. No zdrav joj je razum govorio da tako malo zna o tom čovjeku da je doista mudro iskoristiti svako oruđe koje joj stoji na raspolaganju kako bi uklonila barem dio nedoumica.

* * *

Harry je našao veoma malo. Princ Alexander Prokov svakako je bio poznat Harryjevim kontaktima. No činilo se da ne predstavlja nikakvu prijetnju. Nema nikakvu političku povijest, nikakav poznati razlog za bijeg s dvora u St. Petersburgu. Jednostavno je bio običan gost u njihovoj zemlji. Bogati ruski aristokrat koji je bio štićenik carice Katarine. Dobro je poznavao cara u mladim danima, bio je časnik u prestižnoj Preobraženski pukovniji, no činilo se da je, kao i mnogi drugi ruski plemenitaši, zainteresiran samo za zabavu.

- Ne znam - rekao je Corneliji kad su dva dana kasnije ležali u krevetu. - Nema nikakvih pokazatelja da je on bilo što drugo osim onoga što se čini da jest. Rusi njegova društvenog položaja više vremena provode u posjetima europskim metropolama nego u St. Petersburgu. Oni su obrazovani i bogati kozmopoliti, a to su uvijek i bili. Čini se da ga politika ne zanima, a rečeno mi je da je prilično omiljen u krugu ruskih emigranata, kao i u klubovima. Ugodan, bezbrižan član društva, pravi džentlmen. A prema svemu sudeći, više je nego prikladan udvarač za Liviju... zapravo, veoma poželjan, rekao bih.

Nagnuo se prema njoj i poljubio je. - Mogu nastaviti kopati ako želiš.

Cornelia odmahne glavom. - Ne, Liv to ne želi.

- Okrenula se prema njemu. - Mora sama odlučiti.

- Nekoliko minuta kasnije naglo je rekla, kao da joj je to upravo palo na pamet: - Ali ako se uda za njega, mogao bi je odvesti odavde, natrag u Rusiju.

Harry je uzdahnuo i prestao s onim što je radio.

GIGA

- Čini se da večeras ne uspijevam zadržati tvoju pozornost - pobunio se. - Zar ti dosađujem?
- Nemoj biti smiješan - rekla je i podigla ruku kako bi mu pomilovala lice dok ju je promatrao s blago razdraženim izrazom u zelenim očima. -Samo mi je to palo na pamet i nije mi se sviđalo... molim te, nastavi... *molim te*, Harry.
- To je bolje - rekao je, a njegova je žena brzo izgubila zanimanje za sve osim za aktivnost koja je bila u tijeku.

* * *

Dva dana kasnije, Harry je zaustavio svoj jednopreg ispred kluba White's, dobio uzde konjušaru i ušao odlučivši odigrati partiju karata. Gotovo je dva dana bio zatvoren u svojem mračnom uredu u Ministarstvu obrane, gdje je dešifrirao posebno napornu rusku šifru, te se radovao mogućnosti korištenja svojih moždanih stanica za procjenjivanje izgleda u kartanju, aktivnost za koju je znao da će ga opustiti i razbistriti mu glavu.

- Ah, Harry... tu si. - Veseli ga je glas pozvao sa stolice u udubljenju prozora i lord David Foster mahnuo mu je na pozdrav. - Dođi i pridruži nam se. Nick nas je zabavljao pričom o nekoj divljoj svinji koju je ustrijelio u Bavarskoj.
- Nick nikad nije bio u Bavarskoj - ustvrdio je Harry, smijući se dok je prolazio otmjenom dvoranom, uzevši čašu madere s pladnja konobara koji je prošao kraj njega. Zastao je kraj stola i ležerno spustio ruku na ukočeno rame Nicholasa Petershama. - Jesi li, Nick?
- Jednom sam bio na dugom odmoru... - izjavio je Nick glasom u koji je ubacio glumljenu ozlojeđenost. - I bit ću ti zahvalan, Bonhame, da me ne nazivaš lažljivcem.
- Ja bih ga izazvao na dvoboj - reče David i lijeno se nasmiješi. - Ne možeš dopustiti takvu uvredu, znaš.
- Da izazovem Harryja? Nisam dovoljno lud za to - ustvrdi Nick. - Radije bih se ponovno suočio s divljom svinjom.
- Nema potrebe. - Harry se spustio u naslonjač nasuprot svojim prijateljima. - Ispričavam se zbog klevete, Nick. Zaboravio sam na taj odmor. Koliko se sad sjećam, vratio si se u školu s ožiljkom na nozi za koji si tvrdio da ga je napravila kljova divlje svinje. - Žalosno je odmahnuo glavom. - Nisam siguran da ti je tada itko vjerovao. Doista si uvijek imao dara za pretjerivanje.
- Nick se nasmijao. - Uvijek je pogrešno provoditi vrijeme s ljudima koji te poznaju otkako si nosio kratke kaputiće. I - dodao je podrugljivo prijeteći - ja bih mogao ispričati neke priče o tebi, Harry, za koje bih se kladio da ih ne bi želio razglasiti.
- Siguran sam da bi mogao, Nick - nonšalantno će Harry. Izvukao se iz dubina naslonjača. - Odigrao bih partiju karata, želi li mi se netko pridružiti?
- Ne... ne, danas sam već izgubio sto gvineja -reče David, odmahujući glavom. - Odlučio sam utopiti svoju muku.
- Nick?

Nicholas Petersham odloži svoju čašu i ustane. - Vjerojatno ću požaliti, ali možda partiju ili dvije.

Otišli su u unutrašnju prostoriju, onu gdje je svjetlost svijeća stvarala dojam stalne noći, naglašen tihim glasovima krupjea koji su izgovarali izgleda, udarcima karata po čohi, zveckanjem kockica, napetom tišinom oko stolova dok su igrači stavljali svoje uloge. Harryjevu je pozornost privukla skupina za stolom u kutu. Dvojicu je imao prilike upoznati, obojica ruski emigranti. Vojvoda Nikolaj Sperskov i grof Konstantin Fedorovski. Privukli su pozornost engleske tajne službe kad su tek stigli u London, kao i svi strani posjetitelji za koje se činilo da su u zemlji kanili ostati dulje vrijeme, i Harry je vidio njihove dosjee. Ne sadrže ništa osobito zanimljivo.

GIGA

Kao i drugi ruski aristokrati, imaju dovoljno novčanih sredstava, kreću se u širokom međunarodnom društvenom krugu, i uglavnom se čini da se samo žele zabavljati. U tom smislu nisu nimalo drukčiji od svojih engleskih kolega koji se sele od ležernih zabava londonske sezone do druženja na seoskim imanjima.

Za vojvodu Nikolaja govori se da je bećar koji živi na visokoj nozi. Uživa u raskošnom načinu života i ima niz ljubavnica, a sve su sofisticirane udane žene s besprijekornim društvenim vezama. Nema nikakvih pokazatelja da se njima koristi za nešto drugo, a ne samo za valjanje među plahtama. Tu nema nikakvih naznaka špijunskih aktivnosti. Fedorovski je manje osebujan karakter, ugodan za razgovore jer ima širok raspon interesa, ali ni tu uobičajena istraga nije razotkrila nikakve nepoželjne aktivnosti.

- Poznaješ li čovjeka koji igra sa Sperskovom i Fedorovskim, Nick? - pitao je Harry, zastavši prije nego je sjeo za kartaški stol.

Nick je podigao svoj monokl i pogledao na drugi kraj prostorije. - O, kako se ono zove... ? Upoznao sam ga u klubu Brooke's, a zatim sam naišao na njega kad je jahao s Livijom... prije tjedan dana ili tako nešto... počinje sa P... - Pucnuo je prstima. - Prokov, princ Alexander Prokov, tako je.

- Ah - promrmlja Harry. - Viđao sam ga naokolo, ali se nikad nismo upoznali. Bi li ti to učiniti, Nick?

Nick, koji je upravo kanio sjesti za stol, uputi prijatelju nekako bolno upitan pogled. - Sada?

- Ne, kad budu odlazili iz kluba... namjeravam kao slučajno naletjeti na njih. Vratimo se do Davida i nastavimo razgovor o lovu na divlje svinje... oprostite nam, gospodo, upravo sam se sjetio ranijeg dogovora. - S ispričavanjem se nasmiješio ljudima koji su već sjedili za stolom i čekali da se oni smjeste.

- Kako god želiš - spremno se složio Nick i okrenuo od stola. - Zašto te zanima taj čovjek... on je samo još jedan ruski aristokrat.

- Čini se da ga prilično zanima Livia - reče Harry. - Moja mi je žena dala zadatak da ga provjerim.

- I mislio sam da se ondje događa nešto sumnjivo - Nick reče trijumfalnim glasom. - Kad sam ih sreo u parku, Liv je bila napeta poput tetive luka. A naš se ruski prijatelj držao prokleta posjednički. Ako gnjavi Liv -

- Ne... ne, posve suprotno, koliko sam shvatio - reče Harry i umirujuće mahne rukom.

- Livia uzvraća njegovo zanimanje? - Nick je stao na putu prema dvorani.

Harry slegne ramenima. - Ona mi se osobno nije vjerala, Nick. Samo slušam upute moje žene. Nick ga je s nevjericom pogledao, a zatim je nastavio hodati prema susjednoj prostoriji.

- Odlučili smo se vratiti na temu lova na divlje svinje - Harry je rekao Davidu kad se ponovno spustio u duboki naslonjač njemu nasuprot. - O, mislio sam da već kartate. - David je pozvao konobara koji je nosio pladanj pun čaša.

- Ništa od toga; Harry je iz nekih svojih nedokučivih razloga odlučio pričekati priliku da zaskoči princa Prokova... poznaješ li ga, Davide?

- Samo površno - odgovori David. - Čini se da je sasvim ugodan čovjek.

- To sam i ja mislio - mračno će Nick - no čini se da ima neke planove s Livijom Lacey.

David se naglo uspravio. - Ma je li? Možemo li to dopustiti?

- Ne poznaješ osobito dobro dame iz kuće na Cavendish Squareu, Davide, ako misliš da ti tu možeš imati nekakvog utjecaja - primijetio je Harry i tiho se nasmijao, uzevši čašu s konobareva pladnja. - Kao ni ja, kad smo već kod toga, osim što Nell zahtijeva da se malo raspitam, a što dama traži, to dama dobije.

Njegovi su se prijatelji nasmijali i podigli čaše u tihoj zdravici.

Alex i njegova dva prijatelja izišli su iz igračnice pola sata kasnije, a svi su malo treptali na jarkoj dnevnoj svjetlosti nakon blagog osvjetljenja svijećama.

Nick je ustao iz svojeg naslonjača i pozvao svu trojicu. - Dođite s nama popiti čašicu,

GIGA

Prokov... želio bih vas upoznati sa svojim starim prijateljem koji se upravo vratio u grad s produljenog medenog mjeseca u Škotskoj.

Tri su Rusa prišla skupini u udubljenju prozora; razmijenjeni su osmijesi, nakloni i ljubaznosti. Alexa je malo zbunjivalo Petershamovo prijateljsko ponašanje - kao da implicira dubinu prijateljstva koje među njima ne postoji - no bio je uvjeren da će se odgovor sam razotkriti, što se i dogodilo.

- Jeste li opet jahali s ledi Livijom? - ležerno upita Nick. - Tražio sam vas u parku, ali vas nisam vidio.

- Nisam imao zadovoljstvo još jednom jahati parkom s ledi Livijom - rekao je Alex, a oči su mu se zamišljeno stisnule. Sjeo je na jednu od stolica što ih je konobar donio kad je postalo jasno da će se društvo kraj prozora proširiti.

- Donesite nam bocu burgundca iz '97., dobri čovječe - Nick je rekao konobaru prije nego je veselo povjerio Alexu: - Harry je oženjen najboljom prijateljicom Livije Lacey.

- Doista - rekao je Alex i kimnuo Harryju. - Mislio sam da taj položaj zauzima ledi Farnham. Harry se nasmiješio. - Ledi Farnham i moja žena, njezina šogorica, dijele tu čast.

- Ah, shvaćam - reče Alex, savršeno shvaćajući. Očito ga provjeravaju. Pa, on nema ništa protiv toga. Na kraju krajeva, nema što skrivati pred ovom trojicom bezbrižnih pripadnika londonskog visokog društva, a oni su upravo društvo kakvo želi njegovati. Udobno se smjestio kako bi djelovao posve srdačno.

Vojvoda Nikolaj, uvijek zadovoljan jednostavno zato što se nalazi u dobrom društvu, osobito kad vino teče, s uzdahom je zadovoljstva utonuo u naslonjač. Konstantin, čiji su interesi više intelektualne i znanstvene naravi, pomalo je nevoljko sjeo, ali ga je uskoro zaokupila Harryjeva primjedba o Josephu Priestleyju i kemijskim eksperimentima koji su doveli do otkrića kisika.

Kad je ispražnjena druga boca burgundca, Harry je velikodušno rekao: - Imam nekoliko boca iz '96. iz istog vinograda... idemo otvoriti jednu, gospodo, i vidjeti kakvo je vino u usporedbi s ovim. Samo je kratka šetnja do moje kuće u Ulici Mount.

- Sa zadovoljstvom, Harry - reče David i ustane, tek lagano zateturavši. - Na kraju krajeva, dan je tek počeo.

- Da, na kraju krajeva, tek je tri poslije podne -reče Nick. - Dođite, gospodo, idemo kušati ono što Bonham skriva u svojem podrumu.

Alex se spremno složio. Nije imao što izgubiti, a sve je mogao dobiti ako šarmira i osvoji Livijine prijatelje.

- Vojvodo Nikolaj... grofe Fedorovski... i vi ćete nam se pridružiti, naravno? - reče Harry.

- O, da... da, zašto ne - toplo će Nikolaj, potežući svoje raskošne crne brkove. - Nema boljeg načina da se provede poslijepodne osim u dobrom društvu i uz kušanje dobrog vina, uvijek kažem. Konstantine, ti imaš fino nepce, što kažeš?

- Rado ću prihvatiti vašu gostoljubivost, vikonte Bonham - grof reče uz formalni naklon. -

Veoma me zanima vaš primjerak knjige *Povijest i sadašnje stanje elektriciteta*. Uvijek sam to smatrao jednim od Priestleyjevih najboljih djela.

- Slažem se - reče Harry - Uvijek sam mislio da je za Englesku veliki gubitak što su ga neredi otjerali u Ameriku. Njegovi politički i teološki stavovi nisu bili popularni, ali to nije razlog da se čovjeka potjera u egzil.

GIGA

- Politika i teologija su snažne strasti - primijeti Alex. - Samo moramo pogledati svijet oko nas.

- Istina - reče Nikolaj i odmahne glavom. - No dosta je ozbiljnih razgovora za jedan dan, pođimo kušati vino.

Alex je u mislima slegnuo ramenima i slijedio skupinu iz kluba. Bio je svjestan činjenice da je Nikolaj zaključio kako se razgovor previše približio škakljivim temama, ali ako se uopće ne spominje svjetska situacija, to će jednako izazvati sumnju kao i vikanje o njihovu cilju s krovova.

Deveto poglavlje

Cornelia je, zajedno s Aurelijom i Livijom, ušla u kuću obitelji Bonham u Ulici Mount kasnije tog poslijepodneva, a slijedio ih je lakaj s rukama punim kutija za šešire.

- O, Hectore, možete li se pobrinuti da se ovo odnese u dječje odaje, molim vas? - Cornelia zamoli batlera. - Linton će željeti provjeriti jesam li sve njezine naloge ispunila točno onako kako je rekla. - Uputila mu je zavjerenički smiješak na koji je uzvratio ozbiljnim naklonom. - Svakako, miledi, odmah ću se pobrinuti za to. Njegovo je gospodstvo u knjižnici, a s njim je nekoliko džentlmena - dodao je.

- O, netko koga poznajem?

- Sir Nicholas i lord Foster, gospođo, i još tri džentlmena koji mi nisu poznati.

- Pa, u tom slučaju, mislim da bismo ih trebale upoznati - vedro će Cornelia. - Dođite, moje dame. - Krenula je predvorjem prema knjižnici. Ako je Harry primio svoja dva najbližija prijatelja i nekoliko neznanaca, onda je to društveni posjet i on neće imati ništa protiv da se i one ondje pojave.

Lagano je pokucala na vrata i odmah ih otvorila, promolivši glavu unutra. - Dobar dan, gospodo. Nadam se da vam ne smetamo?

- Ni slučajno, draga moja. Samo uđi - rekao je Harry, a osmijeh mu je bljesnuo u očima, kao i uvijek kad bi ugledao svoju ženu. - O, još bolje... Aurelia i Livia su također tu.

Ustao je i prešao sobu, ispruživši ruku na pozdrav. - Uđite... uđite... dopustite da vas upoznam s mojim gostima... barem - dodao je i nasmijao se

- s onima koje treba predstaviti. - Iskosa je pogledao Liviju dok je to govorio.

Livia je opazila pogled, ali je bila previše zaokupljena vlastitom reakcijom na neočekivani susret s Alexom da bi obraćala pozornost na Harryja. Stajao je malo iza dvojice muškaraca koje nije poznavala, proučavajući je svojim blistavim plavim očima, a osmijeh je uzdigao kutove njegovih usta. Požuda, čista i jednostavna, rastalila joj je prepone, zarila se duboko u njezin trbuh, ubrzala joj krvotok. Bila je svjesna da su joj obrazi naglo porumenjeli kad je nesvjesno koraknula prema njemu, kao da je privlači magnetskom silom.

Alex se hitro odvojio od svojih prijatelja, ne skrećući pogled s njezinih očiju, te uzeo njezinu ruku.

- Livia, danas poslijepodne nisam se nadao ovakvom zadovoljstvu - promrmljao je i podigao njezinu ruku do svojih usana.

Uspjela je nešto odgovoriti, ali uopće nije bila sigurna što je rekla. Osjećala je na sebi poglede svojih prijatelja i shvatila da se odala, ne pred Nell i Ellie pred kojima nije imala tajni, već pred Harryjem, Davidom i Nickom. *I nije si mogla pomoći.*

Harry joj je priskočio u pomoć. - Zaboravio sam da vi već poznajete princa Prokova, Livia - glatko je lagao. - Ali, Cornelia, dopusti mi da ti predstavim princa Prokova. Prokov, moja žena, leđi Bonham.

Zahvalna na kratkom predahu, Livia se okrenula Nicku i Davidu, jedva dočekavši njihovu ležernu neformalnost. Možda je njezina reakcija na Alexa probudila njihovu znatiželju, ali su bili previše uljudni i obzirni da bi to komentirali, pa su samo neobvezno čavrljali s njom i Aurelijom, poput starih pouzdanih prijatelja, i Livia se brzo pribrala.

Ledi Bonham je prekrasna žena, pomislio je Alex kad se naklonio visokoj, elegantnoj dami u haljini od smiono prugastog muslina, kose boje meda skupljene ispod šeširića od smeđeg pusta. - Sluga pokoran, gospođo.

- Veoma mi je drago, prinče Prokov - rekla je Cornelia i pružila mu ruku uz topao smiješak koji nije uspio prikriti pažljivo proučavanje u njezinim očima. - Livia je pričala o vama.

- Počašćen sam - rekao je. - Smijem li vam pred-staviti moje sunarodnjake... - Okrenuo se grofu i vojvodi koji su uljudno i strpljivo čekali da upoznaju domaćicu i njezine dvije prijateljice.

GIGA

Livia je s prikriivenim zanimanjem proučavala Alexove prijatelje. Bili su stariji od Alexa i na prvi se pogled činilo da s njim imaju malo zajedničkog.

Grof je prilično ozbiljan džentlmen, izrazito uljudan, a vojvoda, ako nije silno pogriješila, definitivno ima požudan pogled u svojim svijetloplavim očima i dobroćudan, makar pomalo samodopadan osmijeh mačke koja se napila finog mlijeka. Svim se silama nastojala usredotočiti na razgovor, ali svaki djelić njezina tijela bio je ispunjen osjetima koji nemaju nikakve veze s uljudnostima i čavrljanjem. Osjećala je Alexov pogled na sebi kad god bi se okrenuo prema njoj. Čula je njegov glas, svaku riječ koju je izgovorio, čak i kad je bio na drugoj strani prostorije.

- Čašicu šerija, Livia? - Harry je progovorio iza njezina ramena, a ona je poskočila.

- Hvala. - Prihvatila je čašu uz automatski smiješak, a on ju je upitno pogledao prije nego se okrenuo drugim gostima. Livia se obratila vojvodi koji je uživao u burgundcu poput pravog znalca. -Poznajete li već dugo princa Prokova, vojvodo Nikolaj?

- O, mnogo godina - reče vojvoda i popije gutljaj vina. Njegove su svijetloplave oči svjetlucale na bucmastu, ružičastu licu, a Livia je stekla nepogrešiv dojam da je procjenjuje, kao da je razmatra za neki položaj. Njegov se glas spustio i postao je sladak poput melase kad je mekanu bijelu šaku spustio na njezinu podlakticu i značajno je sti-snuo. - Recite mi, draga gospo, kako se zabavljate u gradu? Siguran sam da mladi ljudi nastoje srušiti vrata kako bi došli do vas. - Namignuo je. -Do sam deset godina mlađi, i mene biste ondje našli.

Liviju je obuzeo smijeh kad je shvatila što on radi. Stari je razvratnik pokušavao odlučiti je li ona dovoljno poželjna da se isplati potruditi oko nje. Pogledala je Alexa, a on joj je uputio osmijeh razumijevanja.

Ispričavši se, odmaknuo se od Aurelije i Harryja, te prišao Liviji i vojvodi. - Sigurno vam je drago sad kad su svi vaši prijatelji opet u gradu, leđi Livia.

- Da, svakako, prinče. Nell je izbivala cijelo ljeto... divno je što je opet ovdje. Stari su prijatelji nezamjenjivi, ne mislite li? Vojvoda kaže da vas poznaje već mnogo godina.

- Otkako sam stigao u kućanstvo carice Katarine kao desetogodišnjak, kad je nadvojvoda Aleksandar imao četiri godine - reče Alex. - Vojvoda Nikolaj bio je mladi dvoranin. - Nasmijao se. -Upravo je Nikolaj obogatio moje obrazovanje u određenim više svjetovnim područjima, ako mogu tako reći.

- O, besmislice - uzvikne vojvoda. - Samo sam se pobrinuo da taj dio tvog obrazovanja ne bude zanemaren jer sumnjam da bi se carica tomu posvetila jednako brižno kao i više intelektualnim područjima. Isto sam učinio za mladog nadvojvodu kad je stigao u određene godine.

- Možda to ne bih trebala slušati - suzdržano će Livia, premda ju je fasciniralo to zavirivanje u Alexovu prošlost.

Alex ju je promatrao preko ruba čaše. Sumnjam da je to iznenađenje za vas - tiho reče. Livia je razdraženo osjetila da joj obrazi ponovno gore. Popila je gutljaj šerija i brzo rekla: - Imate li braće i sestara, prinče?

- Ne - odgovorio je. - Jedini koga sam mogao smatrati bratom bio je car. Dijelili smo učionicu, ali među nama je postojala razlika od šest godina.

- Zašto govorite u prošlom vremenu? - zainteresirano upita Livia. - On je još živ. Zar vam više nije blizak kao brat?

- On je sada car, moj vladar - reče Alex, a glas mu je postao distanciran. - Čovjek ne može spominjati takve veze s carem svih Rusa ako mu doista nije krvni rod.

- Shvaćam. - Livia se namrštila. Alex se na neki način povukao i bilo je posve jasno da više ne želi govoriti o toj temi. Pogledala je vojvodu Nikolaja i vidjela da se on također uozbiljio, a njegove oči više nisu bile tople i lascivne, već prilično hladne i distancirane. Možda postoji neko prešutno rusko pravilo koje zabranjuje razgovor o njihovom vladaru u čisto društvenim prilikama. S olakšanjem se okrenula Corneliji koja je prišla s bocom vina u ruci.

GIGA

- Živite li u St. Petersburgu, prinče Prokov? Ili ste Moskovljanin? - pitala je Cornelia dok je njihove čaše ponovno punila burgundcem.
- Poput većine Rusa, mogu boraviti na oba mje-sta - rekao je. - Moja obitelj posjeduje palače u oba grada.
- Da, ali ne bi želio provoditi mnogo vremena u Moskvi - ustvrdi vojvoda. - U tom gradu nema baš previše otmjenih mjesta.
- To je grad koji cijeni staru tradiciju, leđi Bonham. - To je rekao grof Fedorovski koji se okrenuo od Harryjevih polica za knjige koje je zainteresirano proučavao. Ta ga je tema zanimala. - St. Petersburg se okreće Europi, novom životu, novom svijetu, ali Moskva je nacionalno srce Rusije. Ona čuva našu azijsku prošlost.
- Kuće su pune propuha, ulice su prljave i uske, aristokrati uskogrudni, a kmetovi mrzovoljni - izjavi vojvoda i mahne rukom. - Arhitektura Moskve je ruševna mješavina drvenih kuća i koliba koje jedva stoje uspravno.
- Posjeduje određenu energiju - pobunio se grol s prijekorom u glasu. - A crkve u Moskvi su veličanstvene... čak i Kremlj, premda je to mračna tvrđava, ima vlastitu veličanstvenost.
- Koje je vaše mišljenje, prinče? - pitala je Livia, promatrajući Alexa dok je razmišljao o pitanju. Tako je malo znala o tom golemom carstvu, tek djeliće njegove kaotične i nasilne povijesti, a prije Alexa nije sreala niti jednog Rusa. Čini se da ima mnogo vrsta Rusa... dakle, koje je vrste Alexander Prokov?
- Slažem se s grofom - bezbrižno je rekao. -Ima više suštinske energije i privlači one koji žele živjeti podalje od intriga i igara na dvoru u St. Petersburgu gdje je ambicioznost najvažnija osobina. Moskovljani se zabavljaju i ne opterećuju se ambicijama. Ali o ukusima se ne raspravlja... i meni bi sigurno bilo teško izabrati kad bih morao odlu-čiti u kojem ću od ta dva grada živjeti.
- Ali ne razmišljate o povratku u Rusiju u bliskoj budućnosti, prinče Prokov? - upita Cornelia.
- Nitko od nas ne razmišlja o tome, gospođo -reče Alex i nemarno slegne ramenima. - Dok Europom hara rat i čini se da će Napoleon za godinu ili dvije zavladata cijelim kontinentom, čini se da je bolje biti diskretan. Sve dok nam vaša divna zemlja pruža gostoprimstvo, moji prijatelji i ja kanimo ostati ovdje. - Naglašeno je pogledao Liviju dok je to govorio, a ona je jedva zamjetljivo kimnula, zahvalna na djeliću informacija za koje je shvatio da joj trebaju. Grof Fedorovski pogleda na svoj džepni sat i reče: - Pa, mislim da smo dovoljno dugo iskorištavali vašu gostoljubivost, leđi Bonham... i sigurno smo popili previše izvrsnog burgundca vašeg muža. - Formalno se naklonio Corneliji i Liviji, a potom je otišao na drugu stranu prostorije kako bi se oprostio od domaćina i ostatka društva.
- Da... da... naravno, Konstantin ima posve kavu - reče vojvoda, premda pomalo nevoljko. - Ne smijemo iskorištavati vašu ljubaznost.
- Nikako to ne biste mogli učiniti, vojvodo -odgovori Cornelia kao uljudna domaćica. Nasmijao se i poljubio joj ruku. - Previše ste ljubazni, draga gospo... previše ljubazni... leđi Livia, bila mi je čast upoznati vas. - Poljubio je i Livijinu ruku, a zatim je slijedio svojeg prijatelja do doma-ćina.
- Alex se naklonio Corneliji i promrmljao riječi hvale, jednako kao i ranije svjestan da ga ona pomno proučava.
- Sigurna sam da ćemo vas uskoro opet vidjeti, prinče Prokov - reče Cornelia i ponudi mu ruku.
- Bio bih počašćen, gospođo. - Ponovno se naklonio nad njezinom rukom, a potom se okrenuo i pogledao Liviju. Malo se povukla u stranu u plitko udubljenje prozora, a on joj je prišao. Uzeo je njezinu ruku objema svojim u toplom, čvrstom stisku, a njegove su joj blistave oči proučavale lice. Tiho je pitao: - Smijem li vas posjetiti?
- Livia je znala da je pita ima li odgovor za njega. Također je znala da ga ima. Kimnula je. -

GIGA

Da... -Gotovo posve nesvjesno, ispod daha, dodala je: Molim vas. - Odmah je vidjela kako su one prodorne plave oči zablistale.

Nasmiješio se i podigao njezinu ruku do svojih usana. - Uskoro - obećao je.

Livia se pomalo kiselo pitala nije li ga trebala ostaviti u neizvjesnosti sve do trenutka kad je ponovno zaprosi. Letitije Oglethorpe ovoga svijeta zasigurno bi to učinile. Ali ona nije vidjela nikakva smisla u izmotavanju, a igra žene koju je teško dobiti nikad joj se nije sviđala.

Odlučila je, a to je jedino važno. Sad još samo treba sve to formalizirati.

* * *

Alex je idućeg jutra obavio pripreme. Posjetio je draguljara, a potom otišao u dulji posjet odvjetniku u Ulici Threadneedle.

Odvjetnik, gospodin John Masters, pozdravio je posjetitelja dubokim naklonom. - Počašćen sam, prinče Prokov... kako vam mogu stajati na usluzi, gospodine?

- Želio bih da pregledate ove dokumente i provjerite je li sve jasno i u redu - rekao je Alex i na pisaćem stol spustio snop papira vezanih crvenom vrpcom. Potom je odšetao do prozora i ondje stajao, s rukama spojenim na leđima, promatrajući ulicu.

Odvjetnik se vratio na svoje mjesto iza masivnog pisaćeg stola od mahagonija i s poštovanjem odveo vrpcom. Na svakom se dokumentu nalazio pečat kuće Prokov. Čitao je u tišini, jednom ili dvaput pogledavši leđa svojeg posjetitelja. Zabrinut se izraz pojavio na njegovu rumenom licu kad je stigao do kraja. Nakašljao se i vratio na prvu stranicu.

- Ne razumijem sasvim... - promrmljao je, ponovno prelistavajući dokumente kao da traži neki papir koji nedostaje.

- Što ne razumijete? - Alex se okrenuo od prozora i namršteno ga pogledao. - Meni se čini da je sve savršeno jasno.

- Da... da... jest... ali... - Odvjetnik je prekinuo zamuckivanje i bespomoćno se zagledao u njega. - Prinče Prokov, koliko sam ja shvatio, kuća na Cavendish Squareu pripada leđi Liviji Lacey. Oporučno joj ju je ostavila njezina rođakinja. Imam kopiju oporuke... Dopustite da je donesem. -Odgurnuo je stolicu tako da je glasno strugala po drvenom podu.

- Nemojte se mučiti - reče Alex i mahne mu neka sjedne. - Taj je dokument sastavljen na temelju pogrešnih pretpostavki, kao što vidite. -Pokazao je papire. - Moj je otac Sophiji Lacey dao kuću na Cavendish Squareu na korištenje za njezina života. To nikad nije bio dar, niti je takva bila namjera mogeg oca.

Masters je ponovno podigao listove papira, a na licu mu se pojavio malodušan izraz. - Razumijem, prinče Prokov... ali... ali... valjda ne kanite izbaciti leđi Liviju?

- Ne, nemam namjeru to učiniti - reče Alex. -No budući da ste vi bili izvršitelj oporuke pokojne leđi Sophije, želio sam vas upoznati s pravim stanjem stvari. Želim da se ta zbrka jednom zauvijek raščisti.

- Shvaćam... ali ako ne kanite deložirati leđi Liviju, hoćete li očekivati da vam plaća najamninu ako želi i dalje ondje živjeti? - Masters je skinuo svoje naočale u debelom okviru i protrljao oči. -Znam ponešto o financijskoj situaciji leđi Livije i siguran sam da ne bi mogla plaćati poštenu najamninu.

Alex odmahne glavom. - Nemam namjeru naplaćivati najamninu, a moja sadašnja nakana sigurno ne uključuje deložaciju.

- Pa... onda, gospodine, smijem li pitati koja je vaša sadašnja nakana? - zbunjeno upita Masters.

- Iskreno se nadam da će dama pristati udati se za mene - reče Alex. - U tom će slučaju ovo pita-nje postati bespredmetno. Sve što od vas u ovom trenutku želim, Masterse, potpisana je izjava da ste pregledali dokumente i zaključili da su u redu, te da imaju prednost u odnosu na oporuku leđi Sophije koja je sastavljena na temelju pogrešnih pretpostavki. Mogu jedino

GIGA

zaključiti da je leđi Sophia pogrešno shvatila kakav joj je dar moj otac dao, ili... - Slegnuo je ramenima. - Ili je, možda, tijekom svih tih godina zaboravila finese. Ovako ili onako, posve je irelevantno.

- Shvaćam - reče Masters, premda uopće nije shvaćao. Leđi Livia prirasla mu je srcu i prema njoj je gajio gotovo očinske osjećaje, a nešto u držanju ovog posjetitelja izazivalo je nelagodu u njemu. No s druge strane, on je Rus, a oni su čudna rasa, kao što svi znaju. Ako je leđi Livia spremna udati se za njega, ne može biti posve loš.

- Istodobno možete sastaviti bračne ugovore - mirno nastavi Alex. - U njima ćete navesti da će kuća na Cavendish Squareu postati naš dom sve dok moja žena i ja ostanemo u Londonu.

- Treba li leđi Liviju upoznati s istinom o pravom vlasniku kuće, gospodine?

- To je pitanje koje vas ne treba zabrinjavati, Masterse. - Alex je navukao rukavice.

- Shvaćam - ponovno će Masters. - A... a u bračnim ugovorima, treba li unijeti neke odredbe za leđi Liviju? Odrediti neki iznos za njezine osobne troškove? Nisam siguran kako se takve stvari rje-

šavaju u vašoj zemlji, prinče, ali u Engleskoj je uobičajeno da muž nešto prenese na svoju ženu prilikom sklapanja braka i odredi iznos tromjesečno apanaže... - Nije dovršio rečenicu, već je bespomoćno slegnuo ramenima.

Alex je posegnuo preko stola i uzeo odvjjetnikovo pero. Umočio ga je u bočicu tinte i napisao neke brojke na list papira. - Evo, to bi trebalo biti dovoljno da nešto napravite. - Okrenuo je papir prema zapanjenom odvjjetniku, a potom je uzeo svoj visoki šešir sa stolice.

- Možete izjavu i bračne ugovore odmah poslati u moj stan u Ulici Bruton. Želim vam ugodan dan, Masterse.

Masters je na trenutak bio previše zaokupljen brojevima na papiru da bi mu odgovorio, a podigao je pogled tek kad je princ ponovio svoj pozdrav. Lice mu je pokazivalo iznenađenje i smučnost.

- O... ispričavam se, prinče Prokov... samo sam gledao ovo... veoma velikodušno, ako smijem reći... da, doista veoma velikodušno. Ovaj... i ja vama želim ugodan dan, gospodine... drago mi je da vam mogu stajati na usluzi, gospodine. - Žurno je zaobišao pisaći stol kako bi klanjajući se ispratio posjetitelja iz ureda i stubama do ulice.

Vratio se u svoj ured obuzet nelagodnim osjećajima. Pokojni je princ Prokov svu svoju imovinu oporučno ostavio svojem sinu, Alexanderu Prokovu. Veoma bogato nasljedstvo. Nigdje nije bilo nikakva objašnjenja zašto je uopće Sophiji Lacey prepustio na korištenje svoju imovinu na Cavendish Squareu.

Kad je Masters upoznao leđi Sophiju, ona je bila postarija pustinjakinja oštra uma i još oštrija jezika. I s naznakom skandalozne prošlosti. No takve naznake obično se lijepo za neudane žene koje imaju dovoljno sredstava za udoban život. Samo što su njezina sredstva više bila fikcija nego činjenica. Prema svemu sudeći, jako je dobro živjela u mladosti i srednjim godinama, ali skromno u kasnijim godinama, a veoma malen imetak što ga je ostavila iza sebe objašnjavao je zašto je bilo tako. Međutim, nije imala nikakvih dugova. Nikakvi vjerovnici nisu lupali na vrata. Osim ako se princa Prokova ne smatra vjerovnikom koji je došao naplatiti svoje.

Sve je to veoma čudno, zaključio je Masters. Ali nije na njemu da postavlja pitanja ili nagađa; on samo mora učiniti ono za što je angažiran.

Deseto poglavlje

Livia nije bila kod kuće kad je Alex prvi put svratio u kuću na Cavendish Squareu narednoga dana. Morecombe je tek malo odškrinuo vrata sve dok se posjetitelj nije predstavio, a tada ih je mrvicu šire otvorio i minutu stajao, zureći u princa krmeljavim očima. Potom je razdraženo odmahnuo glavom, kao da se želi riješiti paučine, i obavijestio gosta: - Ak' želite dame, one su 'zišle. Uzele su dijete.

- Znete li kamo su otišle? - uljudno upita Alex.

- Ne - glatko će Morecombe i počne zatvarati vrata.

Alex je gurnuo nogu u pukotinu. - Znete li, kojim slučajem, kad će se vratiti?

- Ne znam ni to - odgovori Morecombe. Tada se činilo da je ponovno razmislio jer se noga nije maknula. - Imaju dijete sa sobom, pa će valjda doć do čaja.

- Hvala vam - Alex je maknuo nogu i vrata su se glasno zatvorila. Odmahnuo je glavom, pitajući se što li će učiniti po pitanju Morecombea kad preuzme kuću. U Sophijinoj oporuci jasno stoji da njezinih troje slugu imaju pravo ostati u službi na Cavendish Squareu sve dok sami ne odluče prihvatiti malenu mirovinu i otići. Livia je poštivala tu želju, a zacijelo će i on to učiniti.

Čini se da su Morecombe i zagonetne blizanke veoma dobro poznavali Sophiju Lacey, svakako su vodili brigu o njoj kad je bila u poodmakloj dobi dovoljno dobro da im osigura budućnost nakon svoje smrti. Posluga općenito mnogo više zna o svojim poslodavcima no što ti poslodavci shvaćaju ili žele priznati, razmišljao je Alex.

Jednom će prigodom, nakon što stekne starčevo povjerenje, ako je takvo čudo uopće moguće, razgovarati s Morecombeom o Sophiji. Kao i uvijek, Alex je žudio za informacijama o svojoj majci, ne za osnovnim činjenicama, ne za šturim podacima koje mu je otkrio njegov otac, već o samoj ženi. Tko je ona doista bila... kako je razmišljala... što joj je bilo važno... emocionalni aspekti majke koju nikad nije poznao. Drugo je pitanje hoće li mu šutljivi Morecombe otkriti neku od tih tajni, ali morat će pokušati.

No Livia je zasad njegova najvažnija briga. Nakon njihova razgovora u kući obitelji Bonham, onog tihog *molim vas* za koji je vjerovao da je nesvjesno izletio iz onih primamljivih usana, jedva se suzdržao da ne popusti snažnom porivu i za manje od sat vremena pođe lupati na njezina vrata, ali prevladao je razbor, kako je i moralo biti, te je trebalo riješiti posao s odvjetnikom. A tu je, nara-vno, bilo i maleno pitanje prstena. Čovjek ne može zaprositi ženu bez prstena. Dotaknuo je džep svojega kaputa, opipavši četvrtasti oblik kutijice za prsten. Kad je o tome riječ, znao je da je na čvrstom tlu. Prsten je predivan.

No sad ga je preplavilo razočaranje. Dama nije kod kuće i on će morati ponovno pokušati.

Vratio se do ulice i krenuo u smjeru Ulice Wigmora. Kad je stigao do ugla trga, ugledao je tri žene i troje djece kako hodaju prema njemu, zauzete živahnim razgovorom. Nisu ga vidjele, a on se pitao treba li se skloniti iza ugla i čekati da Livia bude sama, ali je ona podigla pogled i bilo je prekasno.

Podigla je ruku u znak pozdrava i on je brzo krenuo prema malenoj skupini. Na njegov je smiješak odgovorila vlastitim što ga nije znao točno protumačiti. Činio se pomalo nesigurnim, pomalo upitnim, a on je osjetio navalu panike. Je li se predomislila?

- Livia... leđi Farnham... leđi Bonham. - Naklonio se, držeći šešir u ruci, svjestan da ga obje Livijine prijateljice promatraju s varavo ležernim osmjesima, kao da one znaju nešto što on ne zna. Njegova se panika pojačala, te je pogledao Liviju, a ona je susrela njegov pogled sa sjajem u očima koje su bile tako pune nestašluka da se umalo glasno nasmijao, Zadirivala ga je. Nije navikao da ga netko zadirkuje, pa se iznenadio da ga to zabavlja umjesto da ga ljuti. Ili je možda samo osjećao olakšanje.

- Jeste li nas kanili posjetiti, gospodine? - pitala je Aurelia, hvatajući Franny koja je vidjela nešto zanimljivo u jarku i već se bacila onamo kako bi to istražila.

GIGA

- Upravo se potišten vraćam od vaših vrata, gospođo - odgovorio je, skrivajući smiješak kad se sagnuo da podigne svjetlucavi predmet što ga je Franny opazila. - Jesi li ovo željela, *ma petite?*

Franny je uzela gumb i obrisala ga o rukav svojeg ogrtača. - To je dragulj.

- Ne, nije. Dragulje ne možeš naći na ulici - prezirno će Stevie. - Daj da vidim. - Posegnuo je za gumbom.

Franny je otvorila usta kako bi počela vikati, a Cornelia brzo reče: - To pripada Franny, Stevie, ona ga je našla.

- Tamo je još jedan - viknula je Susannah, otimajući se iz majčina stiska kako bi se bacila na novo blago. - To je *moje* blago.

- O, Bože - reče Cornelia i podigne oči prema nebu kad se Stevie okomio na malenu stisnutu šaku svoje sestre.

- Gledaj ovamo, Stevie... još su dva u jarku. - Alex je uhvatio dječaka za ruku i odlučno ga okrenuo prema novom otkriću.

- Ovi su veći - zadovoljno će Stevie, kleknuvši jarak kako bi uzeo sjajne kopče za cipele. - Bolje nego gumbi.

- Ne, nisu - plačno će Franny. - Nisu, zar ne, mama? Čovjek... čovjek, nađi još velikih. - Zapovjednim je prstom pokazala Alexa.

- Franny, nemoj biti nepristojna - ukorila ju je Aurelia. - Oprostite, prinče Prokov.

Nasmijao se. - Nema potrebe. Imam nešto iskustvo zapovjednički nastrojenom djecom, i to mi ni najmanje ne smeta. Sviđa mi se njihova odlučnost. - Pogledao je oko svojih nogu. -

Međutim, bojim se da nemamo sreće. - Odmahnuo je glavom i zamišljeno rekao: - Čovjek se mora zapitati kakva je aktivnost dovela do gubitka svih tih gumba i kopči za cipele.

- Osobito u otmjenom okruženju Cavendish Squarea - reče Livia i nasmije se. - O, čekajte malo... ovdje je još jedan gumb. - Brzo ga je zgrabila i podigla u zrak. - Dakle, ako Stevie jednu kopču dade Franny, a ja njemu ovaj gumb, svi će imati jednako. - Osim Susannah, naravno, ali ona se doimala posve zadovoljnom jednim komadom blaga.

- To bi bilo pošteno, Stevie - reče Cornelia. - Ne misliš li da bi Harry tako rekao?

Pozivanje na očuha navelo je Stevieja da se zamisli. Grickao je usnu i razmišljao. - On bi vjerojatno rekao da bih je trebao dati Franny jer je ona djevojčica i manja je od mene - na koncu je rekao i pružio joj jednu od kopči.

- Bravo - zapljeskala mu je Livia. - A ovdje je drugi gumb. - Pružila mu ga je. - Ti si savršen džentlmen, lorde Dagenham.

Stevie se ozareno smiješio.

- Bolje da ovo dvoje odvedem kući prije nego još nešto iskrсне - reče Cornelia. - Hajde, Stevie, moramo poći kući. Susannah je umorna. - Njezinu je kći, kao da to želi potvrditi, naglo sjela na tlo. Cornelia je uzdahnula i podigla dijete na svoj bok,

- Mislila sam da ćete doći na čaj - rekla je Livia, čudeći se vlastitoj perversnosti. Posljednje što je željela bila je planirana čajanka. Ne dok je Alex uz nju, dok je njegov pogled miluje, njegov je smiješak grije s obećanjem onoga što će doći. Njezin joj je razum govorio da je on veoma privlačan muškarac, ali nije njezin razum treperio poput žice harfe kad god bi je pogledao. To je njezino tijelo koje reagira na požudu, jasno i jednostavno.

Cornelia joj je dobacila pogled potpune nevje-rice. Ovdje nema mjesta ni njoj ni Aureliji, da i ne spominje svadljivu djecu. - Nisam znala da je već toliko sati - rekla je. - Susannah je stvarno umorna i Linton će se ljutiti ako ih ne dovedem kući prije četiri poslije podne. Trebat će mi sati da je udobrovoljim.

- Želim poći sa Steviejem - ustvrdi Franny. - Želimo gledati naše dragulje, ali to ne možemo Ovdje raditi jer bi nam mogli pasti.

Aurelia je odmah uskočila: - U tom slučaju, vratit ćemo se s tetom Nell, pa možeš popiti čaj u dječjim odajama sa Steviejem i Susannah.

GIGA

Livia ništa nije rekla, a Alex se samo naklonio kad su se žene i djeca okrenuli i zaputili u suprotnom smjeru.

- Tvoje su prijateljice diskretne - primijetio je okrenuvši se prema njoj. Smiješak je nestao, a pogled mu je postao napet kao da joj želi pročitati misli. - Zacijelo si im se povjerila.

- Da - jednostavno je rekla. *Dakle, one znaju kakvu je odluku donijela.* Kimnuo je glavom i ponudio joj ruku. - Smijem li te otpratiti kući?

- Hvala. - Livia je prihvatila njegovu ruku. Njome je prostrujao drhtaj, a znala je da ga je on osjetio. Okrenuo se i pogledao je, lagano stisnuvši oči u čijim se dubinama nazirao sjaj koji joj je izmamio osmijeh na usne. Osjećao se kao i ona, a to ju je podjednako umirivalo i uzbuđivalo. Nekako su ih, kao grom iz vedra neba, obuzeli ti osjećaji od kojih joj je treperila koža po cijelom tijelu.

Ovog su se puta ulazna vrata odmah otvorila kad je pokucala. Mladi ju je Jemmy pozdravio povukavši uvojak na čelu. - Gospodin Morecombe je kod kokoši, miledi.

- Kokoši? - Livia ga je zapanjeno promatrala. -Kakve kokoši?

- Naša Mavis ih je kupila - rekao je momak. -Bit će dobre nesilice, kaže ona, ali tako su malene da ih moramo držat u šeširu u kuhinji kraj ognjišta, inače će im bit hladno pa će uginut.

- Čijem šeširu? - Livia je čula vlastiti glas kako pita, svjesna koliko se to mora činiti besmislenim njezinu pratitelju. No njoj se to činilo posve prirodnim pitanjem s obzirom na neobičnosti u ovom kućanstvu.

- Od krzna je, gospojo - reče Jemmy. - Stari, pripadao je našoj Adi. A naša Mavis kaže da vi imate muf koji će odgovarat ak' šešir ne bude dosta velik.

- Imam - reče Livia. - Reci joj neka pošalje Hester po njega ako joj zatreba. Hester zna gdje je. - Pogledala je Alexa i vidjela da je on zbunjen, ali ga sve to također i zabavlja. Napetost među njima sad je djelovala poput vodom zalivene vatre, a ne električnog naboja.

- Želite da vam nešt' donesem, miledi? - pitao je Jemmy kad je Livia krenula prema salonu. Livia je stala. - Što bi želio, Alexe? Čaj, šeri, vino... ?

- Zasad ništa - odlučno će Alex. Uzeo je Livijinu ruku i povukao je preda se. - Moramo obaviti važan razgovor, a ja ne želim da nas netko ometa.

- Slobodnom je rukom mahnuo Jemmyju neka ode.

- Pozvonit ćemo ako nam nešto zatreba.

Livia je kimnula. Laknulo joj je što je on preuzeo kontrolu, makar je to njezina kuća.

Poslušala je lagani pritisak na svojim leđima koji ju je gurnuo naprijed, te ušla u salon.

Alex se osvrnuo po veselo otrcanoj prostoriji. -Još nisam bio ovdje.

- Ne, to je naš privatni salon, ne pokazujemo ga drugima - rekla je Livia uz jedva zamjetljivo, ali izražajno slijeganje ramenima.

- Onda sam počašćen. - Skinuo je rukavice, te ih zajedno sa šešikom i štapom spustio na stolicu kraj vrata.

Livia se poigravala svojim rukavicama, a nije ni pokušala skinuti šeširić. Znala je da je to dijelom zato što joj dobro pristaje, slamnati šeširić krem boje koji joj uokviruje lice i ističe tamne uvojke. Tamnozeleno svilene vrpce vezane ispod brade stvaraju dražestan dojam, ili je barem Aurelia tako rekla. Livia nije bila posve sigurna da je dražest nešto što će se sviđati princu Prokovu, ali sudeći po načinu na koji ju je promatrao, činilo se da mu to trenutno ne smeta.

Njezina su se koljena čudno ponašala; kao da su izgubila gipkost i postala nekako klecava. - Zar nećeš sjesti? - Pokazala je sofu i spustila se na stolicu kruta naslona prije nego joj noge otkazu poslušnost.

- Još ne - rekao je. - Prešao je sobu i ponovno posegnuo za njezinim rukama, povukavši je na noge. Kliznuo joj je prstima uz ruke, zaustavio ih na njezinim ramenima i zagledao se u njezino prema gore okrenuto lice.

GIGA

Činilo se da će je njegove oči cijelu progutati; osjećala se kao da se utapa u njegovu žarkom pogledu. Jezikom je dotaknula suhe usne i drhtavo udahnula.

- Dakle? - tiho je pitao. - Daj mi svoj odgovor, Livia. - Pustio joj je ramena i prebacio ruke na obline njezine stražnjice, priljubivši je uza se.

Livia je ponovno udahnula kad joj se učinilo da joj se donji dio tijela smekšao i ovlažio, kao da želi stvoriti suprotnost mišićavoj čvrstini njegovoga. Koža joj se doimala grozničavom.

- Da - promrmljala je i podigla ruku do njegovih usta, vrhom prsta slijedeći zaobljenost njegovih punih usana. Na njezinim se usnama pojavio osmijeh kad je odlučno rekla: - Udat ću se za tebe, Alexe.

Prstima joj je obuhvatio zapešće, okrenuo joj ruku i utisnuo poljubac u njezin dlan. -

Pretvorila si me u naj sretnijeg čovjeka - jednostavno je rekao. - Bio sam u agoniji otkako smo se posljednji put vidjeli, uvjeravao sam sebe da te nisam pogrešno shvatio, a ipak se nisam usuđivao računati na to.

Skrušeno joj se nasmiješio. - Obično nisam žrtva takvih mučnih nesigurnosti, ali nisam mogao zamisliti što bih učinio kad bi me odbila. - Prstom joj je podigao bradu i poljubio joj kut usta, a zatim se odmaknuo, proučavajući je s izrazom lica koji ju je zagrijao do srži. Bilo je kao da promatra rijetko i dragocjeno blago.

- Što vidiš? - promrmljala je, a oči su joj postale senzualne kad se činilo da se njezini mišići i snaga tope pod njegovim pogledom.

- Tebe - rekao je tihim glasom, očima potamnjenim od strasti. - Samo tebe. I gorim od želje da posjedujem svaki centimetar tebe, Livia. Nikad niti jednu ženu nisam želio tako kao tebe.

Livia je zadrhtala. Činilo se da gubi vezu sa sobom kad joj je krv kao bujica potekla žilama u reakciji na njegove riječi.

Alex je nešto progundao, odvezao vrpce šeširića i maknuo joj ga s glave. Bacio ga je u stranu i rukama joj obujmio lice, čvrsto je držeći dok je spuštao usta na njezina, a njegov je jezik zahtijevao dok nije rastvorila usne, te je uronio u toplu, vlažnu šupljinu njezinih usta.

Pritisnula je donji dio tijela uz njega, osjećala tvrdnu nabrekliu njegova penisa na svojem trbuhu dok ga je pohlepno ljubila, fascinirana time kako su njegova usta istodobno mekana i podatna, suha i vlažna. Njihovi su se jezici mačevali i plesali, a ona je uživala u okusu njegovih usta, baršunastoj mekoći unutrašnje strane njegovih obraza, glatkoći njegovih zuba. Njezine su mu ruke milovale leđa, prsti se zarili u mišiće njegove stražnjice, a njezinim su tijelom harali osjeti koje nije znala imenovati.

Kad je na koncu podigao usta s njezinih i ona je opet mogla udahnuti, srce joj je divlje lupalo, koža joj je gorjela, usne su joj bile otečene i crvene od poljupca. I dalje joj je držao lice među dlanovima, a sad je ljubio njezine kapke, nježno poput pera, što ju je istodobno škakljalo i ushićivalo. Potom se uspravio i koraknuo natrag, isprekidano dišući.

- Ah, Livia... Livia - samo je rekao dok ju je promatrao.

Livia je samo bespomoćno kimnula. U tom trenutku nije imala riječi.

Alex je posegnuo u džep i izvadio malenu kutiju. Otvorio ju je i bez riječi uzeo njezinu lijevu ruku. Stavio joj je prsten na prst. - Sviđa li ti se, ljubavi? Ako ga želiš na bilo koji način promijeniti, samo to moraš reći.

Livia je pogledala svoju ruku, a njezina su usta oblikovala O od iznenađenja i ushićenja.

Podigla je ruku prema sve slabijoj svjetlosti koja je dopirala kroz prozor i zadivljeno zurila u prsten od safira i dijamanta. - Predivan je, Alexe... Nikad nisam vidjela nešto tako prekrasno.

- Okretala je ruku na jednu i drugu stranu tako da je svjetlost blještala na brušenim draguljima. - Je li to nasljedstvo?

Odmahnuo je glavom. - Drago je kamenje već generacijama u obiteljskom sefu, ali ja sam osobno dizajnirao prsten i dao ga izraditi za tebe.

To ju je iznenadilo. Niti jedan obrtnik ne može za samo dva dana izraditi nešto tako prelijepo. Zurila je u njega. - *Prije nego sam pristala udati se za tebe?*

GIGA

Slegnuo je ramenima. - Sto mogu reći... ja sam optimist.

Livia je zapanjeno odmahнула glavom. On je doista nevjerojatan muškarac, a ona se osjećala previše sretnom i pomalo smućenom da bi postavljala pitanja o takvoj samouvjerenosti.

- Zacijelo moram tvojeg oca zamoliti za dopuštenje da te oženim - reče Alex. - Tvoj je otac još živ? Ili postoji neki drugi skrbnik?

- Moj je otac živ - reče Livia, nevoljko podigavši pogled s prstena kojemu se tako divila. - Ali da nije, nikoga ne bi trebao pitati. Dovoljno sam stara i neovisna da mogu sama donositi odluke.

- Svakako - spremno je rekao jer je u njezinu glasu čuo tračak izazova. Livia Lacey već dovoljno dugo sama odlučuje o svojim stvarima da bi nekomu drugomu prepustila kontrolu. - Moram li onda pitati njega?

Livia odlučno kimne. Nakon divljeg zanosa od prije nekoliko minuta, godilo joj je baviti se praktičnim pitanjima koja su je vratila u stvarnost. - O, da. Veoma volim svojeg oca i ovo moramo učiniti kako se doliči.

- Onda ćemo prijeći na praktične stvari. Ali prije toga, mislim, ako ga imaš u podrumu, trebali bismo popiti malo šampanjca... - Osvrnuo se naokolo. - Postoji li zvono?

- Postoji, ali nema baš previše smisla pozvoniti - reče Livia i pokaže izbljedadnu vrpču zvona napola skrivenu iza draperija na prozoru. - Poći ću u kuhinju.

- Pokušajmo. Onaj se momak doima brzim. - Dvapat je snažno povukao. - Dok čekamo, pričaj mi o roditelju kojeg moram šarmirati.

Za divno čudo, Morecombe je za nekoliko trenutaka otvorio vrata. Gotovo je pomislila da je čekao pred vratima.

- Želite nešt', gospojo?

- Imamo li šampanjca, Morecombe? - upita Livia. - Odjednom bih željela popiti čašu.

Trenutak je razmišljao o tome, polako pogledavajući nju pa princa, a tada je kimnuo. - O, je, mislim da imamo. Želite da ga donesem?

- Molim vas - rekla je, izbjegavajući pogledati Alexa čije je lice izražavalo zapanjenost.

- Je... i kol'ko čaša treba?

- Dvije, molim vas - reče Livia.

Kimnuo je, još jednom pogledao Alexa i izišao, vukući noge, zatvorivši vrata za sobom.

- Ne znam kako imaš strpljenja - primijeti Alex. - Nikad nisam naišao na slugu poput njega.

- Kao što sam ti jednom ispričala... poštujem uspomenu na Sophiju Lacey - odgovori Livia. - U svakom slučaju, kad jednom upoznaš njegov način, s Morecombeom je veoma lako. A sada, dopusti da ti pričam o mojem ocu, velečasnom Laceyju, grofu od Harforda. Postoje neke osobitosti za koje bi trebao znati prije nego ga upoznaš.

Alex je pažljivo slušao i zaključio da se, bez obzira na Livijinu bajnu neovisnost, itekako mora pobrinuti da dobije odobrenje njezina oca. S takvom je nježnošću i ljubavlju opisivala čovjeka i njegove osebnosti da je osjetio veoma neprikladan žalac zavisti dok je razmišljao o njezinu odnosu s ocem.

Sat vremena kasnije izišao je iz kuće na Cavendish Squareu, još uvijek razmišljajući o strogom čovjeku koji je njega odgajao. Vidio je sebe kao malenog dječaka koji tjeskobno ponavlja naučeno pred ocem, tražeći bilo kakav znak odobravanja. Nikad nije očekivao toplinu ili nešto više od čvrstog stiska ruke od svojeg oca, ali je željno tražio odobravanje. Katkad mu je bilo uskraćeno bez ikakva razloga koji je dijete moglo razumjeti, sve dok nije postao stariji i tek tada shvatio što mu je govorila suzdržanost njegovog oca. Morao je naučiti zauzeti se za sebe. Njegovo vlastito odobravanje svega što je postigao jedino je što je bilo potrebno da bi ostvario sudbinu za koju se rodio.

To nije bila loša životna lekcija, pomislio je. I njegov je otac svakako bio živ primjer te pouke. Svoj je život posvetio svojoj zemlji i sinu bez majke. Alex je znao da je njegov otac ostavio njegovu majku i doveo dijete natrag u Rusiju upravo radi djetetove dobrobiti. On,

GIGA

dijete, nije uvijek shvaćao tu dobrobit, morao je priznati, ali nikad nije posumnjao u nesebičnost očevih motiva. Nije znao kakav je odnos njegov otac imao s majkom svojeg sina, ta je tema bila zabranjena, ali je znao da je njegov otac donio jedinu odluku koju je smatrao mogućom. Alex je sad uživao u plodovima te odluke.

Također je naslijedio i njezin teret, razmišljao je. Patriotizam njegova oca bio je svemoćan, a Alex je dobro naučio tu lekciju. Njime također upravlja isti sveobuhvatni imperativ. Imperativ koji ga je doveo ovamo, na ove londonske ulice, kao i do Livije Lacey.

Korak mu se ubrzao pri pomisli na nju i tijelo mu se razbudilo od spolnog uzbuđenja kad se sjetio njezine mekoće uza sebe, kad se sjetio njezinih strastvenih reakcija. Krenuo je u ovu misiju kako bi našao suprugu koja će mu olakšati rad, ali nije očekivao da će to završiti tako veličanstvenim obećanjima. On i Livia lijepo će živjeti zajedno.

Iz sporedne su ga ulice pozivala svjetla neke krčme i Alex je automatski skrenuo prema žutom sjaju i zvukovima smijeha, povišenih glasova i lupanja vrčeva po stolovima. Gurnuo je vrata i ušao u toplu i zagušljivu prostoriju koja je zaudarala po duhanu i pivu.

Nekoliko se očiju okrenulo prema njemu, ali su se ljubitelji piva brzo vratili važnijem poslu. Zašto bi ih uopće zanimao neki aristokrat u hlačama od jelenje kože, svilenom kaputu i uštirkanoj kravati? Nije izgledao kao čovjek kojeg je lako opljačkati, pa ga je stoga najbolje ostaviti na miru.

Alex je prišao šanku i zavrteo bakreni novčić. -Pivo.

Krčmar je stavio vrč ispod pipe i napunio ga. Bučno je spustio vrč na pult i istodobno dlanom pokrio novčić, a potom se odmah okrenuo drugoj mušteriji.

Alex je odnio vrč do kuta i sjeo na prljavu klupu. Popio je nekoliko gutljaja i uživao u svojoj anonimnosti, u osjećaju da se ovih nekoliko minuta nalazi u drukčijem svijetu, onom koji ništa ne zna o svijetu u kojem inače boravi. Nitko ovdje u ovoj bučnoj, krcatoj točionici ne zna i ne zanima ga tko je on ili što ga vodi u životu. Nije navikao na takav luksuz da nakratko uživa samo u trenutku, razmišlja o onome što je upravo postigao bez obzira na skrivene razloge za to. U ovom je trenutku mislio jedino na radost koju mu pruža Livia Lacey, na obećanje prve bračne noći, na život koji je pred njima, ako se bogovi budu smiješili.

Naglo je podigao pogled kad je kraj sebe osjetio toplinu. Ondje je stajala neka žena, lagano zasu-kane suknje, s grudima koje su virile iz gornjeg dijela haljine. - Izgledate usamljeno, gospodine. -Spustila je dva vrča piva na klupu između njih. -Pijte sa mnom.

Alex je prikrivio razdraženost što ju je izazvala svojim uplitanjem. Posljednje što bi u tom trenutku želio, dok su njegovom glavom lebdjele požudne i pobjedničke misli, društvo je neke kurve. Na klupu je spustio srebrni novčić od šest penija i ustao. - Zahvaljujem na ponudi. - Uljudno joj se naklonio i kroz bučno mnoštvo pošao prema vratima.

Žena je uzela novčić i gurnula ga u njedra. To je pravi džentlmen. Manje bi mu naplatila za pola sata na katu, uz potpunu slobodu.

* * *

Livia je sama stajala u salonu i opčinjeno zurila u prsten na svojem prstu. Nikad nije posjedovala ništa tomu slično. Njezin otac ne bi odobravao takvu opčinjenost draguljima, ali on nije ovdje da je vidi, pa će zasad udovoljiti samoj sebi. Ispružila je ruku i proučavala dragulje u sjaju tek upaljenih lampi. Veličanstveni su, a to je mogao vidjeti čak i netko neiskusni poput nje, samo na temelju veličine i sjaja. No znala je da nije samo prsten zaslužan za ushićenje koje ju ispunjava. Pomisao na ono što on znači - što obećava - izazivao je u njoj želju da zapleše.

Trgnula se kad je u predvorju začula Aurelijin glas. I Cornelijin. Livia je skočila na noge kad su se otvorila vrata salona.

Ušla je Cornelia. - Ostavile smo djecu Linton na brizi - rekla je, a oči su joj se suzile dok je

GIGA

proučavala Livijino rumeno lice.

- Mislile smo da bi tiha večer s prijateljicama bila u redu? - U Aurelijinim se riječima osjećao upitni ton kad je za svojom šogoricom ušla u sobu.

- Da - složila se Livia, nastojeći se pribрати. -Možemo dokrajčiti šampanjac.

Njezine su prijateljice razmijenile poglede. -Dakle, šampanjac, je li, Nell? - reče Aurelia i namigne. - Dobre vijesti, ne misliš li?

- Ili to, ili utapamo tugu - reče Cornelia. - Ali nekako sumnjam u to.

- Trebaju nam još dvije čaše - reče Livia, ne trudeći se uključiti u tu raspravu. - Donijet ću ih.

- Ne, ja ću - reče Aurelia i vrati se u predvorje. - Uzet ću ih iz vitrine u blagovaonici.

Cornelia više nije gubila vrijeme. - Dakle?

Livia ispruži ruku. - Ne mogu ga nositi u javno-sti dok ne bude službeno, ali...

Cornelia je uzela njezinu ruku i proučavala prsten. - Naš se ruski princ razumije u dragulje - primijetila je. - Pitam se je li to nasljedstvo.

Livia odmahne glavom. - Ne, dao ga je izradili po narudžbi.

- Ne valjda u posljednja dva dana? - uzvikne Cornelia.

- Ne - reče Livia. - Prije nekog vremena... kaže da je optimist. - Slegnula je ramenima, ali nije uspjela zaustaviti ono za što je bila sigurna da je pomalo budalast smiješak. Okrenula se kad je Aurelia ušla s dvjema čašama za šampanjac što ih je držala naopako okrenute između prstiju.

- Sto misliš, Ellie? - Livia je ispružila ruku. Aurelia je odložila čaše i pogledala prsten uz nimalo damski zvižduk. - Prekrasno - dahnula je. - Veličanstven. Znači, ljubavi, čini se da je dogovoreno?

Livia je ulila šampanjac u čaše. - Otac mora dati svoje odobrenje.

- Naravno. - Obje su žene s razumijevanjem kimnule. - Hoće li tvoj princ otputovati u Ringwood?

- Za dva dana... ali ja idem sutra. Želim prva razgovarati s ocem. Nikako ga ne bih mogla suočiti s Alexom bez pripreme.

- Ne - složila se Cornelia i zagrcnula se od smijeha. - Ne, Liv, nikako ne bi mogla bez pripreme velečasnog Laceyja iznenaditi princem Alexanderom.

Jedanaesto poglavlje

Velečasni Lacey je bio u svojoj radnoj sobi gdje se mučio s nedjeljnom propovijedi, pa nije čuo dolazak kočije kasno iduće večeri. Općenito, sve dok se stvari odvijaju s određenim stupnjem reda i na uobičajeni način, obraćao je malo pozornosti svojoj okolini. Kad su se vrata njegove radne sobe otvorila bez kucanja, podigao je pogled sa svojeg papira s izrazom iznenađene razdraženosti.

Livia je samo promolila glavu iza vrata kako bi ga što manje uznemirila. - Hoću li opet otići? - pitala je uz smiješak.

- Dobri Bože, uđi, Livia - reče njezin otac, gurnuvši naočale na svoje visoko bijelo čelo. - Zašto me nisi obavijestila da dolaziš, dijete moje?

- Pa, nisam znala da dolazim dok nisam došla - reče Livia i uđe u poznatu sobu, zatvorivši vrata za sobom.

- Sto bi to trebalo značiti? - upita njezin otac. - Uvijek ti govorim da moraš biti precizna u govorenju. Engleski je jezik najbogatiji na svijetu, a ti mu uopće ne služiš na čast takvim smiješnim, besmislenim izrazima. - Ali unatoč naprasitosti njegova tona, njegove su se sive oči ispunile zadovoljstvom kad je zaobišao stol i raširio ruke kako bi je zagrlio.

Trenutak ili dva držao ju je u čvrstom zagrljaju, a potom se odmaknuo i stavio joj ruke na ramena. - Daj da te pogledam. - Mladenački je sjaj njegovih očiju možda donekle izbljedio, ali oštrina uma i sposobnost zapažanja ostali su isti.

- Zar nešto nije u redu, Livia? Odmahnula je glavom. - Ne, upravo suprotno.

Ali ne želim te ometati kad si usred posla. Idem nešto pojesti, pa ću se vratiti za sat vremena. Ovo je bio dug dan.

- Doputovala si iz Londona za jedan dan?

- Poštanskom kočijom - rekla je. - Mijenjali smo konje svakih sat vremena, pa smo prilično brzo putovali.

Njezin se otac namrštio. - To je moralo biti prilično skupo.

Livia nije spomenula činjenicu da skupo putovanje nije platila vlastitim sredstvima. Umjesto toga, mirno je odgovorila: - Vjerojatno nije skuplje od spavanja u konačištu, a morala bih povesti i sluškinju da sam negdje prenoćila, pa mislim da se to sve u svemu isplatilo.

Razmislio je o tome, a potom je odmahnuo glavom. - Pa, možda... možda. Pođi nešto pojesti i vrati se za sat vremena kako bi mi ispričala što te dovodi kući u takvoj žurbi.

Livia je izišla i zaputila se u kuhinju gdje je Martha, žena iz sela koja je preuzela posao domaćice kad je Livia otišla u London, na štednjaku miješala juhu u loncu.

- Imamo juhu od kupusa i krumpira, leđi Liv, te malo pite od piletine koja je ostala nakon večere velečasnog - rekla je. - Hoće li to biti dovoljno? Ili ću vam skuhati dva jaja?

- Ne, juha i pita će biti savršene, hvala, Martha. - Livia je izvukla stolicu i sjela za dugi kuhinjski stol. - Kako je otac?

- Dosta dobro. - Martha je stavila juhu u keramičku zdjelu i spustila je pred Liviju. - Zglobovi ga muče kad ima vlage u zraku, i prigovara ako zapalim vatru u njegovoj radnoj sobi. To se ne smije do -

- Dvadesetog listopada - dometne Livia i nasmije se. - Nikad nisam razumjela što je tako posebno u tom datumu. Nema vatre nakon tridesetog ožujka, kao ni prije dvadesetog listopada. Samo bi ga petnaest centimetara snijega na tlu moglo navesti da se predomisli. - Uronila je žlicu u juhu. - Ali inače se dobro drži?

- O, da. - Martha je odrezala krišku ječmenoga kruha i pružila je Liviji na vrhu noža. - Tako je zaokupljen svojim knjigama i papirima da uvijek veoma kasno ide na spavanje, ali inače je dobro. - Otišla je u smočnicu po pitu, ali nije prestala govoriti. - Međutim, nedostajete mu, leđi Liv. Premda to nikad ne bi rekao.

Natraške je izišla iz smočnice, držeći posudu za pitu koju je spustila na stol. - Hoću li je na

GIGA

minutu ili dvije ubaciti u pećnicu za kruh? Samo da se malo zagrije.

Livia kimne, a usta su joj bila puna kruha i juhe. Činilo se čudnim ovako sjediti u očevoj kuhinji i jesti dobru domaću hranu, čavrljati s Marthom baš kao prije njezina života na Cavendish Squareu. Prije nego su joj glavom zavrtjele vojvotkinje i balovi, kartaške zabave i opera.

Jesu li je ovi posljednji mjeseci promijenili na neki temeljni način? Pogledala je Marthu koja je gurala pitu u komoricu od cigle na ognjištu gdje se inače peče kruh. Martha se nije ponašala kao da je Livia drukčija od mlade žene koja joj je veselo pomagala guliti naranče za marmeladu i pirjati šljive za džem.

Sto bi, za ime svijeta, Martha rekla princezi Prokov?

- Onda, što vas tako iznenada dovodi kući, ledi Liv? - Martha je sjela za stol i obrisala ruke o pregaču. - Ništa loše, nadam se.

- Ne, ništa loše. - Livia je kruhom pokupila ostatke juhe iz zdjele. - Ima li koja boca onog baz-gova vina, Martha? Rado bih popila kapljicu.

Martha se tiho nasmijala i pronicavo je pogledala. - Uvijek vam se to sviđalo. Mislim da je ostala jedna boca od posljednje runde. - Ustala je, pomalo s mukom, i vratila se u smočnicu. - Da, evo je. - Izvadila je prašnjavu bocu i obrisala je o pregaču.

- Zajedno ćemo popiti čašu - reče Livia i ustane kako bi zdjelu od juhe stavila u sudoper.

- Ako želite - spokojno će starija žena. Stavila je bocu na stol. - Vi je otvorite, a ja ću vam staviti pitu na tanjur. - Prišla je pećnici za kruh i ležerno pitala: - Znači, bit će proslava, eh?

- Pa, nadam se - odgovorila je Livia i ulila vino u dvije debele čaše. - Namjeravam se udati, Martha.

- Zaboga, kakve li vijesti. - Martha se okrenula od pećnice s pitom u ruci, smiješeći se od uha do uha. - Pa, to je najbolja vijest koju sam čula u posljednje vrijeme, draga moja. A tko je sretnik? - Spustila je pitu pred Liviju i uzela svoju čašu.

- Alexander Prokov - reče joj Livia i vilicom zahvati mirisno jelo.

- Zvuči strano - primijeti Martha i ponovno sjedne. - Ali usuđujem se reći da u Londonu ima mnogo stranaca.

- Doista se tako čini - nemarno će Livia. - Stići će ovamo prekosutra, kako bi razgovarao s ocem. Mislim da ga možemo smjestiti u plavu sobu, ako je sutra prozračimo.

- Znači, ostat će ovdje?

- Da, ako se moj otac složi - reče Livia. - Ako smo zaručeni, nema razloga da ne spava pod krovom mogeg oca.

- Nema - reče Martha. - Pa, pijem za vas, draga moja. Za dug život i sreću. - Podigla je čašu u zdravici. - Sigurna sam da ćete uspjeti velečasnog navesti da prihvati stranca.

Livia uzdigne obrve. Martha nije zvučala posve uvjereno. Ali njezin je otac sofisticirani, visoko obrazovani čovjek bogata iskustva. Neće imati bezrazložnih predrasuda protiv stranog prosca njegove kćeri.

Međutim, jedva je uspijevala sakriti svoju tjeskobu kad se vratila u njegovu radnu sobu. Stajao je ispred praznog kamina, s rukama zavučenim duboko u džepove hlača za koje je Livia opazila da su pomalo sjajne i izlizane. Jasno, odjeća ga ne zanima nimalo više nego delikatese na stolu. Srce joj je malo poskočilo u prsima kad je pomislila na kontrast između svojeg oca i besprijevano dotjeranog princa Prokova.

- Dakle, što mi imaš reći, draga moja? - Njegov je pogled bio oštar ispod čupavih obrva. - Ili ću pogađati?

- Zar bi mogao? - Sjela je na naslon za ruke jednog naslonjača.

- Pada mi na pamet samo nekoliko razloga iz kojih bi se tako naglo vratila kući - rekao je. - Ili te snašla nekakva sramota, ili je financijska neovisnost koju ti je Sophia Lacey ostavila nekako nestala, ili si se odlučila udati i zaključila da bi bio red da mene obavijestiš o tome prije nego ostale.

GIGA

- Ti nikad ne bi bio posljednji koji bi tako nešto saznao - tiho je rekla, povrijeđena da bi uopće mogao pomisliti da bi bila tako nemarna. - Pogodio si da se želim udati i došla sam ti to reći prije nego Alex sam dođe ovamo.

- Alex? - promrmljao je. - Alex... ?

- Alexander, princ Prokov - rekla je, promatrajući njegov izraz lica.

Nije se promijenio. - Rus... zanimljivo, osobito s obzirom na trenutnu situaciju u svijetu. Pa, reci mi sve o njemu, Livia. - Okrenuo se prema stoliću na kojem je stajala boca od brušenog stakla. - Mislim da ovo iziskuje nekakvu zdravicu. Hoćeš li sa mnom popiti čašicu konjaka, draga moja?

Livia nije bila sigurna koliko je mudro popiti konjak nakon bazgova vina, ali je zaključila da neće škoditi ako se dodatno ohrabri. - Hvala ti. - Prihvatila je čašu koju joj je pružio i počela svoju priču.

Kad je završila, vikar je samo kimnuo i u tišini beskonačno dugo pijuckao konjak, ili se barem njoj tako činilo. Na koncu je pitala: - Imam li tvoj blagoslov, oče?

Promatrao ju je preko ruba čaše. - Već je odavno moja najveća želja da ti nađeš pravog čovjeka... nekoga koga možeš podjednako voljeti i poštivati, i koji će ti uzvraćati te osjećaje. Popio je gutljaj pića i pozorno je promatrao. - Međutim, premda si mi ispričala tko je taj čovjek, ili barem ono što znaš o njemu, a to mi se, draga moja, čini kao žalosno malo, nisi mi rekla da ga voliš, da tvoj život neće biti potpun bez njega.

Livia se zagledala u sadržaj svoje čaše. - Nemam baš mnogo iskustva u tim stvarima, oče. Ali znam da sam spremna za brak i želim da se to dogodi, da se ono što osjećam prema tom muškarcu razlikuje od svega što sam ikad ranije osjećala, te da on dijeli te osjećaje sa mnom. Mislim da postoji razlika između zaljubljenosti i ljubavi prema nekome. Ja sam zaljubljena u Alexa. Ne znam kako bih to drukčije opisala. Nadam se i vjerujem da će to s vremenom prerasti u pravu ljubav.

Njezin je otac polako kimnuo. - Dobar odgovor, draga moja. Svakako si dovoljno stara da bi znala što želiš u tim stvarima. Ali ja ne bih bio odgovor-ran roditelj kad ne bih ukazao na činjenicu da se čini kako ste oboje za veoma kratko vrijeme došli do te važne odluke. - Upitno je uzdigao obrve.

- Zacijelo doista tako izgleda - reče Livia. - No iskreno rečeno, oče, čini mi se da ga poznajem mnogo, mnogo dulje. Pristala sam dopustiti da se Harry raspita o njegovoj prošlosti jer sam znala da ćeš ti imati nedoumica... ali, tu nema ničega. Upoznala sam nekoliko njegovih sunarodnjaka... doimaju se kao posve ugledni ljudi... i on se kreće u najboljim krugovima. Ne znam mnogo o njegovoj majci Engleskinji... nekako sam stekla dojam da je umrla kad se on rodio... - Zastala je, pitajući se kako je došla do tog zaključka. Nije se mogla sje-titi je li joj Alex doista to rekao.

- Ali, u svakom slučaju - nastavila je, odbacivši to irelevantno pitanje - Alex je predstavljen u kraljičinoj odaji za primanje, pa zasigurno ima besprijekorno podrijetlo. Osim toga, obrazovao se na caričinu dvoru, kao prijatelj njezina unuka. - Raširila je ruke s dlanovima okrenutim prema gore, u bespomoćnoj kretnji. - Ne znam što bi još trebalo znati.

- Možda nešto o njegovu karakteru? - blago će njezin otac.

- Zar nemaš povjerenja u moju prosudbu? Velečasni Lacey je uvijek poticao svoju kćer da mu se suprotstavi ako smatra da je on u krivu, pa se sad osmjehnuo. - Imam povjerenja u tvoju prosudbu, Livia. Ali strast katkad može oduzeti jasnoću. Sama si priznala da si zaljubljena u tog čovjeka. Možeš li biti sigurna da znaš u koga si to zaljubljena?

- Dovoljno sigurna da bih bila zadovoljna - ustvrdila je.

- I on nema namjeru odvesti te u Rusiju čim se čvor veže?

- Kaže da nema, a ja mu vjerujem.

Dugi trenutak ništa nije rekao, njegove su je sive oči promatrale dok je razmišljao, a potom je žustro odmahnuo glavom. - Pa, barem me ne mora zabrinjavati hoćeš li imati što jesti... ti

GIGA

ruski aristokrati nezamislivo su bogati, a sve to stečeno na grbači robova... ili kmetova, kako ih oni zovu.

Usta su mu se prezirno iskrivila. - Feudalni je sustav odvratan, Livia, i ne može mi se sviđati pomisao da ćeš se ti njime okoristiti, bez obzira koliko tvoja sreća ovisi o tom braku, Liviju je obuzela potištenost. Valjda joj neće uskratiti svoj blagoslov samo zbog principijelnog protivljenja društvenom sustavu koji postoji već stoljećima. - Alex ne može promijeniti sustav - rekla je, premda je bila svjesna kako to mlako zvuči.

- Mogao bi osloboditi svoje kmetove i platiti im nadnicu za obrađivanje njegove zemlje - reče velečasni Lacey. Potom je uzdahnuo. - Ali imaš pravo. Ne mogu za generacije zlostavljanja optužiti jednog mladog čovjeka. I, tko zna, možda će on prihvatiti moje stavove. Neka bude, draga moja. Pošalji princa Prokova k meni, a ja ću učiniti što god otac čini u takvim okolnostima. Jesi li već izabrala datum vjenčanja? Moram ga unijeti u crkveni kalendar.

- Subota prije Božića - reče Livia. Suze su joj navrle na oči kad je osjetila silno olakšanje, tek sada shvativši koliko ju je zabrinjavao ovaj razgovor. Bez obzira na to hoće li se Alex svidjeti njezinu ocu ili ne, sad joj više neće uskratiti svoj blagoslov ili odobrenje.

- Znači, subota prije Božića. Neka bude. - Prišao joj je i podigao njezinu bradu, lagano je poljubivši u obraz. - Bit ćeš veoma lijepa mladenka, draga moja. Podsjeti me da ti dadem majčin nakit. Koliko se sjećam, ima veoma lijepih bisera. Izvrsno će se slagati s tvojom kosom i tenom.

* * *

Dva dana kasnije Alex je hodao prema konju-šnici kako bi uzeo konja za putovanje do Hampshirea kad je shvatio da ga ponovno netko slijedi. Nije vidio nikoga očito sumnjivog ni iza sebe, ni na suprotnoj strani ulice, ali svaki živac u njegovu tijelu bio je u stanju uzbune. Imao je previše iskustva u vojsci da ne bi vjerovao svojem instinktu kad je riječ o opasnosti. Usporio je, zastao kako bi otresao mrvicu s rukava, osvrnuo se naokolo. Čovjek na suprotnoj strani također je stao i sad je promatrao pročelje velikog zdanja, doimajući se fascinirano. Sigurno nije sam, pomislio je Alex. Nastavio je hodati, a ovoga je puta čuo zvuk odmjerenih koraka iza sebe. Čovjek na suprotnoj strani ulice također je ponovno krenuo, nemarno mašući svojim štapom. Netko motri na njega već više od tjedan dana. Činilo se da ga slijede otkako iziđe iz kuće.

Dakle, čiji su to ljudi? Agenti engleske tajne službe? Je li na njega pala sumnja samo zbog političkog raskola između Rusije i Engleske? Mogao bi prisegnuti da otkako je stigao nije napravio niti jedan pogrešan potez. Nitko od njih to nije učinio. Nikolaj savršeno glumi šarmantnog razvratnika, što je za njega sasvim lako jer je veoma slično njegovu pravom karakteru. Fedorovski iz istog razloga savršeno igra ulogu pomalo rastresenog znanstvenika. Isto vrijedi za ostatak njihove malene skupine revolucionara. Samo je Tatarinov drukčiji, ali on se ne kreće u istim krugovima, a koliko je Alex znao, uglavnom se drži po strani.

Alex je ubrzao korak i skrenuo u dvorište konju-šnice, ali umjesto da uzme svojega konja, izišao je kroz malenu kapiju koja vodi u usku sporednu uličicu u kojoj se smjestio niz obrtničkih radionica. Trebat će im neko vrijeme dok ne shvate da neće izići iz konjušnice na konju.

Ležerno se osvrnuo iza sebe i vidio da je uličici trenutno prazna. Hitro je ušao u mračnu unutrašnjost jedne radionice gdje se izrađuju predmeti od srebra.

Srebrnar je hitro izišao iz stražnje prostorije, smiješeći se s iščekivanjem. - Sto mogu učiniti za vas, milorde?

- Tražim sipalo za šećer - reče Alex i korakne u stranu kako bi mogao kroz vrata promatrati ulicu a da ga nitko ne vidi.

Srebrnar se kretao iza njega, slažući niz primjeraka željenog predmeta na dugom pultu u

GIGA

stražnjem dijelu radionice. Alex je vidio muškarca koji se nalazio na drugoj strani ulice kako izlazi kroz malenu kapiju. U mislima mu je dao visoku ocjenu za brzo razmišljanje. To je potvrdilo njegovu sumnju da ga slijede, ali je također značilo da oni koji ga slijede znaju da je on svjestan te činjenice. No ta igra ionako postaje naporna, razmišljao je Alex. Čovjek je počeo brzo hodati, zavirujući u svaku radionicu.

Alex je prišao pultu. Izabrao je jednostavno srebrno sipalo za šećer i rekao: - Uzet ću ovo, ali neka ostane kod vas. Ostavit ću vam polog. - Otvorio je novčanik i izvadio dvadeset gvineja. - Postoji li stražnji izlaz?

- Da, milorde. - Srebrnara kao da je posve smutila ovako brza transakcija. Pokazao je vrata na stražnjoj strani. - Kad ćete se vratiti po sipalo, gospodine?

- Za tjedan ili dva - Alex mu je dobacio preko ramena dok je žurno hodao prema stražnjim vratima. - Zadržite ovu transakciju za sebe, čovječe, i dodat ću dvadeset gvineja na punu cijenu. - Prošao je kroz vrata i našao se u stražnjoj prostoriji, a potom je kroz još jedna vrata izašao u maleno dvorište gdje se nalazio smrdljivi zahod i kokošinjac. Dvorišna su vrata vodila u uski prolaz.

Alex je zakoračio u prolaz i trenutak zastao kako bi se orijentirao. London je pun takvih prolaza i uličica. Svi se spajaju na katkad zagonetan način, ali veoma je lako izgubiti se u njima. Zaključio je da će ga ovaj prolaz dovesti do ulice uz koju su smještene obrtničke radionice, uglavnom srebrnari. Zaputio se prema mjestu gdje se prolaz proširivao i vidio da je imao pravo. Pogledao je naokolo, ali nikoga nije vidio. Jesu li odustali?

Strpljivo je čekao, a tada se na početku ulice pojavio jedan muškarac. Poznati čovjek. *Tatarinov*. Što on radi ovdje? Slijedi one koji slijede njega? Ako je tako, zašto?

Alex je zakoračio na ulicu i zaputio se prema *Tatarinovu*. Rus ga je vidio i na trenutak se činilo da oklijeva. Zatim je podigao ruku na pozdrav i krenuo prema princu.

- Dobro jutro, prinče Prokov. Kupujete srebrninu, je li? - pitao je dok su njegove oštre oči proučavale Alexa.

- Slučajno je tako - reče Alex. - Dar. *Tatarinov* kimne. - Pa, moram poći. Ne bih vas želio zadržavati.

- Ne - mirno će Alex. - Usput rečeno, *Tatarinov*, jeste li u posljednjih pola sata na ulici opazili neko neobično društvo?

Čovjek je stisnuo oči. - Kakvu vrstu neobičnog društva?

Alex slegne ramenima. - Korisno je u današnje vrijeme biti na oprezu, a ja imam osjećaj da dvojicu muškaraca neobično zanima moje kretanje.

- Englezi ili naši ljudi? - upita *Tatarinov*.

- Volio bih da znam - odgovori Alex. - Pa, moram na nekoliko dana otići iz grada, pa ću vas pozdraviti.

- Želim vam sretan put, prinče. - *Tatarinov* se naklonio i gledao za Alexom dok nije skrenuo prema konjušnici.

Alexov je konj bio osedlan i spreman za njega u dvorištu konjušnice. Njegov je konjušar držao uzde kozačkog vranca i vlastitoga konja, a Alexova je putna torba bila pričvršćena na stražnji dio njegova sedla. Vranac je poigravao po kamenu za popločavanje dok se Alex približavao.

- Nestrpljiv je, Vaša Visosti - konjušar reče s prikrivenim prijekorom.

- Da, žao mi je što sam vas pustio čekati. - Alex se popne u sedlo. - Pođimo.

Stigli su u selo Ringwood kasno poslijepodne narednoga dana. Alex se u krčmi, skromnom svra-tištu uz seosku livadu, raspitao kako može doći do župnog dvora. Svojeg je umornog konja ostavio u svra-tištu, na brigu jednako umornom konjušaru, te krenuo kroz selo prema župnom dvoru.

Kuća je bila četvrtasta, kamena, s krovom od škri-ljevca, a nalazila se kraj crkve. Oko kuće je vidio malen, ali lijepo njegovan vrt, a željezna je kapija stajala otvorena između kamenih

GIGA

stupova. Zastao je na kapiji i pogledao kuću. Livia očitno nije pretjerivala kad mu je pričala koliko njezin aristokratski otac prezire razmetljivost. Ova skromna kuća nimalo nije podsjećala na uobičajene rezidencije grofova.

Na katu se naglo otvorio prozor i pojavila se Livijina kovrčava glava. Podigla je ruku u znak pozdrava i nestala.

Alex je pošao stazom prema ulaznim vratima koja su se otvorila čim je stigao do njih. Ondje je stajala Livia i smiješila se.

- Brzo si stigao - primijetila je i pružila mu ruku, pitajući se zašto odjednom osjeća plahost i oklijevanje. Shvatila je da je posve drukčije susretati ga u londonskim salonima, gdje je ona neovisna, odrasla žena koja ima kontrolu nad vlastitom sudbinom i može se prepustiti vrtlogu osjeta izazvanih samim boravkom u istoj prostoriji s njim. Ovdje, u njezinu domu iz djetinjstva, s njezinim ocem koji se nalazi u svojoj radnoj sobi oko šest metara dalje, situacija se uvelike mijenja.

Alexu se njezina nelagoda činila očaravajućom, a bio je prilično siguran da zna što joj je uzrok. Uzeo je njezinu ruku u obje svoje i podigao je do usana, promuklo mrmljajući: - Prošla su četiri dana... a svaka je minuta bila prava muka.

Taktika je djelovala. Livia je prasnula u smijeh i njezin je neobični trenutak plahosti nestao. - Još uvijek to činiš, Alexe. Takva me kićena ekstravagancija nikad neće uvjeriti u tvoju revnost.

- Onda možda ovo hoće. - Smijao se kad ju je povukao u čvrsti zagrljaj. Podigao joj je bradu i smijeh je nestao iz njegovih blistavih plavih očiju. Zamijenio ga je senzualni sjaj koji ju je uvijek uspijevao uzбудiti, a on je promrmljao gotovo sebi u bradu: - Bože, kako si mi nedostajala. - Strastveno ju je poljubio, a ona se privinula uz njega, posve zaboravivši na svoje okruženje, svjesna jedino mirisa njegove kože i kose, okusa njegovih usta, čvrstog tijela uza svoju mekoću.

Na koncu je podigao usta s njezinih, na trenu-tak ih zadržavši na vrhu njezina nosa prije nego se uspravio, smiješeći se njezinu rumenom licu, sen-zualnom izrazu u očima. - O, Bože - rekao je, Bolje da budemo malo oprezniji. Ne bih se želio zamjeriti tvojemu ocu.

- Ne - složila se, poravnala gornji dio haljine i podigla ruku kako bi vratila uvojke pod ukosnice. - Nakon što sam se tako silno trudila, to nikako ne bi bilo u redu.

- Toliko trudila?

- On ne odobrava feudalni sustav - objasnila je i slegnula ramenima. - No mislim da to neće spominjati prije nego te bolje upozna.

- Zapravo, rado bih raspravljao o tome - rekao je. - Vjerovala ili ne, draga moja, nisam slijep na njegove nedostatke... ali ako se izuzme ta tema, hoće li ovo biti neugodan razgovor?

- Ne - reče Livia. - Raduje se što će te upoznati. - Uzela ga je za ruku. - Samo se ja osobno osjećam malo čudno. Teško je objasniti... ali ovdje nisam ista osoba kao u Londonu. Razumjet ćeš ako se čini da ne -

- Razumjet ću. - Stavio joj je prst na usta, zau-stavivši njezine nesigurne riječi. - Ljubavi moja, već razumijem. Gotovo je nemoguće vratiti se u dom iz djetinjstva a da se čovjek nekako ne vrati na određene pretpostavke i aspekte tog vremena.

- O, da, upravo je o tome riječ - rekla je Livia kojoj je laknulo jer je on tako brzo shvatio. - Čini se da Rusi nisu baš toliko različiti od nas. Opet se nasmijao. - Ne, mislim da su neke vrste

ljudskih iskustava slične u svim kulturama. Osobito iskustva iz djetinjstva... dakle, hoćemo li se suočiti s lavom u njegovu brlogu?

- Da - složila se, ispunjena neizmjenim osjećajima olakšanja i iščekivanjem. Povukla se u predvorje. - Uđi.

Slijedio ju je, pogledom preletjevši po jednostavnosti pravokutnog predvorja, hrastovu stubištu bez ukrasa, običnim dvokrilnim prozorima. Svijećnjaci su bili od kositra, hrastova se

GIGA

klupa nalazila kraj vrata, običan drveni stol na kojem je bio tanjur od kositra stajao je uz zid, daske na podu nije pokrivaio sag. Osim bakrenog vrča s cvijećem na prozorskoj dasci, nije vidio baš nikakvih ukrasa.

- Ovo je župni dvor - sa smiješkom ga je podsjetila Livia jer je bez problema shvatila što misli dok je gledao naokolo. - Moj otac skuplja duše, a ne luksuzne predmete.

- Naravno - spremno se složio. Pogledao je Liviju s upitnim izrazom u očima. - Samo se pitam je li ova jabuka pala daleko od stabla.

Livia se doimala zbunjenom, a zatim se njezin izraz lica razbistrio. - O, misliš na moju haljinu. Nisam prihvatila skromnost mojeg oca. Ali dok boravim pod njegovim krovom nikako ne želim uvrijediti njegove stavove.

Rukom je prešla po običnoj smeđoj haljini. Pomagala sam Marthi skuhati večeru. - Posegnula je iza leđa kako bi odvezala pregaču. - Ovo je stara haljina koja me čekala u ormaru.

- Ah. - Ozbiljno je kimnuo. - Možda je vrijeme da je pokloniš u dobrotvorne svrhe.

Livia se tiho nasmijala. - Možda imaš pravo. Vjerojatno je tako i stigla ovamo.

Alex je ispružio ruku i namjestio ukosnicu koja je klizila s kose što ju je skupila na vrh glave.

- Hoće li tvoj otac nametnuti skromnost i na vjenčanju?

- Nebesa, ne - vedro će Livia. - Čak i velečasni Lacey razumije da za sve postoji vrijeme i mjesto. Neće škrtariti za vjenčanje, a zatim će isti iznos donirati za nešto što smatra prikladnim. Sad mi daj šešir i rukavice, pa ću te odvesti k njemu.

Alex ju je slijedio do vikarove radne sobe u stražnjem dijelu kuće. Istodobno je bio znatiželjan, jer je silno želio upoznati čovjeka koji je oblikovao Liviju, i izrazito zabrinut od straha da neće naići na odobravanje. Osjećaj ga je vratio ravno natrag U djetinjstvo, pa se morao pomučiti kako bi uspostavio ravnotežu kad je Livia pokucala, a potom i otvorila vrata. - Alex je ovdje, oče.

- Onda ga uvedi. - Velečasni Lacey je ustao i zaobišao pisaći stol, ispruživši ruku u znak dobrodošlice. Njegov je pogled bio pronicav, a stisak ruke čvrst dok je pozdravljao svojeg budućeg zeta.

- Dakle, ostavit ću vas dvojicu nasamo - rekla je Livia nakon što su se upoznali.

- Mislim da to uopće nije potrebno - reče njezin otac. - Ponavljanje je gubitak vremena, a kako se ovo najviše tiče tebe, ne vidim zašto ne bi od početka sudjelovala u razgovoru. - Podigao je ruku prema princu. - Nadam se da vi nemate ništa protiv nazočnosti moje kćeri.

Alex je žurno odmahnuo glavom. Nije mogao zamisliti da bi prigovorio bilo kojoj odluci velečasnog Laceyja. Bez obzira koliko je neobično da

Livia bude nazočna konvencionalnom razgovoru između njezina prosca i njezina oca, nije na njemu

da ukaže na tu činjenicu.

- Ne, doista nemam, gospodine.

- Onda sjednite, pa možemo početi. - Vikar se vratio do svoje stolice za pisaćim stolom. -

Livia mi kaže da bi se željela vjenčati tjedan dana prije Božića. Čini se da se to uklapa u moj kalendar. Nadam se da i vama odgovara? - Pogledao je Alexa koji je, nakon trenutka razmišljanja, izabrao stolicu bez naslona za ruke umjesto udobnije sofe u čiji se kut smjestila Livia.

- Stojim vam na usluzi, gospodine - reče Alex.

- Kao i posve na raspolaganju Liviji, u ovome i svim drugim pitanjima.

Vikar ga je pomalo ironično promatrao. - To baš nije najbolji recept za uspješan brak, ako smijem to reći. Ne bi vrijedilo da bilo koja strana tlači onu drugu. - Skinuo je naočale i obrisao ih rupčićem.

- Nisam baš tako mislio, gospodine - reče Alex.

- Samo sam želio reći da ćemo zajednički donositi odluke.

Vikar se tiho nasmijao. - Ah, da, zajedničko donošenje odluka. Lijepo rečeno. Dakle, to je

dogo-voreno. Obred vjenčanja obaviti će se u subotu prije Božića u mojoj crkvi. Pojednostiti ću prepustiti Livijinim sposobnim rukama, a predlažem da i vi učinite isto. A sada...

Vratio je naočale na nos i nagnuo se preko stola spojivši ruke pred sobom. - Prijeđimo na ozbiljna pitanja.

- Ah, da. - Alex je ustao i posegnuo u svoj prsluk. - Nagodbe. Dao sam sastaviti ugovore, gospodine. - Spustio je dokumente na stol. - Kao što ćete vidjeti, pobrinuo sam se da Livia dobiva tromjesečnu apanažu za koju se nadam da ćete je smatrati velikodušnom, te osigurao sredstva za djecu. Na posljednjoj ćete stranici vidjeti stanje mojeg imetka, a vjerujem da ćete ga smatrati zadovoljavajućim. - Vratio se do svoje stolice i ponovno sjeo, prekrživši gležnjeve, gledajući kako njegov budući tast proučava dokumente.

Livia je ostala sklupčana u kutu sofe, silno zainteresirana za sadržaj dokumenata, ali je obuzdavala svoju znatiželju. Po njegovu je bezizražajnom licu vidjela da ništa neće reći o svojim principijelnim prigovorima na izvor bogatstva kojim će se okoristiti njegova kći, i znala je koliko se morao truditi da bude tako. Ali je također znala da ništa neće promaknuti njegovoj oštroj inteligenciji. Ako u pravnim dokumentima postoji išta nejasno ili sumnjivo, on će to otkriti.

Na koncu je podigao pogled i složio dokumente pred sobom. - Sve se to čini sasvim u redu - rekao je. - Međutim, jedna me stvar zanima. Naveli ste da bi vaš bračni dom trebala biti Livijina kuća na Cavendish Squareu. Nije li to pomalo neobično za čovjeka vašeg položaja, prinče Prokov? Useliti se u imovinu vaše supruge?

Ništa na Alexovu licu nije otkrivalo njegove misli. - To se činilo praktičnim, gospodine. Trenutno imam unajmljen stan u Londonu, a kanio sam kupiti kuću kad se na tržištu pojavi nešto prikladno. Međutim, kako sigurno znate, takve su prilike rijetke, a kuća na Cavendish Squareu je veoma lijepa.

Zastao je i potom dodao: - Ne tražim miraz, lorde Harford, i odredit ću za Liviju dovoljno sredstava da može udobno živjeti u slučaju moje smrti. Kuća na Cavendish Squareu ubit će dvije muhe jednim udarcem. Služit će kao miraz, koji će se, jasno, vratiti Liviji nakon moje smrti, i zasad će mi uštedjeti vrijeme i novac što bi ga trebalo utrošiti za kupovanje prikladne kuće.

Lord Harford polako kimne. - Čestitam ni vašem rezoniranju. Zašto kupovati drugu kuću kad već postoji savršeno prikladna? - Pogledao je svoju kćer. - Sto ti misliš, Livia? Jesi li spremna ponuditi svoju kuću kao dio bračne nagodbe?

- Veoma bih rado nastavila živjeti na Cavendish Squareu - reče Livia. - Ne vidim zašto bih imala nešto protiv toga. - Tako je i mislila. Ali uznemirivala ju je lagana nelagoda. Kuća je njezina. O, voljna je dijeliti je sa svojim prijateljicama, ali se u njoj razvila nevjerojatno jaka veza s tom kućom. Je li to bilo zbog duha Sophije Lacey, koji kao da se nalazi u svakom kutku zdanja, ili samo zbog činje-nice da ju je kuća spasila mračne budućnosti, nije znala. Ali nije bila sigurna što osjeća po pitanju zajedničkog vlasništva. Zapravo, to uopće ne bi bilo zajedničko vlasništvo. Ona bi je donijela u brak, a kao i sve ostalo u braku, po zakonu bi pripadala njezinu mužu, osim ako on ne umre prije nje.

Ali to je bila sebična i besmislena reakcija. Ako njezin otac smatra da je Alex više nego velikodušan u nagodbi, valjda ona može dobrotivo s njim podijeliti jedino što ima? I trebalo bi joj biti drago da nečim može pridonijeti tom braku.

- Naravno, sve što želiš preurediti u kući prepustit ću isključivo tebi - rekao je Alex promatrajući njezino lice, zbunjen nevoljkošću koju je ondje opazio. Što joj ta kuća znači? - Ni na koji način se neću upletati.

Livia je pomislila na sve što treba napraviti u staroj kući. Jedva je dotaknula površinu tijekom mjeseci otkako ju je naslijedila. Sophijina ostavština od pet tisuća funti nije omogućila baš mnogo, ali s novcem i maštom kuća bi doista ponovno mogla postati veličanstvena. Mogla je zamisliti koliko bi uživala dok bi joj vraćala staru slavu. Veoma primamljivo, doista.

GIGA

- Uistinu treba poraditi na njoj - rekla je. - Ali ne vjerujem da bi radovi mogli biti gotovi do Božića.

- O, iznenadila bi se - reče Alex. - Doved ću arhitekta da razgovara s tobom, a kad se sve odluči, posao ćemo prepustiti njemu dok se ti pri-premaš za vjenčanje.

- Još jedna stvar, prinče Prokov. - Vikar se mrštio. - Ja sam star čovjek i bilo bi mi žao kad bih izgubio kćer. Koliko sam shvatio, odlučili ste ostati u Engleskoj barem dok traje rat.

- Da, gospodine, to je točno. Mogu vam sa sigurnošću obećati da u doglednoj budućnosti kanim ostati u Londonu, dok Europom hara rat. Kad zavlada mir, tko zna? - Izražajno je slegnuo rame-nima. -Ali neću donositi nikakve odluke bez savjetovanja s Livijom.

Vikar se još više namrštio, a oči su mu potamnjele. - Prokleti rat... nema mira na vidiku. Zapravo, teško je zamisliti kakve bi ga okolnosti omogućile. Budale, pohlepne, bezbožne budale, svi oni.

To je bio neobično strastven govor od inače bla-gog čovjeka koji služi Bogu i Livia se iznenađeno uspravila. - Ne može vječno trajati - tiho se pobunila.

Alex ju je pogledao, a sad je i njegov izraz lica bio tmuran, više nije bilo ni traga bezbrižnom diletantu na kojeg je navikla. - Tvoj otac ima pravo, Livia. Nema kraja na vidiku.

Ne ukoliko on i njegovi suradnici ne uspiju ubrzati stvari. Ali korak što će ga morati poduzeti sve ih je ispunjavao nesigurnoscu, premda su znali da će time slijediti drevne tradicije svoje zemlje i društva.

Koliko je despota i idiota ubijeno u dugoj povijesti krvave tmine koja se zove Majka Rusija?

Previše da bi se brojilo. Ako je potrebno, doći će do još jednog atentata.

Livia je promatrala njegovo lice, zadrhtavši kao da je na propuhu, pa se osvrnula preko ramena, očekujući da će vidjeti otvoren prozor. Ali nikakav povjetarac nije pomicao zavjese iznad zatvorenih krila prozora.

Dvanaesto poglavlje

Dvorana za audijencije u palači Hermitage u St. Petersburgu bila je hladna, a razlog tomu nije bila samo temperatura. Atmosfera je, kao i uvijek u rijetkim prigodama kad je car primao, bila jednako hladna kao i rijeka Neva koja teče ispod prozora palače. Diplomati su ukočeno stajali u redu, zureći ravno naprijed preko reda nadvojvoda i nadvojvotkinja koji su bili okrenuti prema njima. Vladala je teška tišina dok su car u svojoj veličanstvenoj odori, njegova raskošno odjevena majka koja je svoju ruku stavila na njegovu, i skromnije odjevena supruga koja je hodala nekoliko koraka iza njih, polako napredovali između redova, tek povremeno bez riječi kimajući sve dok nisu stigli do francuskog veleposlanika, generala de Caulaincourta.

Car Aleksandar zaustavio se ispred generala. Carica majka i njezina snaha također su stale. Aleksandar se osmjehnuo. - Dobra večer, veleposlaniče. Nadam se da ste dobro.

Da, svakako, hvala vam, gospodine. – General se ukočeno naklonio. - I počašćen što sam ovdje. Nadam se da će vaša veličanstva uveličati moje primanje u veleposlanstvu sljedeći tjedan.

- Ako nam vrijeme dopusti da se bavimo takvim frivolnostima, veleposlaniče, rado ćemo doći. - Osmijeh se ponovno na trenutak pojavio, a potom su car i njegove dame nastavili hodati između redova. Na kraju redova prošli su kroz dvokrilna vrata koja su otvorili lakaji u livrejama, a u dvorani za audijencije začulo se sveopće šušta-nje olakšanja.

- Hvala Bogu da je to gotovo - stariji francuski diplomat progundao je svojem veleposlaniku.

- U svako doba bih radije izabrao primanje u palači carice majke. Dakle, to je dama koja zna da je monarhija nešto više od dosadnog protokola. - Na de Caulaincourtovu se licu pojavio kiseli izraz. -Carica živi u visokom stilu, svakako... ali ona si to može priuštiti - mrko je dodao glasom malo jačim od šapta. - Ja ću uskoro biti primoran prodati svoju košulju. Ti su prokleti Rusi tako bahati; samo se smiješe i daju kićene komplimente dok grabe sve što nudiš, a zatim se okrenu i pijunu ti u lice.

Njegov je sugovornik suosjećajno kimnuo. Bilo je dobro poznato da je veleposlanik, u svojim nastojanjima da pridobije neprijateljski raspoloženo rusko društvo, stigao do ruba bankrota zbog svoje velikodušne gostoljubivosti. - Sigurno ih nije briga za nas - nastavio je jednako tihim glasom. Čovjek nikad ne može biti siguran tko prisluškuje u predvorjima i hodnicima palača St. Petersburga.

Veleposlanik se namrštio i promrmljao: - Kažem ti, Alaine, već sam se umorio od traćenja vremena i novca na takvu nezahvalnost. Nikad nas neće prihvatiti, kao ni Bonaparte... i iskreno rečeno, bojim se za cara. Ovo nije vladajuća klasa koja tolerira despotske vladare koji im nisu po volji. - Izražajnom je gestom povukao prst preko grla. - Ne znam shvaća li Aleksandar nad kakvim se ponorom nalazi. Sumnjam da uopće sluša što se šapće.

* * *

Aleksandar je u tom trenutku umorno ali uljudno slušao svoju majku. - Nadam se da nećeš poći na Caulaincourtovo primanje - govorila je. -Čovjek je skorojević jednako kao i vladar kojemu služi.

- Njegovo je podrijetlo besprijekorno, gospođo - blago naglasi njezin sin.

- Sto je više no što se može reći za Korzikanca ustvrdila je dama, prihvativši ispravak uz neodređenu kretnju. - Prijeti ti opasnost da postaneš Napoleonov lakaj, Aleksandre. I ne znam je li li to jasno.

Aleksandar uzdahne. - Jasno da poštujem vaše mišljenje, gospođo. Ali u ovome moram slijediti vlastiti put. Savez s Francuzima našoj će zemlji donijeti čast i slavu.

- O, Korzikanac te općinio - s gnušanjem će carica udova. - Zar ne čuješ što svi govore?

GIGA

Pričaju da Napoleon vodi poslove Rusije kao da je to fran-cuska provincija, a ti, njezin vladar, zapravo nisi ništa više od provincijskog prefekta.

- Mogu pričati što ih je volja - reče Aleksandar, još uvijek strpljivo. - Ali ja sam car svih Rusa, gospođo, i vladat ću onako kako smatram potrebnim.

Carica majka je ljutito hodala prostorijom, a skuti njezine raskošno vezene haljine od tafta šušтали su joj oko gležnjeva. - A što je sa zavjerama protiv tebe? - Opet se okrenula prema njemu. -Zar to možeš ignorirati, Aleksandre? Sjeti se svojeg oca... želiš li da i tebe snađe ista sudbina?

Njezin je sin odmahnuo glavom i osmjehnuo se.

- Znam da ljudi kuju zavjere. Znam za intrige, i ovdje i drugdje, osobito u Engleskoj, ali se toga ne bojim. I ja imam svoje zavjere, vlastite intrige, gospođo, za koje vjerujem da se s lakoćom mogu nositi s mojim neprijateljima.

Njegova ga je majka pogledala, a oči su joj se odjednom suzile. - Prokov je u Londonu - rekla je.

- Oslanjaš li se na to da će on sasjeći pobunu ondje u zametku?

- Pada li vam na pamet netko prikladniji, gospođo? Bolji prijatelj? Pametniji, mudriji prijatelj?

Carica se zamišljeno namrštila. - Ne - priznala je trenutak kasnije. - Ako se u Londonu kuje zavjera čiji je cilj atentat, Alex će je otkriti.

- Upravo tako - reče car i odlučno kimne. - A Arakčejeva će se tajna policija diskretno pozabaviti zavjerenicima. - Njegov se smiješak proširio kad je rekao: - Imajte povjerenja, gospođo majko. Isto tako, ni ovdje neće biti nikakve revolucije. Svuda imam uši. Znam što se govori i znam što se planira. Ali budite uvjereni, zasad postoje samo gundanja... nema nikakvih zavjera čiji je cilj atentat.

Carica udova samo je rekla: - Nadam se da imaš pravo, sine moj.

* * *

- Budite mirni, leđi Livia. - Krojačica je govorila ustima punim pribadaša. - Sigurna sam da sam prošli tjedan dobro izmjerila struk, ali sad mi se čini da je haljina preširoka.

- Previše sam uzbuđena da bih jela - ispričavajući se reče Livia i dobaci molećivi pogled Aureliji i Corneliji, koje su kritički promatrale probu u Livijinoj posuđenoj spavaćoj sobi u kući u Ulici Mount. Livia i Aurelia su iselile iz kuće na Cavendish Squareu u kojoj je sve vrvjelo od ličilaca, stolara i sličnih ljudi, te su se do vjenčanja doselile k Bonhamima. - Čovjek bi očekivao da sam previše stara da bih bila tako uzbuđena, zar ne?

Aurelia odmahne glavom i nasmiješi se. - Udaješ se, ljubavi.

- A što je još važnije, žudiš za mladoženjom - dometne Cornelia i tiho se nasmije. - To je dovoljno da se svatko uzbuđi.

- No, no, moje dame - pobunila se švelja, ali samo blago. Gospođica Claire odijeva tri žene otkako su stigle u London i navikla je na njihovo slobodno i ležerno ponašanje.

-To možda nije pristojno, Claire, ali čista je istina - reče Cornelia i opet se nasmije. - Naša će nevina prijateljica za dva tjedna upoznati radosti bračnoga kreveta.

- O, daj šuti, Nell. - Ovog se puta pobunila Livia čiji su obrazi lagano porumenjeli. - Dakle, recite mi što mislite o haljini? - Stavila je ruke na struk i proučavala svoj odraz u dugom zrcalu.

- Prekrasna je - reče Cornelia, uozbiljivši se. -Ta boja bjelokosti čarobno izgleda na tebi. Divno se slaže s tvojom kosom i očima.

- Obožavam ovaj vez - reče Livia i nježno prijeđe po skutima. - Tako je nevjerojatno delikatan.

- Doista je poseban - složi se Aurelia. - A mješavina fine vune i svile neće dopustiti da se

GIGA

smr-zneš u crkvi.

- Da, praktično i neophodno, ledi Livia - reče švelja, namještajući i pribadačama učvršćujući nabrane rukave koji su dopirali do lakta. - Duge rukavice trebale bi vam grijati ruke, premda ćete, naravno, morati skinuti lijevu radi prstena. - Okrenula se u stranu i uzela veo koji je visio preko stolice. - Hajde da pogledamo cjelokupni dojam. - Podigla ga je visoko i lagano ga spustila na Livijinu glavu, namještajući nabore niz njezina leđa.

- Ljupko - reče. - Ne mislite li, moje dame? Livia se okrene svojim prijateljicama, upitno ih gledajući svojim sivim očima. Obje su joj se nasmiješile, a Aurelia je trepnula kako bi zaustavila nepozvanu suzu. Sjetila se dana vlastitog vjenčanja... svoje nervoze, nesigurnosti što ju je osjećala zbog koraka što ga je poduzimala, iznenadne panike da zapravo ne poznaje muškarca za kojeg se udaje, premda je on bio brat njezine najbolje prijateljice i odrasli su u istom selu. Kako je to drukčije bilo za nju. Livia je zaljubljena. Aurelia ni uz najbolju volju ne bi mogla reći da je na dan svojeg vjenčanja bila zaljubljena.

O, kasnije je zavoljela svojeg muža. Postalo im je ugodno zajedno, bili su dobri prijatelji, tihi ljubavnici. Ali nije bilo nikakve velike strasti. Nikakve neobuzdane žudnje. Nikakvog osjećaja da se svijet ruši oko nje, kako je Livia opisala svoje emocije. Livia je zračila od sreće, a taj se dojam pojačavao sa svakim trenutkom što ga je provodila u društvu svojeg zaručnika.

Livia odjednom reče: - O, zar je već toliko sati? Moram poći. Dogovorila sam sastanak s dekoraterom u kući. - Podigla je veo s glave. - Treba toliko toga obaviti, a moram biti u Ringwoodu najkasnije u petak. Treba mi barem tjedan dana za dovršavanje svih priprema. - Pružila je veo Corneliji i okrenula leđa Claire da joj otkopča haljinu. - Vidjet ćemo se na večeri.

- Samo se nadam da će Harry završiti ono što ga gore zaokuplja - reče Cornelia i iskrivi lice u potištenu grimasu. - Zatvoren je u svojem uredu na tavanu. Jutros je dostavljeno nešto iz ministarstva i on je s tim nestao. Nitko ne zna kad će se ponovno pojaviti. Biti domaćin na svečanoj večeri prilično je nisko na popisu prioriteta mojeg muža u takvim situacijama. Njezine su prijateljice s razumijevanjem kimnule. Rad vikonta Bonhama na odgonetavanju šifri za Ministarstvo obrane često ga je danima odvodio iz društvenih zbivanja. Budući da nije želio da se zna čime se bavi, Cornelia je već postala vješta u pronalaženju isprika za njegovo izbivanje s društvenih događanja.

- Hoćeš li moći Alexu objasniti situaciju, Liv? Ako se Harry ne pojavi - nesigurno je pitala jer nije znala kako će Livia prihvatiti potrebu da se istina skriva od njezina zaručnika.

- Naravno - vedro će Livia. - Nije na meni da otkrijem čime se Harry bavi. Jednostavno možemo upotrijebiti njegovu uobičajenu izliku. Hitan slučaj u obitelji s jednom od njegovih sestara ili njihovom djecom odveo ga je iz grada.

Njezine su se prijateljice nasmijale, sjetivši se koliko je često Harry na taj način objašnjavao svoja izbivanja. Posve je besramno iskorištavao svoju veliku obitelj kao izliku.

- Znači, to je dogovoreno. Večera je u osam. -Cornelia pođe prema vratima.

Livia se brzo odjenula i požurila u prizemlje. Harryjev je batler bio u predvorju dok je hodala prema ulaznim vratima. - Hoćete li uzeti pse, ledi Livia? - pitao je.

Livia stane i uzdahne. - Nisam namjeravala, Hectore. Zar su opet naporni?

- Čini se da imaju nešto protiv mesara, gospo, a kako je mesar veoma važan kuharu lorda Bonhama, osobito kad priprema svečanu večeru, dolazi do nemira u kuhinji kad mesar donese birane odreske kako bi ih *monsieur* Armand odobrio, a psi ga napadnu. Nitko ne čuje ni vlastite misli od silne buke, gospo - s ispričavanjem je dodao. - A ako se *monsieur* Armand uzruja, obično pati večera.

- I, jasno, mesar dolazi danas poslijepodne -reče Livia i opet uzdahne. - Povest ću ih sa sobom, Hectore. Ionako ću prošetati do Cavendish Squarea.

Činilo se da je Hectoru laknulo. - Odmah ću ih dovesti, ledi Livia.

GIGA

Brzo se vratio s dva ružičasta terijera koji su poskakivali i klizili po mramornom podu. Livia ih je ljutito pogledala. - Ne razumijem kako dva tako smiješna čuperka dlake mogu izazvati takav kaos - grdila ih je.

Umjesto odgovora, skakali su na nju mahnito mašući repovima, očiju blistavih od obožavanja, isplaženih jezika. - O, dođite onda - rekla je i uzela njihove povodce od batlera koji je požurio otvoriti ulazna vrata za nju. - Hvala, Hectore.

- Hvala *vama*, mileđi - rekao je batler i tiho zatvorio vrata za njom.

Bilo je hladno prosinačko poslijepodne i Livia je brzo hodala, a psići su joj poskakivali za petama. Kad je stigla na Cavendish Square, zastala je ispred kuće i pogledala pročelje. Blještavi su prozori odbijali sunčevu svjetlost, a ulazna su vrata bila otvorena, unatoč hladnoći, jer su radnici žurno ulazili i izlazili. Alex je imao pravo. Za kratko se vrijeme može obaviti nevjerovatno mnogo posla. Barem uz pomoć neograničenih sredstava i pravih utjecaja. Činilo se da Alex ima oboje.

Pitala se kako je stekao takav utjecaj za kratko vrijeme svojeg boravka u Londonu, ali kad ga je to pitala, samo se nasmijao i rekao da je uvijek moguće dobiti ono što netko želi ako je taj netko dovoljno odlučan. A princ Prokov svakako je odlučan.

Pomisao joj je izmamila osmijeh na usne dok se penjala stubama do ulaznih vrata, odmaknuvši se u stranu kako bi propustila dvojicu radnika koji su nosili drvenog jarca. Psi su ogorčeno lajali i skakali prema ljudima.

Livia je povukla životinje u predvorje, a potom u salon. Njegovo je preuređivanje prvo dovršeno i sad je to blaženo utočište usred kaosa. Pustila je njihove povodce i sa zadovoljstvom se osvrnula naokolo. Ovo je njezina privatna odaja. Svježa boja i nove presvlake osuvremenile su je, ali nisu uništile njezin suštinski karakter. Zadržala je izbljednuli turski sag i veći dio namještaja, zamijenivši samo ulegnute sofe i stolicu s klimavom nogom. Upravo je ovdje naj snažnije osjećala duh Sophije Lacey.

Diskretno kucanje na vratima najavilo je dola-zak dekoratera. - Imam uzorke tkanina što ste ih zatražili, leđi Livia. - Koraknuo je unatrag i visoko podigao uzorke kad su Tristan i Izolda jurnuli na njega, glasno lajući.

Iza njega se začula oštra zapovijed i psi su tre-nutno sjeli i utihnuli. Alex je zaobišao dekoratera. - Zacijelo si ih morala dovesti - rekao je Liviji, a sjaj u njegovim očima dok ju je gledao bio je u suprotnosti s ljutnjom u njegovu glasu.

- Da, to je zbog mesara, razumiješ - rekla je, osjećajući kako se duboko u njoj počinje širiti toplina, od njezinih prepona prema licu.

- Nisam siguran da razumijem - rekao je - ali nije važno. - Uzeo je njezinu ruku i poljubio je, a potom se nagnuo naprijed i poljubio je u obraz. Dekoraterova je nazočnost zahtijevala diskretnan pozdrav, ali je unatoč tomu osjetio kako je reagirala na lagani dodir njegovih usana i bio je svjestan dubokog muževnog zadovoljstva od spoznaje s kakvom lakoćom može zapaliti njezinu strast koja odgovara njegovu vlastitom plamenu žudnje. Samo lagani dodir njegovih usana na njezinoj koži ovih je dana dovoljan da njegovo tijelo dovede do vrhunca požude, a isto je to vidio u dubinama njezinih sivih očiju.

Odlučno se okrenuo dekorateru. - Jeste li završili svoje konzultacije s leđi Livijom?

- Još ne, prinče Prokov. - Dekorater je izgledao kao da mu je malo neugodno. - Upravo sam njezinu gospodstvu kanio pokazati uzorke za vašu bračnu odaju.

- O, u tom slučaju, prošetaj ću po kući i vidjeti kako napreduju radovi.

- Usput rečeno, ima nešto što bih ti veoma rado pokazala... u blagovaonici - reče Livia, a u njezinim se očima pojavio nestašni sjaj. - Ovdje ću završiti za otprilike petnaest minuta. Ali samo mi reci što misliš o ovome za draperije oko kreveta. Mislim da je prilično lijepo. -

Pokazala je komad tirkizne svile s uzorkom srebrnih medaljona.

Alex je minutu ozbiljno proučavao tkaninu, a potom reče: - Draga moja, siguran sam da su tvoji instinkti besprijekorni po tom pitanju. Sve prepuštam tebi na volju. Ali nemoj se dugo

GIGA

zadržavati jer jedva čekam da vidim tu zagonetku u blagovaonici. - Riječi su bile posve obične, ali ju je njegov glas milovao obećanjem, a izraz u njegovim očima ukazivao je na posve drukčiju nestrpljivost. Livia nikad nije patila od sklonosti da porumeni prije nego je upoznala Alexandera Prokova, ali sad se od najmanje modulacije u njegovu glasu, malenog treptaja plave vatre u njegovim očima, rumenilo širilo njezinim obrazima. I prokleti je čovjek to znao. Nikad nije propuštao priliku da je tako smuti.

- Željela bih čuti tvoje mišljenje o zidnim tapetama u malenoj dvorani - rekla je, ponovno se okrenuvši uzorcima na stolu. - Mislim da svijetla zlatna boja odgovara presvlakama boje slame, ali tu je također i svijetlozelena koja bi mogla još bolje izgledati. Molim te, pođi i pogledaj.

- Na zapovijed, gospo. - Lupio je petama i formalno se naklonio, nježno se rugajući njezinoj smućenosti, a potom je izišao iz salona. Zatvorio je vrata za sobom i zastao u predvorju, gledajući naokolo, osjećajući kako ga preplavljuju neobične emocije što ih ta kuća izaziva. Danas je došao tek drugi put otkako se zaručio s Livijom, a prvi je put stigao u društvu arhitekta. Sam je veoma malo govorio, dao je tek poneko mišljenje, jer je bilo jasno da Livia ima obilje svojih, a činilo se da ona i arhitekt jednako misle o većini pitanja. Pokazivala je senzibilnost prema kući koja je bila mnogo više od obične želje da se zdanje uljepša, pa je zaključio da to objašnjava njezinu čudnu i vidljivu nevoljkost da pristane na klauzulu u bračnoj nagodbi koja zapravo njemu daje kuću.

Sad je već donio odluku da ona nikad ne treba saznati kako kuća uopće nije pripadala njoj. Time bi je nepotrebno povrijedio, a njemu ne treba nikakva druga potvrda osim odvjetnikove. No krv mu je brže potekla žilama dok je promatrao lijepo predvorje, elegantno stubište u obliku potkove, freske na stropu, fini parket pod svojim nogama. Cijeli je život proveo u palačama, a u usporedbi s tim, ovo je poprilično skromna kuća, ali pripadala je njegovim roditeljima i kao takva fascinira ga do dubine duše.

Krenuo je predvorjem prema otvorenim ulaznim vratima, pitajući se jesu li još uvijek u blizini oni koji ga slijede. Premda sad zasigurno znaju da je on svjestan nadzora, ostali su ustrajni. Moraju znati da će, ako doista ima nešto skrivati, biti posebno oprezan sad kad zna da motre na njega. Unatoč tomu, počeli su ga slijediti čim je tog poslijepod-neva izišao iz kuće. Već se tako navikao na njih da bi mu vjerojatno nedostajali kad bi prestali s motrenjem, razmišljao je uz ciničan osmijeh. Ali još uvijek nije znao na čijoj su oni strani. Premda to nije osobito važno, ako bude na oprezu.

Izišao je i stao na gornjoj stubi, te pogledao naokolo. Nije vidio nikoga sumnjivog, ali neki je muškarac na suprotnoj strani lopatom marljivo skupljao konjsku balegu u kantu. Nimalo neobičan prizor na ovim prostorima kojima mnogi prolaze, ali bilo je nečeg nespretnog u načinu na koji je čovjek radio lopatom. Nije se činilo da je navikao na taj posao.

Alex slegne ramenima. Njega se ne tiče ako njegova sjenka provede smrdljivi sat ili dva okružen toplom balegom. Okrenuo se kako bi se vratio u kuću kad mu je pozornost privuklo kretanje na trgu. Naglo je pogledao natrag. Nečija se glava na trenutak pojavila iznad živice iza ograde malenog parka. Odmah je nestala. Alex se namrštio i zabrinuto gladio bradu.

Ukoliko nije posve u krivu, to je bio Tatarinov. Kakvog posla on može imati u parku na sredini trga? Pomislio je da bi trebao poći onamo i saznati, ali je u predvorju iza sebe začuo Livijine hitre korake. Konfrontiranje s Tatarinovim morat će pričekati. Vratio se u predvorje.

- Ah, tu si - rekla je Livia dok je pratila dekoratera do ulaznih vrata. - Jesi li pogledao zidne tapete u malenoj dvorani?

- Još nisam - reče Alex i gurne Tatarinova u neki drugi pregradak svojeg uma. - Hoćemo li to sad pogledati?

- Da, pođimo. - Psi su klizili oko njezinih gležnjeva dok je Livia ulazila u malenu dvoranu gdje su ljudi marljivo radili na zidovima. - O, Bože - rekla je. - Iskreno se nadam da ti se sviđa zlatna. Mislim da je sad prekasno da se zamijeni zelenom.

GIGA

- Čini se tako - složio se Alex. - No srećom, draga moja, zlatna mi se boja čini savršenom. - Ozlojeđeno je pogledao terijere koji su, iz samo njima znanih razloga, počeli simfoniju lajanja, naizmjenice pritišćući trbuhe o pod i udarajući repovima, zatim se podižući na stražnje noge i poskakujući uz njega, a potom se opet spuštajući na pod.

Kad je vidjela da objekt njihova obožavanja nije nimalo zadovoljan, Livia je zgrabila njihove povodce i privukla ih k sebi. - Budite tiho - rekla je, nastojeći da je čuju povrh buke što su je stvarali.

Alex je podigao nogavice svojih hlača od jelenje kože i čučnuo. Obratio se psima tihim nizom riječi za koje je Livia pretpostavila da su na ruskom. Djelovalo je kao i uvijek, i psi su utihnuli.

- Znaš, ove će pse trebati naučiti pristojnom ponašanju budu li živjeli pod istim krovom sa mnom - primijetio je, uspravio se i poravnao nogavice hlača.

- Mogao bi pokušati - reče Livia i nasmije se - ali ne bih se kladila u tvoj uspjeh.

- Onda će morati otići - ustvrdio je. - Dakle, što si mi htjela pokazati?

Livia je na trenutak ostala bez riječi. Nije zvučalo kao da se šali. Zapravo, na trenutak se doimao smrtno ozbiljnim. Tada je potisnula taj osjećaj nelagode.

- U blagovaonici. Ali trebat će nam ljestve. Mogli bismo posuditi one. - Pokazala je jedne ljestve ličilaca koje su trenutno bile slobodne.

- Ovo je doista zagonetno - reče Alex i s lakoćom podigne ljestve. - Vodi me.

Livia je pošla u blagovaonicu gdje je namještaj bio pokriven plahtama, a zidovi napola obojeni. - Nešto smo malo ovdje napravile čim smo uselile - obavijestila je Alexa. - Zapravo, samo smo sve temeljito očistile i na zidove stavile jedan sloj boje. Nije dodala da si je tada samo toliko mogla priuštiti.

- Međutim, dok smo to radile, otkrile smo nešto veoma zanimljivo. - Zaustavila se nasred prostorije i pokazala prema stropu. - Pogledaj fresku. - U njezinu se glasu osjećao smijeh kad je koraknula unatrag dok je on namještao ljestve.

Alex se, pomalo sumnjičavo, popeo ljestvama. Nagnuo je glavu unatrag i zagledao se u finu sliku na stropu. - Dobri Bože.

- Nije li fantastično zločesto? - Livia se smijala odozdo. - Zašto bi ugledna neudana dama poput Sophije Lacey imala tako šokantnu umjetnost iznad stola u blagovaonici?

Alex nije bio svjestan kako čvrsto steže gornju prečku ljestvi dok je zurio u lascivni prizor, ali je tada osjetio trnce u šakama. Popustio je stisak i mrdao prstima, na trenutak nesposoban pronaći riječi. Njegova je majka naručila ovo? Ili su to učinili njegovi roditelji? Nešto u čemu su uživali, privatni djelić senzualnog nestašluka? Nije mogao zamisliti da je njegov otac imao ikakve veze s tim. A ipak... a ipak, što je on znao o svojem ocu? Ništa osim stroge distanciranosti i nepokolebljivog osjećaja patriotske dužnosti na čijem je oltaru žrtvovao vezu sa Sophijom Lacey, kakva god je ona bila.

Carica Katarina zahtijevala je da se njezin podanik vrati i princ Prokov je poslušao. Barem je tako rekao svojem sinu. Gole kosti priče koja je morala sadržavati i nekakve emocije.

- Je li ti dobro? - Livia je zvučala zabrinuto. Zar te to ne zabavlja?

Opet je našao svoj glas. - Da... da, svakako Nevjerojatno je. Rimske orgije, ništa manje. Uspio se lagano nasmijati dok je silazio ljestvama.

- Vjerujem da bi većina ljudi to pokrila novim slojem boje.

- To bi bilo svetogrđe - reče Livia, istinski šokirana. - Slika je prekrasna, makar jest malo raskalašena. Osim toga, osjećam se kao da mi je ova kuća samo pozajmljena, ili mi je povjerena... Mislim da sam to htjela reći. Moram poštivati njezin karakter, inače bi mi mogla učiniti nešto gadno. - Nasmijala se kao da se ruga samoj sebi, ali je Alex imao osjećaj da je posve ozbiljna.

- Siguran sam da imaš pravo - vedro je rekao i sklopio ljestve. - Ima li još skrivenih zanimljivosti ove vrste?

GIGA

- Zapravo, nema - rekla je dok ga je slijedila natrag u malenu dvoranu gdje je vratio ljestve na mjesto. - Samo nekoliko smiješnih sitnica u kuhinji, sumnjiv kalup za žele i veoma putena rezbarija na kitovoj kosti... ipak, sve smo se pitale.

- Nikakvo čudo - rekao je, još uvijek pokušavajući apsorbirati ovu novu dimenziju svoje nepoznate majke. - Međutim, kad već govorimo o kuhinji... gdje su starci dok se ovdje preuređuje?

Livia je odmah shvatila pitanje. - O, oni i kućna mačka zadovoljno gundaju u vlastitim prostorijama - rekla mu je i povukla pse koji su njuškali oko kanti boje. - Ne puštaju radnike u svoje odaje, pa ih ostavljam na miru. Vratit će se na posao kad sve bude dovršeno.

- Ah, da. - Alex je kažiprstom gladio bradu. -Možda je ovo dobar trenutak za razgovor o tome. Hoćemo li se vratiti u salon?

Livia je osjetila zabrinutost, ali je kimnula i krenula prema salonu, a ondje je pustila pse koji su zadihano legli ispred praznog kamina. Zadrhtala je od hladnoće. - Ovdje bismo mogli zapaliti vatru. Donijet ću ugljen iz kuhinje.

- Ne - rekao je oštrije no što je namjeravao. Ublažio je glas, nastojeći govoriti lagano ironičnim tonom. - Livia, draga moja, ono što je prikladno u seoskom župnom dvoru nije prihvatljivo ponašanje za gospodaricu kuće u Londonu.

Liviju to nije smirilo. - Možda imaš pravo... ali nema nikog drugog tko bi zapalio vatru... osim ako, naravno, ti to ne bi učinio, prinče Prokov?

Odlučio je da neće odgovoriti na očit izazov. Tijekom njihova kratkotrajnog poznanstva posve je jasno pokazala da na autoritativno ponašanje ne reagira osobito dobro. - Mislim da nekoliko minuta možemo izdržati hladnoću. - Njegov je smiješak bio pomirljiv.

Skinuo je kaput. - Evo, zamotaj se u ovo. -Prebacio ga je oko njezinih ramena i spojio krajeve ispod njezine brade tako da je morala podići lice prema njemu. - Tako vatrena - tiho je rekao.

-Pogledajmo što mogu poduzeti po tom pitanju.

Trinaesto poglavlje

Alex ju je poljubio, najprije nježno, a potom sve strastvenije, osjećajući kako se privija uz njega dok je iz njezina tijela nestajala žilavost odlučnosti i ljutnje. Čuo je vlastitu krv kako mu pulsira u ušima dok ju je grlio, prelazio rukama po podatnim oblinama njezina tijela ispod tkanine njegova kaputa. Njezin ga je miris opijao kao i uvijek, mješavina ružine vodice, lavande i izrazito ženstvene naznake spolnog uzbuđenja.

Nikad nije ni pokušala prikriti svoju žudnju, a iskrenost njezinih reakcija, nesputano pomanjkanje inhibicija, sve je to raspirivalo njegovu žudnju do te mjere da se u ovim tjednima njihovih zaruka jedva obuzdavao kako ih ne bi oboje poveo preko ruba. Sad je bio jedan od tih trenutaka.

Liviji više nije bilo hladno. Koža joj je postala topla, blistava od vreline krvi koja je jurila njezinim žilama. Priljubila se uz njega, s ustima pritisnutim na njegovima, kao da ga na neki način pokušava upiti u sebe. Milovala mu je uši, dlano vima pritiskala obraze, prstima zaigrano potezala uske, osjećajući njegovu čvrstinu uza se, njegov se penis utisnuo u njezin trbuh, a sve je to slalo valove šokantne potrebe kroz njezine prepone, stežući joj bedra. Čula je vlastito neartikulirano stenjanje kad joj je šakama čvrsto obuhvatio stražnjicu, a njezina su se bedra sama od sebe razmaknula.

Također se posve nesvjesno srušila na sofu, njegov joj je kaput pao s ramena, noge su joj se raširile u razuzdanom pozivu, a njegova su usta i dalje bila priljubljena uz njezina. Jedna je ruka grubo podigla skute njezine haljine, a potom se priljubila uz bedro u svilenj čarapi. Njegov je jezik uronio duboko u njezina usta dok je nastavio podizati skute haljine. Osjetila je zrak, hladnoću na bedrima iznad podvezica, a njezini su se bokovi podigli prema njegovim prstima. Drhtaj je prostrujao od njezina tjemena do nožnih prstiju, vlasište joj se ste-gnulo, nožni prsti savili, a nju je zapljusnuo val snažniji od svega što je ikad ranije osjetila. Njegov je dlan kliznuo između njezinih bedara, još ih malo razmaknuvši, a njezine je prepone i donji dio trbuha potresao električni naboj poput munje, izazvan invazijom tako dubokom i tako intimnom da je na trenutak stegnula bedra. Tada je osjetila kako je njegovi prsti razmiču, klize u njezino tijelo, miču se u njoj, i trenutak otpora je nestao, a ona je odne-kud daleko iznad sebe čula vlastiti ekstatični krik kad ju je preplavio val užitka.

Alex ju je držao uza se dok se njezino disanje nije usporilo. Polako je otvorila oči i zagledala se u njegovo lice. - Sto je to bilo? - promrmljala je.

Tiho se nasmijao. - Malo kušanja onoga što će doći, ljubavi moja. - Nevoljko se odmaknuo i ustao, promatrajući njezino rumeno lice, otečene usne, sive oči tamne i duboke od ispunjenja. - Dovraga... nisam želio da se to dogodi... barem još ne. - Odmahnuo je glavom, bolno svjestan vlastite fizičke nelagode. - Ali tako si lijepa, Livia, i tako strastvena...

Livia je spustila svoje skute i sjela. Još uvijek se osjećala drhtavo, ali ju je ispunjavala ugodna senzualna tromost. Sad je znala što je čekala tijekom tih dugih, frustrirajućih, zamamnih tjedana žudnje. I bila je sigurna da je to, bez obzira koliko je bilo divno, samo vrh brijega koji se zove vođenje ljubavi.

Trenutak ga je bez riječi promatrala dok je polako shvaćala da Alex nije ništa uzeo za sebe iz tih predivnih užitkom ispunjenih trenutaka. Ako je bio frustriran kao i ona ranije, sad je sigurno u agoniji. Ali ona mu može vratiti. Sad je više od ičega željela dodirivati njegovo tijelo onako kako je on milovao njezino.

Ustala je i posegnula za njim, šapnuvši: - Dopusti mi da ja tebi pružim isto, Alexe?

Rukom je lagano prešla po izbočini njegova ukrućenog penisa u hlačama, a on je zastenjao. Hitro mu je otkopčala hlače i spustila ih niz njegove bokove. Obuhvatila je njegov penis, obavivši ga toplinom svojega dlana, i instinktivno pomicala ruku gore-dolje, prstom poigravajući po vlažnom vrhu. Činilo se da točno zna što treba raditi i sve joj se činilo tako divno ispravnim.

GIGA

Alex je stajao zabačene glave i zatvorenih očiju, a Livia je promatrala njegov izraz lica dok je nastavila dodirivati i milovati, svjesna predivnog osjećaja zadovoljstva zbog činjenice da može pružiti tako mnogo užitka. Na koncu je, kad je on kriknuo jednako kao i ona ranije, uživala u nevjerojatnom osjećaju pobjede, ni na trenutak ne maknuvši pogled s njegova preobražena lica.

Na koncu se Alex pribrao. Otvorio je oči dok je podizao svoje hlače. - Dragi Bože, Livia, gdje si to naučila? - promrmljao je.

- Ne znam - rekla je i ushićeno se nasmijala. - Jednostavno mi je došlo. Činilo se ispravnim. Ponovno ju je čvrsto zagrlio. - O, to je svakako bilo - rekao je u njezine uvojke. - I ne znam kako ću čekati još dva tjedna prije nego te budem mogao imati cijelu.

Livia se opet tiho nasmijala. - Zašto moramo čekati?

Uzdahnua je i gurnuo nestašni uvojak ispod ola-bavljene ukosnice. - Jer te želim voljeti bez žurbe. I ne želim se bojati da će netko naletjeti na nas - dodao je, rječito pogledavši prema vratima. - Osim toga, iščekivanje je najmoćniji afrodizijak, slatka moja.

Prstima je prešao preko njezinih usta. - Pred nama je cijeli život u kojem se možemo prepuštati strasti, upoznavati jedno drugo na sve moguće načine. Pravo je mučenje čekati, ali je to ipak slatko mučenje.

Uzeo je njezinu ruku i poljubio joj prste, uvla-čeći svaki u usta u sporom, lascivnom milovanju jezikom od čega su joj se bradavice iznova ukru-tile, gurajući tkaninu njezine haljine.

- Moj bi otac to odobravao - reče Livia, nastojeći se vratiti u stvarnost.

- Kako to misliš?

- Čekanje na užitak - odgovorila je. - To je ono u što on vjeruje. Pod pretpostavkom, naravno, da je užitak uopće prikladan.

Alex je pomislio na fresku u blagovaonici i ponovno se pitao što mu to može reći o Sophiji Lacey, a samim time možda i o njemu. Bi li mu neke spoznaje o Livijinim roditeljima otkrile nešto

o njoj? - Sto misliš, smatra li on prikladnim seksualni užitak?

Livia je razmislila o pitanju. - Da, vjerujem da smatra - rekla je. - On je seoski vikar, ali je također i briljantan znanstvenik, a poput većine takvih ljudi sve teme smatra vrijednima razmatranja. A tabue drži utočištima uskogrudnih ljudi, pa... -

Lagano je slegnula ramenima. - Ne vjerujem da bi mogao imati nešto protiv užitaka što ih pruža strast.

- Što je s tvojom majkom... njihovim odnosom? Nastojao je prikriti svoju silnu znatiželju.

- Nemam pojma kakvi su bili iza vrata spavaće sobe - reče Livia. - No koliko se sjećam, bili su prijatelji, partneri, intelektualno i obiteljski. Mislim da bi bilo teško dijeliti takvu dubinu osjećaja ako ispod toga nije postojala strastvena ljubav.

Odmahnula je glavom. - Zašto smo tako ozbiljni, Alexe? - No znala je odgovor još dok je postavljala pitanje. Tako malo znaju jedno o drugome... o, znaju osnovne činjenice, ali veoma malo o onome što ih čini takvima kakvi jesu. A ovo su razgovori kojima se otkrivaju sitnice koje će na koncu stvoriti potpunu sliku. Ali platno će biti popunjeno tek dugo nakon što stanu pred oltar.

Alex se nasmijao i rekao: - Kako bismo skrenuli pozornost, ljubavi moja.

- Valjda - složila se. - Nisi li mi jednom rekao da nikad nisi poznavao svoju majku?

- Možda jesam - oprezno je rekao. - Budući da je to istina.

- Tako je tragično umrijeti na porođaju - reče Livia. - A za tvojeg oca... to je moralo biti užasno. Ostati sam i tako odgajati maleno dijete. Je li se ikad ponovno oženio?

- Ne. - Alex odmahne glavom. Nije vjerovao da je ikad rekao da je njegova majka umrla na porođaju, ali činilo se lakšim ostaviti Liviju u tom uvjerenju.

GIGA

Opet je posegnuo za njezinim rukama i privu-kao je k sebi, ali ovog ju je puta nježno zagrlio. -Bit će sasvim dovoljno vremena za pitanja i istraživanja, Livia. Ali doista želim razgovarati o tvo-jim starim slugama.

- Sto je s njima? - Ponovno je osjetila nelagodu.

- Razumijem da ih ne možemo jednostavno baciti na ulicu - oprezno je rekao. - No zasigurno bi ih zadovoljila velikodušna mirovina.

- Ne - odlučno će Livia. - U Sophijinoj oporuci jasno stoji da oni trebaju napustiti ovu službu samo kad oni tako odluče.

- Jesi li ih pitala o tome? - Opresno je koračao, svjestan da Livia prema slugama gaji slične osjećaje kao i prema samoj kući.

- Nije potrebno - rekla je. - Oni znaju uvjete oporuke i reći će kad budu spremni za odlazak.

- Razumijem - ponovio je. - Ali zacijelo ti je jasno da Morecombe, nakon što se vjenčamo, ne može biti ni vratar, a kamoli batler u kućanstvu princa i princeze Prokov? - Raširio je ruke u kretnji koja bi se mogla pogrešno protumačiti kao molba.

Livia nije tako pogriješila. - Sto predlažeš?

Alex je čuo napetost u pitanju i razmislio treba li na tom pitanju insistirati sad ili kad budu u braku, a tada će Livia morati prihvatiti činjenicu da su Morecombe i blizanke njegovi zaposlenici spremni za mirovinu. No iskrenost je iziskivala da nastavi.

- Ne bi postojao nikakav razlog da oni odu iz kuće ukoliko to ne žele - rekao je. - Ali njihove se obveze mogu drastično smanjiti a da ih ne uvrijedimo, rekao bih.

Livia je shvatila da je fizička strast veoma prolazan osjećaj. - Osim što je to protivno odredbama Sophijine oporuke, takav bi potez u njima izazvao osjećaj da su beskorisni i neželjeni. Ovo je podjednako njihova kuća, Alexe, kao što je i moja, a iskreno rečeno, oni imaju više prava na nju nego ja.

Njezin se ton malo povisio. - Ne mogu i *neću* dopustiti da ih se odbaci. Osim činjenice da su se izvrsno snašli kad smo stigle Nell, Ellie i ja, s troje bučne djece i gnjevnom dadiljom, blizanke su sjajne kuharice.

Prekrižila je ruke, ponovno svjesna hladnoće u prostoriji. - Sigurna sam da možemo nagovoriti Morecombea da nekomu drugomu prepusti otvaranje vrata. Mislim da to neće doživjeti kao degradiranje budući da to ionako ne voli raditi, ali sve drugo što radi...

Odlučno je odmahнула glavom. - Ne, Alexe. Blizanke će i dalje vladati u kuhinji, a Morecombe će raditi ono što sam izabere. Tako mora biti.

- I ja imam izvrsnoga kuhara - blago će Alex. -Njegov je otac bio Rus, a školovao se u Francuskoj. Ne vjerujem da bi spremno prihvatio rad pod nadzorom dviju starih žena.

- Onda će morati naučiti. - Livia je shvatila da su stigli do nekakve granice. A ovo nije trenutak za zauzimanje određenih položaja za konfrontaciju. Brzo je rekla: - Sigurna sam da mogu nagovoriti Morecombea da odustane od svoje dužnosti otvaranja vrata, ali ne mogu mu reći da više nije batler.

Pomirljivo se nasmiješila. - Moram se vratiti u Ulicu Mount kako bih se preodjenula za večeru. No zasigurno su to pitanja o kojima možemo kasnije raspravljati, Alexe. Sve će doći na svoje mjesto kad ovdje počnemo zajedno živjeti. Sve će se promijeniti i morat će se ponovno osmisliti svačija uloga. Tko zna, možda će Morecombe i blizanke sami odlučiti otići kad shvate koliko se situacija promijenila.

Livia se iskreno nadala takvom rješenju, ali je sumnjala da će biti tako jednostavno. Morecombe, Ada i Mavis jednako su dio kuće na Cavendish Squareu kao i freska u blagovaonici.

GIGA

Očito je ovo bitka koju treba odgoditi za neki drugi dan, zaključio je Alex. Budući da je nezamislivo da će je on izgubiti, ništa ne može dobiti preranim konfrontiranjem. Još nije gospodar ovoga kućanstva. I zapravo uopće nije želio uzrujavati majčine stare sluge. Silno ga zanimaju njihova sjećanja, a sigurno neće biti spremni za ugodno čavrljanje ako misle da ih se on želi riješiti. Bit će moguće unijeti bitne promjene u njihove uloge u kućanstvu nakon uspostavljanja novog režima.

- Siguran sam da imaš pravo - bezbrižno je rekao.

Otvorio je vrata salona, a Tristan i Izolda jurnuli su između njegovih nogu prema upitnoj slobodi u predvorju. - Možda bi Morecombe mogao preuzeti isključivu odgovornost za ova stvorenja - predložio je, nadajući se da mu se u glasu osjeća ton ironičnog humora.

- Ostavlja dojam da i njega živciraju - rekla je Livia, nadajući se da je odgovorila istim tonom. - No zapravo se čini da su mu dragi, a izgleda da su osjećaji uzajamni.

- Onda smo možda našli jedno rješenje za dva problema - rekao je Alex dok ju je pratio do ulice. - Dopusti da te odvedem natrag do Ulice Mount.

* * *

Alex je dopratio Liviju do kuće i otišao, poslavši joj poljubac s obećanjem da će je vidjeti na večeri. Potom se žustrim koracima zaputio prema Piccadillyju. Zaustavio je fijaker i kocijašu dao adresu u Ulici Half Moon gdje se nalazi stan Tatarinova.

Platio je vožnju i zastao u uskoj ulici, zamišljeno promatrajući visoku kuću u kojoj je Tatarinov imao dvije malene sobe. Čovjeka uopće ne zanimaju luksuz i bogatstvo, te je vodio posve drukčiji život od ostalih iz njihove malene skupine zavjerenika. No s druge strane, on je sazdan od drukčijeg materijala, razmišljao je Alex dok je podizao ruku do alke na vratima.

Tatarinov se predstavio Konstantinu Fedorovskiju kad je grof stigao u London. Imao je besprijeorne vjerodajnice, pisma preporuke što ih je poslala malena grupa revolucionara koji kontroliraju dotok informacija iz St. Petersburga. Njegova je kompetencija bila neupitna, a bez obzira na njegovo grubo ponašanje, Alex i ostali iz njegove skupine prihvatili su ga sa zahvalnošću umjesto sa sumnjom. Sad Alex više nije bio tako siguran.

Ponovno je udario alkom, a vrata su se minutu kasnije odškrinula. Mlada je sluškinja provirila kroz pukotinu. - Da, gospodine?

- Je li *monsieur* Tatarinov kod kuće? - uljudno upita Alex.

- Je, gospodine. Hoću li mu reći tko ga traži?

- Ne, samo me uvedite. - Alex je gurnuo vrata i ušao u uski hodnik. - Gdje ću ga naći?

- Druga vrata nakon odmorišta, gospodine. - Pokazala je uza stube prema mračnom gornjem dijelu kuće.

Alex je kimnuo i popeo se stubama, grabeći po dvije odjednom. Oštro je pokucao na vrata i čekao, promatrajući malenu špijunku smještenu pri vrhu vrata. Iznutra se ništa nije čulo, ali je kroz špijunku vidio oko, a zatim se začulo struganje ključa u bravi i vrata su se otvorila.

- Što vas dovodi ovamo, prinče? - pitao je Tatarinov, bezizražajnim pogledom odmjerivši svojega gosta.

Alex je kažiprstom i palcem pomaknuo srebrni držak svojeg štapa. Naoko običan modni dodatak pretvarao se u smrtonosni mač ako se pritisne opruga skrivena u dršku. Nije vjerovao da će mu trebati, ali dobro je biti pripravan.

- Došao sam vas pitati što vas je danas poslijepodne dovelo na Cavendish Square - mirno je odgovorio. - Jasno mi je da me netko slijedi, ali nisam mislio da ću i vas ubrojiti među te ljude, Tatarinov.

- Ah. - Čovjek je kimnuo. - Najbolje da uđete. Koraknuo je unatrag i širom otvorio vrata.

Alex je ušao u salon gdje je vatra širila neugodan dim, a svjetlo je dopiralo od triju lojanica na polici iznad kamina.

GIGA

- Nije baš ono na što ste vi navikli, je li, prinče? - reče Tatarinov i kratko se nasmije. - Nisu svi revolucionari aristokrati koji spavaju na perju. - Prišao je stolu i uzeo bocu votke, te napunio dvije čaše. - Popijte sa mnom. - Jednu je pružio svojem posjetitelju.

Alex se dvoumio hoće li oštro odgovoriti na pomalo posprdnu primjedbu, ali ju je odlučio ignorirati. Uzeo je čašu i jednim gutljajem iskapio njezin sadržaj. Tatarinov je s odobravanjem kimnuo i slijedio njegov primjer, a potom je opet napuni obje čaše i spustio bocu na stol.

- Znači, opazili ste da motre na vas, je li?

- Svjestan sam da me netko prati, ali ne znam o kome je riječ - reče Alex. Držao je ruku na dršku svojeg štapa, netremice promatrajući Tatarinova. Nadam se da ćete mi vi to reći budući da se čini kako ste dio toga.

- Ah, da, to su Arakčejevi ljudi - reče mu Tatarinov. - Nemaju nikakvih dokaza ni o čemu, ali rečeno im je da sve Ruse u gradu drže na oku, slijede ih nekoliko tjedana. Zasad im niste sumnjivi. Po tom sam ih pitanju ja umirio. Misle da sam jedan od njih koji također za Arakčejeva motri na sve vas. Ako im kažem da se ništa ne događa, vjerovat će mi. Do Božića biste trebali ostati bez svojih sjenki, pa će neko vrijeme motriti na nekog drugog.

To je imalo smisla. Alex je dobro poznao šefa careva Povjerenstva za opću sigurnost pred kojim su svi strepjeli. Arakčejev uživa apsolutno carevo povjerenje i bit će pretjerano marljiv kad je riječ o otkrivanju prijetnji za sigurnost njegova vladara na bilo kojem kontinentu. Tipično je za njega da u početku sumnja u svakoga, a makne ga sa svojeg popisa jedino kad je siguran u njegovu nedužnost.

- Dakle, radite li i vi za Arakčejeva? - pitao je i ispio sadržaj svoje čaše.

- On tako misli - reče Tatarinov i slegne rame nima. - Meni se čini da vam mogu biti najkorisniji ako se zadrži taj dojam.

- Svakako - složio se Alex. Nije bio siguran može li vjerovati tom čovjeku ili ne. Ostavljao je dojam poštenja, kao da nema što skrivati, ali ako je dovoljno lukav da ovdje igra dvostrukog agenta, onda je također dovoljno lukav da prevari zavjerenike.

- Zašto biste željeli svrgnuti cara, Tatarinov? - pitao je.

Rus se okrenuo i pljunuo u vatru u kaminu. - Ne iz istih razloga kao i vi, prinče. Ja ne potječem iz vašeg svijeta palača i privilegija. Ja i moji obrađivali smo zemlju za plemstvo, i umirali za to. Aleksandar je prisegnuo da će zadržati stari sustav... neće ni razmišljati o reformama, a narodu je dosta. Seljaci će se eventualno okrenuti protiv njega i njemu sličnih, pazite što vam kažem. Možda sad nije taj trenutak, ali kada dođe, ulicama će teći krv.

Alex je osjetio hladne žmarce na leđima kad je u čovjekovu glasu čuo koliko je uvjeren u to. Istina je da u njegovoj domovini ima mnogo nepravde, a također je istina da se po selima uvelike gundā, ali toga je uvijek bilo, a zemljoposjednici su svaku naznaku pobune okrutno gušili u zametku.

Nije mogao pobijati Tatarinoveljeve optužbe, ali ga je to uvjerilo da je doista uz njih. Njegovi su motivi drukčiji, ali ipak jaki, a cilj im je isti.

- Bio bih vam zahvalan kad biste me mogli obavijestiti o svemu što čujete u svojoj dvostrukoj ulozi - reče Alex i odloži svoju čašu. - Bilo bi bolje da dvojica budemo upućeni u ono što se događa.

- Kako vi kažete, prinče - složio se Tatarinov. - Čujem svakojake priče i prvi ću saznati ako Arakčejev posumnja u nešto konkretno.

- To je utješno - pomalo suho reče Alex. Nije ga trebalo podsjećati da su se upustili u opasan pothvat, ali opasnost je sad postala nekako stvarna. Okrenuo se prema vratima. - Sad ću poći. Obavještavajte me.

- Da, hoću - reče Tatarinov. - I, usput rečeno... vikont Bonham... muž prijateljice vaše zaručnice...

Alex je zastao s rukom na kvaki. - Da, što je s njim?

- Radi ovdje nešto tajno za Ministarstvo obrane - reče Tatarinov. - Nisam siguran što, ali bolje

GIGA

da budete oprezni u njegovoj blizini.

Alex uzdigne obrve. - Zanimljivo - primijeti. - Bit ću na oprezu. - Mahnuo je rukom na pozdrav i sišao stubama, te izišao na hladnu ulicu.

Bilo je čudno, ali taj ga podatak nije osobito iznenadio. Već je prije nekoliko tjedana procijenio Harryja Bonhama i prema njemu je osjećao samo poštovanje. Sumnjao je da čovjek zacijelo ima i drugih interesa, a ne samo zabavu i užitke. Unatoč tomu, potvrda toga malo ga je uznemirila i morat će paziti što govori u blizini Cornelije i njezina muža.

Kad je već riječ o tome, radije bi pao u ruke britanskoj tajnoj službi nego Arakčejevim ljudima.

Ima li car ikakve veze s tim motrenjem, ili je za to odgovoran isključivo Arakčejev? Alex je smatrao da se radi o drugome. Car bi mogao poći tako daleko i zamoliti starijeg državnika kakav je print Mihael Mihajlovič da pripazi na njegova neslužbenog veleposlanika samo za slučaj da se nađe u nevolji iz koje se ne bi mogao sam izvući, ali povod tomu više bi bila zabrinutost da Alex neće učinkovito uspjeti obaviti zadatak za Rusiju nego sumnja da možda ima neke loše namjere. S druge strane, Arakčejev pomno čuva svojeg vladara, pa čak ni najpouzdaniji carevi savjetnici ne bi izbjegli njegovu sumnjičavost.

Oh, dobro, bit će vremena za razmišljanje o tome, zaključio je. Ako ne požuri, zakasnit će na svečanu večeru kod Bonhamovih.

Četrnaesto poglavlje

Tlo je prekrivao tanak sloj snijega kad je Livia hodala prolazom očeve crkve u subotu prije Božića, a pratile su je njezine dvije djeveruše. Alex je stajao pred oltarom, a vikont Bonham kraj njega.

Nakon što mu je Tatarinov dao informaciju a vikontu, sa svojim se istomišljenicima dogovorio da će manje riskirati ako što rjeđe dolaze u kontakt s Bonhamom kao skupina. Livia je izrazila iznenađenje i razočaranje kad je rekao da nikoga od svojih prijatelja neće pozvati na vjenčanje, ali je prihvatila malenu laž da su mu samo vojvoda Nikolaj i grof Fedorovski dovoljno bliski da bi zavrijedili pozivnicu, ali su, nažalost, obojica odavno pozvana da Božić provedu negdje drugdje.

To je bila korisna izmišljotina. Nije želio da se Livia previše sprijatelji s njegovim ljudima. Čovjek koji igra na obje strane protiv sredine mora zase-bne dijelove svojeg života držati na dovoljnoj udaljenosti kako iskra koja bi planula kad bi se dodir-nuli ne bi zapalila požar koji bi ih sve progutao.

Sada, dok je gledao kako se Livia odmjerenim koracima približava njemu i njihovoj zajedničkoj budućnosti, razmišljao je o tome koliko je daleko odmakao od prvih dana kad ju je doživljavao samo kao svoju putovnicu koja će mu omogućiti da ga spremno prihvate u njezinu svijetu. Sad mu nije bilo važno čak ni kad mu ništa ne bi omogućila. Želio ju je radi nje same, radi onog živahnog smisla za šalu, onog predivnog smijeha, radi načina na koji njezine oči postaju maglovite od strasti i njezino se tijelo topi uz njegovo. Nikad nije upoznao ženu poput nje i želi je oženiti, čuvati je od svake opasnosti, voljeti je i uživati u njezinoj ljubavi.

No također je znao da ju je prevario, da se cijeli ovaj brak temelji na laži, ali to nikako nije mogao promijeniti. Kocka je bačena, a on mora i dalje lagati ako je želi zaštititi. Samo će tako moći nastaviti živjeti onako kako je navikla, životom koji je sad obogaćen njezinim bračnim statusom, titulom i njegovim imetkom. To je zasigurno varka koja se može oprostiti. Samo je mora zaštititi od druge strane svojega svijeta, čak i dok nesvjesno igra dređenu ulogu u tome. Pravedna razmjena?

Kad je stigla do njega, Livia se nasmiješila ispod prozirnog vela. Učinilo joj se da on izgleda neobično napeto. Ovo je jednako golem korak za njega kao i za nju.

Nije ju mučila niti jedna nedoumica. To ju je začudilo, ali tog se jutra probudila sretna i ispunjena uzbuđenjem. Možda je to krajnje nerazumno, povezati svoj život s čovjekom kojeg jedva poznaje samo zato što ima *osjećaj* da je to dobro... samo zato što joj od same pomisli na njega srce zapjeva i krv jurne žilama. Ali nije mogla zamisliti da postupi drukčije. Nije mogla zamisliti donošenje neke druge odluke. Ovdje, pred oltarom, još uvijek je isto osjećala.

Dok mu se smiješila kroz veo, on joj je uzvratio smiješkom, a ona je osjetila kako njegova napetost popušta. Možda se bojao da se *ona* predomislila.

Tada je glazba orgulja utihnula i velečasni Lacey je počeo govoriti, a njegov je zvonki glas odzvanjao starom crkvom. Kroz obojena stakla na prozorima dopirala je zimska sunčeva svjetlost, kupajući kongregaciju u bojama.

Pri kraju obreda Livia je svoj buketić bijelih ruža dala Corneliji i skinula lijevu rukavicu. Alex joj je stavio zlatni vjenčani prsten na prst, nježno joj stisnuvši ruku. Obred je završio.

Vikar ih je proglasio mužem i ženom, koraknuo naprijed i podigao kćerin veo. - Smijete poljubiti mladu.

Alexova su usta dotaknula njezina, a Livia je postala svjesna silnog ushićenja. Danas doista počinje njezin život. Premda je znala da je naivno vjerovati u to, pred sobom je vidjela samo stazu posutu ružama. Naivno, da, ali što onda? Ovo je dan njezina vjenčanja.

Izišli su iz crkve uz zvonjavu crkvenih zvona i pljesak mnoštva okupljenog ispred crkve. Činilo se da je cijela župa došla proslaviti vjenčanje kćeri njihova vikara. Riža je zasula

GIGA

mladence dok su tre-nutak stajali, rukom pod ruku, ispred crkvenih vrata. Blještavilo sunca na snijegu natjeralo je Liviju da počne treptati i oči su joj zasuzile.

Opazila je da ima isti učinak na njezine prijateljice. Njihove su oči definitivno bile nekako mutne. Nalet vjetra spustio joj je veo na lice, a Alex ga je podigao i gurnuo ga iza njezinih ušiju.

- Mislim da bismo se trebali maknuti s vjetra prije nego odletiš - promrmljao je, a nagradio ga je tihi smijeh.

Vikarova lagana kočija i poni, ukrašeni bijelim vrpcama za ovu priliku, čekali su na cesti iza natkrivenih vrata, te su krenuli stazom kroz mnoštvo koje je klicalo i još jednu oluju riže. Alex je pomogao Liviji da se popne u kočiju i podigao njezin dugi veo, složivši ga oko njezinih stopala, a potom se vješto popeo za njom.

- Želio bih biti sam sa svojom ženom - tiho je rekao, lagano joj vrhom prsta pomilovavši obraz. Okrenuo se momku koji je držao uzde. - Daj mi uzde. Ja ću upravljati, a ti možeš hodati.

- Kak' želite, milorde. - Momak je skočio na cestu. - Trčat ću ispred vas. - Hitro je potrčao. Alex je pucnuo jezikom tromom poniju u zaprezi i kočija je polako krenula cestom prema župnom dvoru, a ostatak gostiju slijedio ih je pješice.

- Volio bih da sam mogao osigurati vlastiti prijevoz - reče Alex. - Ovo vozilo nije osobito otmjeno.

- Trgnuo je uzdama, pokušavajući navesti ponija da ubrza. - S druge strane, moja bi kočija - Bila veoma otmjena - Livia je dovršila umjesto njega, zadovoljna ovakvim vedrim i bezbrižnim čavrljanjem. Odjednom se osjećala pomalo nesigurnom i zastrašenom, kao da je živjela u mjehuriću šampanjca koji je konačno prsnuo.

- Moj mi otac ne bi dopustio da iziđem ispod njegova krova radi vjenčanja u nečemu što nije njegovo prijevozno sredstvo - objasnila je i nasmijala se. - Katkad zna biti prilično staromodan.

- Pa, kad kasnije odemo ispod njegova krova, to će biti u daleko elegantnijem stilu - obeća Alex.

Livia se okrenula i pogledala ga, a mjehurić ju je ponovno obavio. Njezino je srce lagano poskočilo od sreće i iščekivanja. Njegova je svijetla kosa blistala na suncu, ponegdje stvarajući bakreni odsjaj, a njegov je profil, ne kojem je dominirao dug, ravan nos, bio podjednako autoritativan i atraktivan. Svjestan njezina pogleda, okrenuo se prema njoj, a na lijepo oblikovanim ustima pojavio se upitni smiješak. Snaga njegovih plavih očiju ponovno je u njoj izazvala vrelu navalu žudnje.

- *Kamo idemo kasnije?* - naglo je pitala, a nje zin je um bio zbrka senzualnih prizora, mekani li kreveta i isprepletenih udova.

- Čekaj pa ćeš vidjeti - rekao je, kao i svaki pul kad je postavila to pitanje. - Nećeš se razočarati, obećavam.

- O, ne - tiho je rekla. - Znam da se neću razočarati, Alexe.

Nije mu promaknula dvosmislenost njezinih riječi. Oči su mu se suzile, usnama joj je poslao poljubac, ali više ništa nije rekao.

Momak ih je čekao kad je Alex zaustavio malenu kočiju ispred župnog dvora. Alex je skočio dolje i obuhvatio oko struka svoju mladu ženu, držeći je trenutak u zraku prije nego ju je spustio na tlo. -Dva sata - odlučno je rekao. - Ni trenutka dulje, ženo moja. Želim te samo za sebe i ako te moram odnijeti prebačenu preko sedla, upozoravam te, učinit ću to.

- Moglo bi biti zabavno - reče Livia i nasmiješi se. - No vjerojatno bi šokiralo ljude. Osim toga... -Ponovno se uozbiljila. - Doista moramo ostati barem dva sata. Ljudi su bili tako dragi i bilo bi nepristojno prerano ih napustiti. - Uhvatila ga je za ruku i povelala prema kući.

Martha, koja se zadržala u crkvi tek toliko da vidi obred vjenčanja, već se nalazila u blagovaonici i nadzirala skupinu seoskih djevojaka koje su slagale pladnjeve hrane na stol.

GIGA

Podigla je ruke u zrak kad je Livia ušla i požurila k njoj kako bi je zagrlila. - Čestitam, draga moja. Kako lijep obred... i vikar se doimao tako sretnim. - Potapšala je Livijine obraze, a oči su joj se ovlažile. - Tako prekrasna mlada.

Sa zakašnjenjem se sjetila mladoženje koji je stajao kraj Livije. Pomalo je smeteno napravila kniks. - Čestitam, milorde... ovaj... Vaša Visosti. Želim vam da budete veoma sretni, a to ćete sigurno i biti uz ovog anđela kraj vas. - Krajičkom je pregače obrisala oči.

Alex joj je zahvalio, ne znajući hoće li se ikad uspjeti naviknuti na takvu neformalnost engleske služinčadi; u mnogim slučajevima oni sebe smatraju obiteljskim prijateljima, a tako se obitelji i ophode prema njima. U feudalnom društvu nema takve zbrke. Kmetovi znaju gdje im je mjesto u hijerarhiji. A taj sustav stvara Tatarinove ovoga svi-jeta, pomalo je mračno pomislio.

- Liv... Alexe... o, tu ste. - Aurelia je ušla u blagovaonicu. - Dođi pozdraviti svoje goste, *princezo Prokov*.

Livia je sat vremena kasnije počela osjećati nestrpljivost svojeg muža kao opipljivu silu. Vjenčanje je bilo skromno i pozvani su samo njezini najbližiji prijatelji iz Londona. Alex se dosta ugodno osjećao u društvu Nicka, Davida i Harryja, kao i, naravno, njezina oca, ali nitko od lokalnog stanovništva, vlastelin i imućniji farmeri, nije znao što bi s tim egzotičnim strancem. Zamuckivali su nekoliko rečenica o vremenu, ili lovu, a potom bi uto-nuli u neugodnu tišinu. Morala je priznati da se Alex veoma trudio. S farmerima je razgovarao o poljodjelstvu, o konjima s vlastelinom, ali ništa nije pomagalo.

- Drago moje dijete, tvoj je muž kao riba na suhom. - Vikar je govorio tiho kad joj se približio. - Mislim da bi ga trebala osloboditi muke čim to bude moguće i dolično. - S užitkom je popio gutljaj kla-reta iz svoje čaše. - Moram reći, pravo je zadovoljstvo s vremena na vrijeme popiti fino vino. - U očima mu se pojavio sjaj, kao da se ruga samom sebi.

- Mogao bi ga piti svake večeri u tjednu kad bi tako odlučio - rekla je i nasmijala se.

- Ali ne bih toliko uživao u tome - primijetio je. - Sve što je dobro u životu treba uzimati u malenim dozama. - Spustio joj je prste na ruku, a izraz lica mu je postao ozbiljan. - Dođi u radnu sobu sa mnom.

- Svakako. - Pošla je s njim u radnu sobu gdje se tišina doimala veoma neobičnom nakon žamora glasova, zveckanja čaša i neprestanog zveketa pribora za jelo. - Zar nešto nije u redu, oče?

- Ni slučajno - rekao je i naslonio se na pisaći stol. - I ne moraš se zabrinjavati, dijete, jer nas ne kanim oboje dovesti u neugodnu situaciju pričanjem o temi prve bračne noći; za to imaš svoje prijateljice. Siguran sam da su one daleko bolje upućene od mene. - Suho se nasmiješio.

- Međutim, reći ću ti ovo. Ja sam ovdje, uvijek. Ako ti ikad zatreba savjet, potpora bilo koje vrste, sad mi moraš obećati da ćeš doći k meni. Osnovao sam malenu zakladu za tebe koja će ti biti na raspolaganju u slučaju da se nešto... - Zastao je. - Da se dogodi nešto nepoželjno.

- Nepoželjno? - Namrštila se. - Kao što, oče? Pomalo je nestrpljivo odmahnuo glavom. - Ne znam. Ali ovo je brak sa strancem, putovanje na koje si krenula svima nam je nepoznato, Livia. Alex je Rus, čovjek iz posve drukčije kulture. Imat će očekivanja koja će te zacijelo iznenaditi. Vjerujem da posjeduješ snagu uma, čvrstinu, kako bi se s tim izazovima suočila s dozom humora, sa spremnošću na ustupke, ali bez ugrožavanja vlastitih vrijednosti. Međutim, ako se pojavi nešto što će te mučiti, sjeti se da nisi sama.

Livia je zurila u njega, zapanjena činjenicom da njezin otac, koji ju je upravo vjenčao u svojoj crkvi, sad izražava duboke sumnje o njezinu mužu, o ovom braku što ga je maločas blagoslovio. - Zar ti se Alex ne sviđa, oče? - zamuckujući je pitala minutu kasnije.

Odmahnuo je glavom. - Sviđa mi se, dijete. On je sofisticiran, kulturan, visokoobrazovan čovjek. Ali on će neminovno igrati prema drukčijim pravilima, i neizbježno je da će među vama biti sukoba. Ne bih ti učinio nikakvu uslugu kad bih ti obećao samo ruže na tvom putu. Bit će trnja... uvijek ima trnja, ali ovo bi moglo biti oštrije i više neočekivano od onoga

GIGA

na što smo navikli.

Odgurnuo se od stola i uhvatio je za ramena, smiješeći se njezinu zapanjenom izrazu lica. - Nema potrebe da izgledaš tako zabrinuto, draga moja. Uvjeren sam da ćete vas dvoje biti sjajan par. Ali ne očekujem da neće biti okršaja, a ni ti to ne bi trebala očekivati.

Poljubio joj je čelo. - Molim se da ti i Alex imate onako mnogo sreće u vašem zajedničkom životu koliko smo je imali tvoja draga majka i ja. A više od toga nikomu ne bih mogao poželjeti.

Umirena, Livia ga je poljubila i zagrlila, čvrsto ga držeći nekoliko minuta, zapanjujuće svjesna činjenice da je jedna faza njezina života iza nje. Premda je tijekom nekoliko posljednjih mjeseci u Londonu imala određenu neovisnost, ipak je još uvijek u prvom redu bila kći. Žene se uvijek određuju prema njihovim primarnim odnosima s muškarcima u njihovim životima. Sad je njezin muž ta primarna veza, a ona je supruga.

Kakva je zapravo suštinska razlika u tome? Uobičajeno je da žena oca zamijeni mužem. Zašlo se sad odjednom zbog toga osjeća na neki način manje vrijednom?

Na vratima se začulo tiho kucanje. - Livia? Glas je pripadao Alexu.

- Uđite, Alexe - dovikne vikar i odmakne se od svoje kćeri. Toplo se nasmiješio Alexu kad je ušao. - Samo smo malo čavrljali kao otac i kći, ali sad ću vam vratiti vašu ženu.

- Hvala vam, gospodine. - Alex je pružio ruku Liviji, ali ju je promatrao upitnim pogledom, opa-zivši bljedilo kojeg ranije nije bilo, kao i laganu nesigurnost u njezinim očima. Sto joj je točno velečasni Lacey govorio?

- Ako si spremna za polazak, Aurelia i Cornelia čekaju da ti pomognu kod preodijevanja - rekao je, umirujuće joj se osmjehnuvši i brzo joj stisnuvši prste.

- Da, krajnje je vrijeme da vas dvoje nastavite sa svojim životom - žustro će velečasni Lacey.

- Idi se preodjenuti, Livia. - Požurivao ju je iz radne sobe.

- Ah, tu si. - Aurelia i Cornelia su čekale u podnožju stubišta. - Alex postaje nestrpljiv.

- Zapravo mu se ne može zamjeriti - reče Cornelia. - Ovi su mu ljudi zacijelo strani kao da su sišli s Mjeseca. - Oštro je pogledala Liviju. - Zar nešto nije u redu, Liv?

Livia odmahne glavom. - Ne, sve je u redu, naravno... zašto ne bi bilo? Pođimo gore. - Požurila je ispred prijateljica do svoje spavaće odaje.

Cornelia je razmijenila pogled s Aurelijom, koja je zbunjeno slegnula ramenima, te su pošle za Livijom.

- Je li ti vikar dijelio obvezne savjete prije prve bračne noći, Liv? - ležerno je pitala Cornelia dok je pomagala Liviji da otkopča haljinu.

- Ne baš - rekla je Livia, a glas joj je bio prigušen ispod nabora haljine što ju je skidala preko glave. - Rekao je da ste vas dvije prikladnije za taj razgovor, a vjerojatno ste i bolje upućene u te stvari.

Aurelia se nasmijala dok je pažljivo stavljala vjenčanicu na vješalicu. - Dakle, ima li pitanja, Liv? Više smo nego spremne opskrbiti te odgovorima.

- Ne - reče Livia i stane u suknju za vožnju od finog tamnocrvenog sukna. - Veći dio već znam, a nekako mislim da ću u bliskoj budućnosti dobiti odgovore na sva eventualna pitanja. Ipak, hvala na ponudi. - Učvrstila je kopču na struku i zagladila suknju preko bokova.

- Znači, može se očekivati da će princ znati što radi? - Cornelia je rekla uz vragolast osmijeh dok je pridržavala jaknu za Liviju.

Livia je gurnula ruke u rukave. - Ja to svakako očekujem - odgovorila je, a njezin se pokušaj oho-log tona pretvorio u smijeh. - Kako apsurdan razgovor.

- Barem te nasmijao - reče Cornelia. - Dakle, što je tvoj otac rekao da te tako zabrinulo, Liv?

- Zašto misliš da je rekao nešto što me zabrinulo? - upita Livia. Zakopčala je sićušne gumbe od isprepletene crne svile na prednjoj strani jakne, podigavši bradu dok se mučila s gornjim gumbom visoka ovratnika.

- O, za Boga miloga, Liv, previše te dobro poznajemo.

GIGA

Livia uzdahne. - Samo mi je dao dozu stvarnosti, to je sve. A ja to nisam željela čuti. Trenutno mi se sviđa živjeti u mjehuriću šampanjca, i ne želim da se rasprsne.

- A je li se rasprsnuo? - pitala je Aurelia promatrajući njezino lice.

Livia je razmislila, a potom je odmahнула glavom i sjaj se vratio u njezine sive oči. - Ne - odlučno je rekla. - Ne, nije. Tako sam gladna njega, drage moje, da bih ga mogla cijeloga progutati.

Nasmijala se kad se ushićenje u potpunosti vratilo. - Nalazim se u vrtlogu lascivnosti i jedva se mogu kontrolirati. Ako uskoro ne odemo odavde, učinit ću ili reći nešto što će temeljito šokirati one stare kokoši dolje.

Njezine su prijateljice razmijenile poglede olakšanja kad se vratila stara Livia.

- Mislite li da je ovo doista onako elegantno kako smo mislile? - Livia je proučavala svoj odraz u zrcalu.

- Nema sumnje - odlučno će Aurelia. - Pristaje ti kao rukavica.

Livia je stavila ruke na struk i promatrala se nakrivivši glavu u stranu. Aurelia je imala pravo. Gotovo kao da je jakna kalup koji joj steže struk i prijanja uz obline njezinih bokova i grudi. - Boja je dobra.

- Nikad ne možeš pogriješiti s crvenom bojom uz tu boju kose i očiju - složila se Cornelia. Podigla je odgovarajući šešir sa stalka i zagladila crno pero.

Znaš li kamo te Alex vodi?

- Ne, još uvijek mi ne želi reći. - Livia je stavila šešir na vrh svojih crnih uvojaka. Obod se savijao na jednoj strani, a pero joj se spuštalo do ramena.

- Evo. - Još ga je jednom lagano pritisnula. - Bolje ne može.

Okrenula se od zrcala i nasmiješila prijateljicama. - Poželite mi sreću.

- Svu sreću ovoga svijeta, ljubavi. - Cornelia ju je čvrsto zagrlila, a zatim je mjesto prepustila Aureliji.

Livia ih je obje dugi trenutak držala uza se, a zatim se uspravila i odlučno ispravila ramena. - Idemo.

Alex je prišao podnožju stubišta dok su tri žene silazile. Posegnuo je za Livijom još dok je bila pet stuba od podnožja, uhvatio je oko struka i spustio kraj sebe. - Napokon - rekao je. - Upravo sam kanio poći u potragu. - Uzeo ju je za ruku i poveo između gostiju van, u vedro i hladno kasno poslijepodne.

Njegova je kočija stajala kraj kapije; konjušar je držao uzde lijepog para riđana koji su zabacivali glave i toptali kopitima, a njihov je dah stvarao paru na hladnome zraku.

- Bolje da ne idemo daleko - progundala je Livia i zadržala.

- Doista, Prokov, otvorena kočija usred prosinca.

- U vikarovu se glasu osjećao prijekor kad se sagnuo kako bi poljubio kćer na rastanku.

- Bez brige, gospodine. Tu je pokrivač i vruća cigla za Livijina stopala - Alex reče s bezbrižnom vedrinom. Bez okolišanja podigao je svoju mladu ženu u kočiju, kratko se rukovao s tastom i uskočio u vozilo kraj nje.

Svima je bilo jasno i očito da taj mladoženja jedva čeka da ode sa svojom ženom.

Alex je dohvatio uzde. - Pusti ih, Jake.

Konjušar je pustio oglave i konji su željno krenuli naprijed. Momak je skočio na stražnju stranu kočije dok je prolazila kraj njega i zauzeo svoje mjesto, s lakoćom uspostavivši ravnotežu kad su konji ubrzali.

- Je li ti dovoljno toplo, slatkice?

Livia je osjetila zadovoljstvo kad je čula prvu riječ od milja koju je upotrijebio. Promrmljala je da jest, umotavši se u krzneni pokrivač i pogledavši prema nebu gdje se upravo pojavila prva zvijezda.

Petnaesto poglavlje

Livia nije bila sigurna koliko su se dugo vozili seoskim cestama ispod vedrog neba na kojem se pojavljivalo sve više zvijezda. Bilo joj je toplo u krznenom pokrivaču, a cigla joj je krasno grijala stopala. Alex je upravljao konjima u tišini, ali vidjela je nagovještaj osmijeha na njegovim lijepim ustima i s vremena na vrijeme je pogledavao prema njoj, kao da provjerava je li još ondje, a tada bi se osmijeh proširio i oči bi mu zablistale kao da se i njima odražavaju zvijezde.

Liviji je tišina godila. Istodobno je bila umorna i nije bila umorna, boravila je u tihom svijetu iščekivanja sve dok Alex nije usmjerio konje na usku cestu koja je vodila između breza i bukava prema svjetlima kolibe na čistini pred njima.

Uspravila se na sjedalju. - Jesmo li stigli... gdje smo?

- Ovo je kraj putovanja - reče Alex i zaustavi konje na šljunčanom prilazu kolibe. Zapravo, shvatila je Livia, to je bilo mnogo više od kolibe. Prilično velika ladanjska kuća od cigle s krovom od škrljeveca, dim se dizao iz dvaju dimnjaka, žuta se svjetlost vidjela iza okna prozora. Na jednoj su se strani nalazile pomoćne zgrade sa slamnatim krovovima i konjušnica, a svuda naokolo rasla su drevna stabla New Foresta.

- Čija je ovo kuća? - pitala je jer nije mogla procijeniti gdje se točno nalaze, pitajući se kako je Alex, koji uopće ne poznaje ovaj dio svijeta, uspio tako nepogrešivo naći put ovamo.

- Moja - mirno je rekao i skočio iz kočije. - Ili bolje rečeno, tvoja. Ideš li, ženo moja? - Ispružio je ruke i podigao je iz kočije.

Livia mu je obavila ruke oko vrata dok ju je držao i spustila mu glavu na rame. Njezin je umor nestao. Još malo, i napokon će voditi ljubav s ovim nevjerojatnim, velikodušnim, impulzivnim muškarcem. Sanjarski mu se nasmiješila na mjesecini. - Kad si kupio kuću u New Forestu?

Sagnuo je glavu i poljubio joj kut usta, čvrsto je privinuvši uza se. - Nisam je osobno kupio; moj ju je posrednik našao i kupio je za mene - odgovorio je. - Mislio sam da bi ti bilo drago imati kuću u kraju što ga tako dobro poznaješ, i koja je također veoma blizu tvojemu ocu. To je vjenčani dar, ljubavi moja.

Livia je ostala bez riječi. Znala je koliko on uživa u davanju darova, što su ekstravagantniji, to je on zadovoljniji, ali ovo je tako promišljen, tako *brižan* dar. Dok se ona mučila kako bi našla prave riječi, ulazna su se vrata otvorila i šljunak je obasjala zlatna svjetlost iz kuće.

- Ah, evo Borisa - reče Alex. Ponio ju je prema otvorenim vratima. - Moraš upoznati Borisa, mojeg majordoma. Otkrit ćeš da on veoma vješto vodi kućanstvo i bezbrižno mu možeš prepustiti sve napore kućanske pojedinosti.

- Onda me spusti - šapne Livia.

- Ne - rekao je i tiho se nasmijao. - Ne prije nego te mogu spustiti onamo kamo želim... - Oči su mu se suzile, a usne iz vile u sugestivan smiješak. - Zacijelo možeš pogoditi gdje je to.

Osjetila je kako je porumenjela dok je njezino tijelo reagiralo na tiho obećanje u njegovu glasu. Nikako nije mogla dostojanstveno pozdraviti otmjeno odjevenog gospodina koji se, kao da nije opazio u kakvom se položaju trenutno nalazi njegova nova gospodarica, duboko naklonio i rekao engleskim jezikom u kojem se osjećao lagani naglasak: - Čestitam, princezo Prokov.

- Hvala vam, Borise - uspjela je promrmljati. Podigla je glavu s Alexova ramena i osvrnula se po pravokutnom, lijepo uređenom predvorju. Kamene pločice na podu, drvena oplata na zidovima, srebrni zidni svijećnjaci. Stubište je niz zavojitih stuba koje vode do odmorišta s ogradom, što je činilo galeriju.

Alex je slijedio njezin pogled prema gore i nasmijao se. - Da, gubimo vrijeme.

- Sve je sređeno kako ste naredili, prinče - reče Boris i opet se nakloni.

- Dobro. - Alex kimne sa slabo prikriivenom nestrpljivošću. Okrene se prema stubama i pođi

gore, čvrsto držeći Liviju na prsima.

Osjećala je kako mu srce brzo kuca, a njezino je također ubrzalo. Na vrhu stubišta Alex je pošao galerijom i zaustavio se ispred jednih vrata. - Podigni zasun, ljubavi, moje su ruke pune. Livia se nagnula u stranu i podigla zasun. Alex je nogom gurnuo vrata i svoj teret unio u sobu, zatvorivši vrata za njima, također nogom. Odnio ju je do kreveta, sagnuo se i spustio je nasred pokrivača. Zatim se uspravio i zagledao se u nju, žarkim pogledom plavih očiju prelazeći preko njezina ispruženog tijela.

Livia je polizala odjednom suhe usne. Osjetila je sad već poznato stezanje u trbuhu, pulsiranje u preponama, ali i nešto drugo. Sićušan drhtaj strepnje širio se duboko u njoj dok je osjećala vatru žudnje u njegovim očima. Uskoro njezino tijelo više neće pripadati njoj. Alex će je posjedovati u svakom smislu, a premda je čeznula za tim, sad se loga također i bojala.

- Nemaš se čega bojati, Livia - tiho je rekao Alex, opazivši iskru nesigurnosti u njezinim krupnim sivim očima dok ga je promatrala. Ispružio je ruke i povukao je u sjedeći položaj. - Ne možeš voditi ljubav sa šeširom na glavi. - To je bila dovoljno prozaična tvrdnja da bi na trenutak prekinula napetost, a iskra strepnje polako je nestala. Alex je skinuo šešir s njezinih uvojaka i trzajem zapešća bacio ga na obližnju stolicu. Napola je spustio kapke, a usta su mu se izvila u osmijeh kad se sagnuo i počeo joj vaditi ukosnice iz kose, puštajući da joj se uvojci raspu po ramenima. Provukao je prste kroz tamnu masu, a na licu mu je lebdio izraz posvemašnje koncentracije.

- Otkako sam te prvi put ugledao, silno sam to želio učiniti. - Njezina mu je kosa padala po rukama kad joj je dlanovima uhvatio glavu, a zatim je beskrajno sporo spustio svoja usta na njezina.

Njome je prostrujao drhtaj, širila se toplina dok se privijala uz njega, a usne su joj se rastvorile kad je njegov jezik zahtijevao prolaz. Sad kad više nije postojala potreba za suzdržavanjem, Liviji se činilo da klizi dalje od središta svojeg bića koje je poznavala. Postala je svjesna jedino svojega tijela. Bradavice su joj gorjele uz fini batist njezine košulje ispod tijesne jakne dok je njezin jezik plesao s njegovim, kad je i ona zavukla prste u plavu kosu, s obnovljenim ushićenjem dodirujući oblik njegovo glave.

Alex je polako odmaknuo glavu, još uvijek je držeći za vrat. Pogledao je njezino lice uokvireno razbarušenim uvojcima, sive oči zamagljene i trome od strasti, usne crvene od poljupca. - Ostani tu, nemoj se maknuti.

Skinuo je svoj tamni kaputić, ali nije skidao pogleda s nje. Odvezao je bijelu svilenu kravatu i bacio je kraj kaputića na škrinju u podnožju kre-veta. Slijedio je njegov prsluk, a dok je Livia gledala, napeto i bez daha, otkopčao je sićušne gumbe svoje bijele košulje.

Livia je osjetila mišićavu snagu njegovih prsa i ramena, udisala je topao miris njegove kože, ali ništa je nije pripremiло na prizor što ga je činio njegov nagi torzo. Okrenuo se kako bi bacio košulju na škrinju, a mišići su se nabirali na njegovim dugim, vitkim leđima. Kad se opet okrenuo prema njoj, ushićeno je zurila u njegov uski struk i prugu tamnih dlačica koja je nestajala u pojasu njegovih hlača, a u njegovim se očima na trenutak pojavio bljesak dok je promatrao izraz njezina lica.

Metodički i bez očite žurbe, skinuo je cipele i čarape. Prsti su mu dotaknuli gumbe na hlačama, a Livia je ponovno ovlažila usne. Skinuo je hlače i još joj jednom okrenuo leđa dok ih je stavljao na škrinju s drugom odjećom.

Livia je ranije na trenutak vidjela njegovo spolovilo kad mu je pružala zadovoljstvo, ali zapravo nije apsorbirala taj prizor. Sad je upijala prizor što ga je činila njegova stražnja strana, čvrsta stražnjica, vitki bokovi, mišićava bedra i čvrsti listovi. Kad se polako opet okrenuo prema krevetu, njezin se pogled zadržao na njegovu ravnom trbuhu i uzdignutom spolovilu koje je stršalo iz kovrčavoga gnijezda crnih dlačica.

Odjeven, princ je veoma elegantan muškarac. Nag, jednostavno je veličanstven. Ispružila je ruke prema njemu i on se nagnuo nad nju, dlanom joj uhvativši bradu, primaknuvši usta

GIGA

njezinima. - Jesi li zadovoljna sa mnom, ljubavi moja? - promrmljao je.

- O, da... o, definitivno - šptom je odgovorila Livia. Milovala je njegovo glatko zaobljeno rame, prešla prstima niz njegovu ruku, istražujući čvrste bicepse. Princ Prokov je pripadnik otmjenih krugova, izvrstan plesač, vješt jahač, ali ima čvrsto, atletsko tijelo muškarca koji zna vitlati mačem, čovjeka koji je upoznao bitke. Naravno, Livia je znala da je bio vojnik, ali je do ovog trenutka njegovu vojnu službu više smatrala ceremonijalnom nego nečim drugim. Dok je pod rukom osjećala snagu istražujući njegovo tijelo, znala je da je živjela u pogrešnom uvjerenju.

- Mislim da je vrijeme da izjednačimo situaciju - tiho je rekao i maknuo njezinu ruku sa svojega boka gdje je slijedila izbočenu kost njegove zdjelice. - Sad bih ja tebe želio vidjeti, ljubavi moja.

Podigavši jedno koljeno na krevet, počeo je otkopčavati gumbе njezine jakne.

Radio je brzo i uskoro joj je raskopčana jakna kliznula s ramena. Njezine su se dojke nježno nadimale iz čipkaste košulje, a dojke su joj bile tvrde i tamne ispod tankog materijala. Alex je zavukao prst ispod izreza oko vrata, ispruživši ga do ukrućenog vrha dojke.

Spustio je košulju niz njezina ramena i razotkrio blijeđe obline dojki. Šakama je obujmio obline i jezikom ostavio vlažan trag na njima, neprestano se vraćajući na bradavice. Livia je udahnula i on je brzo podigao glavu, ali je u njezinim očima vidio samo ushićeni sjaj.

Poljubio joj je udubinu vrata kad je našao kopče njezine suknje. S lakoćom ih je otkopčao, te ju je napola podigao s kreveta, držeći je uza se dok je gurao tkaninu prema njezinim gležnjevima. Legni i dopusti mi da te oslobodim tih čizama.

Poslušala ga je i ispružila se na krevetu, a zatim je podigla noge kako bi mogao otkopčati njezino čizme. Bacio ih je u stranu i ponovno se nadvio nad nju, dlanom prelazeći po njezinu tijelu, a njezina se topla koža doimala biserno ružičastom ispod tanke košulje. Njegov joj je dlan milovao trbuh, pritišćući bijelu svilu uz njezinu kožu, priljubivši fini materijal uz njezino tijelo. Polako je zavukao ruku ispod košulje, kratko je zadržavši na njezinim zaobljenim koljenima, te kliznuvši uz bedra u svilenim čarapama. Nasmiješio se kad je stigao do njezinih čipkom ukrašenih podvezica.

- Mislim da bih sad trebao vidjeti što radim -promrmljao je. Uhvatio je rub odjevnog predmeta i podigao ga iznad njezinih bedara. Koža joj se naježila, a tajni zakutci njezina tijela ovlažili su se od iščekivanja njegova dodira. Olabavio je podvezice i polako joj skidao svilene čarape.

Livia je bila naglašeno svjesna da je samo traka tankog batista štiti od potpune nagosti.

Njezina se košulja svela na tu traku od struka do vrhova njezinih bokova, a zrak na golj koži djelovao je poput zavodničkog, senzualnog daha. - Podigni se - tiho je rekao i potapšao je po boku. Podigla je bokove, a on je s nje skinuo posljednji ostatak odjeće.

Tada je progovorio, a njegove su je riječi šokirale. - Ustani - tiho je naredio. - Vrijeme je da te udjenem.

S nerazumijevanjem je zurila u njega, a on ju je uhvatio za ruke i povukao je s kreveta. - Sto radiš? - pitala je.

- Pokazat ću ti - rekao je. - Budi mirna i dopusti mi da te pogledam kako treba. - Koraknuo je unatrag, te sporim, lascivnim pogledom prešao od njezine glave do nožnih prstiju. - Mmm - promrmljao je. - Zapravo nisu potrebna nikakva poboljšanja, ali jedan ili dva manja dodatka mogli bi malo začiniti situaciju. Sad zatvori oči.

Livia je bila previše zapanjena i zbunjena da bi se prepirala. Jednostavno je zatvorila oči i čekala, naga usred odaje. Čula ga je kako se kreće naokolo, nešto otvara, a zatim je osjetila da se vratio do nje.

- Drži oči zatvorene. - Osjetila je njegove prste u svojoj kosi kako nešto provlače kroz uvojke. Kapci su joj zatreptali, a on je ponovno rekao: -Drži ih zatvorene. Nisam još završio.

Osjetila je nešto hladno i teško oko vrata, a njezine su se ruke same od sebe podigle kako bi

GIGA

otkrile o čemu je riječ. Ali on ih je brzo zgrabio. -Još ne.

Nešto je zaokružilo najprije jedno zapešće, a potom i drugo, da bi nakon toga osjetila stisak na oba uha. - Sto to radiš? - šapnula je.

- Još minutu - odgovorio je. Stavio joj je ruke na ramena i pomaknuo je naprijed. - Dobro, sad možeš otvoriti oči.

Livia je naglo otvorila oči, a njezina su se usta također istodobno otvorila. Zurila je u svoj odraz u dugom zrcalu. Posve naga u blagoj svjetlosti lampi, ali ukrašena krvavo crvenim rubinima. Troredna ogrlica obavijala joj je vrat, srebrna vrpca ukrašena draguljima prolazila je kroz njezine kovrče, dvije naušnice s rubinima blistale su joj na ušima, a na zapešćima su sjale dvoredne narukvice.

- Dragi Bože - promrmljala je, zadivljena prizorom. - Izgledam poput poganske žrtve.

Alex se nasmijao. - Doista ti odgovaraju.

Dvourumio sam se između dijamanata i rubina, ali mislim da je ta crvena vatra izvrsna za tvoju kosu i oči. - Stao je iza nje i obujmio je rukama, dlanovima podigavši njezine dojke. - Sad gledaj - rekao je.

Livia je zurila u zrcalo kad ju je ponovno počeo milovati, polako klizeći rukama po njezinu tijelu. Vidjela je kako su joj se bradavice iznova ukrutile ispod njegova nestašnog prsta, vidjela je kako joj je koža postala blistavija kad ju je ponovno zahvatilo spolno uzbuđenje. Noge su joj se pomaknule na mekanu sagu raskošnih boja kad joj je rukom pokrio stidne dlačice, te se nagnula na njega uz tihi uzdah. Prstima je razmaknuo kovrčave dlačice koje su pokrivala njezino spolovilo, a ona je vidjela kako su se njezine oči raširile od iznenadnog ushićenja kad je pronašao maleni pupoljak mesa koji se trenutno ukrutio pod njegovim milovanjem. Istodobno je bilo šokantno dekadentno i nevjerovatno uzbudljivo promatrati vlastito uzbuđenje dok je stajala naga, a rubini su svjetlucali na njezinoj bijeloj koži. Kapci su joj postali teški, izraz lica se nekako smekšao, rastvorene usne bile su crvene i vlažne. Stražnjica i bedra su joj se napeli dok je uzbuđenje raslo, a njegov je dodir postajao sve izraženiji, dovodeći je do vrhunca ushićenja koji je bio još snažniji nego prvi put. Naslonila se na njega, zdjelice isturene prema zrcalu, razmaknutih nogu. Vidjela je vlagu koja je svjetlucala na njezinim bedrima, ružičastu boju svojeg spolovila, te je pustila da joj glava padne na njegovo rame dok se prepuštala pulsirajućem užitku koji ju je ispunjavao. Alex ju je držao kad su joj koljena popustila. Zavukao joj je ruku ispod koljena i podigao je, te ju je hitro odnio do kreveta. Spustio ju je na pokrivač, sad već nestrpljivo, a njegov dodir više nije bio delikatan kad je kleknuo ispred nje i dlanovima joj podigao stražnjicu. Snažno se zario u njezino tijelo koje je još uvijek pulsiralo, vlažno i spremno za njega. Ušao je glatko, a njezino mu tijelo nije pružalo otpor.

Livia je zurila u njega, još uvijek izgubljena u onim trenucima užitaka, ali je bila svjesna da je njezino tijelo na rubu nečeg drugog, nečeg još ljepšeg. Krajičkom je uma shvatila da je očekivala bol, ali nije ga bilo. Osjećaj punine, nečega što se otvorilo duboko u njoj, a zatim samo ovaj predivni fluidni ritam.

Alex joj je ljubio kapke, kutove usana, nepre stano ulazeći sve dublje dok se njezino tijelo otvaralo za njega. Tek kad je osjetio kako se steže oko njega, vidio da joj na oči naviru suze radosnice, prepustio se vlastitoj potrebi. Pojačao je i ubrzao ritam, a ona je zabacila ruke iznad glave u veličan stvenom prepuštanju čistom ushićenju, njezini su se bokovi uzdizali sa svakim njegovim uranjanjem sve dok nije završilo, te su se nemoćno opustili u kaosu udova, obliveni znojem.

Alex se zakotrljao na krevet kraj nje i rukom pre-krio oči, a srce mu je divlje lupalo u prsima. Druga mu je ruka počivala na Livijinu trbuhu. Tiho se nasmijao i pogledao je. - Dakle, moja poganska žrtvo, sva ukrašena rubinima, kakav je osjećaj biti prinesen na oltaru ljubavi?

- Predivan - šapnula je i zagladila mu vlažnu kosu s čela. - I zahvaljujem ti.

Podigao se na lakat i pogledao je odozgo, zavukavši jedan prst ispod ogrlice od rubina. -

GIGA

Možeš mi zahvaliti na vjenčanom daru, ako želiš, ali ne za vođenje ljubavi - blago je rekao. - To je bio uza-jamni dar.

- Onda ti zahvaljujem na rubinima - reče Livia i podigne ruku kako bi proučila narukvicu. - Mislim da ću ih nositi svaki put kad budemo vodili ljubav. Možda neće biti tako dobro ako ih skinem.

- Sumnjam - rekao je i nasmijao se. - Iz iskustva znam da jedino može biti bolje. No sviđalo bi mi se da ih zasad zadržiš na sebi.

- Svakako, moj prinče. - Okrenula se prema njemu i spustila mu glavu u udubinu ramena. - Ali sad sam iz nekog razloga veoma pospana.

- To je uobičajeni učinak - rekao je i prešao joj rukom po tijelu, zaustavivši je na njezinu boku. - Onda spavaj.

Ležao je i slušao kako se njezino disanje usporava dok je tonula u san. Napokon je osjećao da može odgovoriti na pitanje što si ga je tog jutra postavio pred oltarom. Nudi li joj pravednu razmjenu? Svakako.

* * *

Livia je ležala i kroz napola zatvorene oči promatrala Alexa. Stajao je kraj prozora, nag, prekrasan, i posve nesvjestan njezina promatranja. Bilo je jutro, ali je zimska svjetlost djelovala prigušeno, smanjena zbog mraza na prozorskim oknima, a sobu je osvjetljavala vatra u kaminu i razgranati svijećnjak na noćnom ormariću.

Činilo se da Alex gleda nešto vani, rukama oslonjen na okvir prozora.

Tijekom posljednjih nekoliko dana navikla je na njegovo nago tijelo, ali je i dalje požudno promatrala njegova duga leđa, široka, mišićava ramena, napetu, čvrstu stražnjicu, vitka bedra.

- Sto gledaš?

Okrenuo se od prozora, čemu se i nadala, te je uživala u pogledu na njega, a njezine su se oči zadržale na njegovu ravnom trbuhu, širokim prsima i uskim bokovima. Njegovo je spolovilo zasad mirovalo, počivalo je u gustim dlačicama u dnu njegova trbuha, a ona se osmjehnula pri pomi-sli kako ga brzo može razbuditi.

- I ja bih tebi mogao postaviti isto pitanje rekao je. - Jesi li još uvijek zadovoljna sa mnom, gospo?

- Znaš da jesam. - Podigla se na lakat. - Dođi bliže, ipak bih željela promijeniti jednu sitnicu. Poslušao ju je i prišao krevetu, podbočivši se dok ju je promatrao odozgo. Njegov se penis pomaknuo, a kad je Livia lijeno ispružila ruku kako bi ga obuhvatila, trenutno se ukrutio na nje-zin dodir. Zadovoljno se nasmijala. - Sad je mnogu bolje.

- Smiluj mi se malo, draga moja, jedva sam imao vremena oporaviti se od posljednjeg maratona - neuvjerljivo je protestirao. - Čini se da sam oženio pohotnicu.

- Samo sebe možeš okriviti za to - promrmlja Livia, pojačavši pritisak svojih prstiju. - Previše si vješt učitelj u umjetnosti vođenja ljubavi, prinče moj. - Pomaknula se na krevetu tako da joj se glava našla u ravnini s dijelom njegove anatomije koji ju je zanimao, te je nježno jezikom dotaknula vrh njegova penisa. Svjetlost svijeća odražavala se u rubinima na njezinu vratu i zapalila vatru u rubinima na njezinim ušima.

Alex je pokušao odoljeti toj igri, ali posve bezuspješno. Uz tihi uzdah popuštanja, spustio se na krevet kraj nje. - Nakon ovoga, nezasitna pohot-nice, ustat ćeš iz tog kreveta. Mislim da u posljednja tri dana niti jednom nisi spustila stopala na pod.

Livia se oduševljeno nasmijala i popela se na njega. - Željela bih to učiniti ovako - ustvrdila je i zajahala ga, prešavši rukama po njegovu trbuhu, vrškom prsta ga pošaklavši po pupku.

Narukvice na njezinim zapešćima blještale su vatrom. Provukla mu je prste kroz zlatne dlačice na prsima i poigravala se s njegovim bradavicama prije nego je spustila usta na njegova, preuzimajući kontrolu nad poljupcem, grickajući mu usne, zahtijevajući prolaz za

GIGA

svoj jezik.

Alex joj je čvrsto držao bokove dok ga je ljubila, a kad ga je uvela u svoje otvoreno, spremno tijelo, pomaknuo je ruku i dotaknuo nevjerovatno osjetljivu točku njezina spolovila. Njezino je tijelo poskočilo i ugrizla se za usnu, nagnuvši se unatrag i uhvativši svoje gležnjeve dok je bokovima kružila oko njega.

Željela je da potraje, ali je groznica strasti bila previše jaka pa je pohlepno posegnula za visinama, prepuštajući se vještom dodiru njegovih prstiju sve dok nije trijumfalno kriknula i sve je oko nje nestalo.

Alex ju je povukao na sebe, čvrsto je zagrlivši, a njihov se znoj pomiješao dok se pulsirajući ostatak orgazma smirivao i nestajao. Ispružio je ruku i potapšao je po stražnjici. - Vrijeme je da ustanemo, ljubavi moja, i ponovno se vratimo u svijet. Treba obaviti neke stvari.

Livia je zastenjala i otkotrljala se na bok. - Zelini opet spavati. Iscrpljuju me tako nevjerovatni užici.

- Onda spavaj nekoliko trenutaka. - Alex je ustao s kreveta, zavidno pun energije nakon ranije aktivnosti. - Odredit ću da nam pripreme kupku i kasni doručak.

No Livia je zatvorila oči i već je tonula u san nalik transu koji je uvijek slijedio nakon njihova ljubavnog čina.

Alex je obeshabreno odmahnuo glavom i navu-kao kućni ogrtač od brokata dok je hodao prema vratima. Otvorio ih je i pozvao Borisa koji se za nekoliko trenutaka pojavio na odmorištu.

- Da, Vaša Visosti?

- Kupku, zapravo, dvije kupke. Jednu za prin-cezu ovdje unutra, a drugu za mene u mojoj gar-derobi. Pošalji gore sobaricu da se pobrine za princezu; ti možeš pomoći meni. O, i reci kuharu neka pripremi doručak. Jest ćemo u blagovaonici.

- Da, gospodine. - Boris se okrenuo natrag prema stubama kako bi obavio sve što mu je naređeno. Prošla su tri dana otkako je njegov gospodar doveo svoju mladu ženu u ladanjsku kuću, a za ta tri dana niti jedno od njih dvoje nije izišlo iz spavaće odaje.

- O, i Borise... ?

- Gospodine?

- Sto je donio dostavljač? - Alex je s prozora promatrao dolazak neznanca prije nego ga je Livia onako ugodno prekinula.

- Verbalna poruka, gospodine, iz Londona. Treba je isporučiti osobno Vašoj Visosti. Čovjek se osvježava u kuhinji dok vi ne budete spremni primiti ga.

Alex je kimnuo i vratio se u spavaću sobu. Livia je još uvijek spavala među zgužvanim pokrivačima, a raskošan sjaj dragulja činio je neobičan kontrast neurednom krevetu i nemarnom položaju njezinih udova. Trenutak ili dva promatrao ju je kako spava, smiješeći se. Kako je ona nevjerovatno stra-stvena žena. Očekivao je neke neobične dubine, ali ništa poput ovoga što je razotkrila u posljednja tri dana. On je veoma sretan čovjek, zaključio je, nevoljko se okrenuvši od usnule žene i zapativši se u susjednu garderobu.

Ondje se nalazio krevet za one noći kad se gospodar kuće vrati u ne baš lijepom stanju, pa iz obzira prema senzibilitetu svoje žene ne spava u bračnom krevetu. Ili za one noći kad žena odluči spavati sama. Takve će noći biti veoma rijetka pojava u njegovu braku.

Kucanje na vratima iz hodnika najavilo je dolazak sluge koji je donio veliki vrč vrele vode što ga je spustio na komodu kraj lavana. Na šipku je objesio nekoliko čistih ručnika. - Kupka stiže, milorde. Hoću li naoštriti britvu? - Pokazao je remen za britvu koji je visio na zidu.

- Da, molim te. - Alex je prišao prozoru s kojeg se pružao pogled na maleni vrt bijel odinja.

Misli su mu se vratile na donositelja poruke. Samo dvije osobe znaju gdje se on trenutno nalazi. Mihael Mihajlovič i Tatarinov. Mihael zna za slučaj da stigne poruka od cara.

Alexander Prokov je u carevoj službi i mora biti dostupan u svako doba. Tatarinov zna za slučaj da se pojavi neka hitnoća u malenoj skupini zavjerenika, pa Alexa treba obavijestiti o

GIGA

tome. Dvije tetive istog luka. Ali koja je tetiva sad izbacila strelicu?

Pa, uskoro će saznati, ali ne prije nego sa sebe spere ostatke seksa, sna i znojem natopljenih plahti.

Ušao je Boris i za njim sluge koji su donijeli porculansku kadu i vrčeve vruće vode, a Alex se usredotočio na užitke kupke.

U susjednoj se sobi Livia tromo budila kad je čula zvukove ulijevanja vode. Sjela je u krevetu i treptala na svjetlosti sunca i mraza. Sluškinja koju nikad ranije nije vidjela punila je kadu ispred kamina, a druga je vješala ručnike na šipku ispred vatre da bi se zagrijali. U zraku se osjećao miris lavande i sporiša, a Livia je odjednom shvatila da ona oko sebe širi miris seksa i valjanja po krevetu. Odgurnula je pokrivače i spustila noge na pod.

- Gospode, kako mi treba kupka. – Protegnula se i odgurnula kosu s lica, pitajući se kakvo ju je ludilo tri cijela dana držalo zatvorenu u ovoj sobi, nesvjesnu običnih potreba svakodnevnog života. Zbunjeno je odmahнула glavom i ustala.

- Voda je taman kako treba, miledi, ako biste željeli ući - reče jedna od sluškinja.

- Hvala vam. - Podigla je ruke kako bi iz kose izvukla vrpču ukrašenu rubinima i pažljivo je položila na komodu prije nego je otkopčala ogrlicu. Obje su sluškinje zapanjeno zurile u nju dok je skidala rubine, a ona im je to teško mogla zamjeriti. Dobro je znala kakav nevjerovatan prizor sve to čini. - Kako se zovete? - pitala je kad je spustila narukvice na stol i okrenula se prema kadi.

- Doris, gospojo... i ovo je Ethel.

- Doris... Ethel... - Livia im je kimnula i zakoračila u kadu. Navikla se sama brinuti za svoju higijenu, ali danas nije imala ništa protiv dok su loj dvije sluškinje prale kosu, ispirale je vinskim octom kako bi njezini tamni uvojcji dobili sjaj, pružale joj sapun s mirisom sporiša i u vodu stavljale kapljice ulja od lavande. Kad je bila spremna izići iz kade, Doris je podigla zagrijani ručnik, a Ethel je uzela drugi kako bi joj osušila kosu. Sve je to prilično ugodno, mislila je Livia. Taj život princeze.

- Koju ćete haljinu odjenuti, miledi? - Doris je otvorila ormar i proučavala njegov sadržaj.

- Haljinu? - Livia je šokirano shvatila da nema pojma što se nalazi u ormaru, osim crvenog kompleta za vožnju u kojem je stigla ovamo. Nije se sjetila spakirati putnu torbu prije odlaska iz župnoga dvora. Možda bi se to moglo opravdati, ali valjda bi je Ellie ili Nell podsjetile. No možda su to one učinile umjesto nje. Umotavši se u ručnik, prišla je ormaru. Nije ugledala ništa poznato.

- Ova je lijepa, miledi. - Doris je izvukla karirani muslin.

- Doista jest - složila se Livia diveći se elegantnom kroju. - Ali, nažalost, nije moja.

- Tvoja je. - Alex se pojavio na vratima garderobe, odjeven u jahaće hlače i visoke čizme. - Tvoje prijateljice i neka švelja, gospođica Claire, rekle su mi, pripremile su odjeću za tebe. -

Ušao je u sobu. - Još jedan vjenčani dar. Mislim... zapravo, nadam se da će ti se svidjeti.

Mislio sam da će Aurelia i Cornelia poznavati tvoj ukus.

Koliko vjenčanih darova ovaj njezin nevjerovatni mu: smatra potrebnima? U jednom će se trenutku osjetiti manje vrijednom ako se još dugo nastave ovi izljevi velikodušnosti. - Istina je, poznaju ga - rekla je i pogledala ga s prijekornim osmijehom. - Ali... oprost mi, Alexe, mislim da si mi već dovoljno dao.

- Zašto? - Uzeo ju je za ruke i nježno je zavrtio. - Ja sam tvoj muž, zar mi nije dopušteno davati ti darove?

- O, da... da, naravno da ti je dopušteno - rekla je, osjetivši navalu topline. Njega se očito ne može preodgojiti. Podigla se na prste i poljubila ga. - Ti si krajnje velikodušan čovjek.

Pogledajmo što imamo ovdje. - Okrenula se i sama pošla proučiti sadržaj ormara. - O, obožavam baršun. - Izvukla je haljinu od raskošnog žutosmeđeg baršuna. - Mogla bih ovo odjenuti.

- Ne - odlučno je rekao. - Večeras, da. Ali sad je sredina jutra, slatkice, a ja bih želio da se

GIGA

odje-neš. Stavi karirani muslin. - Sagnuo se i poljubio je. - Dođi dolje na doručak kad budeš spremna.

Izišao je iz sobe prije nego ga je uspjela zadržati i brzo sišao u prizemlje, zaputivši se ravno u kuhinju. Čovjek kojeg je ranije vidio, kad je dojahao do kuće, sjedio je za stolom i jeo bubrežnjak.

Kad se princ pojavio, skočio je na noge i nadla-nicom obrisao usta. - Ispričavam se, Vaša Visosti. - Govorio je ruski.

- Žao mi je što ometam vaš doručak - uljudno će Alex. - Pođite sa mnom van. - Prišao je kuhinjskim vratima i otvorio ih u prekrasno, ali ledeno jutro. Čovjek ga je slijedio u kuhinjsko dvorište. Alex se udaljio od kuće i kroz malena vrtna vrata izišao na pusti pašnjak. Mraz mu je pucketao pod čizmama.

- Recite mi kako glasi poruka. Čovjek se osvrnuo naokolo, čvršće stisnuo šal oko vrata kako bi se zaštitio od hladnoće i puhao u ruke prije nego je progovorio na ruskom. -Moram vam reći da se naš maleni otac priprema napustiti svoje gnijezdo. Šalje svoju vojsku protiv Finiske, a zatim dalje kako bi okupirao Švedsku. Rečeno je da će pratiti vojsku u njezinu prvom pohodu. - Morao je brzo hodati kako bi držao korak s princem koji je žustro obilazio livadu. Samo je Tatarinov mogao poslati takvu poruku i za njega je tipično da ne bi riskirao stavljanjem tih riječi na papir, premda su se ovako doimale posve bezazlenima. Ali samo na površini. Ako car putuje s vojskom, mada neće osobno voditi trupe na bojnom polju, onda će biti dostupan, ranjiv. Daleko više nego u palačama St. Petersburga. Tatarinov mu je govorio da je ovo, ako kane djelovati, prava prilika.

Alex se okrenuo natrag prema kući, a čovjek mu je bio za petama.

- Imate li odgovor, Vaša Visosti? - Čovjek je napola trčao kako bi držao korak s njim.

- Ne - reče Alex. Neće postojati ništa što bi ga moglo povezati s ovim kurirom ili s porukom.

-Vratite se svojem poslodavcu čim se nahranite i odmorite. Ovdje više nemate nikakvog posla.

Vratio se u kuhinju i više niti jednom nije pogledao kurira. Ne smije si dopustiti ni najmanju sumnju. Neće stavljati vlastite riječi u tuđa usta jer se nikad ne zna do čijih bi ušiju mogle doprijeti.

- Je li sve u redu, Vaša Visosti? - Boris se okrenuo od ormarića na koji je slagao srebrne pladnjeve.

- Da, ali imam nove upute za tebe - reče Alex. Livia je silazila stubama kad je iz kuhinje izišao

u predvorje. Na sebi je imala haljinu od muslina na ružičaste i sive kvadratiće, a tamnija ružičasta vrpca učvršćivala je materijal ispod njezinih grudi. Kosa joj je slobodno padala po ramenima, još uvijek malo vlažna, a slijedom toga više kovrčava nego inače. Zrak oko nje mirisao je po lavandi i sporišu.

- Kako je divno osjećati se ovako svježe - rekla je i preskočila posljednje dvije stube. - Nakon onako neobuzdane orgije. - Zagrlila ga je i poljubila mu vrat. - O, a ti mirišeš po mrazu i limunu. Ljupko. Kuda se ide do blagovaonice? Umirem od gladi.

- Ovuda. - Kako voli ovo nedužno ushićenje, prirodnu toplinu njezine naravi. Katkad je osjećao hladan drhtaj u srcu pri pomisli kako lako takva otvorenost može biti povrijeđena.

Prebacio joj je ruku oko ramena i poveo je u blagovaonicu.

- O, kako lijepa soba - uzvikne Livia i priđe velikom udubljenom prozoru s kojeg se pružao pogled na šljunčani prilaz ispred kuće. - Gdje se točno nalazimo u Forestu?

- Vjerujem da se ovo mjesto zove Sway - rekao je. - Dođi sjesti, Livia, prije nego se onesvijestim od gladi.

Nasmijala se. - Još malo tvog dramatičnog pretjerivanja. - Sjela je na stolicu što ju je pridržao za nju. - Što imamo?

Alex priđe bifeu i podigne poklopce grijanih posuda. - Jaja, slaninu, gljive, bubrege. Ali

GIGA

također i kavijar, usoljenu haringu, dimljenu pastrvu i okruglice od mesa. Sto ti mogu donijeti?

- Hoće li ti silno smetati ako samo jedem ono na što sam navikla, barem danas? - pitala je. - Toliko sam gladna da nisam spremna na eksperimente.

Nasmijao se i počeo stavljati hranu na tanjur. - Možeš jesti što god želiš, draga moja. Boris će se uvijek pobrinuti za mene. No preporučujem ti da jednoga dana kušaš kavijar.

- Jela sam ga samo jednom ili dvaput, i mislim da mi se sviđao - pomalo nesigurno reče Livia. - Ali nisam sigurna da bi mi prijao za doručak.

- Kušaj ovo. - Spustio je krcti tanjur pred nju i vratio se do bifea kako bi napunio tanjur za sebe.

Livia je natočila kavu za oboje i potom navalila na doručak. Zapanjeno je pogledala tanjur što ga je Alex donio za sebe, pitajući se kako itko uopće ikad može jesti usoljenu haringu, a kamoli za doručak. No naviknut će se na to, pomislila je, gledajući kako je odrezao krišku crnoga kruha i na nju stavio haringu.

- Ovo bi ti se više sviđalo, siguran sam - reče Alex, opazivši njezin pogled. Dodao joj je prepečenac. - Bez brige, draga moja, ne očekujem da ćeš se preko noći pretvoriti u Ruskinju. Želio bih da katkad probaš neke od naših delikatesa, ali samo eksperimenta radi.

- O, itekako sam svjesna prednosti povremenog iskušavanja ruskih delikatesa - rekla je i vragolasto ga pogledala ispod oka. - Jedna mi se čini posebno slasna... malo slankasta... malo -

- *Dosta* - naredio je, ali su njegove nasmijane oči proturječile oštrom tonu. - Nastaviš li na ovaj nepopravljivi način, neću te moći voditi u ugledno društvo. Ti si navodno vikarova kći.

- Ja jesam vikarova kći - reče Livia i namaže džem na prepečenac. - Ali to ne znači da moram biti licemjerno kreposna.

- To sigurno nisi - rekao je. - Ali, ljubavi moja, mislim da je vrijeme da završimo s ovim izletom. Jesi li spremna za povratak u London?

Livia ga je znatiželjno pogledala. - Nije li to prilično naglo?

Nemarno je slegnuo ramenima. - Jedva čekam da vidim kako je napredovao rad na kući.

Arhitekt je obećao da će sve biti gotovo prije dva dana, ali čovjek ne može biti siguran ukoliko nije ondje da bi pucketao bičem... pa... ? - Upitno je uzdigao obrvu. Livia je žvakala prepečenac. Povratak u London ne mora značiti da će idila završiti. I posve iskreno rečeno, znala je da ne mogu nastaviti živjeti kao što su živjeli protekla tri dana. Isto tako, i ona je jedva čekala da vidi svoju kuću posve preuređenu. Također je silno željela započeti bračni život u gradu.

- Kad bi želio krenuti?

- Je li podne prerano?

Livia je umalo ispustila vilicu. - Ali već je jedanaest sati. Kako bismo mogli biti spremni za polazak za samo sat vremena? Treba spakirati stvari i -

- Boris već rješava te pojedinosti - mirno će Alex i vilicom nabode komad dimljene pastrve. Istisne sok limuna na to, nimalo se ne uzrujavajući zbog niza detalja koji očekuju Liviju. -

Budemo li svakih sat vremena mijenjali konje, bit ćemo na Cavendish Squareu prije ponoći.

Podigao je pogled sa svojeg tanjura. - U Rusiji, draga moja, navikli smo u trenu preseliti cijela kućanstva, samo radi nečijeg hira. Boris točno zna što treba učiniti i on će nas čekati kad stignemo.

- Oh. - Nije joj pala na pamet nikakva opširnija primjedba.

- Dakle, možeš li biti spremna do podneva? Livia je bespomoćno raširila ruke. - Ne vidim što ne - rekla je. Ako to jedan Rus može učiniti, da može i ona.

Šesnaesto poglavlje

Kasno te večeri stigli su na Cavendish Square jer su svakih sat vremena mijenjali konje. Poštanska kočija kojom su se vozili Boris, kuhar i sluškinja Ethel, s prtljagom složenom na krovu, krenula je prije njih, a kad se malo prije ponoći Livia ukočeno iskrcala iz kočije, Boris im je otvorio ulazna vrata, kao što je Alex obećao. Da bi tako brzo putovali, i oni su morali mijenjati konje barem svakih sat vremena, razmišljala je Livia, a za razliku od nje i Alexa, nisu se mogli zaustavljati da bi protegnuli noge i osvježili se na raznim postajama. Nije uspijevala potisnuti razmišljanje o skupoći tako žurnog putovanja na koje su krenuli iz običnog hira. Ali na kraju krajeva, ona je ipak kći svojeg oca.

- Vaša je spavaća odaja spremna, princezo, i Ethel vas čeka. - Unatoč dugom putovanju i kasnim noćnim satima, Boris je izgledao jednako besprijekorno i dostojanstveno kao i uvijek. - Hvala vam - odgovorila je, automatski ulju-dno, ali je pogledom preletjela predvorjem, opazajući promjene, sve promjene što ih je sama odobrila, ali se kuća doimala nekako stranom. Bila je previše savršena.

Ukorivši samu sebe zbog tako besmislenih razmišljanja, Livia je ušla u malenu dvoranu. Bila je veličanstvena, apsolutno savršena. Portret Sophije Lacey bio je očišćen i visio je iznad kamina, a njezine su plave oči dominirale prostorijom.

Livia se vratila u predvorje i ušla u blagovaonicu. Ovdje je bilo isto. Savršeno, prekrasno, čak previše. Sve dok nije pogledala fresku na stropu i njezin se smisao za šalu vratio. Zapravo se ništa nije promijenilo. Zapuštena stara dama na Cavendish Squareu samo je uljepšana, to je sve. Pravi duh kuće još je ovdje.

- Zar nešto nije u redu? - Alex je tiho pitao iza nje. Promatrao ju je sa zbunjenim izrazom u očima.

- Ne, ne, baš ništa - rekla je. - Samo nisam navikla vidjeti kuću tako blistavo savršenu. Uopće se ne čini da se u njoj živi, više je kao muzej. - Skinula je ogrtač obrubljen krznom. - Pođimo u moj salon.

Alex ju je slijedio u salon i gledao kako se gotovo oprezno osvrće naokolo, a zatim se vidljivo opušta. Barem je ova prostorija ostala točno ona-kva kakva je bila i ranije, a dočekala ju je vatrom u kaminu i upaljenim lampama.

- Gdje su Morecombe i blizanke? - Pitanje je postavila ležerno, ali je shvatila da su stari sluge ono što nedostaje u dobrodošlici ove kuće.

Zacijelo u svojim odajama; veoma je kasno. - Prišao je stoliću uza zid gdje su se nalazile tri boce od brušenog stakla. - Boris zna da na kraju večeri volim popiti čašu porta. - Podigao je jednu od boca. - Hoćeš li mi se pridružiti?

- Da, molim te - reče Livia. - Ali zašto je Boris porto za tebe stavio u *moj* salon?

Iznenadeno se okrenuo. - Zar imaš nešto protiv?

- Ne znam - iskreno je odgovorila. - Ovo je moja kuća, moj salon... neobičan je osjećaj da netko drugi ovdje upravlja. Imaš knjižnicu kao svoju osobnu prostoriju. Valjda sam očekivala da će Boris ondje sve urediti onako kako se tebi sviđa... nisam mislila da će ući ovamo... nekako - ušutjela je i pomalo bespomoćno slegnula ramenima. To je zvučalo tako zavidno i nezahvalno, a ona nije ni jedno ni drugo, ali nije se mogla riješiti tog neobično)-, osjećaja oskvrnuća.

Željela je da Morecombe i blizanke učine nešto kako bi se sve doimalo normalnim, ali previše ju kasno da bi oni bili na nogama, jasno. Ujutro ću biti na svojim uobičajenim mjestima, a nakon što se dobro naspava, više se neće osjećati tako čudnu Ili je barem samu sebe nastojala uvjeriti u to.

Alex je natočio porto i pružio joj čašu prije nego je odgovorio. - Žao mi je ako ti je Boris stao na prste, Livia. Samo je slušao moje naredbe. Nisam očekivao da će mi biti zabranjen pristup u bilo koji dio ove kuće.

GIGA

- Ali nije - rekla je i prihvatila čašu. - Doista nije, Alexe. Jasno da si dobrodošao u ovu sobu kad god želiš, samo što je uvijek bila moja... moju, Ellieina i Nellina - nesretno je dodala. - Treba mi vremena da se naviknem na pomisao da su se stvari promijenile.

- Da se navikneš na pomisao da si udana? -Uzdigao je obrve.

- Ne, nije to. Da se naviknem na pomisao da dijelim moju kuću s tobom - rekla je. - S tobom i tvojim slugama. Osjećaj je neobičan, ali naviknut ću se, Alexe. - Stavila mu je prste na ruku. - Oprosti mi, to zvuči iracionalno, i doista ne mogu objasniti... samo mi daj nekoliko dana, *molim te*, ljubavi.

- Svakako - rekao je i svojim prstima pokrio njezine koji su se tjeskobno stisnuli na njegovoj ruci. - Nisam znao da ti kuća tako mnogo znači. - Znao je, naravno, ali nije očekivao ovakav otpor, nije očekivao da će ga ona doživljavati kao uljeza. - Pođi sad gore u krevet. Umorna si. Ujutro ćemo sve riješiti.

Livia je osjetila iznenadnu hladnoću. - Zar ne ideš i ti u krevet?

- Uskoro ću doći, ali najprije se moram pozabaviti nekim stvarima. - Kažiprstom joj je podigao bradu. - Bez brige, slatkice. Nećeš spavati bez mene. - Poljubio joj je kut usana, a zatim uzeo praznu čašu iz njezine ruke. - Idi sada, ovo je bio dugi dan. Ethel te čeka.

A gdje su Hester i Jemmy? Daisy je, naravno, u Ulici Mount s Aurelijom i Franny, ali zašto ona ima taj osjećaj da se nalazi u tuđoj kući? Prihvaća gostoljubivost nekog drugog? Ostavila je Morecombea i blizanke, Jemmyja i Hester sa psima... a gdje su oni? Zašto se nisu bacili na nju i mahnito lajali čim je ušla kroz vrata?

- Što si učinio s Tristanom i Izoldom? - pitala, odjednom se bojeći odgovora.

- Rekao sam Borisu da ih za noćas smjesti u konjušnicu - reče joj Alex. - Ne bih mogao podnijeti njihovo lajanje... ne nakon tako dugog putovanja. Možeš ih sutra dovesti ovamo, Livia. Udovolji mi ovaj put, molim te. - Oči su mu bile ozbiljne, ali u njima se vidio sjaj što ga je Livia već jednom ranije vidjela. Sjaj čelika, odlučnosti. Osjetila je hladnoću kad ga je prvi put vidjela, a sad je imao isti učinak.

No bila je previše umorna da bi se večeras konfrontirala s njim. Psi su na sigurnom i bit će im sasvim udobno u konjušnici. Ujutro će ona biti osvježena i pozabavit će se tim pitanjima prije nego postanu previše sporna.

- Onda idem gore. Hoćeš li brzo doći? -Okrenula se prema vratima.

- Veoma brzo.

Kad je ostao sam, Alex je ispio porto i opsovao sebi u bradu. *Što ju je tako silno uzrujalo?* Kuća je preuređena točno u skladu s Livijinim uputama. Ona je donijela sve odluke i u velikoj mjeri nadzirala radove. No možda je sasvim razumljivo da gaji takve posjedničke osjećaje prema kući. Nažalost, on se jednako osjeća, a mora uspostaviti svoj položaj, odmah povući crte u pijesku, inače će situacija postati veoma zbrkana.

Ponovno je napunio čašu i zaputio se u malenu dvoranu. Elegantna je prostorija djelovala umiru-juće dok je stajao na vratima. Nevjerojatne plave oči Sophije Lacey gledale su ravno u njega. Podigao je čašu u bezglasnoj zdravici i jednako bezglasnom obećanju. *Jednog od ovih dana otkrit će njezine tajne.*

Bio je uvjeren da će mu kuća moći nešto ispričati. U njoj je utkano previše Sophijina duha da ne bi otkrila kakva je vrsta žene ona bila.

- Hoću li zaključati za večeras, gospodine? -Boris je tiho pitao iza njega.

- O, da... učini to, hvala. - Alex se okrenuo od prodornih očiju. - Jesi li razgovarao sa starcem?

- Već je bio u krevetu kad smo stigli, gospodine. Izišao je u svojoj noćnoj košulji i mahao starom puškom čim sam otvorio ulazna vrata. - Boris je izgledao pomalo izmučeno pri spomenu na takav prijem. - I oni bučni terijeri također. - Odmahnulo je glavom. - Ali starac nije ništa prigovarao kad je saznao da je princeza na putu ovamo. Vratio se u krevet.

- A terijeri su u konjušnici?

GIGA

- Da, gospodine. Ondje im je sasvim udobno. Momak Jemmy ih je odnio onamo i rekao da će ondje spavati s njima.

- Dobro. Princeza ih veoma voli, pa ne bi željela da budu uznemireni ili da im je neudobno. Onda, laku noć, Borise. - Kimnuo je na pozdrav i odnio čašu u knjižnicu koju je Livia odredila za njegovu odaju.

Ugodnom prostorijom dominirao je masivni pisaači stol od hrastovine na kojem se nalazio kožni podmetač za pisanje s bugačicom, plitica s perima i lijepa tintarnica. Police za knjige od poda do stropa bile su pune knjiga za koje mu je Livia rekla da ih ona i njezine prijateljice nisu imale priliku proučiti. Zapravo, ova je prostorija ostavljena u prvobitnom zapuštenom stanju sve do nedavnog preuređenja. Sad su teške draperije od baršuna visjele nad dugim prozorima s kojih se pružao pogled u maleni ograđeni vrt iza kuće, a odgovarajući baršunom presvučeni jastuci bili su razbacani po kožnim naslonjačima i sofi. Malena je vatra gorjela u kaminu, a u zidnim su svijećnjacima gorjele nove svijeće.

Za kratko vrijeme prije njihova dolaska Boris je nekako uspio postići dojam da su vlasnici kuće samo izišli za tu večer.

Alex je prišao pisaačem stolu, jedinom komadu namještaja što ga je pomno izabrao za sebe. Nadzirao je postavljanje stola jednog poslijepod-neva nakon što je Livia otišla u Ringwood kako bi se pripremila za njihovo vjenčanje. Na jednoj se strani stola nalazio niz malenih ladica, a sve ih je otvarao jedan ključ. Izvadio je ključ iz unutrašnjeg džepa i sjeo u kožnatu stolicu. Otvorio je gornju ladicu. Na prvi je pogled bila prazna, ali kad je posegnuo unutra i pritisnuo malenu oprugu, straž-nja je stijenka kliznula u stranu i pojavio se skriveni prostor. Alex je izvadio baršunaste vrećice i istresao nji-hov sadržaj na bugačicu. Svaka je ladica imala skri-veni prostor, a sadržaj vrećica svjetlucao je na pisaačem stolu dok ga je proučavao, uvjeravajući se da je blago netaknuto. Posao koji ga je doveo u London prilično je skup. Vratio je dragulje u vrećice i opet ih zaključao a potom se zavalio na stolici i zagledao se u vatru. Nakon sklapanja Tilsitskog mira car mu je rekao da mu je Bonaparte predložio da bi svoje teritorijalne apetite trebao okrenuti prema Baltiku. Što je ono Bonaparte točno rekao? Nešto o tome da ljupke dame St. Petersburga u svojim palačama ne smiju čuti topove Šveđana. Nešto u tom smislu, a to je svakako navelo ruskog cara da se upusti u ovaj pohod protiv švedske provincije Finske.

Pobjeda nad Šveđanima bila bi jednako hladan i pust trijumf kakva je i sama zemlja, pomalo je cinično pomislio Alex. Ako car misli da bi takva pobjeda udobrovoljila njegove kritičare u St. Petersburgu, silno se vara. A onima koji su pripravnici poći dalje od priča o revoltu, to bi bila savršena prilika.

Minutu je prstima lupkao po stolu, izgubljen u mislima. Zatim je odgurnuo stolicu unatrag i umorno ustao. Ugasio je svijeće i izišao iz knjižnice. Boris je na stolu u predvorju ostavio upaljenu petrolejku, a uz nju i svijeću na postolju za nošenje. Alex je upalio svijeću prije nego je ugasio lampu, te tiho krenuo uza stube.

Najprije je ušao u vlastitu spavaću odaju gdje su nove svijeće gorjele na polici iznad kamina u kojem je plamsala vatra. Livia je mnogo pažnje posvetila preuređenju ove odaje, a plave i srebrne draperije oko kreveta doista su lijepe. Spustio je svijeću što ju je nosio na policu iznad kamina i nepomično stajao, upijajući atmosferu prostorije.

Njegov je otac, kao gospodar ove kuće, zasigurno zauzimaov ovu odaju. Je li se tu osjećao neki nagovještaj tog strogog i rezerviranog čovjeka? Vreba li iz sjenki neki dašak njegova duha? Kako se zapravo ona žena puna života na slici u malenoj dvorani uspjela povezati s onim hladni muškarcem kojeg je Alex poznao?

Jesu li vodili ljubav u ovoj sobi? Valjali se po velikom krevetu s baldahinom? Smijali se, zabavljali i zadirkivali?

Alex nestrpljivo odmahne glavom. Otac kojeg je poznao nikako se nije mogao prepustiti tako pohotnom ponašanju. A žena koja je iznad stola u blagovaonici imala lascivnu fresku

zasigurno nije mogla pronaći ništa što bi je zadovoljilo u ukočenom naručju njegova oca. Razodjenu se i navukao kućni ogrtač od bro-kata, a potom je tiho otvorio vrata spavaće odaje svoje žene. Svijeća se već gasila na noćnom ormariću, a žeravica u kaminu davala je malo topline. Livia je bila maleni, nepomični oblik na mekanom madracu ispod debelog pokrivača.

Tiho je prišao krevetu i trenutak stajao, osluškujući njezino duboko, ravnomjerno disanje. Čvrsto je spavala; njezine su trepavice stvarale tamne polumjesece na lagano rumenim obrazima, a on je pomislio da izgleda mnogo mlađe dok spava. Nije ju želio probuditi. Okrenuo se i vratio u svoju sobu, ali je vrata ostavio odškrinuta.

Ujutro ga je probudilo nježno milovanje, a njegovo se tijelo uzbuđivalo zahvaljujući upornoj stimulaciji. Ležao je nepomično i nastojao disati ravnomjerno kao da još spava dok je Livia stvarala svoje čarolije. Tiho se nasmijala i nerazgovijetno promrmljala: - Nemoj se pretvarati da spavaš, prinče moj.

Zavukao je ruku ispod pokrivača i potom prste u uvojke raširene po svojem trbuhu. - Iziđi prije nego se ugušiš.

- Teško da bih se mogla ugušiti - odgovorila je istim prigušenim tonovima. - I baš uživam. Ukoliko nisam sve pogrešno shvatila, i ti uživaš.

- Nema sumnje - složio se i prestao se buniti.

- Usput rečeno, prekršio si svoje obećanje -ustvrdila je Livia kad je izišla sva rumena od svojih nastojanja u toploj tmini ispod pokrivača. -Zašto si noćas ovdje spavao?

- O, ljubavi moja, tako si čvrsto spavala - rekao je, uhvatio je ispod pazuha i povukao gore tako da mu je ležala na prsima. - Bojao sam se da ću te probuditi.

- Sumnjam da bi ti to uspjelo - rekla je i poljubila ga u vrh brade. - No to mi ionako ne bi smetalo.

- Možda ne bi. - Dlanovima joj je obuhvatio lice i zavukao prste u njezinu raskuštranu kosu. - Više neću napraviti istu grešku.

- I bolje ti je, ako cijeniš svoje užitke - izjavila je i poljubila ga u usta.

- Je li to prijatna, gospo? - Okrenuo ju je na leđa kraj sebe. - Ne volim prijatne. - Premjestio se nad nju i naslonio se na laktove dok je proučavao njezino lice. Svjetlost je poigravala u njezinim očima kad je ispružila ruke iznad glave i uhvatila se za ogradu kreveta.

- Učini ono najgore što znaš, prinče.

- Mogla bi požaliti zbog tog poziva - rekao je i koljenom joj razmaknuo bedra.

- O, ne bih rekla - promrmljala je.

* * *

Livia je još uvijek bila vedro raspoložena kad je sat vremena kasnije sišla u prizemlje, odjevena za dan. Zaputila se ravno u kuhinju, odlučivši potražiti Morecombea i blizanke, a kad je otvorila vrata, ugledala je prizor koji je malo ili nimalo podsjećao na kuhinju na koju je navikla.

Alexov je kuhar stajao kraj štednjaka i miješao nešto u loncima; dva su pomoćnika sjeckala povrće; nepoznata kuhinjska pomoćnica ribala je posude u dubokom sudoperu. Nigdje nije bilo ni traga Morecombeu, Adi i Mavis.

Livia nije službeno upoznala kuhara. U ladanjskoj kući nije bilo prilike za to. Međutim, nisu se izgladnjivali tijekom ona tri dana samoće, pa je jela njegovu hranu i doista nije imala nikakav prigovor. Premda je u sebi smatrala da su Ada i Mavis jednako vješte, ako ne i više.

- Dobro jutro - glasno je rekla kad se činilo da nitko neće obratiti pozornost na nju. Tada se sjetila da je Alex rekao da je kuhar napola Francuz i napola Rus, pa možda ne zna engleski. - *Bonjour* - rekla je.

Kuhar se okrenuo od svojih posuda, a izgledao je kao da ne vjeruje vlastitim očima. -

GIGA

Bonjour, prin cesse - rekao je nakon trenutka oklijevanja. U pozdravu se jasno osjećalo pitanje i Livia se počela osjećati nepoželjnom u vlastitoj kuhinji. No prije nego je uspjela još nešto reći, Boris je ušao u kuhinju iza nje. Izgledao je smeteno kako nikad ne bi očekivala da će flegmatični Boris izgledati, pa je pretpostavila da je dotrčao od straha da će nešto poremetiti njegovo besprijeckorno vođenje kućanstva.

- Princezo, dobro jutro - rekao je i duboko se naklonio. - Kako vam mogu pomoći?

- Možete mi reći gdje ću naći svoje osoblje - rekla je, govoreći umjerenim tonom. Boris je zacijelo poslušao naredbe svojega gospodara, nije djelovao na svoju ruku.

- Ostali su u svojim sobama, Vaša Visosti - rekao je. - Koliko sam shvatio, Morecombe i žene osjećaju da bi jedino od vas trebali primati naloge.

- Shvaćam. - Livia je osjećala kako u njoj raste ljutnja. - Jeste li im, možda, jutros pokušali dati neke naredbe, Borise?

- Ja sam majordom, princezo - rekao je, naoko nimalo smeten bljeskom u njezinim očima. - Moj je posao pobrinuti se za upravljanje ovim kućanstvom i davanje naredbi osoblju.

- Ne u ovom slučaju, Borise - oštro je rekla. - Morecombe, Ada i Mavis nisu podložni vašem autoritetu. Želim da se to odmah shvati.

- Morao bih razgovarati s princem Prokovom -

- To neće biti potrebno - prekinula ga je. - Sama ću razgovarati s njim. - Okrenula se na peti. Na vratima je rekla: - Željela bih da se moji psi vrate u kuću, molim vas. I pretpostavljam da su Hester i Jemmy još uvijek zaposleni pod ovim krovom?

- Momak je sa psima, gospođo. Djevojka radi s Kaljom.

Livia u tome nije vidjela nikakav razlog za prigovor, barem zasad; pred njom su važnije bitke, a oni barem nisu otpušteni. - Pobrinite se da Jemmy bez odgađanja dovede natrag moje pse - rekla je i izišla iz kuhinje.

U predvorju je zastala. Gdje bi Alex mogao biti? Nije rekao da će jutros izići, pa je pošla prema knjižnici i otvorila vrata. - Alexe, jesi li ovdje? Moram razgovarati s tobom. - Ušla je u prostoriju i stala. - O, ispričavam se, nisam znala da imaš gosta.

Alex je osjetio razdraženost. Nije navikao da ga netko ometa, čak i bez kucanja. Ali je uspostavio kontrolu nad svojom ljutnjom i ljubazno rekao: -Draga moja, smijem li ti predstaviti Pavla Tatari-nova? Tatarinov, moja žena, princeza Prokov.

Livia je samo kimnula. Čovjek joj se nije sviđao. Djelovao je grubo. Njegova je odjeća bila sasvim u redu, ali je loše pristajala krupnom tijelu. Njegove su se usne pomaknule u nešto nalik osmijehu kad joj se naklonio, razotkrivši nepravilne i požutjele zube. Koža njegovih ruku izgledala je ispucalo i hrapavo. Bio je sušta suprotnost njezinu mužu, tako elegantnom u maslinastozelenom kaputiću, golublje sivim hlačama i sa smaragdnom iglom na besprijeckorno vezanoj snježnobijeloj kravati. Njegove su ruke, kao što je njezino tijelo veoma dobro znalo, glatke poput svile.

- Kad budeš imao malo vremena, željela bih razgovarati s tobom - rekla je i tiho izišla iz prostorije. Vidjela je bljesak razdraženosti u njegovim očima, premda ga je brzo prikrio.

On ima pravo očekivati privatnost, priznala je dok je ulazila u salon. Ona će se naviknuti na pomisao da ne može u svaku prostoriju kuće ulaziti po želji, ali to joj je ipak smetalo.

Posegnula je za vrpcom zvona kako bi zatražila kavu, ali je tada s oklijevanjem zastala. Tko će se pojaviti na zvono? Odjednom je donijela odluku, izišla iz salona i zaputila se prema stražnjim stubama. Morecombe, njegova žena i njezina sestra imali su maleni stan na drugom katu. Ona i njezine prijateljice nikad ranije nisu mu se ni približile; to im se uvijek činilo nepriličnim. Ali sad se nije libila toga. Žustro je pokucala na vrata.

- Tko je onde? - iznutra se začuo hrapavi Morecombeov glas.

- Ja sam, Morecombe. Ledi Livia.

Vrata su se tek neznatno odškrinula. - O, to ste vi - rekao je, kao i uvijek kad bi joj otvorio vrata. Međutim, njegove su krmeljave stare oči bile sumnjičave i nije šire otvorio vrata.

GIGA

- Smijem li ući? - pitala je.
- O, pusti curu unutra, Morecombe. - Ada je uhvatila vrata i širom ih otvorila. - Samo uđite. Moramo razgovarat s vama.
- Da, to mi je jasno - reče Livia i uđe u sobu. To je bio salon, pretjerano zagrijan od vatre koja je gorjela ispod dimnjaka. Nad vatrom je visjela šipka na koju je bio obješen maleni kotao. Soba je bila krcata namještaja, kojekakvih sitnica, debelih jastuka i porculanskih figurica. To je bio tako čudan prostor da bi u njemu boravile koščate, blijede bli-zanke i šutljivi Morecombe, da je ostala bez riječi.
- Kako ugodna soba - na koncu je uspjela reći.
- Čini se da bi vam dobro došla šalica čaja - Mavis je rekla iz polumracnoga kuta gdje je sjedila s Macom, kućnom mačkom, koja je skočila iz njezina krila uz ozlojeđeno mijaukanje kad je Mavis ustala i poravnala svoju pregaču.
- Hvala vam - zahvalno će Livia. Sagnula se kako bi pomilovala mačku koja se sad motala oko njezinih gležnjeva. - Kako si, Maco?
- Ona je sasvim dobro - kratko će Ada. Pošla je do vitrine i uzela dvije šalice. Mavis je vodu iz kotlića lijevala u lonac.
- Žao mi je - reče Livia - ali ne znam što vam je rečeno... što se događalo otkako sam otišla.
- Više nas ne žele - ustvrdi Morecombe. - Onaj Boris mi je to jasno rek'o, pred sat vremena. Previše stari, nismo dobri za novoga gospodara... gotovi smo. To smo mi.
- To nije pravo, ledi Livia - reče Ada. - Ledi Sophia sve je jasno rekla u onoj svojoj oporuci. Trebali smo ostati i raditi kol'ko želimo.
- Da, znam. - Livia je sjela na rub stolice. -Hvala, Mavis. - Uzela je ponuđenu šalicu. - Još nisam imala priliku razgovarati s princem Prokovom, ali obećavam da ću to riješiti. - Popila je malo čaja.
- Pa, ja neću kuhat kraj onog Francuza - ustvrdi Ada. - Ono je moja kuhinja. Uvijek je bila... moja i naše Mavis.
- Je - složila se Mavis. - Bilo je dost' dobro za ledi Sophiju, pa je valjda dost' dobro i za nekoj; stranca.
- A taj stranac je slučajno moj muž.* No Livia to nije rekla. - Mislim da moj muž ne shvaća u potpunosti situaciju... prošlost... - rekla je. - Razgovarat ću s njim čim bude slobodan i sigurna sam da ćemo sve srediti tako da svi budu zadovoljni. - Ispila je čaj i odložila šalicu na stol. - Jesu li Jemmy i Hester u redu?
- O, je, budalasti i smušeni, oboje - reče Morecombe, javivši se iz svojeg naslonjača gdje je puhao u svoju šalicu čaja. - Ne znaju što je gore, a što dolje. Rade ono što im se kaže.
- Pa, znači da je to dobro. - Livia ustane. -Razgovarat ćemo o ovome nakon što popričam s mužem. Sigurna sam da je samo riječ o nesporazumu.
- Sumnjam - reče Mavis. - Ali ak' vi to možete sredit, bit će nam jako drago. - Uputila joj je jedan od svojih rijetkih osmijeha. - A kak' su đeca? Onaj mali Stevie je sad dobro?
- O, da, svi su dobro - reče Livia. - Čini se da se Stevie ne sjeća ničega od onoga što je proživio.
- Pa, fala Bogu. - Ada joj je otvorila vrata. -Znači, javit ćete nam se kasnije?
- Da, svakako. - Livia se nadala da se uspjela umirujuće nasmiješiti, a potom se okrenula prema glavnom dijelu kuće. Bila je ljutita i zbunjena. Kako je Alex mogao dati takve naredbe a da se nije s njom posavjetovao? Nisu čak ni raspravljali o zaiduženjima njihovih slugu. Složio se da bi trebali to učiniti, ali se čini da je djelovao na svoju ruku.
- Pa, to će morati prestati.
- Bila je na pola puta niza stube do predvorja kad se iz kuhinje začulo ekstatično lajanje, a zatim su Iristan i Izolda izletjeli odande. Bacili su se na stube i jurnuli prema njoj, umalo je srušivši. Sjela je na stube i dopustila im da joj se popnu u krilo. Vrtjeli su se i lizali je u mahnitoj dobrodošlici.

GIGA

Alex je u knjižnici čuo buku i uzdahnuo. - Psi moje žene - objasnio je. - Nisu je vidjeli neko vrijeme.

- Oh. - Njegov posjetitelj nije izgledao kao da mu se to čini razumnim objašnjenjem. - Unatoč tomu, moram vam čestitati na uspjehu. - Zamahnuo je rukom u gesti kojom je obuhvatio prostoriju. - Žena i ovakva kuća... a sve ste postigli tako lako i brzo. Čast mi je raditi s vama, prinče Prokov. Nimalo ne sumnjam da ćemo uspjeti u našim nastojanjima. - Tatarinov ustane. - Poći ću našim poslom, onda. Ostali moraju znati da ste se vratili u grad. - Pročit će se dovoljno brzo. - Alex je ustao od pisaćeg stola. - Ali vi biste to mogli ubrzati. - Svakako. I bit će lako doprijeti do vaše veze n vojsci. - Dobro. Imate li zasad dovoljno sredstava? - Zasad - reče Tatarinov.

Alex kimne. - Dodite k meni kad vam zatreba. - Njegova uloga rizničara bila je najlakša od svih što ih je imao u ovom poslu s glavom hidiv. Odjednom se namrštio. - Ima li kakvih vijesti o Arakčejevu nadzoru? Kladio bih se da me nitko nije slijedio dok sam bio na selu. Jesu li već odustali?

Drugi čovjek slegne ramenima. - Sto se vas tiče, jesu. Mihael Mihajlovič jamči za vas.

Alex tiho zazviždi. - Znao sam da Mihael provjerava jesam li odan carevoj službi, ali nisam očekivao da će doista biti u kontaktu s Arakčejevom tajnom policijom.

Tatarinov kimne. - Iskreno rečeno, ne vjerujem da mu se sviđa prljati svoje mekane bijele ruke s takvim ljudima, ali car mu je naredio da surađuje s policijom, a on je svakako poslušan podanik. - Posljednje je riječi popratilo prezirno izvijanje usana.

Alex kimne. - To je doista istina. Onda ću ga i dalje smirivati. Bit će lako držati ga u uvjerenju da obavljam zadatak što mi ga je car dodijelio. Motre li na nekoga od ostalih? Još jedno slijeganje ramenima, a potom Tatarinov reče: - Neko ih je vrijeme zanimao Sperskov. Smatraju sumnjivom njegovu naklonost damama, ali ne vjerujem da ozbiljno misle da je on nešto više od običnog razvratnika. A on se svakako svim silama trudi pojačati taj dojam. Što se ostalih liče... drže ih na oku, ali mislim da nema previše razloga za zabrinutost, barem zasad. No ako se to promijeni, vi ćete to prvi znati, prinče.

- To je doista utješno. - Alex je povukao vrpcu zvona za Borisa. Psi su ponovno mahnito lajali dok je Boris pra-

tio gosta kroz predvorje do ulaznih vrata. Mršteći se, Alex je izišao u predvorje. Livia je sjedila na stubama, a psići su skakali po njoj. Međutim, čvrsto ih je držala dok su se pokušavali osloboditi.

- Livia, za Boga miloga, siđi sa stuba. To je tako nedolično. I pokušaj utišati te proklete pse. Livia je ustala, držeći po jednog terijera ispod svake ruke. - Ti i ja moramo razgovarati, Alexander Prokov.

Alex je zbunjeno shvatio da iz nje zrači gnjev dok je silazila stubama, i dalje držeći Tristana i Izoldu. Glas joj je bio hladan, a blage crte njezina lica na neki su se način stvrdnule.

Senzualna ljubavnica zore nestala je jednako kao i protekla noć.

- U čemu je problem, za ime svijeta? - pitao je.

- Ti to sasvim dobro znaš - ustvrdila je. - Hoćemo li poći u knjižnicu ili u salon?

Odmahnuo je glavom. - Posve mi je svejedno. Budući da nemam pojma o čemu je ovdje riječ, prepuštam tebi da izabereš najprikladnije mjesto.

Livia ga je oštro pogledala. Je li moguće da doista ne zna što ju je uzrujalo? Okrenula se prema salonu, otvorila vrata i pustila pse unutra, zatvorivši vrata iza njih. - Razgovarat ćemo u knjižnici.

- Kako želiš - rekao je i uljudno se naklonio. - Izvoli... - Propustio ju je ispred sebe.

Livia je ljutitim koracima ušla u knjižnicu, <> skuti jutarnje haljine od zelenog krepa vijorili su oko njezinih gležnjeva. Okrenula se prema njemu kad je tiho zatvorio vrata. - Koliko sam shvatila, dogovorili smo se da ćemo raspraviti o zaduženjima osoblja - rekla je bez uvoda. -

GIGA

Međutim, otkrila sam da je Boris, u skladu s tvojim uputama, rekao *mojim* ljudima da njihove usluge više nisu potrebne. Previše su stari da bi se uklopili u novi režim. - Glas joj je lagano podrhtavao dok je nje zin gnjev rastao. - Nisi bio čak ni toliko ljubazan da se *pretvaraš* da se savjetuješ sa mnom.

- O, Bože - promrmlja Alex. - Ako je Boris doista tako nešto rekao Morecombeu, a ja nisam nimalo siguran da jest, onda je prekoračio svoje ovlasti. Mislio sam da će to mnogo bolje primiti ako im ti kažeš.

- Očekuješ od mene da otpustim Sophijine sluge? - Zurila je u njega. - Ali objasnila sam ti, Alexe, da neću postupiti protivno Sophijinoj želji.

Uzdahnua je. - Ne očekujem da ih baš otpustiš. Ali očekujem da ćeš naći neki zadovoljavajući kompromis koji će im omogućiti da ostanu ovdje ako žele, ali im neće dopustiti da se upleću u vođenje mogega kućanstva.

- *Tvojega* kućanstva? - Duboko je udahnula, nastojeći obuzdati živce koje je rijetko kad gubila. - A što je s mojim, Alexe? Ja sam gospodarica ove kuće.

- Jesi, svakako - mirno se složio. - Ali ja sam gospodar. I kao takav, glava kućanstva.

Livia je zatvorila oči i drhtavo uzdahnula. Sjetila se riječi svojega oca... njegova upozorenja, a tek je sad shvatila da se upravo o tome radilo. Ništa se neće dobiti nedostojanstvenim ratom riječima. - Reci mi - rekla je trenutak kasnije, a glas joj je bio varavo miran. - Tek toliko da budem pripravna u budućim incidentima. Je li u tvojoj zemlji uobičajeno da muž bezobzirno postupa sa ženom?

U očima mu se pojavio bljesak cinizma. - Pa, zapravo, ljubavi moja, to je uobičajeno i očekivano. Ruska crkva određuje jasna pravila o tome kako bi muškarac trebao kazniti svoju nepokornu ženu.

- Nemoj biti smiješan - rekla je, pomalo nesigurno.

- Istina je - rekao je, a na licu mu se vidjelo da ga sve to zabavlja. - No ja sam samo napola Rus, pa sam i napola sklon takvim pravilima.

- Meni ništa od toga nije smiješno - reče Livia.

- Ne shvaćam zašto se smiješ.

- Smijem se jer si ti tako ljutita, a posve sam siguran da niti jednome od nas nimalo ne bi koristilo kad bih se i ja naljutio. - Pružio je ruke prema njoj.

- Hajde, Livia, pokušajmo pronaći neki kompromis.

Oklijevala je, ali maleni glas razuma govorio joj je da ništa ne bi postigla odbijanjem maslinove grančice. Zna neke stvari, divne stvari, o tom čovjeku koji je njezin muž, ali još uvijek mora svladati mnoge nepoznanice prije nego bude mogla reći da ga dobro poznaje. Neminovno je da će otkriti ponešto o Alexanderu Prokovu što joj se neće sviđati. Ali ako to ne bude mogla promijeniti, morat će naučiti živjeti s tim. Ili neće moći živjeti s njim. Posve nevezano za činjenicu da je za to malo prekasno, nije mogla zamisliti život bez njega.

- Dođi - ponovio je, i dalje ispruženih ruku, a pogled mu je bio miran i odlučan. - Sklopimo pri-mirje i pogledajmo što možemo učiniti da to rije-šimo.

Prihvatila je njegove ruke. - Primirje, dakle - slo-žila se. - Ali imam dva uvjeta koji nisu podložni prigovorima. Neću prihvatiti stav da Morecombe i bli-zanke više nisu korisni. A oni su rekli da će naredbe primati samo od mene. Vjerujem da su time željeli reći da neće primati naredbe od Borisa.

Alex uzdigne obrve. - Hoće li primati naredbe od mene?

Livia odmahne glavom. - Ne znam. Vjerojatno. Ali nije u tome problem.

- Ne, nije. - Pustio joj je ruke i spojio prste ispred svojih usta, namršteno je pogledavši. - Sumnjam da će moj kuhar dijeliti svoju kuhinju.

Kratko se nasmijala. - Neće morati. Ada i Mavis odlučno tvrde da one neće dijeliti *svoju*.

- Prilično je teško ovdje naći spremnost na kompromis - rekao je, a sad mu se u glasu počela osjećati razdraženost. - Dajem sve od sebe, a ti mi ne pomažeš, Livia.

GIGA

Prekrižila je ruke na prsima, shvativši da je to točno. Njezin je ton postao umjereniji kad je rekla: - Govorimo o ljudima, Alexe. Ljudima koji imaju osjećaje. Ne čini mi se ispravnim raspravljati o njima kao da su tek figure na šahovskoj ploči. Zar se tako odnosite prema slugama u Rusiji?

- Naši sluge su kmetovi - rekao je. - I priznajem da je odnos prema njima katkad veoma loš. No prihvaćam činjenicu da drugdje nije tako. Stoga predlažem da, kao prvi korak, razgovaraš s Morecombeom i blizankama, te vidiš imaju li oni neke zamisli o rješavanju problema.

- Ako zajedno nađemo prikladan kompromis, ti ćeš ga podržati? - oprezno je pitala.

- Ako doista *bude* prikladan za sve zainteresirane, svakako ću ga podržati.

- Što ako bude teško uvjeriti Borisa?

- Ako uspiješ uvjeriti *mene* da su njegovi eventualni prigovori neutemeljeni, jasno da ću te podržati.

Livia je razmislila o tome. Sav je teret odgovornosti svalio na njezina ramena, ali je barem voljan razmotriti njezine stavove, a u to je iskreno sumnjala na početku ovog razgovora. - Neka bude - rekla je, a zatim je dodala i vlastitu maslinovu grančicu. - Uistinu se mrzim svađati, Alexe... *bilo s kim*. Ali osobito je neugodno svađati se s tobom.

Kimnuo je glavom, prihvaćajući ono što bi se moglo shvatiti kao isprika. Nasmiješio se i povukao je u zagrljaj. - Nisam znao da si tako vatreno stvorenje.

Uzdahnula je i spustila mu glavu na rame. -Zapravo nisam. O, Bože, kakva zbrka. Bilo bi daleko jednostavnije da smo uselili u *tvoju* kuću, onda se ne bih osjećala tako rastrganom.

Alex ništa nije rekao na to.

Sedamnaesto poglavlje

Livia je raširila svoju lepezu od nojeva perja koja te slagala s nojevim perjem u njezinoj kosi i uzdahnula od dosade. Predvorje velikog salona za primanje u palači St. Jamesa bilo je krcato i vruće, a zrak tako gust od parfema i zagrijanih tijela da je bilo nemoguće duboko udahnuti.

Vani je hladno poslijepodne veljače, ali ovdje unutra sparno je kao u prašumi. Kotači svijeća gorjeli su ispod freskama pokrivenog, pozlaćenog stropa, svi su prozori čvrsto zatvoreni, a velike su vatre gorjele u kaminima na oba kraja odaje.

Njezinu je nelagodu pojačavala komplicirana dvorska haljina od vezena damasta krem boje i smijesna frizura s klimavim nojevim perjem kakvu iziskuje ova prigoda.

- Neće još dugo trajati - rekao je Alex, ali nimalo uvjerljivo.

Livia je iskrivila lice u grimasu i čeznutljivo pogledala prema velikim dvokrilnim vratima sobe za primanje. Na obje strane vrata stajala su dvojica lakaja u zlatnim livrejama. Vrata su se otvarala svakih pola sata i izišle bi novo predstavljene debitantice sa svojim sponzorima, a majordom bi izvikivao imena sljedeće skupine koja se treba predstaviti kraljici.

Ona je malo previše stara za ovaj ritual, pomislila je Livia i opet napravila grimasu. Da je njezina majka poživjela, gotovo bi sigurno sama predstavila svoju kćer čim bi stigla do potrebne dobi, ali lord Harford, premda bi vedro pristao na zahtjev svoje žene da se obavi ritualni protokol, nije vidio nikakva razloga da potiče Liviju na sezonu uvođenja u društvo ako ona nije bila osobito zainteresirana za to. A nije bila. Ali sada, tek udana nije imala drugog izbora, osim izdržati tu ceremo-niju ako ona i njezin muž žele imati određeni polo-žaj u društvu. U društvenom kalendaru ima mnogo važnih događaja na kojima se može poja-viti samo prikladno predstavljena debitantica.

- Ovo je smiješno - gundala je Livia. - Ne znam zašto si insistirao da to obavimo, Alexe. Meni ne smeta ako ne mogu ući u kraljevsku ložu.

Pogledao ju je s blagim izrazom razdraženosti u plavim očima. - Ti si moja žena. *Ja* ne želim biti isključen iz bilo čega samo zato što ti ne želiš oba-viti ono što su svi drugi obavili. Uskoro će završiti i više nikada to nećeš morati trpjeti.

Livia je opet uzdahnula, ali je shvatila njegovu poantu. Osvrnula se naokolo. - O, ondje je Nell, hvala nebesima na tome. - Podigla je lepezu i njome žustro mahala iznad glava oko sebe.

- Oprezno - upozorio ju je Alex kad je malo poskočila i stala na prste, mašući Nell iznad mnoštva. Njezina se metar duga povlaka zavrtjela oko postolja malena pozlačena stola, a Livia ju je u posljednjem trenutku povukla u stranu.

Alex je izgledao spokojno i zadovoljno, premda mu je sigurno jednako vruće kao i njoj, mislila je Livia. Bio je osobito elegantan u formalnoj odjeći za dvor, hlačama do koljena od crne svile, bijelom prsluku, crnom fraku i cipelama s dijamantnim kopčama. Njegova visoko podignuta, uskrobljena kravata nije se nimalo ovjesila, unatoč vlažnoj i vrućoj atmosferi.

Poput svih drugih muškaraca u predvorju, nosio je paradni mač.

- O, tu ste. - Cornelia je, vješto manevrirajući svojom krinolinom kroz gužvu, napokon stigla do njih. - Nije li ovo krajnje odvratno?

- Strašno - složila se Livia i poljubila prijateljicu U obraz. - Počela sam misliti da si možda našla neku izliku da ne dođeš.

- Ja sam tvoja sponzorica, sjećaš se? Moram biti ovdje. - Cornelia se žustro hladila lepezom. - Dobar dan, Alexe. - Prijateljski mu se nasmiješila.

Naklonio se i uzvratio smiješkom. - Sluga pokoran, ledi Dagenham.

- Gdje je Harry? - Livia ga je pokušavala pronaći u mnoštvu.

- Prati svoju tetu. - Cornelia se tiho nasmijala. - Sto nije nimalo jednostavno. Vojvotkinjini skuti sigurno imaju promjer od dva metra... ah, eno ih. - Mahala je lepezom kako bi privukla muževljevu pozornost.

Harry je polako vodio svoju pratetu, vojvotkinju od Gracechurcha, kroz mnoštvo prema

GIGA

njima. Livijine su se oči raširile kad je ugledala nevjerojatan prizor. Njezina je Milost na sebi imala golemu krinolinu s bočnim dodacima. Na glavi je nosila visoku, kovrčavu periku s četiri nojeva pera koja su opasno leljajala. Niska i pomalo krupna žena u najboljim trenucima, danas poslijepodne podsjećala je na zdepasti galion pod punim jedrima.

Podigla je svoj lornjon i pozorno odmjerila Liviju. - Ne znam zašto niste predstavljeni onda kad je trebalo - izjavila je. - Vaša se majka udala za Harforda, nije li? Savršeno prikladna veza, zapravo, više nego prikladna. Harfordi su stigli s Osvajačem, vjerujem. - Odmahnula je glavom, a Livia i Cornelia su zadržavale dah, strepeći da će se srušiti cijela građevina s njezine glave. Za divno čudo, ostala je ondje.

Livia je počela objašnjavati da njezina majka nije ispunila svoju majčinsku dužnost jer je umrla prije nego je to uspjela učiniti, ali je vojvotkinja odmahнула na njezine uljudne tvrdnje. - Harford se pretvorio u crkvenjaka, čula sam. Neobično... sasvim u redu za mladeg sina, ali on je bio najstariji, nasljednik grofovskih naslova... nimalo u redu. Kad bi svi hodali naokolo ignorirajući svoje dužnosti, svijet bi loše završio. - Odlučno je kimnula.

- Da, Vaša Milosti - promrmljala je Livia. Dovoljno je često razgovarala s Harryjevom impresivnom tetom da bi znala kako je najbolje pustiti je da kaže svoje. Obrana i objašnjenja nikamo ne vode.

- Znači, udali ste se za nekog stranca, koliko sam shvatila - reče vojvotkinja i opet podigne svoj lornjon. - Dakle, gdje je on?

- Naći ćete me ovdje, milostiva. - Alex korakne naprijed i duboko se nakloni, a jedna mu je ruka počivala na dršku mača. - Princ Alexander Prokov, vama na usluzi. - Mirno ju je promatrao dok ga je proučavala.

Na koncu je spustila lornjon. - Rus, eh? Nismo li mi u ratu s vama?

- Da - jednostavno će Alex.

Činilo se da je to zbunilo stariju damu. Još je minutu ili dvije zurila u njega, a potom se okrenula k Harryju. - Donesi mi kuhano vino s mirodijama, nećaće. Posve sam se osušila. Ovdje je vruće kao u paklu.

- Odmah, milostiva. - Harry je namignuo Alexu i pogledom potražio lakaja koji je nosio čaše osvježavajućih napitaka.

Mnoštvo se uskomešalo kad su se dvokrilna vrata otvorila i skupina dama i gospode izišla iz sobe za primanje. Uglavnom su izgledali kao da im je laknulo što je ta muka završila.

Majordom je pročitao imena s popisa. - Njezino Veličanstvo primi će princezu Prokov i vikontesu Bonham - izgovorio je pri kraju popisa.

- Hvala Bogu na tome - progundala Cornelia. - Spremna, Liv?

- Da - reče Livia. - Samo se nadam da se neću spotaknuti o povlaku i pasti na nos.

- Jasno da nećeš - ohrabrujućim će tonom Cornelia.

Livia je samo uzdigla obrve i dobacila rječit pogled mužu koji se samo nasmiješio i krenuo za njom kad je pošla za Cornelijom prema dvokrilnim vratima.

Kraljica Charlotte sjedila je na prijestolju na drugom kraju velike prostorije za primanje, a između dvokrilnih vrata i njezina prijestolja protezao se naoko beskrajn sag. Princ regent sjedio je kraj majke, a izgledao je kao da se dosađuje. Jednu je nogu ležerno prebacio preko druge, laktom se naslonio na pozlaćeni naslon za ruke svojeg prijestolja i na dlan položio punašno i rumeno lice.

Livia se usredotočila na svoje korake dok se približavala kraljevskim ličnostima. Morala je držati glavu uspravno, pogled na kraljici, leđa ravno kao puška, a istodobno paziti na svoje skute i povlaku. Cornelia je hodala tek malo ispred nje, na posve isti način. Kad su stigle do prijestolja, Njezino im je Veličanstvo uputilo malen osmijeh.

Cornelia je napravila duboki kniks i jasno rekla kad se uspravila: - Vaše Veličanstvo, dopustite da vam predstavim princezu Prokov, kćer lorda i ledi Harford.

- Bit će nam drago zaželjeti dobrodošlicu princezi - izjavila je kraljica. Cornelia je koraknula

GIGA

u stranu, a Livia je napravila tri koraka naprijed, prema protokolu. Spustila se u duboki naklon i tako ostala dok kraljica nije ustala s prijestolja i sagnula se da joj poljubi čelo.

Tek se tada smjela uspraviti, nakloniti se prijestolonasljedniku koji je samo kimnuo. Još je jednom napravila duboki kniks pred kraljicom, a zatim je hodala unatrag do Cornelije, moleći se da joj noga ne zapne o povlaku koju je držala sa strane, moleći se da joj nojeva pera ne padnu na oči i zaslijepe je.

Nakon što je bez incidenta izvela svoje povlačenje, malo se opustila i promatrala Alexa kako se duboko klanja kraljici. Već je prije nekoliko mjeseci formalno predstavljen na dvoru, ali muškarac mora podržati svoju ženu. Muškarcima je daleko lakše, mislila je, u ovome kao i u mnogim drugim stvarima. Moraju nositi paradni mač, ali njihov je naklon daleko jednostavnije izvesti nego duboki kniks, a u hlačama do koljena mnogo je lakše hodati nego s povlakom i u svečanoj haljini. Ali barem je gotovo.

U predvorju je uzela čašu kuhanog vina s mirodijama od lakaja u prolazu. Radije bi popila čašu ledeno hladnog šampanjca nego ovo toplo vino i slatku vodu, ali budući da se ono prvo nije nudilo, morala se zadovoljiti drugim.

- Nije bilo tako strašno - rekao je Alex i prišao joj iza leđa. -I sad to više nikad nećeš morati ponoviti.

- Da nije bilo tebe, ne bih to uopće morala učiniti - rekla je, ali se smiješila.

- O, Livia, zar si *ti* ovdje? - Pojavila se Letitia Oglethorpe u haljini od purpurne svile, puna dijamanta. Livia, koja je i sama bila prilično dobro nakićena, trepnula je od blještavila Letitijine tijare.

- O, draga moja, zar si upravo predstavljena? -uzviknula je Letitia, opazivši boju Livijine haljine, boju debitantice. - Nebesa... kako neobično biti predstavljena u tvojim godinama.

- Dakle, što tebe dovodi u kraljičinu odaju za primanje, Letitia? - upita Livia, ignorirajući sve njezine ranije primjedbe.

- O, ja sponzoriram Oglethorpeovu dragu nećakinju - reče Letitia i pokaže sitnu, blijedu, smeđo-kosu djevojku koja je izgledala krajnje prestrašeno, i previše mlado za sve ono što je nosila na sebi. -Agnes, ledi Livia... o, nebesa, zaboravila sam. Udana si, zar ne, draga moja? Tiho je vjenčanje tako lako zaboraviti... *nikoga* nisi pozvala. -Zatvorenom je lepezom prijekorno lupnula Liviju po ruci. - Neću ti reći koliko smo svi bili uvrijeđeni. Dakle, gdje je taj tvoj muž? On je stranac, koliko sam shvatila. - Njezine su oči postale oštre od znatiželje koja se miješala s uobičajenom pako-šću.

- Dopusti mi da ti predstavim svojeg muža, princa Prokova. - Livia se okrenula Alexu koji je stajao odmah iza nje. Naklonio se, a lice mu je bilo bezizražajno kad je promrmljao: - Sluga pokoran, gospođo.

Livia je znala da je Letitia savršeno upućena u to za koga se ona udala, a sad umire od znatiže-lje.

- O, nebesa - cvrkutala je Letitia, naklonivši se Alexu. - Princ, ništa manje. Zaboga, Livia, prošla si iznenađujuće dobro. - Smijuljila se i treptala dok je promatrala Alexa. - Nebesa, draga moja, imat ćeš prednost pred svima nama.

- Sumnjam, Letitia - mirno će Livia. - Sigurna sam da si svjesna činjenice da ruskih prinčeva u njihovoj zemlji ima kao pljeve. Nije li tako, Alexe?

Cornelia se sakrila iza svojeg rupčića, a ramena su joj se tresla.

Alex se ponovno naklonio, ovoga puta svojoj ženi. - Točno tako, gospo ženo. Titula je obična sitnica. - Oči su mu poigravale. Bilo je posve jasno da se Livia sjajno može nositi s tom odvratnom ženom, a on će joj rado u tome pomoći na svaki mogući način.

- Da, doista - reče Livia i nemarno slegne ramenima. - I prilično je vulgarno, rekla bih, isticati takve stvari. Sigurna sam da se slažeš, Letitia.

Letitijine su se oči stisnule. - Dakle, hoće li nam te oteti barbarske stepe, draga moja Livia? - Naglašeno je zadrhtala. - Čujem da je to divlja i barbarska zemlja... nije li tako, prinče

GIGA

Prokov?

- Djelomice - složio se. - Ali našli biste malo razlika između manira i sveopćeg ponašanja na dvoru u St. Petersburgu i ovdje.

- O, to me prilično razočaralo - brzo će Livia. -Ovdje mi se ponašanje katkad čini krajnje napornim. - Nasmiješila se Letitiji. - Ako bi me ispričala, Letitia, vidim ledi Sef ton. Moram je pozdraviti.

- Dopusti mi, draga moja. - Alex joj je ponudio ruku. - Cornelia, smijem li vas otpratiti do vašeg muža? - Ponudio joj je drugu ruku i njih su troje prepustili Letitiju njezinim razmišljanjima.

- Kako neugodna žena - primijeti Alex.

- Blago rečeno - reče Cornelia. - Mogu se nositi s Harryjevom tetom, premda zna biti veoma neugodna i gruba, ali Letitia... mislim da je problem njezina pakost. Vojvotkinja uopće nije pakosna, već samo govori ono što misli.

- Rado mislim da je Sophia Lacey bila prilično slična njoj - reče Livia i osmjehne se. - Zacijelo nije bila od onih koji govore jedno, misle drugo, a rade treće.

- Zašto to misliš? - upita Alex.

- O, zapravo ne znam. Nešto u onom portretu iznad kamina stvara taj dojam...

- Da i ne spominjemo fresku u blagovaonici i kalup za žele - reče Cornelia i tiho se nasmije. - Vidi, Liv, ondje je Maria Lennox i maše nam. Željela bih je pitati za onaj orkestar što ga je prošle sezone angažirala za svoj bal. Mislila sam da bih ga i ja mogla pozvati.

- Kad priređujete bal? - zainteresirano je pitala Livia dok su se probijali kroz gužvu prema Mariji i malenoj skupini žena oko nje.

- Vjerojatno u travnju - reče njezina prijateljica. - Čini se da Harry misli da bismo trebali prirediti neku vrstu uvodne proslave, budući da nikoga nismo pozvali na naše vjenčanje.

- To uopće nije slično Harryju - primijeti Livia. Cornelia se nasmijala. - Ne, znam da nije. Vjerujem da njegova prateta ima svoje prste u tome. Rekla je nešto kako moramo izbjeći dojam da je naš brak nekakva tajna... s obzirom na stari skandal, znaš.

Livia je kimnula u znak razumijevanja. Harryjeva je prva žena umrla u prilično čudnim okolnostima, a taj mu je skandal dugo visio nad glavom. To je bio jedan od razloga zašto su se on i Nell onako krišom vjenčali... to i potreba da se grofa od Markbyja dovede pred gotov čin prije nego se uplete u Cornelijino skrbištvo nad njezinom djecom.

Stigli su do malene skupine žena koje su čavrljale, ali su odmah počele čestitati Liviji na sklapanju braka. Kad se uspjela izvući, pogledom je potražila Alexa. Nigdje ga nije vidjela. Možda je izišao na svježi zrak. U mislima je slegnula ramenima i vratila svoju pozornost na pitanje što joj ga je netko upravo postavio.

Alex je zapravo stajao u malenu udubljenju, djelomice skriven iza teških draperija od baršuna, napeto osluškujući razgovor između dvojice nevidljivih džentlmena s druge strane draperija.

- Znači, grof Nesselrode je u Parizu i uspostavlja kontakt s Talleyrandom?

- Da, uhvatili smo dva Nesselrodeova pisma caru koja sadrže informacije što ih je dobio od Talleyranda. - Čovjek koji je govorio kratko se nasmijao. - Prema onome što kaže Bonham, koji ih je dešifrirao, Nesselrode o Talleyrandu govori kao o svojem *bratiću Henryju*.

- Također ga spominje i kao *naočitog Leandera*. -Treći se glas pridružio razgovoru, a Alex je shvatio da pripada Harryju Bonhamu. Harry je zvučao kao da se zabavlja. - Fouche je poznat kao Natasha, a naš dragi prijatelj car uživa u kodnom imenu Louise.

- Dakle, čini se da Talleyrand izdaje vlastitog vladara - zamišljeno će jedan od muškaraca. - Stari je lisac oduvijek bio premazan svim mastima. Car bii bio glup kad bi mu vjerovao, ili informacijama što mu ih šalje. Nitko nikad ne zna za koju stranu zapravo Talleyrand igra.

- O, Talleyrand igra samo za sebe, Evershame -ustvrđi Harry. - To je sve što itko treba znati o tom čovjeku... ah, ako biste me ispričali, gospodo, čini se da je moja žena spremna za odlazak... ni trenutka prerano, mogao bih dodati.

GIGA

Polako se udaljio, a potom su otišla i druga dvojica. Tek je tada Alex izišao iz udubljenja. Ovo je bilo korisno prisluškiavanje, pomislio je. Cara će zanimati podatak da Britanci znaju za njegovu tajno dopisivanje s mladim Nesselrodeom. Ta će informacija potvrditi njegovu vlastitu vjerodostojnost u ulozi carevih očiju i ušiju u Londonu.

* * *

Tri su se muškarca nalazila u malenoj prostoriji iza točionice u krčmi Vojvoda od Glouceстера u Long Acreu. Zrak je bio pun dima iz njihovih lula koji se miješao s dimom vatre u malenu kaminu.

- Sigurno znamo da Prokov ima carev nalog -rekao je jedan od muškaraca, gotovo zamišljenim tonom. Bio je nizak i zdepast, prilično brutalnih usta i željezno sive kose.
- Da, bez sumnje, Sergej - potvrdio je princ Mihael Mihajlovič, iskapivši bistri sadržaj svoje čaše vještim trzajem zapešća. - Lukavo se doveo u savršen položaj koji će mu omogućiti izvršavanje zadatka. Ima ženu koju se može vidjeti svugdje u gradu, rezidenciju na Cavendish Squareu, a ženine mu prijateljice omogućuju ulazak u političke i diplomatske društvene krugove. Ovih dana postaje većim Englezom od samih Engleza, pa nitko ne bi posumnjao da špijunira za cara. Nije li tako, Iгоре?

- Ali također prima Sperskova i njemu slične -primijeti Igor. Bio je sličan Sergeju, s ramenima boksača i raskošnim parom zalizaka. Uz njih se princ Mihael, ružičastih obraza, bijele kose, otmjen i dobrohotan kako se priliči postarijem diplomatu, doimao poput rijetke i fine orhideje.

- Moramo pretpostaviti da on također drži njih na oku. Obavijestit će cara o svemu nepoželjnom u toj skupini - reče princ. - Ali ne vjerujem da tu ima nečega... oni su društveni leptiri, ništa više od toga.

- Ne bih bio previše siguran - reče Sergej i mračno odmahne glavom. - Priče o revoluciji, čak i u palačama St. Petersburga, sve su otvorenije. Ljudi se u današnje vrijeme čak ne trude šaptati iza svojih ruku.

- Pa, teško je shvatiti što bi mogli postići iz Londona. Car im je daleko izvan dohvata - reče princ. - A ja imam povjerenja u Prokova... jednako k. i o i car.

Odgurnuo je stolicu i ustao. - Ako biste me ispričali, gospodo, imam sastanak s prilično ljupkom pripadnicom polusvijeta. - Spokojno se nasmiješio. - Možete reći što god želite, ali dame ovoga grada posjeduju određenu rafiniranost, a te uphove kuće užitaka veoma su ugodne. - Ljubazno je kimnuo, uzeo svoj šešir i izišao iz prostorije, živahno mašući štapom.

- Stara budala - reče Igor i nagne se u stranu kako bi pljunuo na ugljen u kaminu. Smrdljivi se dim širio prostorijom.

- On možda jest stara budala, Iгоре, ali Arakčejev sluša što on govori - reče Sergej. - I to je čovjek kojeg nije pametno vrijeđati.

Igor mrko kimne i ponovno napuni svoju čašu iz niske boce. Njihov poslodavac neće se libiti nikakve brutalnosti kako bi ostvario svoje ciljeve. Kontrolira tajnu službu učinkovito i okrutno kao i vojsku. Ako on princa Mihajloviča smatra sposobnim motriti na zbivanja među emigrantima u Londonu, onda je njegovim ljudima najpametnije svoja mišljenja zadržati za sebe.

- Pa, Tatarinov ima pristup Sperskovu i njegovoj skupini - reče Igor. - Premda ne znam kako je uspio steći njihovo povjerenje. Taj je čovjek nebrušeni dijamant. Još jedan Arakčejev, rekao bih. Ne bih ga želio naljutiti u mračnoj ulici u noći bez mjesečine.

- Ne - složio se Sergej. - Jesi li ga ikad vidio s nožem? - Odmahnuo je glavom. - Jednom sam vidio kako je čovjeka razrezao na komadiće u Moskvi. Mislili su da špijunira za Napoleona. - Kratko se nasmijao. - Kako su se vremena promijenila. Napoleonovi se špijuni sada maze i paze, ne režu se noževima.

GIGA

- Nije na nama da mislimo, prijatelju. - Igor ustane. - Mislim da idem potražiti neku kurvu na trgu... ništa onako rafinirano kao cura iz polusvijeta za mene, naravno... - Cinično se nasmijao. - Ali ima mnogo željnih žena iza stupova koje su voljne podići suknju za šest penija. Ideš li, Sergej?

- Zašto ne? - Sergej je ustao i spustio bocu volke u prostrani džep svojeg ogrtača.

Činilo se da su dva muškarca kliznula iz sobe u točionicu. Iz krčme su izišli neprimjetno kao da su sjenke, a drugi gosti krčme jedva da su ih vidjeli.

* * *

Alex je sjahao ispred kuće, dobacio uzde konju-šaru i popeo se stubama. Morao je samo lagano pokucati alkom da bi se pojavio Boris i otvorio vrata uz duboki naklon.

- Dobar dan, Vaša Visosti. - Uzeo je prinčev šešir i bič.

- Hvala, Borise. Je li princeza Prokov kod kuće?

- Vjerujem da je princeza u knjižnici, gospodine.

- Sama?

- Da, gospodine. Mislim da jest.

Alex kimne i počne se udaljavati, a potom zastane. - Kako ide, Borise?

- Mislite s Morecombeom i ženama, prinče? - Borisov se izraz lica zaledio, a glas mu je postao bezizražajan.

- Da, na to mislim - suho će Alex.

- Onako kako biste mogli očekivati, gospodine. - Boris je rukom obrisao obod šešira, držeći se krajnje usredotočeno. - Ondje nemam nikakvu nadležnost, pa se raspitujem o njihovim aktivnostima.

Alex je skupio usne, požalivši što je pitao. Čak i nakon više od mjesec dana kućanstvo je još uvi-jek u stanju napetog primirja, a on je bio itekako svjestan činjenice da se Boris smatra izdanim. S druge strane, Alex je morao priznati da blizanke izvode kulinarska čuda u njihovoj kuhinji, uređenoj u ranije nekorištenoj praonici posuđa, a kuhar je nevoljko prihvatio činjenicu da će, ukoliko njegovi poslodavci katkad žele tradicionalna engleska jela, netko to morati skuhati, a to sigurno neće biti on. Nimalo ga ne zanimaju stvari kao što su jork-širski puding, kolači s mirodijama, repa s vrhnjem, ostrige, pita od jabuka ili biskvitna torta.

Međutim, Morecombe i Boris su druga stvar. Alex je pokušao osvojiti povjerenje starog majčina sluga, ali Morecombe nije reagirao na njegova nastojanja. Očito nije nimalo više poštivao gospodara kuće nego Borisa, uljeza. To ga je frustriralo, ali Alex nije mogao ništa učiniti ako čovjek nije htio popustiti. No isto tako neće ohrabrivati Borisa da izgovori svoje pritužbe na račun Morecombea. Neodređeno je kimnuo majordomu i pošao u potragu za svojom ženom, itekako svjestan Borisova nezadovoljstva i povrijeđenosti.

Ušao je u knjižnicu, ali najprije nije vidio Liviju. Tada ju je čuo. - O, Alexe, tu si. Nećeš vjerovali što sam našla. - U glasu joj se osjećao smijeh, a ljestve na kojima je stajala kako bi dosegla gornju policu opasno su se zanjihale kad se okrenula prema njemu.

Obožavao je smijeh u njezinu glasu. Pogledao je njezino nasmijano lice dok je stajala na vrhu lje stava, a oči su joj blistale od vragolaste radosti. -Sto si našla, Livia? - Mudro je čvrsto uhvatio lje-stve.

- Još jedno iznenađenje tete Sophije - rekla je. -Samo pogledaj ove knjige, Alexe. Sve su na gornjim policama, zacijelo zato da ih netko ne bi slučajno otkrio, ali sve su tako divno zločeste. Dodat ću ti ih nekoliko.

Počela je uzimati knjige s police, saginjući se kako bi ih stavila u njegovu ispruženu ruku. - Ovo je francuski prijevod Kama Sutre... a ove, također su sve na francuskom, ali se čini da potječu od orijentalnih originala. Ovdje gore ih ne mogu propisno pogledati, ljestve su previše klimave.

GIGA

- Onda siđi - rekao je Alex dok je uzimao jednu po jednu knjigu i spuštao ih na stolicu kraj ljestava. Pomogao joj je da siđe. - Sto te spopalo da si se penjala onamo gore?

- Bila sam znatiželjna - rekla je Livia kad ju je spustio niz nekoliko posljednjih prečki. - U ovoj prostoriji nismo ništa radile kad smo stigle ovamo, a bila je tako prašnjava i neprivaćna da se nikad nismo potrudile pogledati knjige. Danas poslijepodne nisam imala što raditi, pa sam odlučila pogledati.

Okrenula se u njegovu narućju i nasmijala se. -Kako bih željela da sam poznavala tetu Sophiju.

- Zasigurno je bila neobićna žena - rekao je i pogledao preko njezine glave, svjestan dubokog osjećaja gubitka. Sa svakim je danom provedenim U ovoj kući osjećaj postajao jaći, a sa svakim iznenađujućim otkrićem bilo ga je sve teže podnijeti. A najteže je podnosio svoju čežnju da to podijeli s Livijom, kao i mućnu spoznaju da to ne može učiniti, ne a da o sebi ne razotkrije stvari koje bi je povrijedile i, još pragmatičnije, uvelike mu otežale njegov zadatak u Londonu.

- Ne ljutiš se, zar ne? - rekla je Livia kad je osjetila promjenu u njemu. - Ti nisi licemjerni čistunac, Alexandere Prokov.

Nagnula se na ruku kojom ju je obujmio i pogledala mu u lice. - Ili si preda mnom skrivao tu svoju stranu? - Njezine su sive oći još uvijek bile pune smijeha, ali se ispod toga nazirao treptaj nesigurnosti.

Odmahnuo je glavom. - Ne, nisam licemjerni čistunac. Ne bih mogao biti oženjen tobom da jesam. Premda moram priznati da nisam znao da želim besramnu raskalašenicu za ženu dok je nisam dobio.

Razigrano mu je šakama lupkala po prsima. -Dođi da ih zajedno pogledamo. - Izvukla se iz njegova zagrljaja, uzela knjige sa stolice i sjela na sofju. - Dođi sjesti kraj mene.

Alex ju je poslušao. Tiho je zazviždao dok su okretali stranice za koje je morao priznati da definitivno uzbuđuju. Livia ga je iskosa pogledala, a oći su joj odjednom postale žarke i senzualne. -Misliš li da je to moguće? - promrmljala je i jezikom dotaknula usne dok je proućavala jednu ilustraciju. - Izgleda bolno.

- Ne - rekao je, naoko ozbiljno razmislivši o tome, premda su mu oći poigravale. - Mislim da ne bi trebalo biti. - Poljubio joj je kut usana. - Želiš li probati, gospo?

Kimnula je, a on je ustao, prišao vratima i okrenuo ključ u bravi.

* * *

- Ne znam je li to bilo uspješno ili nije - dahnula je Livia pola sata kasnije, ispružena na podu.

- Možda bi bilo uspješnije da tebi nije bilo tako zabavno - reće Alex i izravna njezine iskrivljene udove. - Izrazito je teško voditi ljubav sa ženom koja se svića od smijeha. To je elementarna životna činjenica na koju si ti, izgleda, zaboravila.

- Žao mi je - rekla je i privukla njegovu glavu k svojoj. - Ali škakljalo me. Misliš li da je teta Sophia ikada to tako činila?

Ne s njegovim oćem, pomislio je Alex, a ta je misao učinkovito potisnula njegovo dobro raspoloženje. Podigao je glavu i sjeo.

- Pitam se koliko je ljubavnika imala. - Livia se protegnula na sagu, a jedna njezina ruka tromo je počivala na njegovu nagom bedru. - Nije mogla biti kreposna usidjelica cijelog života. Kad bih mogla skupiti hrabrost, pitala bih Morecombea... ili možda blizanke. Ali oni su tako šutljivi po pitanju prošlosti. Jasno, to je bilo drukćije razdoblje. Prije trideset godina...

- Svakako jest. - Alex je brzo ustao. - Ne mogu cijelo poslijepodne provesti ljubakajući s tobom, Livia. - Poćeo se odijevati.

Nevoljko je sjela. - Sto drugo moraš raditi?

GIGA

- Očekujem neke goste - rekao je i sagnuo se kako bi pokupio knjige. - Odjeni se. Livia ustane. Odjednom je osjetila neobičnu hladnoću. Bila je sigurna da nije učinila ništa čime ga je mogla uvrijediti. Upravo su vodili ljubav, bez obzira koliko je način bio neobičan, ali takva je aktivnost općenito stvarala predivan osjećaj zajedništva među njima. No sad se činilo da se distancirao od nje.

- Zar nešto nije u redu, Alexe? - Na brzinu se odjenula, ne mareći kako neuredno možda izgleda.

- Ne, sve je u redu, naravno. Zašto ne bi bilo?

- Stajao je na ljestvama i vraćao knjige na gornju policu.

- Ti reci meni - ispod glasa je promrmljala, zakopčavajući gumbe svoje haljine. Oglasila se alka na vratima i Alex se namrštio.

- Moji gosti - kratko je rekao. Sišao je s ljestava. -Draga moja, posve si se pogrešno zakopčala. -Odgurnuo je njezine ruke i hitro joj zakopčao haljinu. Prošao joj je prstima kroz kosu, pokušavajući je dovesti u nekakav red. - Kad bi te netko pogledao, točno bi znao što si radila.

- I ti si to radio - podsjetila ga je i gurnula bose noge u lagane cipelice, a čarape je stisnula u šakama. - Žao mi je ako ti je neugodno, Alexe. Izići ću kroz vrt i tvoji me gosti uopće neće vidjeti. -Nije ni pokušala prikriti svoju razdraženost. Ta oni su u braku.

- Možda je tako najbolje - rekao je i prišao vra tima da bi ih otključao. - Mislim da te nitko ne bi trebao vidjeti dok na tako besraman način držiš svoje čarape. - Tračak uobičajene topline vratio se u njegove oči i glas, ali to nije smirilo Liviju.

Odmahnula je glavom i požurila prema francu-skim vratima koja su se otvarala u vrt. - Bez brige, idem sad. Uživaj sa svojim gostima. - Prije nego je uspio nešto reći, otvorila je vrata i izišla u ledeno poslijepodne.

Alex je koraknuo za njom, a potom se okrenuo kad je Boris pokucao na vrata i ušao. - Posjetitelji, Vaša Visosti. Vojvoda Sperskov -

- Da, da - Alex je rekao oštrije no što je kanio. - Očekivao sam ih. - Prošao je kraj Borisa i ispružio ruku. - Uđite, gospodo.

* * *

Livia je ušla u kuću kroz kuhinju i popela se do svoje spavaće odaje. Bila je zabrinuta. Tijekom dva mjeseca koliko su već u Londonu, s vremena na vrijeme bi se to događalo Alexu, njegovo bi se raspoloženje pokvarilo i on bi se povukao u sebe. Uglavnom se nije obazirala na to, ali danas poslijepodne to se prvi put dogodilo u takvom trenutku intimnosti. Ima li to neke veze s gostima koje očekuje? Iz nekog razloga ona nikad nije pozvana u knjižnicu kad on ima goste. Premda površno poznaje vojvodu Nikolaja Sperskova i grofa Fedorovskija nakon susreta s njima kod Bonhamovih prije više mjeseci, Alex je nikad nije uključivao prilikom njihovih posjeta. Ako bi ih slučajno srela u predvorju, uvijek su je pozdravljali s besprijekornom uljudno-šću, jednako kao i kad bi se susreli na nekom društvenom događaju, ali dalje od toga nije išlo. A nakon one jedne prigode kad je omela Alexa tijekom posjeta Rusa grubog izgleda, čijeg se imena sad nije mogla sjetiti, čak i kad je bila sigurna da je sam u knjižnici, uvijek je kucala i čekala njegovo dopuštenje da uđe. Zacijelo je držanje žena podalje od muževljevih prijatelja još jedan neobičan ruski običaj. No činilo se da to vrijedi samo za njegove *ruske* prijatelje. Posve se drukčije ponaša s Englezima i francuskim rojalističkim emigrantima koji su nakon revolucije pobjegli u Englesku. Šarmantan i pažljiv suprug, besprijekoran domaćin i jednako divan gost. Sve u svemu, njezin je muž pomalo zagonetka, zaključila je Livia. Uopće nije bila raspoložena za sjedenje kod kuće i razmišljanje o zagonetki. Posjetit će Nell i Ellie u Ulici Mount. Silno će ih zabavljati ovi najnoviji dokazi o sklonostima Sophije Lacey.

GIGA

Pozvonila je za Ethel, a zatim prišla ormaru kako bi izabrala poslijepodnevnu haljinu. - Ethel, bi li skoknula dolje i zamolila Morecombea da pozove kočiju za mene? - rekla je kad je sluškinja ušla. - Jemmy me može voziti do Ulice Mount. - Na krevet je spustila haljinu od prugastog muslina i otkopčala onu što ju je nosila, a s kojom je tako nemarno postupala. Jemmy je skočio s kočijaškog sjedala starinske kočije kad je Livia izišla iz kuće. Psi, koji su sjediti na kočijaškom sjedalu, ponosni kao paunovi, uzdi-gnutih repova, načuljenih ušiju, počeli su glasno i uzbuđeno lajati kad su je ugledali.

- Da... da, i ja sam sretna što vas vidim - rekla je, milujući njihove glave dok joj je Jemmy držao otvorena vrata kočije.

- Kamo, miledi?

- U Ulicu Mount, molim te. - Ušla je u kočiju, a Tristan i Izolda su ušli za njom. Mahali su repovima i dahtali, isplaženih jezika. - Kako se snalaziš sa psima, Jemmy?

- O, dobro se slažemo, gospojo - rekao je dok joj je pomno namještao pokrivač preko koljena. - Volim njihovo društvo, iskreno rečeno.

Pa, barem je to lako riješen potencijalni problem, pomislila je Livia. Činilo se da ih je Alex voljan tolerirati ako mu se stalno ne motaju oko nogu.

Njezine su prijateljice bile u Cornelijinu dnevnom boravku sa svojom djecom kad je Livia stigla u Ulicu Mount, a psi su trčali ispred nje. Ovdje su se osjećali jednako kod kuće kao i na Cavendish Squareu, a djeca ih obožavaju.

- Liv, kako ugodno iznenađenje. - Cornelia ju je toplo zagrlila. - Upravo pijemo čaj.

- Lijepo - reče Livia i poljubi Aureliju. Pozdravila je djecu, ali bili su previše zauzeti igrom sa psima da bi joj odgovorili.

Odbacila je muf u stranu i skinula usku, krznom obrubljenu jaknu, prebacivši je preko otomana. - Dakle, kako ste svi vi? - Spustila se u kut sofe i sa zahvalnim smiješkom primila šalicu koju joj je Cornelia pružila.

- Sasvim dobro. Sto je s tobom, princezo Prokov? - Aurelia ju je promatrala s upitnim osmijehom.

- O, dosta dobro - nemarno je odgovorila i uzela puslicu od badema s tanjura s kolačima.

- Još uvijek nekako zračiš zadovoljstvom - pri-mijeti Cornelia. - Malo ljubavi poslijepodne, možda? Vjerujem da sam ljubomorna. - Pretjerano je uzdahnula. - Ah, prvi žar ljubavi; ništa nije tako dobro za ten.

- A pretpostavljam da je za tebe to stvar prošlosti? - odbrusila je Livia, ne potrudivši se zaniijekati prijateljičinu točnu primjedbu.

- Pa, udana sam već gotovo godinu dana, a znaš da zapravo nije moderno živjeti u muževljevu džepu - ozbiljno će Cornelia. - Sjaj ipak s vremenom blijedi.

- O, besmislice - reče Aurelia i nasmije se. - Ti i Harry ste jednako zaljubljeni kao i ranije, a ti si tako sretna zbog toga, Nell, nemoj ni pokušati zaniijekati.

- Neću - reče Cornelia i nasmiješi se.

- Pa, nema baš previše straha da ću ja živjeti u muževljevu džepu - reče Livia i umoči puslicu u čaj.

Prijateljice su je oštro pogledale. - Zar nešto nije u redu, Liv? - upita Aurelia.

Odmahnula je glavom. - Ne, samo što moram usvojiti ruske načine. Čini se da Rusi doista očekuju da će neprestano voditi glavnu riječ. Zapravo, Alex mi je to sam rekao, premda se našalio na račun toga... ili ja barem mislim... *nadam* se da se šalio - dodala je.

- Nije ti smetalo kad je vodio glavnu riječ prije nego si se udala za njega - reče Aurelia, a čelo joj se zabrinuto nabralo. - Zar je ovo drukčije?

- Malo - priznala je Livia. Nije se kanila upuštati u tu raspravu, ali je trebala znati da će se na koncu povjeriti svojim prijateljicama. - Ranije, to je bilo zabavno i prilično uzbuđljivo, način na koji je uklanjao prepreke sa svojega puta, činio točno ono što je želio i nekako uspijevao nagovoriti sve ostale, posebno mene, da je to ono što i oni žele. Tada mi se to sviđalo, ali

GIGA

sada...

Grickala je usnu. - Jedno je kad te obori s nogu u igri udvaranja, a sasvim nešto drugo kad osjećaš da tvoje želje *moraju* biti na drugome mjestu samo zato što muž ima pravo na prednost.

Cornelia se namrštila jednako kao i Aurelia. - Alex te ne zlostavlja?

- Ne... ne, naravno - žustro ce Livia. - Šarmantan je, duhovit i nježan, ali odlučno insistira na nekim stvarima. Kao da ne može zamisliti da bi nešto mogao raditi drukčije od načina na koji je navikao.

- Pa, on ipak potječe iz drukčije kulture - reče Aurelia. - Neminovno je da su njegove navike drukčije od tvojih. Je li spreman na kompromise?

- Do određene granice - reče Livia, odjednom se osjetivši nelojalnom. - Nije to ništa ozbiljno, doista nije. Samo sam se malo uzrujala danas poslijepodne.

Spustila je šalicu čaja, kaneći zaključiti taj razgovor, ali im je povjerila i drugu stvar koja ju je zbunjivala. - Čudno je, ali nikad me ne pozove da im se pridružim kad ga posjete njegovi ruski prijatelji. Susrećem ih na drugim društvenim događajima, ionako samo uz naklon, pa bi se činilo prirodnim da me uključi, makar nakratko, kad oni dođu u našu kuću. Ali on to nikad ne čini. Zašto je tako?

- Možda govore samo ruski - reče Aurelia. - Možda je to dio njegova svijeta za koji misli da ga ti ne bi razumjela. Muškarci su jednako loši kao i žene kad je riječ o zbijanju redova. Pogledaj njihove klubove. Želim reći, žena se ne usuđuje čak ni biti viđena u Ulici St. James.

- Istina. - Livia kimne. - Premda mislim da to nema nikakve veze s jezikom. Jednom mi je rekao da samo seljaci govore ruski, a na dvoru svi govore francuski ili engleski. Ali imaš pravo. Pravim od muhe slona. To je vjerojatno samo kao okupljanje nakon večere uz porto i konjak, a žene su negdje gdje ih ne mogu čuti i piju čaj. - To je objašnjenje imalo određenog smisla i morat će se njime zadovoljiti.

- Ali ne žališ zbog udaje? - upita Cornelia i zabrinuto se nagne prema Liviji.

- Ne, nimalo. - Livia odlučno odmahne glavom - Uživam biti u braku s njim. To su samo sitnice, a ja sam vjerojatno djetinjasta jer dopuštam da me to uzruja.

Osamnaesto poglavlje

Livia je uskoro nakon toga otišla, iziđavši u ledeni sumrak veljače, nadajući se da se Jemmy sjetio ponovno zagrijati ciglu dok je čekao u kuhinji kuće u Ulici Mount. Sjetio se i ona je zavukla noge ispod pokrivača, stavivši stopala na ciglu, a psi su je dodatno grijali jer su joj sjedili u krilu.

Nekako joj povjeravanje prijateljicama nije donijelo olakšanje kakvo je trebalo donijeti. Još uvijek je zbog nečega osjećala nelagodu, a to nije uspijevala izraziti riječima. Imalo je nekakve veze s drukčijim Alexom koji je jednom ili dvaput izbio na površinu. Tvrd izraz u njegovim očima, osjećaj bezobzirnosti, odlučnosti u njemu koja je u suprotnosti s općenito bezbrižnim, srdačnim javnim licem princa Prokova, a posve je drukčiji od ljubavnika čiji najmanji dodir ubrza krv u njezinim žilama.

No s druge strane, kako si neprestano govori, mora još mnogo naučiti o muškarcu koji joj je muž. Dakle, zašto ta spoznaja nije umanjila njezinu neodređenu uznemirenost? Ima li to kakve veze s nejasnom sumnjom da je ona na neki način bila objekt te bezobzirne odlučnosti? Je li ono nezaustavljivo osvajanje i udvaranje potaknulo nešto drugo, a ne nepromišljeno srljanje u požudu i ljubav u koje je ona vjerovala? Nezamisliva strast koja ju je povela u veličanstvenoj plimi emocionalnog vrtloga?

Smiješno je gajiti takve sumnje o vlastitome mužu, smiješno i nelojalno, Livia je govorila sebi dok je kočija skretala na Cavendish Square. Nije imala nikakvih dokaza o laganju. Prema njoj se uvijek odnosio s ljubavlju i nježnošću. Upravo je sad raspoložena za malo toga, odlučno je zaključila.

Sišla je iz kočije i ušla u kuću, nadajući se da Alex nije izišao, a ako je kod kuće, da više nije sa svojim prijateljima. Vrata knjižnice bila su otvorena, ali je prostorija bila prazna. - Zar je princ Prokov izišao, Borise?

- Mislim da nije, princezo. - Majordom je govorio bezizražajnim glasom.

- Znete li gdje je?

- Vjerujem da je na katu, miledi. - Nije ju gledao u oči, već je govorio nekoj točki iznad njezine glave, ali Livia je odavno odlučila da neće pokušavati pridobiti tog čovjeka, pa mu je samo ljubazno zahvalila i zaputila se prema stubama.

Možda se Alex odijeva za tu večer. Nije se sjećala je li spominjao izlazak, ali njegovi su se planovi mogli promijeniti nakon poslijepodneva provedenog sa sunarodnjacima.

Otvorila je vrata svoje spavaće odaje i iznenađeno zastala na pragu. Alex u kućnom ogrtaču od brokata ispružio se na njezinu krevetu, prekrivenih gležnjeva, s rukama iza glave, prava slika opuštenosti.

- Ah, tu si, gospo ženo - pomalo je žalosno rekao. - Satima te čekam. - Lijeni se smiješak pojavio na njegovim ustima, a plave su je oči odmjerile lascivnim pogledom. - Naumio sam proširiti edukaciju koju smo počeli danas poslijepodne, ali kad sam se dao u potragu za tobom, nigdje te nisam mogao naći. - Njegov je ton bio namješteno tužan, ali je u njegovim očima gorjela drukčija emocija.

Livijino je tijelo kao i uvijek reagiralo na senzualno obećanje u njegovim očima. Izvukla je iglu šešira, nastojeći da njezine kretnje budu što sporije.

- Bila sam u Ulici Mount - rekla je i oprezno spustila šešir na komodu prije nego je počela otkopčavati usku jaknu.

- Znam - rekao je. Pozvao ju je kretnjom prsta.

- Dođi ovamo, ženo moja.

Livia je napućila usne, kao da mora razmisliti hoće li poći k njemu ili ne. Ostala je stajati kraj komode, promatrajući ga ispod napola spuštenih kapaka.

- Zar moram doći po tebe? - Alex je sišao s kreveta i odlučno koraknuo prema njoj. Livia je kriknula, glumeći strah, i jurnula iza stolice.

GIGA

Osi su mu zasjale. - Ah, znači tako će biti, je li?

- Bacio se za njom, a ona je gurnula stolicu prema njemu, usporivši ga kad je skočila iza kauča. Oprezno ga je promatrala, a oči su joj vragolasto poigravale.

Alex je izravnao stolicu i zamišljeno je pogledao. Obrazi su joj bili ružičasti, a sive oči blistave od uzbuđenog iščekivanja. Koraknuo je prema njoj, a ona je zgrabila jastučić s kauča i bacila ga u njega. Uhvatio ga je jednom rukom i bacio u stranu.

Livia se povlačila, a on ju je, smijući se, slijedio po sobi, bez problema hvatajući različite predmete što ih je bacala na njega kako bi ga usporila. Zapravo nije imala kamo poći, ali igra je zagrijala krv u njezinim žilama i ubrzala joj otkucaje pulsa. Pokušala mu je izmaći i našla se stjerana u kut.

- Kamo ćeš sad? - zadirkirao ju je i naslonio se rukama na zid s obje njezine strane.

Livia nije odgovorila. Odjednom se sagnula ispod njegove ruke, iznenadivši ga, i umalo mu pobjegla, ali je on brzo reagirao i uhvatio je oko struka, priljubivši je uz sebe. Čvrsto ju je držao i jednom joj rukom podigao bradu. - Imam te - zadovoljno je ustvrdio.

- Čini se tako - zadihano se složila Livia, promatrajući ga.

- Osjećam silnu potrebu za tobom - tiho je rekao i slobodnom rukom prešao po njezinim prsima i do obline boka.

- Onda me moraš osvojiti. Gospodine - rekla je, a oči su joj se stisnule kad joj je sinula jedna ideja.

- Kako to moram učiniti? - pitao je, više nego spreman igrati njezinu igru. Livia je doista zagrano inventivna kad je riječ o vođenju ljubavi.

- Tako što ćeš igrati šah sa mnom - rekla je. Rusi su stručnjaci za tu igru, ali moram ti reći da sam i ja prilično dobra. Želim igrati s tobom otkako smo se upoznali, ali nekako nikad nije bilo prilike. Alex je izgledao malo iznenađeno. - Zar baš moramo... u ovom trenutku?

- Da - odlučno je rekla i podigla se na prste kako bi mu poljubila usta. - Vjeruj mi, uživat ćeš. Objumio joj je lice rukama i strastveno je poljubio, uronivši jezik duboko u njezina usta, jasno izražavajući svoje vlasništvo. Potom ju je pustio. - To je obećanje - tiho je rekao - koje će se uskoro ispuniti.

Livia se nasmiješila. - Pobrinut ću se da bude tako, prinče moj. - Prešla je sobu do malenog pisaćeg stola i spustila vratašca. Izvadila je šahovsku ploču i kutiju. - Dakle, gdje ćemo je postaviti?... Ovdje, mislim. - Spustila je tešku ploču na niski stolić ispred kamina. - Ako ti pobijediš, ja ću večeras biti tvoja ropkinja... s druge strane, ako ja slučajno budem bolja... - U očima su joj svjetlucale vragolaste iskrice.

Gladio je bradu, kao da razmišlja o ponudi, a atmosfera je postala napeta od iščekivanja. - Zanimljiv prijedlog - na koncu je rekao. - Niti jedan Rus koji ima samopoštovanja ne bi ga mogao odbiti. Postavi ploču, gospo ženo.

Sat vremena kasnije počeo se pitati u što se točno upustio. Promatrao je svoju stranu ploče. Zapravo, prilično loša situacija. Daleko više njegovih figurica bilo je izvan ploče nego na ploči. Sebe je smatrao sasvim dobrim igračem, ali Livia je igrala poput demona.

- Gdje si naučila ovako igrati? - pitao je, promatrajući je dok je razmišljala o svojem sljedećem potezu.

- Moj me otac naučio - rekla mu je. - Šahovska je ploča njegova metafora za život. - Podigla je glavu i kratko se osmjehnula. - Uvijek gledaj prije nego skočiš, uvijek razmotri posljedice posljedica svojih postupaka. - Ruka joj je lebdjela nad lovcem.

- Bio je matematičar na sveučilištu, viši predavač na Cambridgeu prije nego se okrenuo teologiji. Šahom se koristio za opuštanje između matematičkih izračuna - objasnila je, pomaknuvši lovca. - Šah.

Alex uzdahe. - Točno. - Namrštio se nad svojim mogućnostima. Doimale su se prilično ograničenima. - Pa, ako razmislim o posljedicama mojeg posljednjeg poteza, vidim samo mat za tri poteza.

GIGA

Livia se nasmijala. - To i ja vidim. - Sjedila je prekrivenih nogu na podu kraj stolića, sad umotana u svoju omiljenu kućnu haljinu od svijetložu-tog baršuna, a njezine su bosc noge virile ispod ruba. Kosa joj je slobodno padala po ramenima. -Hoćeš li se predati? Ili ćeš igrati do kraja?

Alex je također sjedio na podu, a sad se nagnuo naprijed i kažiprstom prevrnuo svojega kralja. Zatim se nagnuo na naslonjač iza sebe i promatrao je sa smiješkom. - Vjerujem da je sljedeći potez tvoj, gospo.

Polako je kimnula. - Ah, da, istina. Dobila sam roba za večeras. - Zamišljeno je zatvorila oči. Potom ih je otvorila i frustrirano uzdahnula. - Problem je u tome što ne mogu smisliti ništa što bih željela da mi radiš, a da to već ne činiš - požalila se.

Alex je zabacio glavu i nasmijao se. - Kakav nedostatak mašte, ljubavi moja. Veoma neobično za tebe. - Odgurnuo se s poda i ustao. - Možda bi moj zadatak trebao biti stimuliranje te mašte.

Sagnuo se, uhvatio je ispod pazuha i podigao na noge, a potom joj je dlanom podigao bradu i poljubio je. Prešao je usnama na vrh njezina nosa, a zatim na kapke, poljubac koji je bio poput daška vjetra. Grickao joj je uske, a potom joj objema rukama čvrsto uhvatio lice i ljubio joj uho, jezikom kružeći po izrazito osjetljivim spiralnim udublje-njima. Vrpeljila se i protestirala, smijući se, na milovanje za koje je dobro znao da će joj priuštiti silan užitak, makar se otima.

Kad joj je oslobodio lice, njegove su se ruke spustile do pojasa njezine kućne haljine. - Svoj ću zadatak bolje obaviti ako se riješimo ovoga. -Gurnuo je haljinu s njezinih ramena i sagnuo se kako bi joj poljubio vrat ondje gdje se osjećaju otkucaji pulsa, rukama joj objumivši dojke, kliznuvši niz njezina rebra do kukova. Uspravio se, i dalje je držeći za bokove, te uz osmijeh promatrao njezino rumeno lice.

- Hoćeš li mi dopustiti da svoj zadatak izvedem na vlastiti način, gospodarice moja? Ili imaš neke određene upute?

- Ne - rekla je i zubima uhvatila donju usnu. -Ne, nemam. Vjerujem da si više nego sposoban sam nešto smisliti.

Polako je kimnuo, oči su mu se suzile, a na usnama mu je poigravao smiješak. - Stojim ti na raspolaganju. - Odbacio je kućni ogrtač. Onako nag, promatrao ju je lagano se mršteći od koncentracije. Tada je kimnuo, kao da je donio neku zadovoljavajuću odluku.

- Čekaj tu. - Otišao je u susjednu odaju i vratio se savijajući dugi komad svile.

Livia je gorjela od iščekivanja, prepone su joj se topile, tijelo podrhtavalo. Nije imala pojma što će učiniti. Prišao joj je s leđa i vezao joj svilenu traku preko očiju.

- Evo - promrmljao je. - Vjeruj mi, a ja ti obećavam da ćeš sve doživljavati dvostruko intenzivnije.

Livia je progutala slinu, a njezin je vid bio tek crvenkasta maglica iza mekanog poveza na očima. Gola joj se koža naježila, očekujući nešto, bilo što... nije znala što. Podigao ju je i odnio do kreveta, te je spustio na sredinu. Nepomično je ležala, zureći u povez, slušajući ga kako se kreće odajom, otvara neku ladicu.

Tada je osjetila kako se vratio do kreveta. Mekani je madrac utonuo pod njegovom težinom kad je šapnuo: - Ovu igru igramo bez riječi, slat-kice. - Tada joj je nešto mekano dotaknulo obraz, slijedilo oblik njezinih usta. Malo ju je škakljalo, ali na način koji ju je oduševljavao. Dotaknulo joj je uho, slijedeći mu oblik, a ona je tiho dahnula na slatkoću užitka. Tada je osjećaj prešao na njezin vrat, lagano prešavši po mjestu gdje joj je puls ubrzano kucao, a potom je mekana četkica polako kliz-nula do njezinih dojki. Nježno, zamamno milovanje osjetila je na bradavicama koje su se odmah ukrutile, a duboko u njezinu trbuhu počela se širiti poznata toplina.

Osjećala je nježne poteze na svojem trbuhu, u pupku, sve niže preko bijele kože. Osjetila je kako joj je rukom razmaknuo bedra, nježno ali nezaustavljivo, i dah joj je zastao u grlu.

GIGA

Iščekivanje sljedećeg dodira, gdje i kada će uslijediti, postalo je tako intenzivno da je bilo gotovo bolno.

Lepršavi je dodir prešao po glatkoj koži unutrašnje strane njezinih bedara, a ona je zadrhtala od užitka. Činio je krugove, sve manje i manje na osjetljivoj koži njezinih bedara, krećući se prema gore. Sve bliže i bliže središtu radosti. Tada se zaustavilo, a dok se činilo da se čekanje proteže u vječnost, suze ushićenog iščekivanja navlažile su svilu poveza za oči, a najdublji zakutci njezina tijela pulsirali su od uzbuđenja.

I tada, kad se počela bojati da se to nikad neće dogoditi, kad je to gotovo prestala očekivati, ponovno ga je osjetila, nježno milovanje njezina spolovila, a ona je zadrhtala poput žice na lutnji. Njegovi su je prsti otvorili, razmaknuvši njezino središte za ovo nježno i najintimnije milovanje tim neobičnim instrumentom za užitak kojim je baratao tako neopisivo vješto. Bila je izgubljena, pretvorila se u osjete, njezino je tijelo postojalo samo radi eksplozije užitka u tom slijepom i bezglasnom svijetu.

Alex joj je pokrio usta svojima, privinuvši je uza NO kad je kliznuo u njezino više nego spremno tijelo vlastitim pulsirajućim spolovilom. Stegnula je svoje unutarnje mišiće oko njega, a on je prigušeno zaste-njao u njezina usta. Čvrsto ga je držala uza se dok se njezino tijelo ponovno počelo penjati do vrhunca radosti, a u trenutku kad je lebdjela na rubu podigao je njezine noge na svoja ramena kako bi mogao prodrijeti sasvim duboko, a ovoga puta nije prigušio svoj ushićeni uzvik kad se svijet raspao u srebrno iverje, a Livia je kriknula s njim. Dugo je ostao u njoj dok su se fragmenti ponovno spajali, a kad je na koncu osjetio kako se miče pod njim, olabavio je povez na njezinim očima i maknuo ga.

Zurila je u njega, trepćući na iznenadnoj svjetlosti, osjećajući se čudno i dezorijentirano nakon užitkom ispunjene tmine. Poljubio joj je usta i vrh nosa, a potom se nježno odvojio i okrenuo na krevet kraj nje.

- Sto si koristio? - promrmljala je, a glas joj je zvučao neobično nakon tako duge šutnje.

Nasmiješio se i pokazao joj malenu četku od jazavčeva krzna kojom je nanosila rumenilo u rijetkim prigodama kad je smatrala da njezin ten treba malo pomoći.

- Oh - bilo je jedino što joj je palo na pamet.

- Odmori se malo - rekao je i podigao se na lakat, a drugom joj je rukom milovao bok. - Noć je tek počela.

Livia je mislila da je, osobito nakon posljednjih sat vremena, iskusila sve što se može iskusiti u vođenju ljubavi, barem sve što je moguće ako se izuzmu više ezoterične poze ilustrirane u Sophiji-nim knjigama. Sad je shvatila da nije. Alex joj je dosad pokazao samo vrh ledenjaka kad je riječ o njegovu poznavanju senzualnih užitaka. Kako su sati prolazili, on je zadržavao svoj orgazam, koncentrirajući se samo na to kako će nju uvijek iznova dovoditi do vrhunca. Njegova usta i jezik pronašli su svaki centimetar njezina tijela u plesu spolnog uzbuđenja, a ona je bila izgubljena u vrtlogu osjeta. Uvijek ju je iznova držao na rubu rastvaranja sve dok to više nije mogla izdržati i tek bi je tada dotaknuo, trzaj jezika, maženje usnama, milovanje prstom, a ona bi ponovno padala u prazninu gdje ne postoji osjećaj da je ona biće odvojeno od čistih osjeta.

Svijeće su se gasile, vatra se pretvorila u žar kad je Alex napokon dopustio sebi da po drugi put dosegne vrhunac. Čvrsto ju je priljubio uza se dok je u sebi osjećala njegovo pulsiranje, a on je osjećao njezino baršunasto tijelo kako se steže oko njega u još jednom orgazmu.

Livijine su noge pale s njegova struka, ruke je mlitavo ispružila na krevetu, i ničega nije bila svjesna. Alex se polako izvukao i spustio se na krevet kraj nje. Kapci su joj zatreptali kad se slabašno osmjehnula. - Bila sam negdje.

- *La petite morte* - tiho je rekao, previše iscrpljen da bi je poljubio, ali ju je uspio lagano pomilovati po bedru. - Događa se katkad, kad je orgazam posebno intenzivan.

Livia je opet zatvorila oči. Kad ih je sljedeći put otvorila, Alex više nije ležao kraj nje.

Podigla se na lakat i vidjela da vatra u kaminu ponovno plamsa. U svijećnjacima su se

GIGA

nalazile nove svijeće, premda ništa nije bilo dovoljno blizu da uznemiri njezin san. Vrata Alexove odaje bila su odškrinuta.

- Gdje si? - doviknula je.

- Ovdje. - Pojavio se na vratima, smiješeći se dok je vezivao pojas kućnog ogrtača. - Jesi li gladna? Nismo večerali.

- O, ne, stvarno nismo. - Podigla se na jastucima, naglašeno svjesna svojega tijela.

Ljepljivosti među nogama, neznatne smetnje ondje, dubokog tupog bola u mišićima, mišićima za koje nije ni znala da ih ima. Osim toga, umirala je od gladi.

- U kući sigurno svi spavaju.

Alex odmahne glavom. - Tvoj je rob posve budan. Poći ću u potragu za hranom, gospo.

- Zapravo bih željela malo tople vode - reče Livia. - No mislim da si ti odigrao svoju ulogu za jednu večer, pa ću je sama donijeti.

Odmahnuo je glavom. - Ne, nećeš. Ostat ćeš ovdje, a ja ću se brzo vratiti. - Izišao je iz sobe, a Livia se opet srušila na krevet, nimalo sigurna da je uopće sposobna učiniti nešto tako zahtjevno kao što je donošenje vode.

Alex se vratio za nekoliko trenutaka i donio vrč pun vrele vode. Izlio je vodu u lavor i pozvao je k sebi. - Moj posljednji zadatak.

Livia je sišla s kreveta i na pomalo nesigurnim nogama pošla k njemu. - Nemoj ništa počinjati, Alexe - preklinjala ga je, pokušavajući uzeti krpu za pranje iz njegove ruke. - Večeras više ne bih mogla izdržati.

- Nisam siguran ni da bih ja mogao - rekao je. - Budi mirna. - Prešao je krpom za pranje po njezinu tijelu, dotaknuvši svaki centimetar kože, ali je to činio brzo i učinkovito, poputiskusne dadilje. Pružio joj je ručnik i sagnuo se kako bi podigao njezinu kućnu haljinu. - Odjeni ovo, a ja ću sići po večeru.

Livia ga je poslušala, a potom se srušila u naslonjač kraj kamina, osmjehnuvši se kad joj je pogled pao na šahovsku ploču. Nije moguće da muškarac bude tako divno inventivan i nesebičan ljubavnik, a također i varalica.

Alex se vratio s krcatim pladnjem što ga je stavio na komodu. - Topla hrana bila je iznad mojih mogućnosti u tri ujutro, ali ima hladne piletine, povrća u aspiku, jedna od Adinih pita od divljači, malo lososa i onaj čudesni puding što ga Mavis spravlja od hrskavih puslica. Nareži piletinu dok ja donesem vino. - Opet je nestao.

Livia je narezala piletinu i poslužila malo od svega ostaloga na dva tanjura kad se Alex vratio s bocom burgundca i dvije čaše.

Maknula je šahovsku ploču i ponovno sjela na pod, a Alex je donio čaše i spustio ih na niski stolić. - Nisam znala koliko sam gladna.

- Vođenje ljubavi izaziva glad - primijetio je. -1 žed. - Popio je nekoliko gutljaja vina i vilicom uzeo komad piletine. - Usput rečeno, želio bih da u narednim tjednima priredimo večeru.

To ni s čim nije imalo nikakve veze, tako je naglo promijenio temu i raspoloženje nakon njihove igre da je Liviji trebala minuta dok nije apsorbirala njegove riječi. - Svakako. Kada? - rekla je, nastojeći prikriti svoje iznenađenje i neznatno razočaranje činjenicom da on može s takvom lakoćom prijeći od užitaka u krevetu na tako običnu temu. Ovo je prvi put da je takva inicijativa potekla od Alexa. Uvijek se činilo da je više nego zadovoljan sa svim zbivanjima i ugošćavanjima što ih ona organizira, ili pozivnicama što ih je prihvatila u ime njih dvoje, ali inače, osim kad su dulje vremena bili sami, kao večeras, on je imao svoj društveni krug, a ona svoj. Visoko bi društvo poprijeko gledalo na bilo što drugo.

- Koliko brzo se to može organizirati? - Uzeo je zalogaj pite od divljači.

- Za nekoliko tjedana - rekla je. - Čak i ako sutra pošaljemo pozivnice, moramo prihvatiti mogućnost da ljudi imaju nešto ranije dogovoreno. Koliko si gostiju želio pozvati?

- Ne mnogo... samo šest parova. - Naslonio se na naslonjač iza sebe i zadovoljno uzdahnuo.

GIGA

- Bliski prijatelji? - Pijuckala je vino, pitajući se hoće li napokon propisno upoznati njegove ruske poznanike.

- Ne baš... recimo samo da su to ljudi koje bih želio bolje upoznati.

Toliko o toj nadi. - O kome je riječ?

- Napravio sam popis. - Alex je ustao s poda i otišao u susjednu sobu, a kad se ponovno pojavio, u ruci je držao list papira. Pustio ga je da padne u Livijino krilo, a potom se opet spustio na pod i navalio na puding.

Livia je pročitala popis imena. Većinu je slabo poznavala, ali je znala da svi imaju nekakve veze s vladom. Jedini kojeg je dobro poznavala naveo ju je da se namršti. - Prezirem Evershama, Alexe -rekla je. - On je pompozan, naprasit magarac, a njegova sirota povučena žena pokvari svaku zabavu.

- Unatoč tomu, želio bih da ih pozoveš - rekao je.

Njegov je ton bio sasvim topao i ugodan, ali je Livia u njemu ipak osjetila tračak čelika i, unatoč igrama u kojima su zajedno uživali, njome se ponovno proširila plima ranijih nedoumica. - Zašto? -pitala je.

Podigao je pogled s tanjura, a ona je u njegovim očima na trenutak ugledala onu poznatu oštrinu. - Slatkice, zanimaju me mišljenja lorda Evershama.

- Ali on je političar... zar nisi rekao da te politika ne zanima?

- Ako se sjećaš, rekao sam da me ne zanima proces, ali volim stimulatívne rasprave.

- A ti ostali... oni će ti pružiti stimulatívne rasprave? - Gotovo je prezirno kvrcnula prstom po popisu imena.

- Nadam se - vedro je odgovorio.

- Stimulatívnije od Harryja... ili Nicka... ili Davida?

- Harry je u redu, priznajem, ali Petershama i Fostera više zanimaju kockarski stolovi nego politička arena - rekao je. - Premda mi je ugodno u njihovu društvu u pravim prigodama. Ali postoji vrijeme i mjesto za sve, slatka moja. Dakle, hoćeš li mi udovoljiti u ovome?

- Da, naravno - brzo je rekla. Zahtjev je bio sasvim jednostavan, ali joj se trenutak što ga je izabrao da joj to kaže činio čudnim. - No željela bih pozvati još nekoliko parova, tek toliko da se popravi raspoloženje.

- Ne. - Odmahnuo je glavom. - Samo ove. To je jedino što želim da učiniš.

Livia ga je trenutak bez riječi namršteno promatrala. Jedini razlog iz kojeg bi netko želio pozvati takvu skupinu bio bi razvijanje neke političke ambicije, ali Alex nikako ne može imati takvu ambiciju. Možda u svojoj zemlji, ali teško u ovoj. O, *dobro*. U mislima je slegnula ramenima. Moći će gostoljubivo izdržati jednu dosadnu večer ako će time udovoljiti svojemumužu. On se doista silno trudi udovoljiti njoj. Pri toj joj je pomisli zaigrao smiješak u očima.

- Neka bude. Jedini problem što ga očekujem je pitanje kako ću podijeliti jelovnik između tvojega kuhara i blizanki. - Opet je kvrcnula po papiru. -Ovim će ljudima više odgovarati poznatije kulinarske vještine blizanki, i vjerojatno će biti sumnjičavi prema tvojemu kuharu.

- Boris će se pobrinuti o svemu nakon što ti pošalješ pozivnice. Blizanke neće sudjelovati u pripremanju te večere - rekao je. - Dođi, idemo u krevet. -Pružio joj je ruku preko stola i povukao je na noge. - U moj krevet, mislim. Tvoj je prilično razbacan.

* * *

Livia je onako iscrpljena čvrsto spavala, ali čim se ujutro probudila, opet je osjećala nelagodu koju u početku nije znala objasniti. Draperije su bile navučene oko kreveta i ona je čula Alexa kako razgovara s Borisom u sobi. Nisu govorili engleski. Odjednom se sjetila njihova prvog susreta kad joj je rekao da tečno govori mnoge jezike, osim ruskoga. Katkad se psima obraćao na ruskom, ali je nekako zaključila da zna samo nekoliko izraza.

Nikad ga nije čula da se njime koristi tako tečno kao sada. Ako to nije ruski kojim sad govori,

koji je to onda jezik? Sigurno nije francuski. Zašto ne govore engleski, kad smo već kod toga? Boris izvrsno govori engleski.

Nisu željeli da ih ona razumije. Samo joj je to objašnjenje palo na pamet. No kakav bi razgovor Alex mogao voditi sa svojim majordomom što ga ona ne bi trebala čuti? Možda je riječ o nečemu što se tiče osobno Borisa, zaključila je. Sasvim je logično da on ne bi želio da ona zna za njegove privatne stvari. Nisu baš bliski prijatelji.

Ležala je nauznak i zatvorila oči, puštajući da zvukovi lebde oko nje, ali ipak ju je nešto uznemirivalo u tim stranim riječima, i nije joj se sviđao osjećaj da je namjerno isključena. Sad je shvatila da ovo ni slučajno nije prvi put da se tako osjeća otkako je u braku.

Kad je Alex naglo razmaknuo draperije, otvorila je oči. - Je li Boris otišao?

- Da, zrak je čist. - Prišao je krevetu i sagnuo se da je poljubi. - Dobro jutro, ljubavi moja. Dobro si spavala.

- Da, kao zaklana - složila se. - Jeste li govorili ruski? Mislila sam da ne govoriš taj jezik.

- Ne govorim ga često - ležerno je rekao. - A rijetko jer to baš želim.

- Zašto si ga baš sad odlučio govoriti? - Nastojala je nemarnim tonom.

- Kako si jutros znatiželjno stvorenje. Zašto te to zanima? - Smiješio se, ali je u njegovim prodornim plavim očima vidjela spekulativan izraz.

- Bez posebnog razloga. Sigurna sam da me se nimalo ne tiče tvoj razgovor s Borisom - reče Livia.

- Boris bi se svakako složio s tobom - mirno je rekao. - Hoćeš li sad ustati?

Činilo se da je tu bio kraj te malene rasprave. -Da. - Odgurnula je pokrivače. - Kakvi su tvoji planovi za današnje jutro? - Ustala je i protegnula se, a zrak joj je hladio nago tijelo.

Alex ju je zadivljeno promatrao, a potom je odmahnuo glavom i posegnuo za njezinom kućnom haljinom. - Odjeni ovo, za Boga miloga. Previše si zamamna, a ja sam previše zauzet da bih jutros popustio iskušenju.

Livia je razočarano uzdahnula. - Sto moraš raditi da si previše zauzet?

- Posjetiti neke ljude, poći na neka mjesta - rekao je uz neodređenu kretnju i zaputio se prema vratima. - Nemoj zaboraviti na one pozivnice. Boris će se pobrinuti da se dostave čim budu napisane.

- Kako bih mogla zaboraviti? - progundala je. - Još uvijek ne znam zašto nas želiš osuditi na večer besmislene dosade.

Ako ju je Alex čuo, ničim to nije pokazao, a vrata su se zatvorila za njim.

Livia je otišla u svoju spavaću odaju. Netko je bio ondje i odnio posuđe od njihove kasne večere. Na krevet je stavljena čista posteljina i vatra je upaljena u kaminu. Dok je potezala vrpču zvona za Ethel, pitala se je li stanje sobe izazvalo nekakve raskalašene komentare ispod stubišta.

Dok je nešto kasnije silazila prema svojem salonu, oglasila se alka na vratima. Bilo je prerano za društvene posjete, a niti jedan trgovac ne bi došao na glavna vrata. Instinktivno je zastala na stubama, a potom se povukla unatrag tako da je bila izvan vidokruga odozdo, ali je dobro vidjela predvorje. Nije imala pojma zašto se tako ponaša. Na kraju krajeva, ovo je njezina kuća, ali se čini da je tijekom posljednjih tjedana iz nekog razloga postala tajnovita, oprezna, a sad je shvatila da se to temelji na istom osjećaju što ga je jutros imala u Alexovu krevetu. Osjećaj da se događaju neke stvari koje se skrivaju pred njom.

Uvijek je bila posve otvorena u svojim reakcijama, laganje joj je posve strano, a koliko je ona znala, nikad joj nitko u životu nije namjerno lagao. Njezin otac sigurno nikad ništa nije tajio pred njom, niti joj je ikad rekao nešto što nije bila čista istina. Tijekom njezina djetinjstva ohrabrivao je njezinu radoznalost i uglavnom joj u potpunosti odgovarao na pitanja. U rijetkim prigodama kad bi odlučio da joj neće odgovoriti, uvijek bi joj rekao razlog. No sad je katkad imala dojam da živi na periferiji svijeta koji funkcionira prema drukčijim pravilima, a ona ne smije znati ta pravila. To je svijet koji postoji paralelno s onim koji poznaje i razumije.

GIGA

Onaj u kojem je njezin nježni muž, živahni krug prijatelja i poznate ugodne aktivnosti.

Počela se pitati gubi li doticaj sa stvarnošću dok se skrivala na stubištu i virila u predvorje.

Boris je otvorio vrata i došlo je do brze razmjene riječi na ruskome između njega i posjetitelja koji je ušao.

Livia je vidjela da je riječ o muškarcu gruba izgleda kojeg je na brzinu upoznala kad je ušla u knjižnicu kako bi s Alexom razgovarala o Morecombeu i blizankama. Kako se sada to činilo davnim. Boris je odveo čovjeka do knjižnice i uveo ga unutra, ostavivši vrata odškrinuta kad se vratio u kuhinju.

Livia je hitro sišla stubama. Prešla je predvorje i otvorila vrata knjižnice. - O, oprostite mi, nisam znala da je netko ovdje - lagala je uz osmijeh, zatvarajući vrata iza sebe. - Vjerujem da smo se već upoznali. - Pružila mu je ruku.

- Paul Tatarinov, princezo - rekao je i kratko joj stisnuo ruku. - Došao sam razgovarati s vašim mužem. - Imao je jak naglasak.

- Mislim da trenutno nije kod kuće - rekla je.

- Pričekat ću - rekao je.

- Svakako. Molim vas, izvolite sjesti. Čime vas mogu ponuditi? - Pokazala je prema bocama od brušenog stakla na bifeu.

- Ničim, hvala vam, princezo. - Nije prihvatio njezin poziv da sjedne, već je nastavio zbunjeno stajati u sredini prostorije.

Livia je sjela i namjestila skute oko sebe. - No, jeste li već dugo u Londonu, gospodine?

- Nekoliko mjeseci, princezo. - Govorio je kratko i odsječno.

- Shvaćam. - Slatko se nasmiješila. - A koliko dugo poznajete mojeg muža?

Zagledao se u svoje cipele.

- Jeste li ga poznavali u Rusiji? - pitala je, još uvijek se dražesno smiješeći.

-Ne.

Veoma šutljiv džentlmen, pomislila je Livia. No ona je čvrsto odlučila da će nešto izvući iz njega. - Znači, upoznali ste ga u Londonu? Zna li ima li ovdje mnogo ruskih emigranata, *monsieur* Tatarinov? Je li u redu ako kažem *monsieur*? Ili biste radije da vam se obraćam nekako drukčije? -Smiješak je bio zalijepljen na njezinim usnama i nije skidala pogleda s njega.

- To je u redu, princezo.

- Koliko vas ima u Londonu? - uporno će ona.

- Nekoliko - odgovorio je.

Kimnula je. - Upoznala sam jednog ili dvojicu. Zacijelo mnogo vremena provodite zajedno. Sigurno je utješno biti u društvu svojih sunarodnjaka... uvjeren sam da moj muž tako misli. Činilo se da je to privuklo njegovu pozornost. Oštro ju je pogledao ispod napola spuštenih kapaka, čvrsto stisnutih usta, ali prije nego je uspio nešto reći, vrata su se otvorila i Alex je ušao u knjižnicu. Izraz koji je preletio njegovim licem izazvao je hladnoću u Liviji kao nikad ranije ništa drugo, ali je tako brzo nestao pa nije mogla biti sigurna da ga je doista vidjela. No znala je da jest.

- Ah, draga moja, vidim da zabavljaš mojega gosta. - Njegov je ton bio sasvim ljubazan, ali u njegovu pogledu nije bilo topline.

- *Monsieur* Tatarinov te želio pričekati - rekla je i ustala. - Kratim mu vrijeme... čavrljamo o njegovim iskustvima u Londonu.

- Shvaćam. - Alex joj je držao vrata. - Pa, ako bi nas sad ispričala...

Nije mogla ništa drugo, osim izići što je dostojanstvenije mogla. Livia je kimnula i okrenula se Tatarinovu, ponovno mu pruživši ruku. - Doista sam uživala u našem razgovoru, *monsieur*. Ali sad vas prepuštam momemu mužu.

Prihvatio je njezinu ruku i naklonio se lupivši petama. Livia je pošla prema vratima, koja je Alex i dalje držao. Pogledala ga je dok je izlazila, ali je njegovo lice bilo bezizražajno, a

GIGA

pogled miran kad joj se naklonio.

Alex je zatvorio vrata i minutu stajao leđima okrenut prema njima. - Ne želim da moja žena ima ikakve veze s vama - rekao je.

Tatarinov slegne ramenima. - Nisam ja tražio princezino društvo. Sto ona zna?

- Ništa, naravno. - Prišao je bifeu. - Votku?

- Da. Postavila je mnogo pronicavih pitanja... čini se da je neobično zanimaju vaši sunarodnjaci. Zakleo bih se da nešto sumnja. - Uzeo je čašu od svojeg domaćina i jednim gutljajem iskapio njezin sadržaj.

- Nemojte biti smiješni, ona nema u što sumnjati - rekao je Alex dok je točio šeri za sebe. Ali osjećao je duboku nelagodu. Veoma je opasno za nju da ovako postavlja nepromišljena pitanja, osobito čovjeku kakav je Tatarinov. Nekako će morati u zametku ugušiti tu znatiželju.

Devetnaesto poglavlje

Dok je završavala pisanje pozivnice, Livia je čula kako Tatarinov odlazi. Njezino je pero zastalo nad ukrašenom pozivnicom, a srce joj je brže zakucalo od lagane strepnje. Nije imala razloga osjećati strepnju; gostoljubivost prema muževljevim posjetiteljima sasvim je uobičajena uljudnost gospodarice kuće. Premda ju je izraz na Alexovu licu kad ju je vidio s Tatarinovim uistinu obeshrabrio, to je više bila ozlojeđenost njego gnjev. Ozlojeđenost i tračak panike u plavim dubinama.

Je li izišao sa svojim gostom, ili će poći u potragu za njom? Odlučno je vratila svoju pozornost na pozivnice, a kad su se iza nje otvorila vrata salona, nije se odmah okrenula.

- Dakle, što misliš o mojem gostu? - pitao je Alex, naoko ležerno.

- O, to si ti - rekla je, spustila pero i osvrnula se preko ramena.

- Tko bi drugi mogao biti? - pitao je. Leđima se naslonio na vrata i prekrižio ruke na prsima, a izraz lica bio mu je jednako nečitljiv kao i ranije.

Livia slegne ramenima. - Neobičan čovjek da bi se ti s njim družio, čini mi se - primijetila je. - Nedostaje mu ugladenosti.

- To je svakako istina - ljubazno će Alex. - I kao takav, nije prikladno društvo za moju ženu.

- Ali ti ga pozivaš u kuću - naglasila je. - Kako bi onda mogao biti neprikladno društvo?

- Kad bih jednostavno rekao da nije, ti zacijelo ne bi time bila zadovoljna?

- Nisam odgojena tako da prihvaćam jednostrane tvrdnje kao razloge za bilo što - rekla je i mirno ga promatrala, mada je njezino tijelo bilo napeto poput strune.

- Ah, problemi sa ženom koju je odgojio jedan matematičar. - To je bio pokušaj razbijanja napetosti koji nije uspio.

- Upoznala sam neke od tvojih drugih ruskih prijatelja - reče Livia - a premda u njihovu društvu nisam provela mnogo vremena, morala bih biti slijepa i gluha da ne vidim kako su oni i *monsieur* Tatarinov posve različiti.

- Pronicavo od tebe. - Nije se maknuo sa svojeg mjesta kraj vrata.

Činilo se da su stigli u slijepu ulicu. Grickala je vrh pera, promatrajući ga, čekajući.

Minutu kasnije Alex reče: - Čini se da smo sti-gli do kulturološke ograde, Livia. U ovom je društvu možda uobičajeno da žena zabavlja muževljeve goste dok njega nema, ali to nije običaj u *mojem* društvu. Ne želim da se moji prijatelji neugodno osjećaju dok su pod mojim krovom. Ima li *to* smisla kao razlog?

- To je veoma koristan razlog - primijetila je. - Meni se čini da se argument o kulturološkim razlikama može izvući u bilo kojim okolnostima kako bi objasnio zašto sve mora biti onako kako ti hoćeš. No jednako se tako može koristiti za objašnjavanje zašto ja očekujem da se postupa na način na koji sam ja navikla. A navikla sam pozdraviti posjetitelje koji dođu u *moju* kuću. - Naglasak je bio krajnje blag, ali je vidjela kako su mu oči bljesnule.

- Kako bilo da bilo, Livia, u ovom će slučaju moja biti posljednja. Tatarinov nije prikladno društvo za tebe, što si i sama shvatila. Činjenica da se *ja* družim s njim nije nimalo važna. Imam mnogo prijatelja koji se ne bi smatrali prikladnim društvom za moju ženu. Kladio bih se da bi ti bilo koji od tvojih prijatelja rekao isto. Zar misliš da Bonham, primjerice, nema poznanika koje ne bi upoznao s Cornelijom?

- Nemam pojma - reče Livia. Sad kad je počela, nije kanila odustati. - Ali ne govorimo o Harryju, već o tebi i ljudima koji dolaze u ovu kuću, a koje ja ne bih čak trebala ni pozdraviti kao domaćica. Ti se zapravo ne družiš s njima, Alexe. Ne igraš s njima karte, ne pozivaš ih na večeru. Provedete sat vremena zatvoreni u knjižnici, a oni potom odu. Jasno da sam znatiželjna. Imaju li oni supruge?

- Ne ovdje - reče Alex. - Bilo bi drukčije kad bi ih imali. Onda bi bilo prikladno da se družimo. Ali ruski muškarci bez svojih žena osjećaju se neugodno u društvu tuđih žena. - Bezočno je lagao, ali ga je već obuzimao očaj. Ne može jednostavno Izdati naredbu i

GIGA

očekivati da će ga poslušati. Ne ovoj ženi. Ali isto tako, ne smije riskirati još jedan susret poput ovoga jutros.

- Dakle, o čemu razgovarate kad oni dođu? -upita Livia.

- Pijemo votku i razgovaramo o Majci Rusiji -rekao joj je.

- Ako ti tako silno nedostaje tvoja zemlja, zašto si otišao odande? - Livijina je radoznalost sad postala nezaustavljiva, te nije pomislila da ona ne bi bila u braku s njim da to nije učinio.

- Ja sam napola Englez; želio sam upoznati drugu polovicu - rekao je i nemarno slegnuo rame nima. - Možemo li sad prestati s tom inkvizicijom molim te? Postaje naporna. - Glas mu je bio oštar, a oči hladne.

- Žao mi je, nisam shvatila da je ovo inkvizicija - rekla je. - Ali tako malo znam o tebi, a svakoga dana što ga provodimo zajedno moje neznanje postaje veće umjesto manje. Zar je tako pogrešno od mene što želim razumjeti muškarca koji je moj muž?

Bilo je vrijeme za pomirenje. - Ne, slatkice, jasno da nije. - Prešao je sobu i uhvatio je za ruke, povu-kavši je na noge. - To vrijedi za oboje, znaš. Učim o tebi malo po malo, ali još uvijek je veliki dio moje žene skriven preda mnom. - Palcem je prešao po njezinim usnama.

- Ništa ne skrivam pred tobom - pobunila se Livia, premda je osjećala kako postaje mekša, kako njezina odlučnost nestaje pod milovanjima i toplinom u njegovim očima. Daleko je ugodnije pond vno imati ovaj aspekt svojega muža.

- I ne moraš - rekao je. - Do prije nekoliko mjeseci nisam ni znao da postojiš. Protekle su te godine učinile ovakvom kakva si sada... saznat ću više o njima. Ali za to treba vremena, ljubavi moja. - Sad mu se u glasu osjećao ton molbe. - Dopusti nam da uzmemo vremena koliko nam je potrebno. Žurbom se ništa neće postići.

To je bilo to. Nije mogla ustrajati a da se ne doima mušičavom, napornom i neljubaznom. A Livia je znala da ona nije ništa od toga.

- Ne pokušavam te požurivati - rekla je i slabašno se pokušala osmjehnuti. - Ali nikad mi se nisu sviđale zagonetke koje nemaju odgovora, Alexe.

Odmahnuo je glavom i rekao: - Dobro, dat ću ti odgovor, ali onda mi moraš obećati da ćeš tu temu ostaviti na miru i poštivati moje želje kad je riječ o tim ljudima. Možemo li se tako dogovoriti?

-Da.

- Mnogi su emigranti otišli iz Rusije bez prebijene pare. Neki od njih ostavili su svoja imanja, svoja bogatstva, sve što su imali. U drugim je slučajevima car konfiscirao sve što su posjedovali. Ja im pomažem financijski. Ali oni su ponosni ljudi i bila bi im mrska pomisao da sam taj podatak povjerio tebi.

- Shvaćam. - Livia nije znala što bi drugo mogla reći. To je bio tako jednostavan odgovor na zagonetku i mogla ga je sasvim dobro razumjeti. Jasno da financijske potrebe svojih sunarodnjaka ne bi želio razotkriti nekomu izvan toga kruga, nekomu tko ništa ne zna o onome što su pretrpjeli, a dovelo ih je do te neimaštine. I posve je jasno da će im biti neugodno u njezinu društvu ako su došli po milostinju k njezinu mužu.

- Možemo li sad zaboraviti na to, jednom zauvijek? - pitao je Alex, mrzeći se zbog svojih laži, ali kako bi je drukčije mogao umiriti? A to zapravo i nisu čiste laži, tješio se. On je svakako vršio isplate.

- Da, zaboravimo na to - složila se Livia. - A ja ću zaboraviti da smo ikad vodili ovaj razgovor. Tvojim prijateljima, ako ih tako zoveš, više ne prijete opasnost od susreta sa mnom. Alex je u sebi na brzinu izmolio molitvu zahvalnosti, istodobno se pitajući koji će problem sljedeći doći na dnevni red.

- Imaš li kakvih planova za jutros? - pitao je. -Ili bi željela jahati u parku?

Jahanje bi otpuhalo paučinu i svako zaostalo nezadovoljstvo izazvano jutrošnjom prepirkom, pomislila je Livia. - Da, učinimo to. - Bacila je pero na maleni pisaći stol. - Završit ću ovo kad se vratimo.

GIGA

Pogled mu je skrenuo prema pozivnicama. -Koliko ti još treba da ih dovršiš?

- Samo još dvije.

- Onda ih brzo dovrši, a ja ću ih dati Borisu da ih pošalje.

Livia se namrštila. - Mogu čekati do poslijepod-neva.

- Mislim da ih treba što prije poslati - rekao je i uzeo pero. - Dođi, sjedni. Trebat će ti manje od minute.

Livia je u mislima slegnula ramenima. Nije shvaćala zašto je to tako hitno, ali što prije završi, to bolje. Sjela je i uzela pero što ga je umočio u tintarnicu za nju.

Livia je otišla na kat, ponovno se pitajući zašto tako silno želi pozvati baš te goste. Ako želi razgovarati o politici, zašto muškarce ne pozove na večeru u jedan od svojih klubova? Još je jednom u mislima slegnula ramenima i opet se podsjetila da je dosadna večer sasvim malena žrtva koju može podnijeti za svojeg muža.

* * *

Međutim, večer je donijela dovoljno zanimljivih pitanja da bi se smanjila dosada. U početku je bilo baš onako kako se bojala da će biti, a razgovor je bio čas bljutav, čas bučan. Činilo se da Alexa nije uznemirivao niti jedan ton. Bio je šarmantan i pažljiv domaćin, obilno je točio vino svojim gostima i nije ni trepnuo kad je lord Eversham grubo pitao: - Dakle, što smjera taj vaš car, Prokov? Prokleta budala, ako mene pitate.

- Bojim se da niste usamljeni u tom mišljenju, gospodine. - Alex se nagnuo naprijed da bi ponovno napunio čovjekovu čašu.

- Ne... doista nije - izjavio je lord Carmarthon, podigavši svoju krupnu glavu s tanjura. - Ovo je izvrsno pripremljen iverak... čestitam vam na vašem kuharu, princezo Prokov.

Livia je sa smiješkom zahvalila. Doista je dobro pripremljen, ali Ada ili Mavis bi to jednako dobro učinile.

- Cijela je vlada uzbuđena, kažem vam -ustvrdio je Carmarthon. - Ne zbog iverka, naravno. - Nasmijao se kao da je bio izrazito duhovit.

- Ne... ne... riječ je o toj invaziji na Finsku. Dakle, o čemu je tu riječ, Prokov?

- Nagađam da je to na Napoleonov poticaj -mirno će Alex.

- Pa, to kaže i premijer - reče grof od Flintocka.

- Kaže da Napoleon vuče vašeg cara Aleksandra za nos, te ako ga pustimo da se kuha u vlastitoj kaši, vidjet će s kim mu je bolje.

- Ali u međuvremenu će izazvati pravi kaos

- progundao je Carmarthon ustima punim turovca.

- Napoleon mu neće dopustiti da se domogne Poljske, o tome je tu riječ - reče Eversham. -

Tako se priča u vladi. Boney drži podalje od Poljske Aleksandrove ljepljive prste.

Alex kimne i pokaže Borisu neka ponovno napuni čaše. Livia je malo doprinosila razgovoru, slijedeći primjer drugih žena za stolom. No ipak je bila zaintrigirana. Alexovi gosti prezirom obasipaju čovjeka koji nije samo njegov vladar, već i onaj s kojim je dijelio učionicu, a on ga uopće nije branio. Umjesto toga, činilo se da ih svojim primjedbama navodi na još više kritiziranja.

Dala je znak Borisu da donese drugo jelo i okre-nula se kako bi odgovorila na tiho i pomalo buda-lasto pitanje ledi Carmarthon. Premda joj ne može zamjeriti što postavlja budalasta pitanja u ovom društvu jer je nemoguće voditi inteligentan razgo-vor dok muškarci bučno iznose svoja mišljenja, a jezici im se zapliću dok iz njihovih čaša nestaje vino.

- Doći će do još jednog sastanka među njima, pazite što vam kažem - reče Eversham. -

Premijer je uvjeren u to. Aleksandru će dojaditi uloga Boneyjeva vazala i počet će postavljati zahtjeve... a kad se to dogodi, tada će doista doći do gužve.

- Zanimljivo mišljenje - promrmlja Alex. - Ima li vaša vlada neki stvarni razlog za očekivanje

GIGA

nećeg takvog?

- O, da... imamo našu obavještajnu službu. - Carmarthon je sugestivno lupnuo po svojem nosu. - S razlogom očekujemo da će se Aleksandar trkom vratiti u naše okrilje kad vuk zaurla. Tražit će novi savez s nama, nema sumnje.

- Ima onih na visokim položajima koji drukčije misle. - Progovorio je jedan od gostiju koji je dotad pažljivo slušao. On je bio jedini, osim njihova domaćina, na kojeg vino nije djelovalo. - Kažu da se Aleksandar samo pretvara da je prijatelj s Boneyjem... uljuljkuje ga u osjećaju sigurnosti. Koliko sam shvatio, Prokov, vi dobro poznajete cara. Sto mislite o tome?

- Moguće je - reče Alex. - Ali ne bih znao. Nekoć sam dobro poznao cara, ali u posljednje vrijeme nismo baš u najboljim odnosima... moj vladar ne podnosi kritiku osobito dobro. - Pijuckao je vino, bezizražajna lica, ali su svi oko stola shvatili poruku. Princ Prokov je u egzilu, dobrovoljno ili ne, jer je pao u nemilost svojeg vladara.

Livia je bila zbunjena jer je mislila da nije baš tako. Sad joj je postalo jasno da je Alex imao skriveni motiv za ovu večeru priređenu baš za ove goste. Ali nije uspijevala točno odgonetnuti što mu je namjera.

Boris i dva njegova pomoćnika iznijeli su drugo jelo. Livia nije sudjelovala u pripremi ovog obroka, što bi svakako učinila da je kuhalo njezino osoblje, ali nije našla nikakvu zamjerku. Rajnska krema, prepečenac s incunima i kuglof prijali su njezinim gostima, jednako kao i šampanjac koji je zamijenio burgundac poslužen uz prvo jelo.

- Jasno, budući da Napoleon postavlja svoje rođake na sva prijestolja u Europi, možda je razumljivo što bi car želio svojoj kruni pripojiti poljskoga kralja - rekao je Alex, vješto vrativši razgovor na prijašnju temu. Nešto kasnije, uhvatio je Livijin pogled i jedva joj zamjetljivo kimnuo.

Livia je to prihvatila kao znak da je vrijeme da se dame povuku i ustala. Gospoda su uljudno ustala dok su dame izlazile iz blagovaonice; tada je moglo započeti ozbiljno opijanje. Kružila je boca porta, a muškarci su se opustili na svojim stolicama, olabavili kravate i laktovima se naslonili na stol, slijedeći primjer svojega domaćina.

Livia je izdržala dosadu uz šalice za čaj u malenoj dvorani, slušajući čavrljanje o djeci, pritužbe na poslugu, raspravu o najnovijoj modi. Nekoliko je puta pokušala uvesti zanimljiviju temu, ali činilo se da njezine gošće ne znaju što bi s time, pa je došla do zaključka da uopće nisu navikle sudjelovati u razgovorima o bilo kojoj temi, osim onih koje se tiču kućanstva, te vjeruju da sve ostalo spada u područje muževa i stoga je njima neshvatljivo.

Srećom po njezino mentalno zdravlje, gospoda su im se pridružila nakon relativno kratkog vremena. Alex joj je prišao dok je sjedila kraj pladnja za čaj. Sagnuo se kako bi uzeo šalicu i promrmljao:

- Nastojao sam doći što prije.

Livia je dodala šalicu slugi koji je stajao kraj nje.

- Odnosite ovo lordu Evershamu, molim vas. - Pogledala je Alexa ispod napola spuštenih kapaka i šapnula: - Bila bih spremna za ludnicu da si još dugo čekao. Ovo je pravo mučenje. Ozbiljno je kimnuo, kao da mu je rekla nešto veoma važno, i zaputio se prema sofi gdje su tri dame sjedile jedna do druge, poput vrabaca na žici. Livia nije imala pojma što im je rekao, ali one su odjednom ustale.

- Milorde, mislim da bismo morali poći - rekla je leđi Carmarthon, mahnuvši lepezom.

Suosjećajno je pogledala Liviju.

- Da, svakako, Evershame - složila se supruga tog džentlmena, također suosjećajno pogledavši Liviju.

- Tako ugodna večer, princezo Prokov... prinče Prokov. Tako je ljubazno što ste nas pozvali.

- Prišla je Liviji i šapnula: - Draga moja, kako mučno za vas.

Livia je ustala i odgovorila slabašnim osmijehom koji se činio prikladnim u danim

GIGA

okolnostima. *Što li je Alex rekao, za ime svijeta?* Dobacila mu je upitan pogled, ali je odgovorio samo zavjereničkim smiješkom.

- Da, siroto dijete, znam kako te stvari mogu biti naporne - promrmljala je ledi Eversham i potapšala svoju domaćicu po ruci. - Nadam se da će uskoro proći.

- Previše ste ljubazni - mrmrljala je Livia. *Što bi joj trebalo biti? Treba li prstima pritisnuti sljepoočnice, presamititi se kao da je boli trbuh, rupčićem dotaknuti oči?* Odlučila se za tromo hlađenje lepezom i zadržavanje slabašnog osmijeha na licu.

Alex je otpratio njihove goste do vrata čim je Boris javio da njihove kočije čekaju, a Livia je ostala u malenoj dvorani, udovoljavajući sveopćoj želji da se ne uznemirava bez potrebe.

Alex se za nekoliko minuta vratio, a Liviji se učinilo da izgleda silno zadovoljan sam sobom.

- Izgledaš veoma samodopadno - primijetila je.

- Sto nije u redu sa mnom? Nisam znala koje bih simptome trebala odglumiti.

- Izvrsno si se snašla - rekao je i nasmiješio se.

- Mislio sam da bih trebao učiniti nešto kako bih te oslobodio budući da si tako hrabro izdržala ovu muku.

- Da, ali što si im rekao? - Pomalo ga je sumnjičavo promatrala. Bilo je nečeg zagonetnog u njegovu smiješku.

- Samo sam spomenuo da si malo malaksala, muči te migrena, što se može očekivati u danim okolnostima...

- Implicirao si da sam trudna? - Zurila je u njega.

- Ili to, ili pak sigurno nisi - vedro je rekao. - Mogu izvući vlastite zaključke. Ali opazio sam da dame, osobito one sa senzibilitetom naših gošći, na ženske boljetice obično reagiraju trenutnim suosjećanjem.

Nasmijao se kad je vidio da je ostala bez riječi od zgražanja. - Draga moja, inače bi samo potres odvukao njihove muževe prije nego se posluže mojim konjakom. Njihove su dame morale biti posve uvjerenе u tvoje probleme da bi jednom nadvladale svoje despotske muževe.

Livia je shvatila njegovu poantu i usta su joj se izvila u osmijeh. - Pa, to je bilo krajnje nepristojno s tvoje strane, ali ipak sam ti zahvalna, bez obzira kako si to izveo. Ali čemu je služila ova večer, Alexe? - Sad je govorila ozbiljno i pozorno ga promatrala. - Imao si nešto na umu, ali ne razumijem što. Shvatila sam da si carev prijatelj, a ipak si dao naslutiti da si njegov neprijatelj.

Nije odmah odgovorio, već si je ulio konjak u čašu. - *Želiš li i ti popiti konjak?*

- Ne, hvala - rekla je, pomalo nestrpljivo. - Samo želim objašnjenje zašto sam morala četiri sata provesti u tom društvu. Što si radio?

- Zanimala su me njihova gledišta - rekao je. - Prije nekoliko tjedana čuo sam ih kako razgovaraju u klubu i to me zainteresiralo. - Okrenuo se od bifea s čašom konjaka u ruci. - Katkad se osjećam kao da sam veoma daleko od svojega doma, draga moja, i godi mi razgovarati o mojoj zemlji.

Livia se namrštila. - To je sve? Muči te čežnja /a domom, pa si ih pozvao da bi mogao razgovarati o Rusiji i caru?

- Ukratko rečeno. - Popio je gutljaj konjaka.

- Ali zašto baš ti ljudi?

- Slučajno svi oni imaju prst u piti međunarodnih poslova - rekao joj je. - Nisu posebno važni članovi tima vašeg premijera, ali zanimala su me njihova gledišta, a mislio sam da će biti otvoreni u društvenom okruženju.

To je bilo posve razumno objašnjenje, ali je Liviju ipak nešto mučilo. - Zašto si ih ostavio u uvjerenju da ste ti i car u neprijateljskim odnosima?

- Donekle i jesmo - jednostavno je rekao. *Sto je čista istina.*

- Je li te on poslao u egzil?

GIGA

Odmahnuo je glavom. - Ne, ne, nismo baš u tako neprijateljskim odnosima. No smatrao sam mudrim maknuti se iz St. Petersburga dok traje rat.

- Skrušeno se osmijehnuo. - Slaveni su obično usijane glave, Li via, i naši kraljevski dvorovi mogu biti opasna mjesta kad određena struja dobije vjetar u krila.

- Mislio si da ti prijete opasnost?

Opet je odmahnuo glavom. - Zapravo nisam, ali sam osjećao da bi bilo korisno promijeniti boravište. - Prišao je sofa i sjeo kraj nje. - Jesi li zadovoljna, slatkice?

- Naravno - reče Livia. Kako ne bi mogla biti zadovoljna? Ali ipak nije bila. Njegove su riječi zvučale istinito, ali ton je nekako bio raštiman. -Mislím da ću poći u krevet. Ideš li i ti?

- Uskoro. Imam nešto zaostale korespondencije.

- Nagnuo se u stranu i poljubio joj kut usana. -Hvala ti, slatka moja, što si udovoljila mojem hiru.

- Sto znači jedna dosadna večer u cijelom životu?

- vedro je rekla i ustala. - Probudi me. - Dobacila-mu je poljubac dok je izlazila iz prostorije. Alex je neko vrijeme ostao gdje je bio i pijuckao konjak. Objašnjenje koje joj je dao bilo je dovoljnu blizu istine da bi je trebalo zadovoljiti. No mučio ga je nepogrešivi dojam da je nije uspio uvjeriti.

Ustao je i uzdahnuo. Bilo bi daleko lakše da je Sophia Lacey za svoju nasljednicu imenovala neku dragu povučenu ženu, poslušne naravi i ne previše inteligentnu. Pogledao je portret iznad kamina i podigao čašu u zdravici. Apsurdna je pomisao da bi ta žena puna života i snažne osobnosti kao nasljednicu mogla izabrati neku ženu koja bi se uklapala u taj opis. No zašto je zapravo izabrala Liviju Lacey?

Zaputio se prema knjižnici, razmišljajući o tome. Livia je jednom rekla da je Sophia željela ostaviti kuću ženi koja nosi njezino prezime. Čak i ako je nije poznavala, čak i ako je srodstvo bilo onako neodređeno kako je Livia dala naslutiti. Ali zašto?

Sjeo je za svoj pisalači stol i umočio pero u tintar-nicu, ali nije ga spustio do papira dok je zurio nekamo u prazno. Sophia u svojoj oporuci nije mogla navesti vlastito dijete. Njezino dijete ne nosi isto prezime. Je li moguće da je željela izabrati nasljednika koji je s njom povezan prezimenom, bez obzira na to koliko je rodbinska veza slaba? Točnije rečeno, baš nasljednicu, nekoga tko je nikako nije mogao podsjećati na sina kojeg se odrekla?

Pogled mu je skrenuo do gornjih polica za knjige, te je poraženo odmahnuo glavom. Bez obzira na to kakvoj se mentalnoj gimnastici prepuštao, nije mogao povezati ženu koja je posjedovala takve knjige s ocem kojeg je poznavao.

Spustio je pero do papira i shvatio da se tinta osušila dok je razmišljao. Večeras nije imao osobitu želju pisati u St. Petersburg, ali morao je to učiniti dok su mu ideje još svježije. Taktike diverzije dovoljno su komplicirane i bez pogrešaka u pamćenju.

* * *

Livia se idućeg jutra probudila s poznatim osjećajem nelagode. Ležala je i zurila u vezeni baldahin koji je prikazivao sjajno napravljenu kopiju erotske Fragonardove slike. Bio je dio prvobitnog namještaja u kući, a njoj se toliko svidio da ga je dala očistiti i popraviti tijekom renoviranja. Još jedan maleni djelić zagonetke što je čini teta Sophia. S koliko je ljubavnika uživala u ovom krevetu, promatrajući senzualni prizor?

Alex se pomaknuo kraj nje i odmah se probudio, bistrim očiju i posve suvisao, bez ikakvih ostataka snova koji su uvijek pratili Liviju nekoliko trenutaka nakon buđenja. - Dobro jutro, ljubavi moja.

- Dobro jutro. - Lijeno se protegnula i okrenula glavu na jastuku kako bi je poljubio. - Pada kiša. - Ritmično je bubnjanje po oknima prozora glasno odjekivalo u sobi.

Alex je sjeo. Pogledao je prema gore, kao i uvi jek u ovom krevetu, do baldahina. Njegove su

GIGA

misli bile veoma slične Livijinima. - Veoma nezgodno, Imao sam dogovor da ću poći jahati s nekoliko pri-jatelja. - Odgurnuo je pokrivače i ustao, trljajući zatiljak. - Kakvi su tvoji planovi za danas?

- Pozvana sam na ručak, ali mislim da ću se ispričati. - Livia se podigla na jastucima, uživajući u pogledu na svojeg nagog muža. - Hoćeš li pozvoniti za Ethel?

Učinio je to, vratio se do kreveta i opet je poljubio, a potom je otišao u susjednu odaju i pozvonio Borisu koji je, unatoč napredovanju do zvanja majordoma, i dalje radio kao prinčev sobar. Naoštrio je britvu na remenu i pružio je svojem poslodavcu, omotavši mu topli ručnik oko vrata.

Alex je umočio britvu u vodu. Depešu što ju je sinoć napisao trebalo je poslati tajnom kurirskom službom, ali je želio da je vidi i princ Mihael Mihajlovič prije nego pođe na put. Zgodna varka koja će učinkovito zamesti njegov trag. Kako bi to najbolje mogao izvesti?

Još uvijek je razmišljao o mogućnostima kad je sišao na doručak i kraj tanjura našao

Tatarinovljevu poruku. Bila je kratka, ali Alexu posve razumljiva. *Kontakt je uspostavljen.*

Alex se poslužio haringom i napunio vrč pivom. Livia mu se nikad nije običavala pridružiti za doručkom; tvrdila je da joj se želudac okreće kad vidi što on ujutro jede. Njega je jednako odbijao njezin izbor koji se sastojao od jaja, maslaca i kruha, te jakog čaja, ali srećom to nije bila kost razdora. I bez toga ih ima dovoljno, zasad tek u zametku, ali vrebaju, sloj kompleksnosti ispod naoko glatke površine njihova braka.

Njegova je žena zbunjena, smućena. Osjeća nelagodu. Alex je to znao. Ali je također znao da joj ne može dati odgovore koji bi riješili njezin problem. Treba je, treba okvir njihova braka u kojem može djelovati, a ne smije riskirati ugrožavanje tog okvira.

Uspostavljen je kontakt s njihovim agentom u vojsci. Čovjek ima dovoljno sredstava za djelovanje. Sad mu treba prilika. *I hrabrost.* Malena je vjerojatnost da će preživjeti.

Alex je maslacem namazao krišku crnoga kruha, pitajući se kakav je to čovjek koji drugoga šalje u smrt dok on ostaje na toplom i sigurnom kod kuće.

Treba li odustati od toga... poći i sam riješiti problem? Njemu bi se sasvim lako pružila prilika. Ali jasno da to ne može učiniti. On je čovjek koji organizira, sređuje i plaća.

Isto tako, ima ženu. Čime je zatvoren puni krug. Morao bi je ostaviti u Engleskoj, a to ne bi mogao učiniti. Ostala bi nezaštićena, a može joj pružiti jedino svoju osobnu zaštitu. Osobnija upletenost dovela bi je u još veću opasnost od ove u kojoj se već nalazi.

Najčešće je uspijevaao ignorirati opasnost u kojoj se ona nalazi koncentriranjem na uvjerenje da je to manje važno od vitalnog zadatka koji ih je povezo. Njegov mu je otac usadio vjerovanje da nema višeg motiva, nema većeg cilja za muškarca, od patriotizma. Nikakva žrtva nije prevelika za domovinu. No ima li pravo u svoju patriotsku bitku uključiti nekoga komu to ništa ne znači?

Alex je ustao od stola, uzeo Tatarinovljevu poruku i otišao u knjižnicu. Sjeo je i napisao toplu pozivnicu princu Mihaelu Mihajloviču.

Dvadeseto poglavlje

Kiša tijekom jutra nije pokazivala znakove jenja-vanja. Livia je razmišljala o izbjegavanju odlaska na ručak, ali se predomislila. Iz nekog je razloga bila nemirna, a vremenske joj prilike nisu pomogle. Alex se nije dao smesti kišom, pa je otišao u svoj klub, a samoća u kojoj će joj jedino knjiga praviti društvo dok sluša kako kiša udara po prozorima nije ju osobito privlačila.

- Morecombe, jutros ću starom kočijom poći do Berkeley Squarea - Livia je rekla dok je prolazila predvorjem prema stubištu. - Štitit će me od kiše.

- O, je - rekao je i polako se udaljio u smjeru kuhinje.

Livia se nastavila penjati stubištem, nimalo uznemirena tako kratkim odgovorom, znajući da će Morecombe poslati Jemmyja po kočijaša, i doista, kad je nešto kasnije sišla u predvorje, Morecombe je čuvao stražu kraj ulaznih vrata.

- Kočija je ovđe. - Mučio se sa zasunima i na koncu otvorio vrata.

Livia je podigla kišobran i potrčala do ulice gdje je Jemmy držao otvorena vrata kočije. - Ružan dan, miledi.

- Istina - složila se i pružila mu kišobran dok se penjala u mračnu i pomalo vlažnu unutrašnjost prastare kočije. Spora je i tromba u usporedbi s modernijom, otvorenom kočijom, ali barem ima krov.

Kiša je i dalje uporno padala kad je nekoliko sati kasnije otišla iz kuće Betsy Ormond na Berkeley Squareu.

- To je tako divno ekscentrična kočija, Livia - primijetila je Betsy dok je ispraćala svoje gošće.

- Možda, ali je također veoma praktična po ovakvom vremenu - vedro će Livia. - Mogu li povesti još nekoga?

- Ako vam nije teško odvesti me do Ulice Albermarle, draga moja, bila bih vam zahvalna - rekla je postarija dama, omatajući veoma dugu krznenu stolu oko vrata, a potom je gurnula ruke u muf. - Hargreaves je jutros uzeo kočiju, a ja sam kanila poslati nekoga po fijaker, ali radije bih putovala u tom neobičnom stilu.

- Godit će mi vaše društvo, ledi Hargreaves - reče Livia. - Ah, evo Jemmyja s kišobranom. Jemmy je potrčao uza stube i podigao kišobran kako bi zaštitio žene od vrata do kočije. - Reci kočijašu da najprije idemo do Ulice Albermarle - rekla je Livia i odmaknula se kako bi svoju gošću propustila ispred sebe. Popela se za njom, pazeći da ne stane na kraj stole, a Jemmy je zatvorio vrata.

- No, draga moja, kako je život u braku? - pitala je njezina sugovornica i željno se nagnula naprijed, a oči su joj sjale u iščekivanju povjerljivog čavrljanja.

- Sasvim dobro, hvala na pitanju - rekla je Livia, kao i uvijek nesigurna kako bi trebala odgovoriti na takva pitanja, osim ako ih nisu postavile Nell ili Ellie.

- Još na vidiku nema sretnog događaja? - pitala je dama. - O, to je drsko s moje strane, znam, draga moja, ali morate oprostiti znatiželju jedne starice.

- Još nema - rekla je Livia, nadajući se da će time zaključiti temu.

- Ah, da, to može potrajati - ljubazno će ledi Hargreaves. - Pod uvjetom da je onaj vaš muž strpljiv.

Livia se samo nasmiješila umjesto odgovora. Postarija se dama opet nagnula naprijed. - Nevjerojatno je ono što ste učinili s kućom Sophije Lacey... baš sam neki dan rekla Hargreavesu da bih je sad jedva prepoznala. Takva je šteta što je tijekom posljednjih godina postala onako povučena. U mladosti je prilično lunjala naokolo, pa čak i kasnije kad su najbolje godine ostale iza nje.

- Koliko ste je dobro poznavali? - Livia je pokušala prikriti koliko je to zanima.

- O, ne baš dobro, draga moja. Bila je petnaest godina starija od mene... kretale smo se u različitim krugovima. - Kratko se nasmijala. - Moja mi mama nije dopustila da se krećem u

GIGA

Sophijinu krugu.

- O, zašto ne?

- Bila je na glasu, draga moja. - Još se jednom tiho nasmijala. - Uvijek je bilo priča o Sophiji... muškarci su se okupljali oko nje kao pčele oko nektara, a alka na njezinim vratima nikad nije mirovala jer ju je posjećivala cijela parada džentlmena. Niti jednoj od nas djevojaka nije bilo dopušteno da joj se previše približimo... uvijek su nas udaljavali u najzanimljivijim trenucima.

- Je li ikada došlo do nekog skandala?

Ledi Hargreaves odmahne glavom. - Uvijek je bilo glasina, ali ja nikad nisam znala pojedinosti. Bez obzira o čemu se radilo, to se dogodilo kad je Sophia bila veoma mlada, mnogo prije nego sam je ja poznavala... neka luda ljubavna veza, usuđujem se reći, ali nitko nikad nije želio otvoreno govoriti o tome.

Uzdahnula je. - Priznajem da sam joj uvijek zavidjela... takva uzbuđenja... nama jadnim konvencionalnim debitanticama uvijek se činilo očaravajućim ako se nekoga ne smatra vrijednim poštovanja. Ah, Ulica Albermarle. Mnogo vam hvala na prijevozu, Livia, draga.

- Bilo mi je zadovoljstvo, gospođo.

- Doista sam uživala u našem čavrljanju - rekla je dama i ponovno se umotala u krznenu stolu, te polako izašla iz kočije. - Pozdravite onog svog naočitog muža... često sam znala pomisliti da sam ga već ranije negdje srela... besmislice, naravno... posve nemoguće, ali katkad imam taj dojam. - Odmahnula je glavom. - Pretvaram se u budalastu staricu. Zbogom, draga moja, zbogom. - Veselo mašući, pokupila je kraj stole i popela se stubama do ulaznih vrata svoje kuće.

Livia se tiho nasmijala. Sviđala joj se ledi Hargreaves, a isto su osjećale Nell i Ellie. Dame te generacije općenito su daleko manje budalaste od njihovih vršnjakinja, a katkad su osvježavajuće iskrene po pitanjima što ih moderno društvo smatra tabuima. Potvrdila je Livijine sumnje o Sophiji Lacey, premda joj nije otkrila ništa novo, ali unatoč tomu, ono malo što je rekla pojačalo je Livijinu stalnu radoznalost po pitanju njezine dobročiniteljice.

Kočija se zaustavila ispred kuće na Cavendish Squareu, a Livia je požurila skloniti se od kiše i ušla u osvijetljeno predvorje. - Je li moj muž kod kuće, Borise? - pitala je dok je otkopčavala ogrtač.

- Ima posjetitelja, princezo. U knjižnici.

- Ah. - Livia kimne. Drugim riječima, zabranjen joj je pristup. Pošla je do stuba i požurila gore u svoju sobu kako bi skinula šešir i ogrtač. Alex je zauzet, još uvijek pada kiša, a knjiga kraj kamina nije se doimala nimalo privlačnije nego tog jutra. S druge strane, glavom joj se još uvijek vrtio razgovor iz kočije. Impulzivno je podigla petrolejku koja je već gorjela na njezinoj komodi i pošla uskim stubištem na tavan.

Samo je jednom bila na tavanu otkako se uselila u kuću na Cavendish Squareu. Bio je prljav i prašnjav, pun prekrivenih oblika, škrinja i kutija, a dok je stajala na pragu, visoko podigavši petrolejku, razmišljala je o činjenici da se tu ništa nije poboljšalo, nimalo se ne iznenadivši. Nešto je brzalo po podu u mračnom kutu. Štakori... miševi... vjeverice?

Međutim, Liviju to nije uznemirivalo. Objesila je petrolejku na kukicu koja je visjela sa strmo nagnutog krova i svjetlost je obasjala središnji dio tavana. Kutovi su ostali u sjenkama. Četiri okrugla prozora ispod strehe prekrivala je paučina, ali vani je ionako bilo veoma malo svjetla, pa to nije bilo važno.

Livia se osvrnula naokolo, pitajući se gdje da počne. Prašinom pokriveni oblici koji su očito bili odbačeni dijelovi namještaja nisu je zanimali. Veoma bi se iznenadila kad bi se ovdje gore našao neki dragocjeni antikvit. Intrigirale su je škrinje i kutije.

Mučila se sa željeznim zasunima škrinje okovane željezom, koji kao da su na mjestima zahrđali, kad je čula svoje ime. Cornelijin ju je glas dozivao s kata ispod.

- Liv... Liv, gdje si?

GIGA

- Ovdje gore, na tavanu - doviknula je, ustala s poda i otrešla prašinu i blato sa svojih skuta.
- Što radiš tamo gore, za ime svijeta? - Cornelia se pojavila na vrhu stubišta. Sa zanimanjem se osvrnula naokolo. - Prljavo je.
- Zacijelo se godinama nije čistilo - reče Livia, požalivši što se nije sjetila preodjenuti u nešto staro. - Je li Ellie s tobom?
- Da, dolje razgovara s blizankama. Franny je već danima gnjavi zbog onih licitarskih kolačića što ih peče naša Mavis, pa ju je otišla zamoliti da ih napravi.
- Mavis će to biti drago - pomalo odsutno reći Livia. - Zapravo ne znam gdje bih počela.
- Mislim da je pravo pitanje zašto bi uopće željela započinjati? - reče Cornelia. - Sam Bog zna čega sve ima ovdje gore.
- Upravo je u tome stvar - reče Livia. - Moglo bi biti svačega. - Rukom je pokazala oko sebe.
- Liv... Nell... jeste li gore? - Na stubištu su se čuli Aurelijini brzi koraci i tada se pojavila na tavanu. - Sto radiš, za ime svijeta?
- Točno sam to i ja pitala - reče Cornelia. - Ako želiš pregledati sve te stvari, zašto ne kažeš slugama da ih odnesu dolje tako da ih možemo pregledati na civilizirani način?
- Ne, to je velika gnjavaža. Dobro mi je ovdje gore, ali vi ne morate ostati.
- O, da, moramo - odlučno će Aurelia. - Nakon što smo se izložile pljusku kako bismo te posjetile, nećemo sad otići. - Sagnula se nad škrinjom s kojom se Livia mučila. - Ovo treba silom otvoriti. Ovdje gore sigurno ima nečega, nekakva poluga ili šipka. - Pogledala je naokolo.
- Pokušaj s ovim. - Cornelia je uzela tanku metalnu šipku sa stola kojemu je nedostajala jedna noga.
- Daj da ja pokušam. - Livia ju je uzela od nje i ponovno kleknula u prašinu, pokušavajući šipkom odmaknuti zasune. Trebalo joj je nekoliko minuta, ali je napokon uspjela. - Dakle, što imamo ovdje? - Podigla je poklopac i kihнула kad se iz unutrašnjosti škrinje uzdigao oblak prašine.
- Izgleda kao stara odjeća. - Cornelia je virila preko njezina ramena.
- Livia je izvadila bogato vezen zlatni taft. - Nebesa, to je nekakva plesna haljina. - Istresla je nabore. - Zacijelo je odozdo imala obruč, te dodatke sa strane.
- Čini mi se da je to ista haljina što je Sophia nosi na portretu u malenoj dvorani - rekla je. - O, puna je moljaca... kakva šteta.
- Pogledat ću u one kutije tamo. - Cornelia je prišla kutijama naslaganim ispod strehe. - Želiš li pomoći, Ellie?
- Željela bih istražiti onu škrinju ondje - reče Aurelia, sad jednako zaintrigirana projektom kao i njezine prijateljice.
- Livia je iz škrinje vadila slojeve odjeće, fascinirana kompliciranim krojevima, metrima i metrima materijala. Uz tu bi odjeću Sophia zasigurno imala naprasenu kosu i strateški postavljene umjetne madeže na licu. Dok je pregledavala odjeću, Livia je osjetila neobičnu vezu sa ženom koja ju je nosila; gotovo kao da Sophijin duh viri iz tih prašnjavih nabora što su ih moljci odavno načeli.
- Smiješna pomisao, naravno, ali ipak joj se prilično sviđala. Uronila je dublje u škrinju i njezini su prsti dotaknuli nešto što nije bilo od tkanine.
- Sto je ovo? - Izvadila je malenu kutiju. - O, mislim da je to za pisma. - Ustala je i odnijela kutiju do klimavog stola. - Zaključana je. Pitam se gdje bi mogao biti ključ.
- Vjerojatno je još u škrinji - reče Cornelia i sjedne na pete.
- Livia je pošla pogledati. Sve je izvadila, otrešajući nabore materijala tako da ju je obavila prava oluja prašine, ali ključa nije bilo.
- Zacijelo bi i tu bravu mogla razvaliti tom šipkom - predloži Aurelia, još uvijek kopajući po sanduku. - Ovdje ima doista lijepog kašmira i prekrasan španjolski veo. Kakva je šteta sve to prepustiti moljcima.

GIGA

No Livia je bila previše zaokupljena svojim poslom da bi obraćala pozornost na nju. Gurnula je šipku u bravu i pokušala je okrenuti, a zatim istrgnuti. Gruba sila uništiti će kutiju za pisma, no budući da već tko zna koliko dugo trune na tavanu, to nije osobito važno. Brava je napokon popustila i ona je otvorila kutiju.

Snopovi pisama vezani plavom vrpcom bili su uredno složeni unutra. Izvadila je jedan snop, odvezala vrpcu i uzela pismo s vrha. Papir je požutio i pečat na stražnjoj strani bio je razbijen, ali radilo se o gustom crvenom vosku ukrašenom ispupčenim motivom. Spojila je rubove i vidjela inicijale AP.

- Sto si našla? - pitala je Cornelia, pogledavši preko ramena.

- Pisma, mnogo njih. - Livia je oprezno otvorila list papira, bojeći se da će se raspasti. Tinta je donekle izbledjela, ali je rukopis bio snažan i muževan.

Pismo je počinjalo:

Srce moje, prošlo je tako mnogo vremena otkako si mi se javila. Nisam se nasmiješio od trenutka kad smo se rastali i sumnjam da ću se ikad više smiješiti. Previše te volim da bih ikad više našao mir ili smijeh ili čak počinak. Katkad zamišljam obične svakodnevne stvari oko tebe. Jednostavne predmete kao sto je vilica koju rabiš, jastuk ispod tvoje glave, malena srebrna kutija u kojoj držiš prstenje, tvoj rupčić s vezanim inicijalima. Tada te opet vidim, osjećam u svojim rukama, udišem slatki miris tvoje kože...

Livia je čitala dalje, osjećajući se poput uljeza, nekoga tko prisluškuje, ali se ipak nije mogla zaustaviti. Pismo je jednostavno završavalo. *Tvoj do smrti, A.* Tada je na dnu, ugravirano na papiru, ugledala ime *Princ Alexis Prokov.*

Livia je zurila u ime, ništa ne shvaćajući. To nije imalo nikakva smisla, a ona je u jednom šašavom trenutku pomislila da je pismo napisao Alex. Ali naravno da nije. Kako neobično, smučeno je pomislila, da je i Sophia poznavala čovjeka po imenu Alexis Prokov.

- Sto je bilo, Liv? Izgledaš kao da si vidjela duha. - Cornelia joj je prišla.

- Jesam - reče Livia. Pružila je pismo Corneliji i otvorila drugo. Isto ime ugravirano na dnu stranice, isti inicijali, isti izljevi ljubavi i tuge.

- Sto to znači? - pitala je Aurelia, čitajući preko Cornelijina ramena. - Tko je taj Alexis Prokov?

- Nemam pojma - rekla je Livia, sad već grozničavo otvarajući pisma, gutajući ih gladnim pogledom.

Cornelia je razmijenila zabrinut pogled s Aurelijom, a potom je blago rekla: - Liv, ne vidim kako bi to mogla biti slučajnost.

Livia je podigla pogled s pisma što ga je čitala.

- Ne - složila se, a duboka se bora pojavila između njezinih obrva. - Ne, ne znam kako bi mogla biti.

- Pogledala je u kutiju za pisma. - Ovdje ima na desetke pisama. Rekla bih da pokrivaju razdoblje od nekoliko godina.

- Ima li koje od tih pisama datum? - upita Aurelia.

- Zasad niti jedno. Evo, uzmite ih nekoliko i pogledajte. - Svakoj je pružila snop pisama, a zatim nastavila čitati ono što je zadržala. Njih su tri čitale u usredotočenoj tišini, a sve ih je dirnula duboka emocija koju su pisma razotkrila.

- Voljela bih da mogu pročitati Sophijinu stranu korespondencije - na koncu će Livia, oprezno savijajući posljednje pismo. - Očito su silno voljeli jedno drugo. - Stajala je i mrštila se, spojivši prste i prslonivši ih na usta. - Ali nikad se nisu vjenčali. Pitam se zašto nisu.

- Možda je on već bio oženjen - reče Aurelia i zaveže vrpcu oko svojeg snopa pisama.

- Moguće. - Livia je spustila pisma natrag u kutiju. - No u kakvoj su točno rodbinskoj vezi princ Alexis Prokov i princ Alexander Prokov?

GIGA

- Daleki rođaci? - reče Cornelia, ali ne osobito uvjerljivo. Ovdje nešto doista ne valja.

Livia odmahne glavom. - Ne bih rekla - izusti, a potom polako doda: - Mislim da je najbolje da to čujem od njega, ne čini vam se?

- Da - složila se Aurelia. - I mislim da bismo trebale otići kako bi ti to u miru mogla učiniti, Liv.

- Osim ako ne želiš da ostanemo? - upita Cornelia.

- Ne, ali hvala vam. Treba mi malo vremena da promislim o tome prije nego razgovaram s Alexom. - Livia se čudila vlastitoj smirenosti... činilo joj se da je nekako izvan emocija.

- Mi ćemo sad poći. - Cornelia ju je poljubila. - Odmah pošalji po nas ako nas zatrebaš.

- Da, obećaj - dodala je Aurelia i zagrlila je.

- Obećavam. - Livia im se neodređeno nasmiješila. - No sigurna sam da to neće biti potrebno. Uvjereni sam da će Alex biti jednako kao i ja zain-trigiran ovim otkrićem.

- Da, svakako. - Njezine su prijateljice brzo pošle prema stubama. - Nemoj silaziti s nama - reče Cornelia. - Svratit ćemo sutra.

Livia ih nije ni pokušala slijediti. Dugo je nepomično stajala na tavanu, zureći u prašnjavu paučinu. To ne može biti slučajnost. Muškarac koji nosi Alexovo prezime bio je ljubavnik Sophije Lacey. Je li to dovelo Alexa do ove kuće? Ima li to neke veze s odlučnošću kojom ju je osvajao?

Ali kako ili zašto bi bilo tako? Sophia je mrtva, a zacijelo je i njezin ljubavnik već preminuo. Naglo je odmahнула glavom, kao da bi se nekako mogla riješiti svojih strahova. Ništa neće postići besmislenim nagađanjem. Ako Alex ima odgovore na nje-zina pitanja, onda joj ih mora dati.

Livia je uzela kutiju pisama i petrolejku, te sišla s tavana. Najprije je otišla u svoju spavaću sobu i stavila kutiju na komodu, a zatim je pošla u potragu za Morecombeom.

Našla ga je u kuhinji blizanki kako pije čaj u stolici za ljuljanje kraj štednjaka. Zrak je bio ispunjen mirisom licitarskih kolača. - Je li ledi Farnham uzela kolačiće za Franny? - pitala je.

- Da, došla je po njih prije minute ili dvije - rekla je Mavis, valjajući tijesto na stolu.

- Želite nešt', mileđi? - pitao je Morecombe i učinio pokret kao da će ustati.

- Ne... ne, samo sam vas sve nešto željela pitati.

- Livia je vrškom prsta prošla kroz brašno na stolu.

- Koliko dugo ste radili za Sophiju Lacey?

Njih su troje neko vrijeme razmišljali o pitanju.

- Počeli smo baš prije regate na Temzi - na koncu će Ada, ubacivši prstohvat soli u sadržaj kotlića. - Sjećaš se toga, Morecombe? O, kakav je to dan bio, svi oni brodovi na rijeci. Lijepo kao slika.

- O, je, ledi Sophia nam je dala slobodan dan - sjećala se Mavis. - Baš je lijepo izgledala, imala je mjesto na tribini sa svim onim kicošima.

- Koje je to godine bilo? - pitala je Livia dok je brisala brašno s prsta.

- O... ne znam točno... - gundao je Morecombe.

- Sedamdeset pete - reče Mavis. - Te sam godine dobila šešir od lisice.

- Točno si rekla, naša Mavis - složila se Ada. - Sedamdeset peta, tako je. Počeli smo raditi kod ledi Sophije u siječnju. Ledi Sophia je bila s onim Austrijancem... sjećaš ga se, Mavis?

- Onaj s brkovima - reče Mavis i kratko se nasmije.

- Eh, sad je dost' - Morecombe zareži sa svoje stolice. - Sto je bilo, bilo je.

Blizanke kao da su se sjetile Livijine nazočnosti, hitro je pogledale i ušutjele.

- Ne obazirite se na mene - reče Livia. - Rado bih čula sve čega se sjećate o ledi Sophiji.

- Pa, što se toga tiče, gledat ćemo svoja posla, gospojo - reče Ada. - Ona je bila fina dama i nikad nije povrijedila ni živu dušu.

- Ali se znala zabavljati - reče njezina sestra i opet se kratko nasmije. - I nije joj nimalo smetalo kad su se i drugi zabavljali.

GIGA

Livia je zaključila da je mudro povući se prije nego netko kaže nešto zbog čega će kasnije požaliti. Ako su za Sophiju počeli raditi 1775. godine, onda nisu poznavali Alexisa Prokova. Alex se rodio nekoliko godina ranije, a koliko je ona znala, živio je u Rusiji sa svojim ocem od trenutka rođenja. Premda, što je više uopće istina?

- Pa, ostavit ću vas vašem poslu. Princ Prokovu se veoma sviđa ona pita od teletine i šunke, Ada. Možda bi je mogla napraviti za ručak jednog dana idućeg tjedna.

- Je - kratko se složila Ada.

Livia se udaljila i otišla u predvorje gdje je Boris, kao i obično, stajao spreman obaviti sve što treba. - Je li posjetitelj još kod mojeg muža, Borise?

- Ne, princezo. Princ Mihajlovič je otišao prije-pola sata.

- Hvala vam. Biste li zamolili princa Prokova da dođe u moju spavaću odaju? - Livia je pošla prema stubištu. - Kad mu bude odgovaralo, naravno.

Boris se naklonio i zaputio prema knjižnici.

Alex je razmišljao o uspjehu svoje malene igre toga poslijepodneva. Bilo je tako jednostavno, no princ Mihael je jednostavan čovjek. Kad je ostao sam s depešom za cara koja je otvorena ležala na stolu njegova domaćina, nije mu palo na pamet zapitati se zašto je tako, niti je posumnjao u Prokovljev očiti nemar. Alex je navodno pošao po osobito fini klaret za svojega gosta, ali je kroz odškrinuta vrata gledao kako princ Mihael čita sadržaj depeše. Alex je mislio da razumije zašto se zastrašujući Arakčejev koristi tako naivnim oruđem kakav je Mihael. Čovjek nikad ne sumnja u manipuliranje ili zavaravanje, i očito je tako ponosan na rad za koji misli da ga obavlja, da ga se može poslati za svakim tragom jer je poslušan poput bilo kojeg lovačkog psa.

No sad će Mihael svoje šefove moći izvijestiti da princ Prokov na primjeren način izvršava svoj zadatak u ulozi carevih očiju i ušiju.

Borisovo je kucanje prekinulo njegov trenutak zadovoljstva. - Da? - Podigao je pogled, napola očekujući i nadajući se da će ugledati Livijina nasmiješena usta i blistave sive oči. Prikrio je svoje razočaranje upitnim uzdizanjem obrve. - Da, Borise?

- Princeza Prokov, gospodine, moli da dođete u njezinu spavaću odaju kad vam to bude odgovaralo - reče Boris.

- Hvala. - Kimnuo je i majordom se povukao. Sto li Livia smjera? Nikad nije Borisu davala poruke za njega. Ako mu je željela nešto reći, ušla bi k njemu i rekla mu to, ili bi promolila glavu kroz odškrinuta vrata knjižnice i zamolila ga da joj se pridruži u salonu. Zašto bi mu preko Borisa poslala poziv da dođe u njezinu spavaću odaju?

Pa, postoji samo jedan način da dobije odgovor na to pitanje. Kapnuo je vosak na depešu i pritisnuo ga prstenom pečatnjakom, a potom ju je spremio u džep svojeg prsluka. Kasnije će ga sam odnijeti do tajnog poste restante u Crnom pijetlu u Ulici Dean.

Izišao je u predvorje. - Trebat će nam kočija u osam sati, Borise. Moja žena i ja idemo u kazalište.

- Da, prinče. - Boris se naklonio. - Večerat ćete kod kuće, koliko sam shvatio.

- Da, prije kazališta. - Alex se popeo stubama i pokucao na vrata Livijine sobe.

Ušao je ne čekajući njezin poziv. - Razmišljao sam zašto bi me moja žena usred poslijepodneva pozvala u svoju spavaću sobu - zadirkvao ju je. Tada se njegov izraz lica promijenio kad je vidio njezino. Bila je veoma blijeda, a oči su joj djelovale napeto.

- Zar nešto nije u redu, ljubavi? Jesi li bolesna? - Brzo je stigao do mjesta gdje je sjedila kraj komode.

- Ne, nisam bolesna - rekla je. - A što se tiče pitanja je li sve u redu... iskreno rečeno, Alexe, ne znam. Ali možda ti znaš. - Prešla je rukom preko očiju, odjednom osjetivši umor i strah. Njezina je ranija mirnoća nestala kad je napokon shvatila stvarnost pisama.

Uzeo je njezine ruke i pažljivo je promatrao, opazivši strah. - Sto je bilo?

- Ovo. - Izvukla je ruke iz njegova stiska i pokazala kutiju za pisma. - Ne razumijem ih.

GIGA

- Što je to?

- Pisma koja sam našla na tavanu. Pročitaj ih sam.

Alex je uzeo snop s vrha, odvezao vrpcom i oprezno raširio požutjeli papir. Čitao je u tišini dok je Livia sjedila ispred komode i u zrcalu promatrala njegovo lice.

Nešto kasnije uzeo je ostala pisma i pošao sjesti na krevet. Ništa nije govorio dok je otvarao svaki papir i sustavno ga čitao. Livia je ostala ispred komode, promatrajući njegov odraz u zrcalu. Ništa nije uspijevala iščitati iz izraza njegova lica koje je ponovno postalo zatvoreno. Alex je bio zaprepašten. Njegov je otac napisao ta pisma. Njegov je otac bio sposoban za tako mnogo strasti... tako mnogo osjećaja. Hladan, distanciran roditelj bez ikakvih emocija, osim patriotskih, kakvog je Alex poznao, jednom je *to* napisao. Ali nigdje u pismima ne spominje njega, dijete žene kojoj je pisao. Zar nikad nije pitala za njega? Zar joj je bilo svejedno što se s njim događa?

Ponovno je pročitao pisma, na trenutak zaboravivši na Liviju, tražeći nešto što mu je možda pro-maknulo, makar usputno spominjanje. Ali nije bilo ničega. Činilo se da, što se tiče Sophije Lacey, njezin sin nikad nije ni postojao.

Ali strast između nje i njegova oca, to je bilo tako stvarno da mu je gotovo oprljilo prste dok je okretao stranice.

Na koncu je podigao pogled i savio posljednje pismo. - Zapanjujuće - rekao je. - Nikad to ne bih smatrao mogućim.

- Sto ne bi smatrao mogućim? - Okrenula se i pogledala ga. Njezin je glas bio bezizražajan i dalek.

- Da je moj otac bio sposoban napisati ovakve stvari. - Odmahnuo je glavom, a usta su mu se stegnula.

- Alexis Prokov je bio tvoj otac? - Isti bezizražajni glas.

- Da... a Sophia Lacey je bila moja majka.

- Shvaćam. - Ali nije shvaćala. Još ne. - Ne, ne shvaćam - rekla je, a sad je zvučala sigurnije. - Ništa ne razumijem, Alexe. Zašto se nisu vjenčali? Je li tvoj otac već bio oženjen?

- Nije - rekao joj je. - Niti se ikad oženio, a sad razumijem zašto. - Lupkao je po pismu u svojem krilu. - I nikad mi nije dao pravi razlog zašto je moja majka bila voljna dopustiti mi da me odvede, a ona je nastavila sa svojim životom kao da ja nikad nisam ni postojao. - Kratko se nasmijao. - Dok sam bio dječak, nekako sam zaključio da sam ja za to kriv, da me se nije moglo voljeti.

- Mogla bih žaliti to dijete - polako će Livia. - Ali sad vidim samo muškarca, i znam da mi je lagao. Koliko ja vidim, moj je brak farsa, predstava za neku publiku o kojoj ništa ne znam. Osvajao si me iz nekog razloga za koji sad znam da nije imao nikakve veze sa mnom osobno. Duguješ mi objašnjenje za to.

Alex uzdahne. - Da - složio se. - Vjerujem da je tako. - Mogao joj je dati barem pola odgovora. - Došao sam u London na tajnom zadatku za cara. Prošlog je studenog povukao svojeg veleposlanika s dvora St. Jamesa, a otad je postalo izrazito važno da ovdje imamo oči i uši. - Slegnuo je ramenima.

- Ja sam te oči i uši.

- To zacijelo objašnjava rasprave o Rusiji tijekom večere i sve one tajanstvene posjetitelje.

-Da.

- Ali zašto si morao naći ženu?

Alex je znao da ona neće vjerovati ni u kakve utješne laži. Bolje je jednom duboko zarezati, a zatim brzo sašiti ranu.

- Radi dodatne zaštite - rekao je. - Time sam dobio društveni položaj, domaćicu, normalnu, običnu situaciju u koju nitko neće posumnjati.

- Ali zašto ja? Zašto si baš mene izabrao za to? Ima dovoljno slobodnih žena u visokom društvu koje bi s oduševljenjem prihvatile ono što si nudio.

GIGA

- Njezin je glas postao hladan.

Alex je ustao s kreveta i prišao joj. Stavio joj je ruke na ramena i zagledao se u njezine oči. Izgledala je kao da je strašno ranjena, pomislio je, a srce ga je zaboljelo. - Ljubavi moja, moraš vjerovati da je prošlo mnogo mjeseci otkako sam o tebi mislio kao o nečemu drugome, a ne o ženi koju volim.

- Zašto ja? - ponovila je, a nosnice su joj se lagano raširile. - Okomio si se na mene kao terijer na štakora. Opet pitam, *zašto ja?* - Nestrpljivo je trznula ramenima, kao da se želi riješiti iritantnog dodira.

Povukao je ruke s njezinih ramena. - Ova kuća rekao je. - Moja majka zapravo nije bila njezina vlasnica, premda je ona očito mislila da jest. Moj otac joj je kuću dao na korištenje dok je živa.

Livia je zurila u njega. - Govoriš li da je nije imala pravo ostaviti meni?

- Da - jednostavno je rekao. - Došao sam u London s namjerom da zatražim povrat svoje imovine. Ova je kuća na popisu imanja mogeg oca... a ja sam njegov jedini nasljednik.

- Zašto je onda nisi jednostavno uzео? - oštro je pitala. - Zacijelo imaš pravne dokumente koji dokazuju tvoje vlasništvo; zašto me nisi deložirao uz blagoslov zakona?

- To je svakako bila jedna od mojih mogućnosti... dok te nisam upoznao - odgovorio je. - Ali one večeri na balu Claringtonovih... - Slegnuo je ramenima i pokušao se osmjehnuti. - Od trenutka kad sam te ugledao, Livia, bio sam izgubljen. Shvatio sam da bih, izaberem li tebe za svoju suprugu, mogao dobiti i kuću.

- Kako zadivljujuća štednja energije - rekla je uz ciničan osmijeh. - Dvije muhe jednim udarcem, kako kažu.

- Vjerojatno sam to zaslužio - rekao je i provukao prste kroz kosu u frustriranoj gesti. - Nisam želio da to zvuči baš tako brutalno.

Nije odgovorila, a on je još jednom pokušao. - Moraš vjerovati da su takvi ciljevi uskoro postali irelevantni. *Moraš to vjerovati*, Livia. - Njegov je pogled postao intenzivniji dok ju je pokušavao uvjeriti u tu istinu, ali je po tupom izrazu u njezinim očima vidio da ništa ne postiže.

- Hoćeš li sad otići? - Livia se opet okrenula prema zrcalu, ali je jedva uspijevala prepoznati vlastiti odraz. Ostala je tako sve dok nije čula kako se vrata zatvaraju za njim, a tada je spustila glavu na prekrižene ruke i dopustila suzama da navru.

Dvadeset prvo poglavlje

- Primio sam tvoju poruku... što je tako paklenski važno da si me morao odvući od žene? - gundao je Sergej kad je ušao u dimom ispunjenu odaju. - I to dobre žene. Ima dupe kao konj za vuču... i tako mi svega, stvarno je zna koristiti. - Pocrnjeli su se zubi pojavili kad se raskalašeno nacerio i u zraku napravio opsceni prikaz.
- Poruka od Arakčejeva. Kaže da su u Nystadu pokupili sumnjivog čovjeka. - Muškarac po imenu Igor popije gutljaj votke iz boce i pruži je svojem sunarodnjaku. Nije bilo nikakvih finesa u prljavom stanu iznad prodavaonice pita u Ulici Cheap.
- Sergej je pio, a potom je nadlanicom obrisao usta i vratio bocu. - Sto su izvukli iz njega?
- Zasad ne mnogo. Pripadnik je carske garde i bit će ga teško slomiti, ali ima zlata kod sebe, engleskoga zlata. Mi trebamo pokupiti Sper-skova. Mekše meso... moramo otkriti što on zna o zlatu.
- Popio je još jedan gutljaj. - Sperskov ili Fedorovski. Arakčejev kaže da može bilo koji od njih dvojice. Onaj kojega možemo zgrabiti bez previše gužve.
- Sergej se nasimijao. - Sperskov je veća budala nego ovaj drugi. Pun je ideala. I točno znam kako ću ga uvući u klopku. Ima maleno ljubavno gnijezdo u Ulici Half Moon... udana dama, pa ne ostaje s njom cijelu noć. Pokupit ću ga kad iziđe. Kamo ćemo ga odvesti? Ovdje nije dobro; to je bučan posao, a naokolo ima previše ljudi.
- Ima jedno mjesto na rijeci. Nekakvo skladište u Botolph Laneu, ne možeš ga promašiti, na samom je kraju, a čut će nas samo riječni štakori. - Igor je pljunuo u smrdljivi ugljen u kaminu. -Njima će biti svejedno što se događa.
- Želiš da ga dovedem onamo?
- Da, ali ne prije ponoći.
- Onda ću se vratiti k mojoj kurvi na sat vremena. Još mi duguje nekoliko pokreta. - Sergej je pošao prema vratima i zastao s rukom na kvaki. -Ti ćeš obaviti posao? Ili želiš da ja to učinim?
- Zajedno ćemo. Nemam ništa protiv prolijevanja nekoliko kapi aristokratske krvi. - Igor se posprdno nasimijao. - Nisam gadljiv.
- Sergej slegne ramenima. - Meni je svejedno. Imat ću želudac za to nakon još sat vremena s curom i dobrog kopuna što ga peče njezina madam.
- Dakle, iza ponoći. - Igor je uzeo bocu, pomi-slivši da će za noćasnji zadatak u trbuhu radije imati votku nego pečenog kopuna.

* * *

Vojvoda Nikolaj Sperskov izišao je na ulicu i za sobom zatvorio diskretna zelena vrata kuće u Ulici Half Moon. Namjestio je šešir na glavi i zaputio se prema Piccadillyju. Koračao je živahno i veselo mahao štapom dok je prolazio ispred ulaza u usku uličicu. Nije dobio nikakvo upozorenje. U jednom je trenutku udisao ledeni zrak vlažne večeri u veljači, veoma zadovoljan večerašnjim užicima, a u idućem se gušio ispod nabora debele deke za konje. Dok je psovao i otimao se bezglasnom napadaču, taj ga je nekoliko metara napola vukao i napola nosio. Gurnuo ga je u kočiju tako da je pao na pod, a vrata su tresnula za njim. Vozilo je naglo krenulo dok se on borio kako bi se oslobodio neugodne deke. Osjetio je udarac čizmom u trbuh, te se presamitio od bola, gušeći se i hvatajući zrak. Njegov napadač još uvijek nije izustio niti jednu riječ.

Alex je osluškivao ispred Livijine spavaće sobe. Ništa nije čuo, ali je Boris rekao da cijelu večer nije izlazila iz svoje odaje. Podigao je ruku i tiho pokucao. Nije bilo odgovora. Prvi se put dvoumio treba li ući bez dopuštenja. Prije tog poslijepodneva nije ni razmišljao o tome, ali tada mu je rekla neka ode, a sad joj se nije kanio nametati.

- Livia - tiho je zazvao. - Smijem li ući?

I dalje nije bilo odgovora, a on je uzdahnuo, okrenuo se od njezinih vrata i ušao u svoju odaju. Ponovno je pokucao na vrata između dviju soba, ali se nije previše nadao odgovoru. Ili je zaspala, ili još uvijek ne može podnijeti pogled na njega.

Tek je prošla ponoć. Prišao je prozoru s kojeg se pružao pogled na pustu ulicu i lupkao prstima po oknu. Proveo je mučnu večer, nastojeći zaboraviti pisma uz pomoć pića i kartanja, ali nije uspijevao pronaći zaborav. Zašto njegov otac u svim tim izljevima strasti nikad nije spomenuo njihovo dijete? Ako se Sophia raspitivala o svojem djetetu, njezin bi joj ljubavnik zasigurno odgovorio? Odbiti bilo bi poput nekakve kazne, a u tim pismima ništa nije ukazivalo na nešto drugo osim na najdublju, najtrajnu ljubav.

Nadao se da će mu ova kuća pružiti neke spoznaje o ženi koja ga je rodila. Međutim, sad ima više pitanja nego odgovora. Morecombe je dosad odolijevao svim pokušajima prijateljskih razgovora, a teško bi mogao hodati naokolo i svakoga pitati o karakteru Sophije Lacey a da ne probudi svačiju radoznalost.

Okrenuo se od prozora i zagledao u vrata Livijine sobe. Vjerojatno bi se mogao pomiriti s tim zagonetkama; cijeli život živi s njima, pa može i dalje. No daleko je važnija šteta koju je nanio posve nedužnoj ženi, a nije znao kako bi to mogao popraviti.

Sad je mislio da bi u sebi bez problema mogao naći silnu strast koja se izljuje iz pisama njegova oca Sophiji kad bi izgubio Liviju. No s vremenom bi takav gubitak, tako besmisleno i uludo potraćena ljubav, slomio i njega jednako kao što je, sad je bio uvjeren, slomio njegova oca, te bi ga na koncu promijenio od toplog, strastvenog muškarca u nepopustljivog, povučenog, bezosjećajnog čovjeka koji nije mogao voljeti vlastito dijete.

Ne smije dopustiti da se to dogodi.

Prišao je vratima susjedne odaje i lagano pritisnuo kvaku, napola strepeći da će vrata biti zaključana, ali su se ipak otvorila prema mračnoj Livijinoj sobi. Vatra se gotovo ugasila, svijeće su bile pri kraju, draperije oko kreveta i na prozorima razmaknute. Činilo se da je otišla u krevet odbivši bilo kakvu pomoć svoje sobarice.

Na prstima je prišao krevetu i pogledao je. Šokirano je shvatio da je posve budna, a njezine oči zure u njega.

- Mislio sam da spavaš - tiho je rekao. - Nisam ti želio smetati.

- Malo je kasno, ne misliš li, za takvu finoću? Glas joj je bio hrapav, promukao, a on je na slaboj svjetlosti vidio da su joj oči crvene i otečene, lice puno mrlja.

- Ah, Livia... molim te, nemoj - preklinjao ju je i posegnuo za njezinom rukom na pokrivačima. Molim te, ljubavi moja, dopusti da to pokušamo popraviti.

Duboko je i drhtavo uzdahnula i zatvorila oči.

- Tako sam umorna, Alexe, ne mogu večeras.

I dalje joj je držao ruku dok ju je promatrao s izrazom sličnim očaju u očima. Svaki mu je instinkt govorio da bi najgore bilo stati na tome, pustiti je da zaspri s tim gnjevom u sebi.

- Onda spavaj dok ja raspirim vatru i učinim nešto kako bi ova soba postala udobnija - rekao je.

- Nisi večerala?

Odmahnula je glavom na jastuku, a licem joj je preletjela grimasa gnušanja, i dalje čvrsto zatvorenih očiju. - Nisam gladna. Samo želim spavati. Ostavi me.

- Danas sam to već jednom učinio - odlučno je rekao - i mislim da to neću ponoviti. - Spustio

GIGA

joj je ruku na pokrivače i odmaknuo se od kreveta. Navukao je draperije preko prozora. U kaminu je bilo drva za potpalu i ugljena, te je raspirio vatru.

Iz svoje je odaje donio nove svijeće i stavio ih na policu iznad kamina, ostavivši krevet u sjenkama. Smirivalo ga je to što radi nešto praktično s vidljivo zadovoljavajućim rezultatima, a po njezinu je disanju zaključio da Livia nije usnula.

Vratio se u svoju sobu po bocu konjaka što ju je Boris uvijek ostavljao za njega i ulio piće u dvije čaše.

Jednu je odnio do kreveta. - Slatkice, popij malo ovoga.

Livia je otvorila oči. - Nećeš otići, zar ne?

- Još ne - rekao je i pružio joj čašu. - Izgledaš kao da ti je ovo potrebno.

Livia nikad nije vjerovala u besmislene bitke. Ne može ga prisiliti da je ostavi na miru, a premda je bila smrtno umorna, znala je da neće moći zaspati. Konjak bi mogao pomoći.

Podigla se na jastucima i uzela čašu, udišući pare koje su bile dovoljno jake da joj očiste začepljeni nos.

- Dopusti da ti donesem nešto za jelo - predložio je. - Ili toplo mlijeko?

- Ne, hvala. - Pijuckala je konjak. - Dakle, što predlažeš, Alexe, kako da to popravimo?

Prevario si me, izdao si me, pretvarao si se da me voliš -

- *Ne* - prekinuo ju je. - Neću ti dopustiti da to govoriš. Nikad nisam glumio niti jedan od mojih osjećaja prema tebi, Livia. Priznajem da sad imaš moralnu prednost, ali otvoreno ti kažem da ćeš izgubiti tu prednost budeš li me optuživala za nešto što apsolutno *nije* točno. Je li to jasno?

Njegova ju je žestina trgnula iz ponora očaja, a jedan dio Livijina uma shvatio je da je to došlo u pravom trenutku. Samosažaljenje je prijezira vrijedna emocija, a ona je umalo kliznula u te opake dubine.

- Ali ipak si me prevario - rekla je umjerenijim tonom. - Lagao si mi.

- Da, jesam. - Popio je gutljaj konjaka. - I zbog toga mi je žao. Ali iskreno rečeno, Livia, ne vidim kako sam ti se mogao povjeriti. Na kraju krajeva, ja špijuniram tvoju vladu.

- Za divno čudo, to sam i sama shvatila - rekla je uz dobrodošli povratak cinizmu. - Sto misliš, kako se ja osjećam zbog toga?

- Grozno, rekao bih.

- Zgodno rečeno. Ja bih izabrala riječ iskorišteno. - Pružila mu je svoju praznu čašu. - Još, molim te.

Donio je bocu. - Polako... to je jako piće za prazan želudac.

- Ne mogu se osjećati gore od ovoga kako se sad osjećam - rekla je, a potom se pribrala. Još samosažaljenja. To je emocija koja izaziva slabost; ljutnja je daleko bolja.

- Ova je kuća bila simbol moje neovisnosti - ustvrdila je. - Voljela sam... ne, volim je. U mojem srcu ona pripada meni, a reći mi da, povrh svega ostaloga, nemam nikakva prava na nju najgora je vrsta psine. Razumiješ li to? Jesi li uopće sposoban to shvatiti?

- Da - bez uvijanja je rekao.

- A što ona tebi znači? Imaš i drugih kuća, zar ne?

-Da.

- Zašto onda želiš moju? O, nema potrebe da odgovoriš na to. Znam, nije moja, a muškarac uvijek mora uzeti ono što je njegovo, inače nije pravi muškarac. Razumijem to. - Ton joj je bio pun sarkazma.

- Nisam ti je uzeo - naglasio je. - Da nisi našla ona pisma, nikad ne bi saznala istinu. Nisam vidio nikakvu potrebu da ti je otkrijem... da te bez potrebe povrijedim.

Livia je morala priznati da je to istina. Bez onih pisama ona bi i dalje živjela u sretnom neznanju, udana za princa, nesvjesna njegova laganja, a to znači da ne bi bila ni povrijeđena. Izabrala je drugi pristup. - Pitam samo znatiželje radi, nakon što bi obavio svoj zadatak, gdje si namjeravao nastaviti ovaj život bračnog blaženstva? Tvoj će car za tebe zacijelo imati

GIGA

druge zadatke? Jesam li ja trebala biti dio toga?

Nije smio prijeći na taj teritorij. Nije mogao znati kamo će ga to odvesti. - To je uvredljivo pitanje - rekao je. - Ti si moja žena i moj život nije potpun bez tebe. Dok traje ovaj rat, ostat ćemo u Londonu. Kasnije... tko zna? Poći ću onamo kamo me dužnost odvede, a ti, moja žena, bit ćeš uz mene.

- Odana i poslušna žena - promrmlja Livia. - Baš kako ruski muž očekuje.

- Sad me doista počinješ ljutiti. Slegnula je ramenima. - Opovrgni. Frustrirano ju je pogledao. - Koliko se to

zapravo razlikuje od onoga što bi engleski muž očekivao? Supruga su imovina i prema zakonima tvoje zemlje, Livia.

- Sah-mat. - Livia ispije svoj konjak. - Ti možeš postavljati svoja pravila, mužu, a mene zakon obvezuje da ih prihvatim. Međutim, kao što savršeno dobro znaš, zakon nije uvijek svemoćan. Imam oca, moćne prijatelje... ako te odlučim napustiti, onda ću to i učiniti, a ti me nikako nećeš moći spriječiti.

Alex je nesvjesno koraknuo unatrag od kreveta. - Kako smo dospjeli do ovoga, Livia? Volim te. A vjerujem da i ti mene voliš.

Livia je na trenutak zatvorila oči, a zatim je tihim, poraženim glasom rekla: - Da, nažalost, to je istina.

Alex kimne. - Onda prestanimo s budalastim pričama o zakonima i imovini. Zadana je duboka rana i mi je moramo izliječiti... ali to moramo učiniti zajedno, slatkice. Kriv sam, prihvaćam svoju krivnju, ali kunem ti se da ću učiniti sve što je u mojoj moći kako bih se iskupio.

- Ispričat ćeš mi sve o svojem špijuniranju? O tome tko si, što si, što kaniš učiniti? - Pozorno ga je promatrala. - Imat ću tvoje puno povjerenje, sad i uvijek?

O, kako zapletenu mrežu stvaramo. To joj nikako nije mogao obećati, još ne. Ne dok još ima tako mnogo posla. - Ne mogu to obećati - rekao je s iskrenim žaljenjem. - I moraš mi prisegnuti da nikomu nećeš povjeriti ono što ipak znaš o mojim aktivnostima.

Livia je ponovno zatvorila oči. - Kunem se. A sad više nemamo što reći jedno drugome.

Alex je trenutak bespomoćno stajao kraj kreveta, a potom se okrenuo i navukao draperije oko kreveta. Uzeo je svijeće, odnio ih natrag u svoju sobu i tiho zatvorio vrata za sobom.

Livia je na koncu zaspala, ali je to bio nemiran san u kojem su je mučili zbunjujući snovi i ostavili joj neodređeno zloslutni predosjećaj i posvemašnju sigurnost da je nešto veoma loše, ali u snovima nije mogla odrediti što.

Kad se probudila, sve je bilo gorko jasno i ona je bez poteškoća odredila izvor svojeg nezadovoljstva. Oči su joj bile suhe i pekle su je, a glava ju je boljela. Izvukla se iz kreveta i pošla do zrcala na komodi. Čak je i u prigušenoj svjetlosti spavaće sobe vidjela kako užasno izgleda; kosa joj je stršila oko glave u zamršenim uvojcima koji su podsjećali na Meduzine zmije, lice joj je bilo bolesno blijedo, oči crvene. Nije mogla pozvoniti za Ethel dok je ovako izgledala.

U vrču je bilo malo hladne vode, te ju je izlila u maleni lavor i umila se, a zatim je na očima držala krpicu za pranje. To joj je donijelo malo olakšanja. Potom je provlačila četku kroz kosu, nastojeći dovesti uvojke u red.

Zastala je, s četkom u zraku, kad je čula glasove iz susjedne sobe. Alex i Boris, naravno.

Neodređeno se pitala hoće li Alex jutros doći k njoj. Ako dođe, što će ona učiniti... reći.

Činilo se da je isplakala svaku suvislu misao, svu racionalnost. Pretvorila se u klupko zbrkanih emocija.

Povukla je vrpču zvona za Ethel i pošla razmaknuti draperije s prozora. Više nije padala kiša i blijedo je sunce sjalo s ispranog plavog neba. Uskoro će biti proljeće i maleni park na trgu bit će masa žutih forzicija i sunovrata.

- Dobro jutro, mileđi. - Ethel je žustro ušla i na pladnju donijela jutarnju čokoladu. - O, već ste ustali. - Spustila je pladanj na komodu i zabrinuto pogledala svoju gospodaricu. - Sinoć

GIGA

sam čekala da pošaljete po mene, gospojo. Jeste li dobro?

- Da, sasvim dobro - rekla je Livia, ali je čula bezvoljnost u vlastitom glasu. Pokušala je u glas unijeti malo vedrine kad je rekla: - Sinoć sam rano zaspala, a nisam mogla vjerovati kad sam se prije nekoliko minuta probudila. Zacijelo sam bila veoma umorna.

- Da, miledi. - Ethel nije zvučala uvjerenom. - Ali niste večerali.

- Nisam bila gladna - Livia je rekla tonom za koji se nadala da će okončati ovaj razgovor.

- Mislim da ću jutros odjahati u Ulicu Mount, Ethel. Molim te, pripremi moju odjeću za jahanje.

- Da, gospojo. Hoćete li doručkovati u salonu, gospojo?

Livia je razmislila. Sad se više ništa nije čulo iz susjedne sobe; Alex je zacijelo već sišao. - Ne, donesi mi doručak ovamo, Ethel. Jest ću kraj kamina kad se odjenem.

Znala je da je to kukavički, ali nije bila spremna slučajno naletjeti na Alexa i nikako nije bila pripravna na još jednu rundu ovog nesretnog sukoba. A doći će do druge runde. Sigurno nije gotovo. Morat će donijeti odluku, više odluka, a sad je previše smućena čak i za oblikovanje pitanja, a kamoli rješenja.

* * *

Alex je bez entuzijazma promatrao stol za doručak. Nije imao pojma što bi mogao učiniti. A to je tako neobična situacija za njega da se osjećao čudno nesretnim. Ne može se povjeriti svojoj ženi, barem ne u ovom trenutku, a bude li ona insistirala na tome da pomirenje ovisi o njegovu povjeravanju, onda se nalaze u bezizlaznoj situaciji.

Ulio je kavu u šalicu i pogledao poštu koju je Boris ostavio kraj njegova tanjura. Pozivnice i računi. Prvo ga nije zanimalo, a drugo je nužna gnjavaža.

Naglo je podigao glavu kad je s vrata čuo kašalj upozorenja. - Oprostite mi, gospodine. -

Boris se naklonio. - Stigao je posjetitelj... *monsieur* Tatarinov.

- Boris je uspio pokazati što misli o spomenutom džentlmenu samo promjenom tona svojega glasa.

Alex se namrštitio. Prerano je za društvene posjete, premda Tatarinov sigurno nije došao u takav posjet. Mora se raditi o nečem hitnom. -Uvedi ga, Borise.

Tatarinov je ušao u prostoriju prije nego ga je Boris dospio pozvati. - Prokov, dobro, kod kuće ste.

- Obično sam kod kuće u ovo doba jutro - ljubazno će Alex. - Molim vas, sjednite. Kavu?

- Ne, votku, ako je imate. - Krupni je Rus prišao stolu.

- Svakako... Borise? - Alex je dao znak majordomu koji je trenutno izišao. - Zar nećete sjesti, Tatarinov? - Pokazao je stolicu nasuprot svojoj.

- Ne... ne, ne želim sjesti... - Čovjek je bio vidljivo uzrujan.

- Čini se da vas nešto muči, prijatelju - primijetio je Alex dok je stavljao kiselo vrhnje na svoj tanjur dimljene skuše.

- S dobrim razlogom - rekao je Tatarinov. Onjušio je zrak. - To dobro miriše.

- Sjednite, čovječe. - Alex je vilicom pokazao stolicu i gurnuo pladanj dimljene ribe preko stola.

- Bez obzira o čemu je riječ, pričekat će dok pojedete i popijete.

Tatarinov je sjeo i napunio tanjur dimljenom ribom, obilno je prekrivši kiselim vrhnjem. Posegnuo je za posudom jaja i obilno se poslužio, a zatim je uzeo komad crnoga kruha iz košarice.

Boris je bocu votke i čašu spustio kraj njegova lakta. - Hoće li to biti sve, prinče Prokov?

- Zasad, da, hvala, Borise.

- Dakle, u čemu je problem, Tatarinov? - Alex je pitao kad su ponovno ostali sami.

- Sperskov je nestao - Tatarinov reče ustima punim ribe. Ulio je votku u čašu i iskapio je jed-

GIGA

nim gutljajem, zadovoljno cmoknuvši usnama.

Alex se namrštio. - Ne razumijem. Kako je to moguće? - Popio je gutljaj kave.

- Nemam pojma. - Tatarinov slegne ramenima. - Ali noćas nije spavao kod kuće.

- Ima ljubavnicu - podsjetio ga je Alex i ubrusom dotaknuo usta.

- Da, ali žena je udana. Nikad ne provodi cijelu noć u njezinu krevetu. Jutros sam otišao do njegove kuće, a ondje su mi rekli da noćas nije došao kući. - Tatarinov je uzeo još kruha. - Svratio sam do onog njegova malenog ljubavnog gnijezda u Ulici Half Moon. Ondje mi je sluga rekao da je vojvoda otišao uskoro nakon ponoći, a njegova dama malo poslije njega. - Gurnuo je u usta komad kruha na koji je stavio ribu, te snažno žvakao dok je promatrao Alexa izrazom čovjeka koji ga je upravo doveo pred gotov čin.

- Mogao je poći bilo kamo nakon što je izišao iz te kuće - reče Alex i pomalo nestrpljivo odmahne glavom. - Čovjek ima prijatelje u ovom gradu. - Slegnuo je ramenima. - Ne bih se čudio da ima i još neku ljubavnicu. Sperskov je uvijek bio sklon životnim užicima.

Njegov je gost iskrivio lice u grimasu. - Da, aristokrat od glave do pete. Uvijek sam ga smatrao previše mekanim za ovaj posao. Samo s pola uma misli na to, a druga je polovica između bedara neke žene.

- Previše ste oštri, prijatelju - pobunio se Alex.

- Sperskov je idealist.

- Takav nije potreban u našim redovima -ustvrđi Tatarinov. - Trebaju nam ratnici.

- Treba nam oboje - odlučno će Alex. - Nikolaj je odan našem cilju, slijepo odan, a njegovi ga kontakti čine nezamjenjivim. Zašto ste uopće pošli u potragu za njim?

- Čovjek je zadužen za komunikacije. Dosad je već trebao primiti nešto iz Nystada. Otišao sam pogledati je li nešto stiglo.

Alex kimne. Svi su imali jasno definirane uloge u ovom pothvatu, a Sperskovljeva mreža prijatelja i poznanika diljem Europe čini ga savršenim za komunikacije. - Gdje ste ga još tražili?

- Zasad nigdje. Mislio sam da bih najprije trebao vidjeti je li vama štogod poznato. Vi ste taj koji prati sve njih. - Ulio je još votke u čašu i iskapio je istim trzajem zapešća kao i prvu.

- Pa, ja ništa ne znam. Predlažem da šire bacimo mrežu. Posjetit ću strance, Francuze i Engleze koje ubraja među svoje poznanike, a vi preuzmite Ruse. Ako ništa ne saznamo, tada ćemo se početi brinuti.

- Neka bude. - Tatarinov odgurne svoju stolicu.

- Zahvaljujem vam na doručku, prinče. Ugodna promjena u odnosu na onu bljutavu hranu što je poslužuju u ovom zatucanom gradu. - Uzeo je još jednu votku.

- Samo još jedno, Tatarinov...

- Da? - Zastao je s čašom na pola puta do usta.

- Ako se ne pojavi, što točno mislite da mu se dogodilo? - Alex je spustio ubrus na stol.

Tatarinov odmahne glavom. - Samo jedno koliko ja mogu vidjeti... Arakčejevi ljudi.

- Mislio sam da ih držite na oku - oštro će Alex.

- To je točno, ali ne mogu svaku minutu paziti na njih. Ne znam za sve poruke što ih dobiju. Možete biti sigurni da Arakčejev zna za svakog člana ovog malenog tajnog društva, osim... - Zastao je i suženim crnim očima promatrao Alexa.

- Osim za vas, prinče. Vi ste carev prijatelj, njegov promatrač i izvjestitelj s engleskog područja.

- Istina - složio se Alex, svjestan čudnog treperenja na zatiljku. - Sto želite reći, Tatarinov?

- Zasad ništa, a ako Bog da, i dalje će biti ništa

- reče njegov posjetitelj i pođe prema vratima. -Ponovno ćemo razgovarati danas poslijepodne?

Alex kimne. - Pet sati, u Crnom pijetlu u Ulici Dean.

- Bit ću ondje.

GIGA

Alex je još neko vrijeme ostao za stolom nakon što je njegov posjetitelj otišao. Nema nikakva razloga posumnjati da Arakčejev stoji iza zagonetnog nestanka Sperskova, ali ta ga je misao mučila.

A sve to nikako nije koristilo u rješavanju njegova drugog problema. Treba li poći k Liviji? Još jednom pokušati sklopiti primirje? Ili bi bilo pametnije da je neko vrijeme ostavi na miru? Nakon što se ublaži početna silina njezina gnjeva i povrijeđenosti, što se mora dogoditi, možda će lađa drukčije gledati na situaciju. Ne može ispuniti uvjete njezina ultimatum, pa stoga ništa ne bi postigao još jednom konfrontacijom. Vrijeme bi moglo smekšati njezine stavove, a možda će on uspjeti smisliti neku poluistinu koja bi je zadovoljila. No i sama ta pomisao ostavila mu je kiseli okus u ustima. U ovom je braku bilo dosta poluistina i neistina. Više ih ne smije biti.

Dvadeset drugo poglavlje

Livia je stigla u Ulicu Mount odmah iza jedanaest sati a da uopće nije naletjela na svojeg muža. Boris ju je obavijestio da je princ dao dovesti svojega konja i otišao iz kuće odmah nakon doručka. Nije rekao kad će se vratiti. Bolje je tako, mislila je Livia. Treba joj vremena za razmišljanje. Kad ga sljedeći put vidi, morat će imati neke odluke.

- Je li ledi Bonham kod kuće? - pitala je Harryjeva batlera.

- Da, gospođo. Dame su u salonu njezina gospodstva - obavijestio ju je Hector.

- Dobro. Mislim da ću se zadržati ovdje neko vrijeme, pa sam konjusara s mojim konjem poslala U konjušnicu.

- Vrlo dobro, mileđi. - Hector se naklonio i poveo je prema vratima salona.

- O, Liv, stigla si. - Cornelia je skočila sa stolice ispred malenog pisaćeg stola. - Upravo sam ti pisala poruku. Pitale smo se trebamo li jutros poći k tebi ili čekati da pošalješ po nas.

- Da, a kako nismo mogle odlučiti, željele smo ti poslati poruku i vidjeti što bi tebi više odgovaralo - reče Aurelia i odloži svoj okvir za vez, te i ona ustane. - Kako si? - Pomno je proučavala svoju prijateljicu. - Ne izgledaš osobito dobro, ljubavi.

- Ne osjećam se osobito dobro - reče Livia i slabašno se osmjehne, skidajući svoj šešir s perom. - Samo mi je drago da ste obje kod kuće.

- Nikamo ne bismo otišle prije nego kontaktiramo tebe - reče Cornelia. - Nadale smo se da ćeš se okrenuti nama kad nas zatrebaš. - Ona je također ozbiljno proučavala Liviju. - O, jedna dušice, bilo ti je teško. Dođi sjesti.

Livia odmahne glavom. - Još ne, previše sam uzrujana da bih sjedila. - Hodala je amo-tamo elegantno uređenom prostorijom, a njezine su je prijateljice bez riječi promatrale, čekajući da sama odluči kad će se smiriti.

Livia je bila u nedoumici. Sad joj je više nego ikad trebao savjet ovih žena, ali će održati obećanje što ga je dala Alexu da neće otkriti ništa o njegovu pravom poslu. Bez obzira na to koliko je povjerenja mogla imati u svoje prijateljice, nije mogla zaboraviti da je Nell udana za pripadnika engleske tajne službe, a ni u kojim okolnostima ne bi je dovela u položaj da mora birati komu je više odana. Nekako mora dobiti njihov savjet, čuti njihovo mišljenje u nastojanju da i sama shvati ovu situaciju a da zapravo ne otkrije istinu koja se krije iza jednog od Alexovih naoko prijezira vrijednih postupaka i prijevara. Bez obzira na to koliko je mrzila pomisao da on radi protiv njezine zemlje, racionalno je mogla prihvatiti njegovu želju da radi za svoju domovinu.

- Alexis Prokov je bio Alexov otac, što ste zacijelo već pogodile - na koncu je rekla. - Isto tako, mogle ste zaključiti da je Sophia Lacey bila njegova majka.

- Zašto ti to na samom početku nije rekao? - upita Cornelia, mršteći se. - Nakon što te upoznao i shvatio da nosiš isto prezime kao i njegova majka, ne bi li bilo prirodno da se začudio toj slučajnosti i to glasno izrazio?

- Samo što je on znao da to nije nikakva slučajnost - reče Livia. Potom uzdahne. - Ali on uopće nije poznavao svoju majku. Možete li zamisliti kako je to moralo biti teško za dijete? Znao je da je živa i zdrava, ali nije mu bilo dopušteno upoznati je. Sigurno je mislio da ona ne želi imati nikakve veze s njim.

- To bi objasnilo zašto nije želio govoriti o njoj - oprezno će Aurelia.

- Da - složila se Livia - ali postoji još nešto što nije tako lako objasniti. Kuća na Cavendish Squareu zapravo nije pripadala Sophiji Lacey. Ili nije razumjela, ili je to jednostavno zaboravila nakon tako mnogo godina, ali Alexov joj je otac dao kuću na korištenje dok je živa. Nakon njezine smrti kuća se vratila njemu. Možete pogoditi tko je nasljednik. Zavladao je zapanjena tišina.

Na koncu je Aurelia polako rekla, pomno birajući riječi: - Nije te morao oženiti da bi se domogao kuće, jednostavno te mogao deložirati.

GIGA

Livia slegne ramenima. - On tvrdi da to nije smatrao potrebnim jer je zaključio da ću mu biti idealna supruga. Samo se pobrinuo da kuća bude dio bračne nagodbe.

- Bilo bi pošteno od njega da ti je sve to objasnio kada te zaprosio - reče Cornelia - ali možda je osjećao da to ne bi bilo pristojno, Liv.

- Da - brzo dometne Aurelia. - Bilo bi mrvicu nezgodno u jednom dahu zaprositi ženu, a u drugom joj reći da već živi u njegovoj kući.

Nema smisla, shvatila je Livia. Ako prijateljicama ne otkrije cijelu istinu, nikad neće moći u potpunosti sagledati problem, što bi joj doista pomoglo u donošenju pravih odluka.

- Valjda imate pravo - priznala je. - No ja se ipak osjećam izdanom. I ne mogu a da se ne pitam ima li želja da se dokopa kuće neke veze s onim agresivnim udvaranjem.

Konačno je sjela na naslon za ruke sofe. -Morate priznati da je bilo agresivno... bila si sumnjičava, Ellie, znaš da jesi.

- Da - složila se Aurelia. - Ali ti nisi, Liv. I rekla si da će, ako oprljiš prste u vatri koja te tako uzbuđuje, to biti posve svjesno. - Uzrujano je kršila ruke. - Oprosti mi, ljubavi, ne bih željela isticati teške istine, ali situacija postoji i ti moraš odlučiti hoćeš li živjeti s njom... ili kako ćeš to činiti.

Opet je na početku, pomislila je Livia. Teška istina i teška odluka. One ne moraju znati za špijuniranje, to zapravo uopće nije bitno za njezinu situaciju. - Ali zar se ne bih trebala osjećati izdanom njegovim laganjem? - pitala je.

- Vjeruješ li da te voli? - Cornelia je prišla bifeu i ulila šeri u tri čaše.

Livia je u mislima vidjela njegovo lice, njegove oči dok joj je govorio kraj njezina kreveta. - Da -rekla je. - Kaže da me voli i ja mu vjerujem. - Uzela je čašu koju joj je Cornelia pružila i kimnula.

- A ti, Liv? - Aurelia je također prihvatila ponuđenu čašu.

- O, da - jednostavno će Livia. - Svim srcem... - Pomalo se tužno nasmijala. - Svim svojim ranjenim srcem.

- Onda moraš odlučiti je li njegova varka na neki način bila propust, pogrešan pokušaj da te poštedi, ili je to učinio namjerno jer je čovjek potpuni, lažljivi nitkov - reče Cornelia.

- Tako je - reče Livia i popije gutljaj šerija. -Tako je. - I nekako je odlučila. Sve dok to nije ovo drugo, a svakom stanicom svojeg bića znala je da Alex gaji iskrene osjećaje prema njoj, onda će morati pronaći način da živi s čovjekom koji on jest. I nekako, negdje, naći će oprost za njegov postupak.

- Odvedimo djecu u Gunters na sladoled -odjednom je predložila. - Lijep je sunčan dan, možda malo hladan za sladoled, ali djeci to neće smetati.

Druge dvije žene malo su je čudno pogledale. -Je li tu kraj ovoga, Liv? - upita Cornelia.

- Kraj moje neprestane vrtnje u krug - reče Livia. - Glava mi je puna zamršenih pitanja i potrebno mi je nešto čime ću ih raspršiti. Dakle, pođimo do Guntersa. Baš bih pojela onaj sladoled od naranče.

- Djeca su već zacijelo pojela ručak - reče Aurelia - ali Linton će ipak prigovarati da će im to pokvariti večeru. - Nasmijala se. - O, zašto ne, Nell? Već tjednima nismo imale raspravu s Linton.

Cornelia je već povukla vrpce zvona. - Uzet ćemo kočiju.

Stevie, Franny i Susannah uzbuđeno su brbljali, oduševljeni činjenicom da će izići sa svojim majkama, bez pratnje stroge dadilje. Sladoled u Guntersu uvijek je prava gozba, ali se to rijetko može doživjeti u veljači. Zaustavile su kočiju ispred slastičarnice na Berkeley Squareu, a konobar je vijugao između vozila na trgu kako bi primio njihovu narudžbu.

Djeca su glasno i uzbuđeno izvikivala svoje želje. Cornelia je vješto izvukla bitno iz njihove galame i konobaru dala jasnu narudžbu. - Liv, ti bi željela sladoled od naranče? - pitala je.

Livia više nije bila sigurna da i dalje želi ono što ju je privlačilo pola sata ranije, ali je ipak potvrdila.

GIGA

- Želim kušati onaj sladoled s parmezanom -reče Aurelia. - Zvuči tako zanimljivo.
- A ja ću uzeti onaj od kave - reče Cornelia. Konobaru je laknulo kad se s narudžbom mogao vratiti u Gunters, a vratio se nekoliko minuta kasnije, balansirajući s pladnjem na kojem se nalazila njihova narudžba. Djeca su bučno zahtijevala da im se dopusti odnijeti sladolede u park na trgu, ispod golih grana javora, te su jurnuli onamo pod nadzorom konjušara i Daisy, a žene su ostale u kočiji.
- Nisi previše oduševljena tim sladoledom, Liv
- minutu kasnije primijeti Aurelia, gledajući kako se Livia poigrava sladoledom u svojoj čaši, vrhom žlice uzimajući sićušne zalogaje.
- Možda to ipak nije bila osobito dobra ideja -reče Livia. - Kakav okus ima tvoj?
- Izvrstan - reče Aurelia i nasmije se. - No vjerojatno bi bio još bolji tijekom večere. To je kombinacija sira i slatkog.
- Trebala si se držati klasičnoga - ustvrdi Cornelia i pokupi posljednje ostatke sladoleda od kave iz svoje čaše. - Ali postaje hladno, unutra kao i vani. Trebale bismo djecu odvesti kući.
- Da, a ja se moram vratiti na Cavendish Square
- reče Livia i nagne se iz kočije kako bi praznu čašu i žlicu stavila na pladanj što ga je konobar držao. Um joj se razbistrio i sad je bila spremna. Spremna postaviti svoje zahtjeve, spremna potražiti kompromise o kojima joj je govorio njezin otac, rekavši da će to biti neizbježno kad se nađu na raskrižju. Sad je već zacijelo i Alex spreman.
- Želiš li se kočijom vratiti kući? - upita Cornelia.
- Tvoj bi konjušar mogao dovesti Dafne natrag.
- Ne - reče Livia. - Godit će mi jahanje... ionako je to samo petnaest minuta.
- Zadovoljna si, Liv, onim što kaniš učiniti? -ispod glasa je pitala Aurelia dok su se djeca ukrcavala u kočiju.
- Livia joj se hitro osmjehnula. - Onim što ću *ja* učiniti, da. Kako će Alex reagirati, to ne znam.
- Nemoj zaboraviti da smo mi uvijek ovdje -reče Cornelia, rupčićem uhvativši Susannahine od jagoda ljepljive ruke prije nego joj je zaprljala ogrtač. - U svako doba, Liv. Pošalji po nas.
- Da, znam - reče Livia. - I zahvaljujem vam, objema.

* * *

Stigla je natrag na Cavendish Square kad se počelo smračivati. Ulične lampe još nisu bile upaljene, ali u kući je gorjelo svjetlo dok je žurila prema ulaznim vratima.

Iznenadila se kad ih je Morecombe otvorio. U ovo doba dana obično se nalazio u svojim prostorijama, a Boris je vladao glavnim dijelom kuće.

- Dobra večer, Morecombe. - Ušla je u predvorje. - Gdje je Boris?

- Nema ga večeras - reče Morecombe. - Netko mora pazit na vrata.

- Da, svakako - reče Livia. - Je li princ Prokov kod kuće?

Morecombe odmahne glavom.

- Oh. - Livia nije znala što bi. - Jeste li ga vidjeli danas poslijepodne?

- O, je - rekao je Morecombe dok je zatvarao i zaključavao vrata.

- I ponovno je izišao? - strpljivo je pitala jer bi nestrpljivost dodatno usporila proces.

- Ljudi su došli po njega - reče Morecombe. - Želite večeru u salonu, mileđi? Naša Ada je spravila vašu omiljenu pečenu janjetinu s onim želeom od crvenog ribiza.

- Izvrsno - odsutno će Livia. Tu nešto nije bilo posve u redu. - Je li princ rekao da neće večerati kod kuće kad je otišao sa svojim prijateljima?

- Tak' nekako, mileđi - reče Morecombe. - Oću li postaviti za večeru u salonu?

Jedino o čemu je razmišljao stari sluga, pomislila je Livia, svjesna da ga ništa neće omesti dok ne dobije odgovor. - Ovaj... da, hvala vam - rekla je i pošla prema stubama. - Jeste li sigurni da moj muž nije ostavio nikakvu poruku?

GIGA

- Ne, nema poruke - reče Morecombe i okrene se prema kuhinji. - Večera će bit gotova za jedan sat.

- Hvala vam - reče Livia. Impulzivno se okrenula od stubišta i ušla u malenu dvoranu.

Sophija Lacey spokojno ju je promatrala s portreta iznad kamina.

No koliko je spokojna doista bila? Livia je prišla bliže i zagledala se u one nevjerojatne plave oči. Trebala je znati, pomislila je. Iste su kao i Alexove. A tako su neobične da je doista nevjerojatno glupa kad to nije opazila.

No s druge strane, kako je uopće mogla pomisliti na nešto što nije imalo apsolutno nikakve veze s njezinim životom? Takve veze postaju očite tek nakon što čovjek sazna određene činjenice.

Bila je svjesna snažnog osjećaja antiklimaksa, frustriranosti. Spoznaja da je donijela odluku nosila ju je tijekom poslijepodneva, a u glavi je ponavljala riječi što će ih izgovoriti kad vidi Alexa. Kad je otkrila da je bez riječi izišao, niti ne pokušavši uspostaviti komunikaciju s njom, gnjev se ponovno razbuktao u njoj. Možda mu je doista posve svejedno hoće li se udaljiti ili ne. Doista se čini da ga to previše ne opterećuje. Kako bi inače mogao mirno otići sa svojim prijateljima a da njoj baš ništa ne kaže? No s druge strane, jasno, on zacijelo naokolo obavlja zadatke za svoju domovinu, frustrirano je pomislila. Čini se da to ima prednost u odnosu na njegov brak.

Livia se popela na kat kako bi skinula odjeću za jahanje. Povukla je vrpcu zvona za Ethel, a potom je polako ušla u Alexovu sobu. Prazan je prostor ispunjavao duh njezina muža, ali joj se nekako činilo da nešto nije u redu. Osvrnula se naokolo, lagano se mršteći. Zgužvana je kravata ležala na komodi, kaputić je bio nemarno bačen preko stolice, par čizama kao da je šutnut u kut, ormar je bio otvoren, a pokrivač na krevetu zgužvan.

Zar je Alex izišao u takvoj žurbi da nije pozvao Borisa da mu pomogne? Zašto nitko nije došao ovamo da počisti za njim?

Liviju je obuzeo osjećaj nelagode dok je gledala naokolo. To je bio neodređeni osjećaj, ali joj je podigao kosu na zatiljku. Okrenula se i vratila u svoju sobu gdje je Ethel stavljala vrč vruće vode na mramornu ploču stalka za lavor.

- Jesi li danas poslijepodne vidjela princa Prokova, Ethel? - pitala je dok je otkopčavala jaknu.

- Ne, miledi. Hoćete li odjenuti večernju haljinu?

- Ne, sama ću večerati, samo mi donesi kućnu haljinu od baršuna, molim te. - Skinula je jaknu i otkopčala suknju. - U koje je vrijeme Boris otišao?

- Oko tri, miledi.

- Je li to bilo prije ili nakon odlaska mogeg muža? - Skinula je suknju i poslala oprati lice i ruke.

- Ne znam točno, gospođo. - Ethel joj je pružila ručnik. - Nisam ni znala da je princ izišao.

- O, onda ću pitati Morecombea kad siđem. - Livia je obrisala lice i ruke, a potom je uvukla ruke u široke rukave kućne haljine što ju je Ethel pridržavala za nju. Zakopčala je gumbe na prednjoj strani i sjela ispred toaletnog stolića kako bi joj Ethel skinula ukosnice i počešljala kosu.

- Hoćete li je ostaviti ovako, miledi?

- Ne, dodaj mi mrežicu za kosu. - Livia je skupila kosu na zatiljku, savila je u labavu punđu i gurnula u mrežicu, uredno je obuzdavajući na zatiljku. - To je sve, Ethel, hvala ti. No bi li poslala dovesti u red susjednu sobu? Ne razumijem zašto nitko nije bio ondje otkako je moj muž otišao.

- Možda nitko nije znao da je njegovo gospodstvo izišlo, gospođo, budući da Boris nije ovdje. Gospodin Morecombe se vjerojatno nije sjetio to spomenuti.

- Ne, sigurno nije - složila se Livia. To je bilo sasvim vjerojatno objašnjenje, a zapravo i nije toliko važno. - Zna li netko od posluge kamo je Boris otišao? - Činilo joj se veoma čudnim da

GIGA

Borisa nema. Za cijelo vrijeme boravka u Londonu nije se sjećala da je on ikad izišao iz kuće, osim po točno određenom poslu na koji ga je Alex poslao.

- Ne, koliko je meni poznato, miledi. Vjerojatno ima slobodno poslijepodne - reče Ethel.

- Da, valjda - složila se Livia. - Nisam znala da ikad uzima slobodno poslijepodne.

- Obično ga ne uzima - reče Ethel. - Ali možda je znao da će princ izići i on neće biti potreban.

- Možda - reče Livia i slegne ramenima. - Ipak se pobrini za uređivanje prinčeve odaje, Ethel, molim te. Ne bi se želio vratiti u onakav nered. Ja idem dolje. - Sišla je u salon i pozvonila za Morecombea.

Pojavio se nakon otprilike pet minuta. - Želite nešto, miledi?

- Da. Jeste li vidjeli kad je princ Prokov izišao danas poslijepodne?

- Je. On i dva čovjeka. Došli su po njega oko petnajs' minuta ranije. Pustio sam ih 'nutra, a Jemmy ih je poveo gore.

- Poveo ih je gore? Kako to misliš? Valjda u knjižnicu.

- Pa, što se tog tiče, znam što se dogodilo. Pitali su za princa, rekao sam im da je gore, a oni su rekli de će poč onamo. Zato sam rekao Jemmyju da ih povede gore. - Morecombeov je pogled bio mrvicu goropadan.

- Nisam vam željela proturječiti, Morecombe -brzo će Livia. - Samo sam se malo iznenadila.

- O, je - flegmatično je rekao. - Pa, oko petnajs' minuta kasnije sva trojica su sišli i otišli. Vani ih je čekao fijaker.

Alex je otišao fijakerom? Livia je zurila u Morecombea. - Princ nije poslao u konjušnicu po svoju kočiju... ili konja?

- Ne, kak' sam rekao, čekao ih je fijaker.

- Hvala, Morecombe. - Livia mu se kratko osmjehnula i stari je sluga otišao, vukući noge. Izišla je iz salona i ušla u knjižnicu, premda nije bila sigurna što traži. Činilo se da je sve u redu i na svojem mjestu, papiri uredno složeni na pisaćem stolu, pera naoštrena, slabašan miris Alexa u zraku.

No njezina se nelagoda pojačala. Besciljno je hodala prostorijom, tražeći nešto, ali nije imala pojma što. Bilo je smiješno imati tako zloslutne osjećaje. Alex je odlučio večer provesti vani, tako je jednostavno. Često je izlazio sa svojim prijateljima, ili sunarodnjacima...

Okrenula se i vratila u predvorje, ponovno tražeći Morecombea. Našla ga je u salonu kako postavlja stol u udubljenju prozora za njezinu večeru. - Jesu li bili stranci, ti ljudi koji su došli po princa? - pitala je.

- Valjda - rekao je dok je rukavom brisao čašu. - Čudno su govorili... nekak' muklo. Nije uobičajena vrsta prijatelja - dodao je pomalo prijekorno.

To je dugačka primjedba za Morecombea, pomislila je Livia. - Kako to mislite, nije uobičajena vrsta?

- Nekak'i grubijani, mislim. - Spustio je vinsku čašu na stol i pogledom odmjerio svoje djelo. - Želite bocu burgundca od '92. uz janjetinu?

- O, da, fino, hvala. - Livia se namršteno zagledala u vatru. Jedini Alexov poznanik kojeg bi opisala kao grubijana je Tatarinov. Ali njezin je muž špijun, spreman za sve moguće vrste zavjera, pa kako bi onda mogla znati tko su njegovi prijatelji i kolege? Čak nije znala istinu ni o njemu samome, a svim se silama trudio držati je podalje od ljudi s kojima je surađivao. Dva grubijana više ili manje zacijelo su dio špijunskog svijeta.

Natočila si je čašicu šerija i sjela kraj kamina kako bi čekala večeru. Više se ni minute neće zabrinjavati zbog toga. Alex će se kasnije pojaviti... naravno, ako je odlučio večer provesti vani, zacijelo bi odjenuo večernju odjeću.

Odložila je čašu baš kad je Morecombe ušao, lagano teturajući pod teretom kratog pladnja. - Je li princ na sebi imao večernju odjeću kad je izišao?

- ležerno je pitala.

GIGA

- Ne, kol'ko se sjećam - reče Morecombe i spusti pečenu janjetinu na stol. - Eto, ima pastrnjaka i malo školjki koje vam se sviđaju. Grašak s lukom i žele od crvenog ribiza. Naša Ada želi znati želite li poslije potočnu pastrvu.

- O, ne, sve ovo sjajno izgleda - brzo će Livia.

- Princ Prokov ne zna što propušta.

Morecombe je na to samo puhnuo kroz nos i izvadio čep s boce burgundca. - Onda dobro. To će vam bit dost'.

- Sigurno hoće, hvala vam. - Livia je sjela za stol i zagledala se u gozbu pred sobom, ali ništa nije vidjela. Činilo se da uopće nema apetita, ali nije smjela uzrujati Morecombea i blizanke. Odlučno je odrezala malo janjetine.

Dvadeset treće poglavlje

Malo prije ponoći Livia je već bila izvan sebe. Znala je da bi joj Alex poslao poruku da je kanio ovako kasno ostati vani. Ne bi joj namjerno priredio takve brige, bez obzira u kakvom su sukobu. Nije se preodjenuo u večernju odjeću, a to znači da nije planirao večerati sa svojim prijateljima, ili poći u neki od svojih klubova, ili u kazalište ili operu. U svakom slučaju, ovo posljednje nikad ne bi učinio a da je ne pita želi li poći s njim, ili bi to barem bilo nezamislivo prije onoga jučer.

Hodala je amo-tamo salonom, previše uznemirena da bi uopće pokušala čitati ili vesti. Možda je otišao na partiju karata, neformalno okupljanje gdje igraju u visoke uloge i mnogo piju. Znala je da to katkad čini. Premda ga nikad nije vidjela pod utjecajem alkohola. S kim bi mogao biti? Mislila je i mislila, pokušavajući se sjetiti nekoga koga bi mogla pitati, ali nije se sjetila niti jednog imena.

U svakom slučaju, ako se samo negdje zabavlja, poslao bi joj poruku da će se kasno vratiti kući. Nikako se nije mogla otresti te misli.

Je li mogao doživjeti nekakvu nesreću? Možda ga je srušila kočija? Postao je žrtvom bande lopova koji haraju uličicama? Glavu su joj ispunili prizori njegovu okrvavljenog tijela ispruženog u nekom mračnom, pustom prolazu. Odmahnula je glavom kao da će time raspršiti mučne slike. To je smiješan strah; Alex je više nego sposoban paziti na sebe.

Jedva uspijevajući kontrolirati svoju paniku, Livia je ponovno ušla u knjižnicu. Terijeri su jurili ispred nje u osvjetljenu prostoriju i ispružili se ispred kamina, promatrajući je svojim bistrim okruglim očima ispod guste dlake. Draperije su bile navučene, vatra je gorjela, sve je čekalo gospodarev povratak. Sjela je za njegov писаći stol i pokušala otvoriti ladice. Sve su bile zaključane, osim jedne na dnu.

Otvorila ju je i iznenađeno zurila u pištolj s drškom od slonovače. Nikad nije vidjela Alexa s pištoljem; koliko je ona znala, on čak nije odlazio u Mantonovu streljanu radi gađanja. No s druge strane, on nema naviku sve joj povjeravati, što je nedavno saznala.

Livia je oprezno izvadila oružje i okretala ga u rukama. Je li napunjen? To nikako nije mogla znati, ali Morecombe bi joj to vjerojatno mogao reći. On je ipak nekakav stručnjak za onu prastaru pušku.

Premda to nije važno. Upravo je kanila vratiti pištolj u ladicu kad se začula alka na ulaznim vratima, glasno i nekako hitno. Psi su skočili na noge i počeli mahnito lajati.

Alex. Tako je snažno kucao jer je znao da Boris nije na dužnosti. Zašto se dosad već nije vratio, pitala se. Na kraju krajeva, gotovo je ponoć. No Alex mu je zacijelo dao slobodno cijelu noć, zaključila je, a Morecombe u ovo doba noći ništa ne bi čuo. I dalje držeći pištolj, požurila je u predvorje, a srce joj se ispunilo olakšanjem.

- Dolazim - doviknula je i potezala teške zasune dok su psi poskakivali, lajali i skakali na vrata. Otvorila ih je i raširila oči od nevjerice i razočaranja. *Monsieur* Tatarinov stajao je na pragu.

- Dobra večer, princezo. - Podigao je ton kako bi nadglasao pse i prezirno ih prekoračio kako bi ušao u hodnik, ne čekajući poziv. - Gdje je vaš muž? Moram razgovarati s njim. - Ponovno je ne čekajući poziv pošao prema knjižnici, a terijeri su skakutali oko njegovih nogu.

- Nije ovdje - reče Livia i pođe za njim u knjižnicu, instinktivno zatvorivši vrata za sobom. - Izišao je danas poslijepodne i otad se nije vratio. - Čula je podrhtavanje u vlastitom glasu. - Zar vi ne znate gdje je?

Tatarinovljeve su se nosnice raširile kad je naglo udahnuo. - Od danas poslijepodne, kažete?

- Da... molim vas, zar nešto nije u redu?

Nije odmah odgovorio, već je samo stajao i zurio u sag, stisnutom šakom udarajući o dlan druge ruke. - Gospođo, je li sam izišao?

- Ja nisam bila ovdje, ali koliko sam shvatila, posjetili su ga neki ljudi i on je nešto kasnije

GIGA

otišao s njima. - Livia je sad znala da se dogodilo nešto stvarno loše, ali se njezin strah na neki čudan način smanjio jer je prevladala odlučnost da iz ovog šutljivog i neugodnog čovjeka izvuče sve što zna.

- Ljudi? Koliko ljudi?

- Dvojica.

- Rusi?

- Stranci, sigurno. Recite mi, *monsieur*, ima li to neke veze s onim što moj muž radi za dobrobit svoje zemlje?

To ga je navelo da podigne pogled sa saga. - Što vi znate o tome?

- Znam da je moj muž špijun za cara - rekla je.

- To mi je sam rekao, pa možete biti posve iskreni sa mnom. - Pogledala ga je, odjednom zbunjena njegovim izrazom lica. Istodobno je izgledao iznenađeno i kao da mu je laknulo. - Dakle, odgovorite mi, molim vas. Ima li nestanak mogeg muža nekakve veze s tim poslom?

- Najbolje da ga sami pitate - reče Tatarinov.

- Moram smjesta otići. - Koraknuo je prema vratima.

Livia je instinktivno djelovala. I dalje se bojala za Alexa, ali još se više bojala da neće saznati što se događa.

Okrenula se i zaključala vrata, a ključ je spustila u džep. Jasno, ako je Tatarinov pokuša svladati, vjerojatno će uspjeti u tome... polako je podigla pištolj. Još uvijek nije znala je li napunjen, ali je zaključila da Alex ne bi držao pištolj koji mu neće biti ni od kakve koristi u neočekivanom napadu. Činilo joj se očitim da je bio spreman za tako nešto. A sad je i ona bila spremna.

Tristan i Izolda su se narogušili i počeli režati kad su osjetili prijetnju u prostoriji. Tatarinov im je dobacio ubojiti pogled i podigao nogu kako bi šut-nuo Tristana koji mu je prilazio iskešenih zubi.

- *Dolje* - naredila je Livia, a psi su se, za divno čudo, odmah povukli. Ruka joj je bila savršeno mirna dok je ciljala Tatarinova u rame. Nije ga željela ubiti, ali je vjerovala da bi ga metak s ove udaljenosti zacijelo pogodio u rame.

- Sto to radite? - oštro je pitao, a na licu mu se pojavio gnjev pomiješan s iznenađenjem.

- Želim da mi točno kažete što se događa - mirno je rekla. - Je li život mogeg muža u opasnosti?

Tatarinov se lagano njihao na tabanima, procjenjujući njezinu odlučnost. - Ako me ustrijelite, princezo, vaš će muž imati još manje izgleda da pobjegne svojim otmičarima - naglasio je.

- Otmičarima? - Livia se namrštila, ali se pištolj nije pokolebao. - Tko bi ga mogao oteti?

- Gospođo, gubimo dragocjeno vrijeme -

- Onda odgovorite na moje pitanje - prasnula je. - I budite brzi. Moje je strpljenje pri kraju. Tko je odveo mogeg muža? I kamo su ga odveli?

Koraknuo je prema njoj, ali su psi skočili na njegove gležnjeve, lajući i nastojeći ga ugristi. Zamahnuo je nogom na njih, ali to ih je samo još više razdražilo.

- Maknite ih s mene - zahtijevao je, a da su okolnosti bile drukčije, Liviji bi se činilo smiješnim da ga više zabrinjava par budalastih ružičastih pasa od pištolja koji je uperen u njega.

- Sjednite, pa će i oni sjesti - rekla je. - Sve dok misle da mi prijetite, činit će ovo što čine.

Opsovao je na jeziku što ga nije razumjela, ali je smisao njegovih riječi bio jasan na svim jezicima, a potom je sjeo na stolicu uspravna naslona. Psi su se odmah smirili, doimajući se zadovoljnima dobro obavljenim poslom.

- Dobro, *monsieur* Tatarinov, recite mi što se događa, sve, i to brzo.

Nepomično je sjedio i namršteno je promatrao. Koliko je on znao, žene se ne ponašaju na taj način, ne mašu pištoljima i ne huškaju pse na čovjeka. Znaju gdje im je mjesto i toga se drže. Imao je svoje sumnje po pitanju žene princa Prokova, prekomjerno smione dame, što je

GIGA

zaključio kad ju je prvi put vidio. Međutim, ovo ponašanje je nešto više od smionog.

- Čekam, *monsieur*. Jesu li carevi neprijatelji odveli mojeg muža? - Mahnula je pištoljem. *Neka bude, princezo, ako želite istinu, dobit ćete je.*

- Ne bismo imali previše razloga za zabrinutost, gospođo, da su carevi neprijatelji oteli vašeg muža

- rekao je. - Princ Prokov je radio na tome da se cara ukloni. Vjerujem da ga je odvela Arakčejeva tajna policija.

Osvrnuo se naokolo. - Ako ustanem i uzmem malo votke iz one boce, hoće li me ova naporna stvorenja opet napasti?

Livia je spustila pištolj i prišla bifeu. Donijela mu je bocu. - Tko je taj Arakčejev?

- Šef careva Ministarstva rata. - Nagnuo je bocu na usta i popio nekoliko gutljaja. - On također kontrolira tajnu policiju.

Samo prizvuk tog izraza izazvao je ledene žmarce na Livijinim leđima. Činjenica da ju je Alex zavarao po pitanju njegove istinske privrženosti morat će pričekati. Trenutno je malo važno tko ga drži u zatočeništvu. - Kako ćemo Alexa izbaviti iz njihovih ruku?

- Prilično sam siguran da ga namjeravaju odvesti natrag u Rusiju - reče joj Tatarinov. - Neće ga ovdje mučiti. - Vidio je kako je probljedjela, ali nije ustuknula, već ga je i dalje fiksirala pogledom, mirno držeći pištolj.

- Sperskov je nešto drugo, on nije bliski carev prijatelj, pa su s njim učinili ono što su morali, a on im je zacijelo otkrio princa Prokova. - Opet je pio. - Ne mogu mu to zamjeriti. Zacijelo je prilično dugo izdržao ako su tek danas poslijepodne došli po princa.

- Razumijem veoma malo od toga što govorite - reče Livia. - Tko je taj Sperskov?

- Pripadnik naše malene skupine zavjerenika -kratko će Tatarinov. - Odan našem cilju i važan za prenošenje poruka... poznaje sve prave ljude. Ali nije očvrsnuo u bitkama. Sinoć je nestao. Bojao sam se najgorega, osobito kad nisam uspio saznati ništa o njemu, a vaš muž nije stigao na naš sastanak što smo ga dogovorili za kasno poslijepodne.

Usredotoči se na najvažnije stvari, Livia je govorila sebi, nastojeći obuzdati svoju maštu.

Nemoj dopustiti da ti grozni prizori ometaju jasno razmišljanje.

- Kako će ga odvesti iz Engleske? - *Fokusiraj se na praktično.*

- Brodom, naravno. - Njegov se glas povisio od nestrpljivosti. - Žurit će im se da što prije odu, pa će vjerojatno krenuti iz Greenwicha jer je to najbliža brodska luka. Uvijek ima brodova koji su voljni uzeti jednog ili dva putnika ako im se dobro plati.

Ustao je i psi su zarežali. - Gubim vrijeme. Otključajte ta prokleta vrata i pustite me da obavljam svoj posao.

- Idem s vama - rekla je Livia i pucnula prstima terijerima, koji su nevoljko došli do nje.

- Ne možete... to je smiješno... nikad nisam tako nešto čuo... samo ćete smetati - trabunjao je Tatarinov dok je pokušavao proći kraj nje i doprijeti do vrata.

- Tu ništa ne možete učiniti - mirno će Livia. -Jednostavno ću vas slijediti do Greenwicha ako ne želite da pođem s vama. Uvjeravam vas da vas ni na koji način neću zadržavati, i sigurno vam neću smetati, ali morate shvatiti da mi je mjesto uz mojeg muža, a ako je on u opasnosti, onda ću ja *biti* uz njega.

Okrenula se kako bi otvorila vrata. - Hoćete li me pričekati dok se na brzinu preodjenem? Ili ću vas morati slijediti?

- Gospođo... princezo... - Vidio je odlučnost na njezinu licu i pomislio da je zacijelo bolje imati je na oku. Maknut će je s puta i smjestiti na sigurno kad stignu u Greenwich. - Pričekat ću.

- Dobro. - Okrenula je ključ u bravi i otvorila vrata. - Jeste li došli kočijom?

- Jašem.

- Dobro, onda ću se preodjenuti i uzeti Dafne iz konjušnice. - Psi su joj bili za petama dok je trčala uza stube, doviknuvši preko ramena: -Najviše deset minuta.

Tatarinov je pogledavao ulazna vrata. Mogao bi izići i uzjahati za manje od dvije minute, ali je znao da bi ga ta žena slijedila, a sam Bog zna što bi na svoju ruku učinila. Putem do Greenwicha morao je pokupiti nekolicinu ostalih, a mogao se jedino moliti da su princ i njegovi otmičari propustili večernju plimu i čekaju jutarnju. A što ako nisu u Greenwichu... ?

* * *

Livia je odbacila kućnu haljinu i hitro navukla odjeću za jahanje. Spustila je pištolj u duboki džep jakne i sjela na krevet kako bi navukla čizme. Ni o čemu nije razmišljala, osim o hitnoći trenutka. Nije željela razmišljati o mogućnosti da je brod već isplovio. Neće razmišljati o mogućnosti da su otišli u Dover ili u neku drugu luku. Neće razmišljati o mogućnosti da bi Alex već mogao biti mrtav...

Izišla je iz spavaće sobe i unutra zatvorila pse, pa ju je njihovo patetično cviljenje pratilo dok je trčala natrag niza stube. Tatarinov je hodao amo--tamo predvorjem, nizak, zdepast čovjek sličan biku koji je nekako ulijevao povjerenje. Nije joj se sviđao, sigurno, ali je bila uvjerena da će biti veoma koristan saveznik ako zagusti.

- Sprema sam. - Požurila je do ulaznih vrata i otvorila ih. Morat će ostati otključana, ali tu nije bilo pomoći. Tatarinova je čekao čvrst, ali ne osobito lijep uškopljen konj, vezan za ogradu na trgu.

- Moj je konj u konjušnici, odmah na drugoj strani trga - reče Livia. Potrčala je onamo i izvela Dafne iz njezina pregratka kad se iz sobe iznad konjušnice začuo povik.

- Ej, tko je ondje? Sto se događa dolje? - Na prozoru se pojavila raskuštrana glava.

- To sam ja, Jemmy. Samo uzimam Dafne - tiho je doviknula jer nije željela probuditi sve naokolo.

- Eh, miledi, u ovo doba noći?

- Spopala me želja za jahanjem - rekla je. - Vрати se na spavanje.

No Jemmy se za manje od minute pojavio u dvorištu, pospanih očiju i razbarušene kose, ali je odlučno preuzeo opremanje kobile. - Trebam li poći s vama, miledi? - sumnjičavo je pitao.

- Ne, imam pratnju, hvala ti - rekla je i pokazala prema ulazu u konjušnicu gdje je Tatarinov sjedio na svojem konju. Jemmy je poveo Dafne do bloka s kojeg se Livia mogla popeti u sedlo i ona je brzo uzjahala. - Reci svima u kući neka ni za što ne brinu - rekla je. - Vratit ću se ujutro. -Nije imala pojma je li to točno, ali nešto je morala reći.

Tatarinov je samo nešto progundao kad je dovela kobilu do njega. - Moram se negdje zaustaviti - rekao je. - Pokupiti još neke ljude. Ne mogu ih sam svladati.

- Ja sam ovdje, nemojte zaboraviti - rekla je.

- Teško bih to mogao zaboraviti - primijetio je, a otad nadalje jahali su u tišini.

Prešli su London Bridge, a potom su jahali uz rijeku prema jugu. Tatarinov je tri puta okrenuo konja u neku usku sporednu ulicu, otesito rekavši Liviji neka ostane ondje gdje je može vidjeti. Na tri je vrata pokucao u istom ritmu, a potom bi uslijedio užurbani razgovor što ga Livia nije razumjela. Svaki im se put pridružio muškarac na čvrstom poniju.

Tri su muškarca zurila u Liviju, ali je nitko nije pozdravio; umjesto toga, međusobno su razgovarali na ruskom i prepustili ženu njezinim mučnim razmišljanjima.

Jahanje do Greenwicha trajalo je sat vremena, najdulji sat što ga je Livia u životu provela.

Ušli su u selo i pošli Normanskom cestom do luke. Prošli su noćobdiju s fenjerom na visokoj motki koji je vršio svoj obilazak, jednolično ponavljajući: *Tri su sata i sve je dobro.*

Sumnjičavo je pogledao skupinu jahača kad su prošli kraj njega, a Tatarinov se sagnuo s konja i dobacio mu novčić. Noćobdija je vješto uhvatio srebrnjak i spremio ga u džep, a potom je nastavio svojim putem i dalje ponavljajući iste riječi. Noćni bi jahači u selo Greenwich mogli donijeti pustošenje i pljačku, ali srebrnjak je kupio noćobdijinu šutnju.

GIGA

Nekoliko brodova usidrenih uz gat imalo je upaljena noćna svjetla, a ispred malo kuća duž obale visjeli su fenjeri. Zvukovi povika i smijeha dopirali su iz nekoliko tih kuća, a na jednoj su se otvorila vrata. Dva muškarca, silom izbačena iz točionice, zakotrljala su se po blatnjavoj kaldrmi.

Tatarinov se posavjetovao sa svojim ljudima i na koncu se obratio Liviji. - Ondje preko je kućica za čamac. Tamo ćete biti dovoljno sigurni.

- Sudeći po vrsti ljudi koji ovamo dolaze, nekako sumnjam u to - kiselo će Livia. - A ako je za mene sigurno skrivati se u kućici za čamce, što ćete vi raditi u međuvremenu? - Prsti su joj se refleksno stisnuli oko pištolja.

- Izviđati - rekao je. - Nema smisla uletjeti u nešto ako ne znamo što je ondje. Možda princ uopće nije ovdje.

To je imalo savršenog smisla, ali Livia nije imala namjeru dopustiti da odu bez nje. - Ne obazirite se na mene - odlučno je rekla. - Uopće vam neću smetati. Ostat ću u pozadini dok ne pronađem nešto korisno što bih mogla učiniti.

Tatarinov ju je ljutito promatrao. Lako bi mogao pozvati svoje ljude i oni bi fizički obuzdali ovu ženu, ali nije se mogao otresti misli da princ ne bi bio nimalo zadovoljan, pod pretpostavkom da se iz ovoga živ izvuče, kad bi ozlijedio ili uvrijedio njegovu ženu. - Kad bih ja bio vaš muž, bilo bi mi veoma drago da vam vidim leđa, rekao bih - progundao je Tatarinov i okrenuo konja u zaklon što ga je činila trošna šupa kraj kućice za čamce na gatu.

Livia se osmjehnula prvi put otkako je počela ova noćna mora. - O, ne mislim da bi se on složio s vama - rekla je - uopće ne mislim tako. - Slijedila je njegov primjer i sjahala, privezavši Dame za stup u zaklonu, blizu vodom napunjenog korita.

Tatarinovljevi su ljudi također sjahali i vezali svoje konje, a četiri su se muškarca nakon tihe rasprave razdvojila, dvojica su otišla u selo, a Tatarinov i četvrti čovjek pošli su u suprotnim smjerovima duž gata. Livia je, nakon trenutka razmišljanja, pošla za Tatarinovim. Imala je jednu zamisao, zasad tek zametak ideje, ali ako budu imali sreće i pronađu Alexa na nekom od tih brodova, mislila je da vidi ulogu za sebe u njegovu spašavanju.

* * *

Alex je u kabini na krmi broda *Caspar* proklinjao vlastitu glupost, istodobno se pokušavajući sjetiti kako je i kada počinio grešku. Kako su ta dva nasilnika znala da trebaju doći po njega? Nisu rekli ništa važno otkako su se pojavili u njegovoj spavaćoj sobi. Boris ih, naravno, nikad ne bi pustio gore, ali Morecombe, kao što mu je veoma jasno stavio do znanja, nije radio za princa Prokova. Otvorio bi vrata i pustio posjetitelja unutra, ali ne bi mu palo na pamet da princa pita je li taj posjetitelj dobrodošao.

No Alex je znao da bi ga već nekako šćepali. To su Arakčejevi ljudi i neuspjeh ne dolazi u obzir. Ali bio bi spremniji za njih da je imao makar maleno upozorenje. Sad je shvatio da je ključ zagonetke nestanak Sperskova. Trebao se pripremiti na razotkrivanje čim mu je Tatarinov rekao da je vojvoda nestao. Međutim, on je uvijek vjerovao u hladnu glavu. Proveri nešto prije nego djeluješ. Dok je sad razmišljao o tome, cinično je pomislio da to u ovom slučaju nije bilo osobito pametno.

Mogao im je pružiti otpor kad su došli po njega, naravno, ali to bi Liviju dovelo u opasnost. Tijekom konfrontacije s njima očekivao je da će se svakog trenutka vratiti kući, te je napeto osluškivao hoće li čuti kakav zvuk iz susjedne sobe. Arakčejevi okrutni nasilnici iskoristili bi je bez oklijevanja, a uz samo nekoliko žena, gluhog starca i mladog momka u kući koje je mogao pozvati u pomoć, nije vidio drugog izlaza, osim da bez borbe pođe s njima.

A sad je sputan i s krpom preko usta, vezan za stolicu u bijednoj kabini jole koja će s jutarnjom plimom isploviti za Calais, a odande ga očekuje pakleno putovanje kopnom do St. Petersburga i nježnih ruku Arakčejeva.

GIGA

Car se neće zauzeti za njega, a Alex je, cinično iskrivivši usta ispod prljave krpe koja mu je onemogućavala vikanje, pomislio da bi mu to teško mogao zamjeriti kad je njegov takozvani prijatelj bio dio zavjere čiji je cilj bila careva smrt. Znao je da upravo caru može zahvaliti na činjenici da je još na životu. Krv se zgrušala na posjekotini iznad njegova lijevog oka, usna mu je bila rasječena i modrica se širila na njegovu obrazu, sve zahvaljujući njegovim otimačima, koji nisu uspjeli odoljeti prilici da pokažu malo moći nad čovjekom koji je inače daleko moćniji od njih. Ali osim tih zapravo manjih ozljeda, nisu mu ništa drugo učinili. Car će insistirati na nepobitnim dokazima da je princ Prokov sudjelovao u zavjeri prije nego mu se dogodi nešto doista gadno. Ali ta će zaštita trajati samo do njegova posljednjeg razgovora s vladarom.

O, vjerovao je da se može suočiti s neizbježnim uz određeni stupanj dostojanstva, čak i s poniženjem mučenja, premda bi to bilo teže. No najviše ga je mučila spoznaja da se rastaje od Livije prije nego su se uspjeli pomiriti. Ona još uvijek vidi samo njegovu prijevaru, monumentalnu prijevaru, to bi odmah priznao, ali ukoliko ne može biti siguran da ona također vjeruje u njegovu ljubav, onda će umrijeti mučnom smrću. Samo pet minuta, to bi mu bilo dovoljno.

No Livia je u krevetu, na toplom i udobnom, kivna i gnjevna, u kući na Cavendish Squareu, a on je ovdje. Bespomoćan poput guske pripremljene za pečenje.

Zvuk glasova izvukao ga je iz mračnih razmišljanja. Poznatih glasova. Kapetan ove prljave jole zvučao je kao da je tijekom večeri često potezao iz boce ruma, te još jedan glas, onaj zbog kojeg mu je srce poskočilo u prsima, a um mu se ispraznio od svega osim potrebe da se koncentrira i bude spreman za akciju.

Tatarinov.

Nema smisla pitati se kako je čovjek znao što se dogodilo, Alex je rekao sebi, već se samo treba usredotočiti na to kako će ga obavijestiti da je on tu, odmah ispod njega. Alex se osvrnuo po malenoj, mračnoj kabini. Stolica na koju su ga vezali bila je vijcima učvršćena za pod, kao i svaki drugi komad namještaja. Petrolejka je slabo gorjela na stolu. Padalo mu je na pamet mnogo načina na koje bi je mogao upotrijebiti u ovoj situaciji, ali svi su ovisili o tome da je može držati, a to nije mogao.

Ruke su mu bile vezane uz tijelo konopcima kojima je bio pričvršćen za stolicu. Čvorovi su bili mornarski. Noge su mu vezali oko gležnjeva, ali ih je ipak mogao zajedno pomicati. Zamahnuo je nogama i udario po donjoj strani stola. Premda je bio vijcima pričvršćen za pod, drvena se ploča zatre-sla, a petrolejka s njom. Ponovno je udario, ovoga puta malo opreznije; nije želio da petrolejka padne na pod. Mogla bi u trenu zapaliti ovu bačvu baruta. Nastojeći pronaći sredinu između stvaranja dovoljno buke da ga se čuje i opreza kako ne bi prevrnuo petrolejku, lupao je u ritmu što će ga Tatarinov prepoznati, ako ga čuje.

* * *

Livia je stajala u sjenkama na doku i promatrala skupinu na palubi *Caspara*. Tatarinov je razgovarao s dvojicom muškaraca, a njoj su se činili kao impresivan trio. Mornari, što je zaključila da jesu, bili su snažni ljudi, širokih ramena i izbočena prsnog koša. Sam Tatarinov, što je već ranije zaključila, podsjećao ju je na bika.

Nisu je opazili, pa se oprezno primaknula boku broda i čula zapljuskivanje vode niže dolje. Između jole i gata nalazio se prilično širok jaz, a ona je izbjegavala pogledati u opasno crnilo kad se nagnula naprijed, pokušavajući proviriti kroz prljav okrugao prozorčić i istodobno čuti što ljudi govore. Barem su govorili engleski.

- Isplovit ćemo s jutarnjom plimom - jedan od dvojice rekao je Tatarinovu. - Bit ćemo u Calaisu sutra do zalaska sunca.

- Možete li uzeti putnika? Dobro bih platio. -Tatarinov je pomaknuo ruke u džepovima i

GIGA

začuo se zveket kovanica.

- O, je? Pa, što se toga tiče, već imamo putnike... ne znam ima li mjesta za još nekoga - rekao je drugi čovjek.

- Dobro bih platilo - ponovio je Tatarinov.

- Eh, ima dosta mjesta - rekao je prvi. - Kabina je zauzeta, ali možete ostati na palubi. Bit će malo hladno, ali snaći ćete se ako se umotate u debeli kaput. Na kraju krajeva, plovit ćemo po danu.

- Samo malo - rekao je drugi i nakrivio glavu prema vratašcima na palubi. Pokazao je dolje. - Bolje da nešto učinimo po tom pitanju.

- Je - rekao je prvi čovjek i podigao hlače vezane konopcem. - Odmah ćemo se vratit, gospodine.

Tatarinov je kimnuo kao da ga nimalo ne zanima njihov razgovor, ali Livia je vidjela njegov ukočen izraz lica kad se okrenuo od vratašca, zavukao ruke duboko u džepove hlača i mrko se zagledao prema gatu.

Nagnula se bliže prozorčiću i pokušala ga obrisati rukavom. Obuzeo ju je veoma neobičan osjećaj, čudno uzbuđenje. Pljunula je na prljavo staklo i ponovno ga protrljala, te uspjela očistiti maleni krug.

Zurila je u prigušeno osvjetljeni prostor, sav u sjenkama. Bilo je nemoguće bilo što jasno razabrati, samo tamne oblike i sjaj petrolejke. Ali nešto je čula, jednolično lupanje u kojem je neodređeno prepoznala ritam.

Ponovno ju je obuzeo neobičan osjećaj, ovoga puta snažniji. Nestrpljivo je opet pljunula na staklo i žustro trljala, povećavajući čisti dio. Njezin se vidik proširio i sad je vidjela veći dio kabine.

Ugledala je svezano tijelo na stolici blizu stola. Vidjela ga je kako podiže obje noge pod pravim kutom u odnosu na tijelo i udara po donjoj strani stola. Taj je zvuk čula, a ritam je bio jednak onomu kojim se Tatarinov koristio kako bi svoje pristaše pozvao u ovaj pothvat. To je morao biti Alex.

Podigla je ruku kako bi pokucala na staklo, a tada se naglo povukla, umalo izgubivši oslonac na skliskom gatu. Dva su muškarca ušla u kabinu. Čula je zvuk njihovih šaka, ali se nije usudila pogledati. Alexovo udaranje po stolu nije privuklo samo pozornost Tatarinova. Znao je da će biti tako, naravno. Sigurno je bio spreman na ono što mu sad čine, ali ta spoznaja ni na koji način nije pomogla Liviji.

Maknula se od boka broda, ne znajući što joj je činiti, pogledom tražeći Tatarinova. Tada ga je vidjela kako se okreće prema vratašcima dok su dvojica mornara izlazila, a jedan je trljao zglavke svoje šake. Tatarinov je pogledao prema gatu, vidio Liviju kako se približava, i jedva zamjetljivim pokretom glave rekao joj neka se povuče.

Nije imala drugog izbora, osim pustiti ga da dovrši svoj razgovor s mornarima, a tada će mu reći što kani učiniti. Gnjev je zamijenio njezinu uža-snutost. Stopila se sa sjenkama i čekala.

Dvadeset četvrto poglavlje

Dok se skrivala u sjenkama kućice za čamce, Livia je negdje iza sebe čula zvuk koraka i glasove, pomalo pijane glasove ljudi koji su razgovarali na ruskom. Alexovi otmičari... tajna policija. Tako će biti četiri muškarca na *Casparu* protiv Tatarinova i njegova tri čovjeka. Četiri protiv četiri. Sasvim dobri izgledi, osobito ako im ona osigura prednost iznenađenja. Srce joj je tako snažno lupalo u prsima da je pomislila da to i drugi moraju čuti, ali joj je unatoč tomu um bio hladan i bistar, a njezina odlučnost nepokolebljiva. Gledala je kako dva muškarca prilaze joli, ali prije nego su stigli onamo, Tatarinov je skočio na gat i žurno se udaljio u suprotnome smjeru, glave skrivene ispod podignute kapuljače ogrtača. Muškarci su ga kratko pogledali, a zatim se popeli na palubu. Liviji se učinilo da su im koraci pomalo nesigurni. Ako su pijani, tim bolje.

- Vratite se ovamo. - Trgnula se kad je iza sebe čula kako joj se Tatarinov obraća ljutitim šaptom. Vidjela ga je kako se udaljava u suprotnome smjeru, ali sad je bio u kućici za čamce iza nje. Nije se potrudila pitati kako mu je to uspjelo.

- Je li to bila tajna policija? - šapnula je i vratila se u mračni prostor koji je zaudarao po vlažnom platnu i konopcima.

- Da - kratko je rekao. - Vi morate ući ovamo i tu ostati dok mi obavimo svoje.

- Ne - Livia reče s mirnom odlučnošću. - Znam da je Alex na tom brodu, čula sam ga kako lupa, i mogu pogoditi što su mu učinili. Pomoći ću vam da ga izvučete... ne, slušajte me. - Zapovjednički je podigla ruku kad ju je pokušao prekinuti. - Vas četvorica protiv njih četvorice. Ako im skrenem pozornost, moći ćete im se neopazice prikrasti.

- Skrenete im pozornost? - Promatrao ju je očima u kojima je vidjela mješavinu prezira i zapa-njenosti. - Nemojte biti glupi, ženo. Što biste vi mogli učiniti?

Livia je nastojala kontrolirati svoju ljutnju. Počela je otkopčavati jaknu. - Treba mi boca žestokog pića... ruma... viskija... konjaka, bilo čega. - Skinula je jaknu i počela otkopčavati gumbe svoje košulje. - U lukama ima kurvi, zar ne? - nestrpljivo je pitala.

Tatarinov je sad zurio u nju, a na licu mu se počeo pojavljivati izraz zanimanja. - Sigurno - rekao je. - Sto namjeravate?

- Namjeravam doteturati na brod kao napola pijana kurva koja nudi svoje tijelo i bocu - kratko mu je rekla. - Sigurna sam da mogu privući pozornost tih ljudi i zadržati je dovoljno dugo da vi i vaši ljudi zauzmete položaje.

Sad se u njegovim očima pojavilo nešto slično poštovanju dok ju je gledao kako miče mrežicu s kose i prolazi prstima kroz uvojke tako da su joj stršili oko lica u neurednoj masi.

- Nabavite mi bocu, Tatarinov - zahtijevala je jednako nestrpljivo. - Naokolo ima dovoljno krčmi... odgovarat će boca bilo čega. I sama moram zaudarati po alkoholu. - Osvrnula se naokolo, još uvijek se baveći svojom kosom. - Treba mi malo blata, nešto što će mi dati grublji izgled.

- Kunete se da se nećete maknuti odavde dok se ne vratim? - pomalo je nesigurno pitao.

Nikad se ne zna što bi sljedeće mogla izvesti ova manifestacija princeze Prokov.

- Treba mi ta boca - naglasila je i zavrnila rukave. - Ništa ne mogu učiniti dok je ne donesete. I nema nikakva smisla da ja odem na taj brod ako vi i vaši ljudi niste na položajima, nije li tako?

- Zacijelo nema. - Kimnuo je i nestao iza nje, zacijelo kroz stražnja vrata kućice.

Livia je prstima zahvatila malo katrana, a zatim napravila mrlju na obrazu. Bit će teško to oprati, ali o tome će razmišljati kasnije. Malo je rasparala gornji dio košulje tako da joj se vidio dekolte, a zatim je dodala malo katrana i između dojki, tek toliko. U kućici za čamce bilo je mnogo prašine, a ona se zaprljala što je više mogla u danim okolnostima. Zrcalo bi joj dobro došlo.

Tatarinov se vratio sa svoja tri druga. Bez riječi joj je pružio otvorenu kamenu posudu. Livia

GIGA

je pomirisala i želudac joj se okrenuo. - Što je to?

- Gadna stvar - rekao joj je - ali oni će to piti. Trebali biste i vi popiti gutljaj.

Livia je pokušala i zagrcnula se kad ju je zape-klo u grlu. Odmahnula je glavom, na trenutak ostavši bez riječi, a potom je malo izlila u dlan i nanijela na vrat i iza ušiju, ekscentrični parfem koji bi je u drugim okolnostima možda zabavljao.

- Dobro, spremna sam - rekla je kad ju je grlo prestalo peći i oči joj više nisu suzile. -

Tatarinov, oni očekuju da ćete se vi vratiti kako biste otputovali s njima, zar ne?

Kimnuo je, promatrajući je na prigušenoj svjetlosti što je dopirala kroz pukotine između dasaka kućice za čamce. - Što imate na umu?

- Pa, ako se oboje zajedno popnemo na brod... rukom pod ruku... ja bih mogla biti kurva koju ste pokupili u jednoj od ovih krčmi. Oboje smo pijani, ja sam voljna pružiti svoje usluge... a onda ćemo nastaviti. Vaši... ovaj... vaši kolege će promatrati i čekati priliku da se pridruže zabavi.

- Dobar plan, ali problem je u tome što Arakčejevi ljudi mene poznaju - obavijestio ju je.

- Onda idem sama - rekla je Livia, premda joj se želudac stegnuo od straha. Posve je drukčije ući u lavlji brlog bez Tatarinova čija bi joj nazočnost pružila određenu sigurnost.

Tatarinov se na ruskom brzo obratio trojici muškaraca koji su s tupim nerazumijevanjem zurili u Liviju otkako su ušli u kućicu za čamce. Uslijedio je kratak razgovor među njima, a zatim Tatarinov kimne i okrene se Liviji. - U redu, obavimo to.

Poveo ju je do stražnjih vrata kućice za čamce. -Pokušajte ih dovesti do ograde na krmi - rekao je. - Ako ih uspijete navesti da makar na trenutak okrenu leđa gatu, to će nam osigurati veliku prednost.

Livia je kimnula u znak razumijevanja. - Mislim da to mogu izvesti.

- Princezo... - Počeo je nešto govoriti, ali se prekinuo. Zapanjeno je gledala kako nešto slično osmijehu omekšava njegovu oštra usta, ali je to odmah nestalo.

- *Monsieur* Tatarinov - odgovorila je, a potom izašla na gat. Podigla je kamenu posudu i uz raskalašeni, prodorni, izrazito vulgarni smijeh teturala prema mostiću *Caspar a*.

- Tko ide? - viknuo je jedan od mornara kad ju je opazio kako se njiše po gatu.

- Samo prijateljica - doviknula je pijanim glasom, mašući kamenom posudom. - Nosim malo utjehe ak' imate novčić za curu.

Raskalašeni je smijeh pozdravio njezine riječi i četiri su se muškarca okupila na drugoj strani mostića. - Dođi gore, curo. Imamo sat vremena do polaska i dosta novčića za pravu uslugu.

Livia je mahala posudom i smijuljila se, spotaknuvši se kad je stigla na drugu stranu mostića. Krupne su je ruke obavile i nečija su usta poljubila njezina, zaudarajući po pivu. Pomislila je na Alexa, bespomoćnog u potpalublju, i uživjela se u svoju ulogu, zagrlivši čovjeka, a potom ga odgurnuvši i okrenuvši se drugome. Gurali su je od jednog k drugome, pipkajući joj dojke ispod košulje, štipajući i grabeći njezinu stražnjicu, ispijajući gutljaje iz kamene posude.

Raširila je ruke i pijanim glasom zapjevala: -Dođite, dođite svi - a oni su navalili na nju kad se nagnula na krmenu ogradu, smijući se, izbjegavajući poljupce.

Dok su se oni bavili njome, Tatarinov i njegovi ljudi bešumno su se popeli mostićem, s noževima u rukama. Tada je jedan od Livijinih nesuđenih mušterija nešto čuo ili osjetio.

Naglo se okrenuo i uzviknuo upozorenje.

Livia se odmaknula od ograde. Tatarinov i njegovi ljudi imali su prednost iznenađenja, ali ostali su svi bili naoružani, a premda su bili pijani, znali su se tući. Niti jedna strana neće lako izvojevati pobjedu. Livia nije oklijevala. Sagnula se uz ogradu, nastojeći ostati neprimjetna, moleći se da su svi previše zauzeti da bi se sjetili nje. U čučnju je prešla kratki dio otvorene palube i spustila se u tminu ispod vratašca. Srce joj je divlje lupalo, a kiseli okus lošeg alkohola vraćao joj se u usta.

Gotovo je pala u svojoj žurbi da stigne do mračne kabine. Alex je mlitavo sjedio na stolici, glave spuštene na prsa, a krv je polako tekla iz posjekotine na njegovoj sljepoočnici. Snažno

GIGA

su ga udarili, a Liviji se činilo da je ranu napravo nekakav prsten ili nešto tomu slično. Nije si dopustila osjećaje žaljenja ili užasa, već samo akciju. Potrčala je k njemu. Bio je bez svijesti i nije se micao. Pogledom je očajnički potražila vodu. Nije ju našla. No još uvijek je imala posudu i ono što je ostalo od njezina odvratna sadržaja. Zgrabila je Alexovu glavu i povukla je unatrag, pritisnuvši posudu uz njegove usne, silom ulijevajući malo alkohola u njegova usta. Oči su mu se otvorile i trenutak je bez razumijevanja zurio u nju, a potom je odmahnuo glavom, lecnuvši se od bolova.

- Sto za ime svih bogova *ti* radiš ovdje? -Zvučao je jednako smučeno i dezorijentirano kako se i osjećao.

- Ja sam uz tebe - reče Livia, nastojeći potisnuti suze olakšanja. - Gdje bi drugdje očekivao da ću biti?

Sićušni tračak svjetla pojavio se u njegovim mutnim plavim očima. - Nigdje drugdje - rekao je, a potom se zagrcnuo kad mu je silom ulila još malo alkohola u usta.

- Dobri Bože, ženo, što mi to radiš? Već sam napola mrtav, zar me želiš dokrajčiti?

- O, Alexe. - Poljubila je njegova okrvavljen usta. - Jesi li dobro?

- Trenutno jesam, ali to neće potrajati. U onoj i pregradi nalazi nož za čišćenje ribe. Već ga satima promatram.

Livia nije mogla vjerovati da on može zvučati tako snažno, no zdrav joj je razum govorio da takva navala energije ne može dugo trajati kad je čovjek izvrnut tako ružnim postupcima.

Uzela je nož i prerezala konopce na njegovim rukama, a potom se spustila na koljena i presjekla spona na njegovim gležnjevima. - Tatarinov -

- Na palubi je, znam. Koliko ih ima?

- Četvorica protiv četvorice.

- Da nije riječ o Arakčejevim psima, rekao bih da Tatarinov i njegovi prijatelji ne trebaju moju pomoć - rekao je. - Ali... daj mi nož, slatkice.

O, kako je čeznula za tim da ponovno čuje tu riječ. - Imam tvoj pištolj - prozaično je rekla.

- Ti si čudesna žena. - Alex je uzeo pištolj. Zagledao se u njezine oči. - Volim te, Livia. Tako sam ti očajnički to želio reći. Silno sam se bojao da *mi* zapravo nisi vjerovala, a ja neću imati priliku uvjeriti te.

- Uvjerena sam - rekla je. - Nema potrebe da mi to kažeš, ljubavi moja.

Njegove su se ozlijeđene usne raširile u bolan smiješak, a zatim je opet postao služben. - Pođi za mnom gore i makni se s puta. Ozbiljno ti govorim, Livia. Moraš paziti da te se ne mogu domoći. Iskoristit će te ako budu mogli, a tada bismo svi bili izgubljeni. Čim izidemo na palubu, ti ćeš sići s broda. Razumiješ?

- Svakako - bezizražajno je rekla.

- Ostani točno iza mene. - Zaputio se prema stubama i Livia ga je slijedila na palubu. Krv je tekla po palubi. Tatarinov i jedan od Arakčejevih ljudi borili su se noževima, obojica su krvarila, obojica jarosna poput kozaka koji se bore do smrti. Jedan od mornara nepomično je ležao na hrpi konopaca, drugi se tukao s jednim od ljudi koji su došli s Tatarinovim. Drugi Arakčev čovjek borio se s dvojicom Tatarinoveljevih ljudi.

- Okončajmo to - ispod glasa reče Alex. Podigao je pištolj i trenutak pričekao da mu čovjek koji se borio s Tatarinovim okrene leđa. Tada ga je ustrijelio. Samo ga je Livia čula kako kaže: - Dugovao sam ti to, prijatelju.

Prasak hica na neki je gotovo nadnaravni način sve naglo zaustavio. Ustrijeljeni se čovjek polako srušio na palubu, a drugi je pripadnik tajne policije samo na trenutak izgubio koncentraciju, ali to je bilo dovoljno za dvojicu koji su se borili s njim. Brzo su ga razoružali. Mornar koji je još bio na nogama ispustio je svoj kratak mornarski mač kad mu je Tatarinoveljev čovjek zario nož ispod pazuha. Zavladao je čudna tišina. Čak su i zvukovi iz krčmi utihnuli. Samo je nebo ostalo jednako osvjetljeno zvijezdama kao i ranije, obasjavajući od krvi sklisku palubu i iskrivljena, nepomična tijela.

GIGA

Alex se okrenuo i ugledao Liviju kako stoji na vrhu mostića. Nije se uspjela otrgnuti od prizora i sići na gat kako joj je rekao. Prišao joj je i progovorio tiho, ali odlučno. - Ti si predivna, nevjerojatna žena, ostvaruješ čuda i ja te obožavam, ali barem ćeš ovoga puta učiniti točno ono što ti kažem. Je li to jasno, Livia?

Kimnula je, omamljena od brzine i sveopće destrukcije u posljednjih nekoliko minuta.

- Ozbiljno mislim, Livia. - Uhvatio ju je za ramena, primoravajući je da gleda njega, a ne prizor na palubi. - Znaš li gdje su konji?

- Da, naravno.

- Onda sad moraš sići na gat i čekati kraj konja.

- Sto ćeš ti raditi? - No znala je odgovor, a također je znala da ga ne želi čuti glasno izgovorenog.

- Uzmi ovo i pođi. - Dao joj je pištolj; cijev je još bila topla.

- Je li napunjen? - zburnjeno je pitala.

- Ne, ali to ćeš znati samo ti ako te netko zaustavi. Sad idi. - Okrenuo ju je prema mostiću i lagano je gurnuo između ramena. - Sve će biti u redu, slatkice. Ali sad moraš ići.

Livia ga je poslušala. Sad je na gatu vladala sablasna tišina, sva je buka u krčmama utihnula jer su čak i pijanci željeli odspavati nekoliko sati prije zore. Nitko nije čuo hitac pištolja na *Caspar'u*, ali Livia je mislila da bi, čak i da ga je netko čuo, prošao nezapaženo u sveopćem kaosu. Pištolj je držala skriven u naborima suknje, osjećajući se sigurnije zbog toga, premda bi joj bio od slabe koristi kad bi joj netko doista zaprijetio. No zapravo se nije bojala. Sad kad je Alex spašen, više se nema čega bojati.

Uzela je svoju odbačenu jaknu iz kućice za čamce i požurila gatom do mjesta gdje su ranije vezali konje. Tiho su rzali kad im je prišla, a Dafne je zabacila svoju lijepu glavu i dotaknula Livijino rame.

- Još malo - šapnula je i prislonila lice uz kobi-lin vrat, udišući miris konjskog tijela. Milovala joj je bok i nastojala ne misliti na ono što se događa na palubi *Caspara*.

Bilo joj je posve jasno da se Arakčejeve ljude ne može ostaviti na životu kako bi svoju priču ispričali tajnoj policiji. Morala je zaključiti da će ljudi s *Caspara* morati doživjeti istu sudbinu. Uvijek bi postojala opasnost da bi ruska tajna policija mogla slijediti trag svojih kolega do *Caspara*, a prema onome što je shvatila o sudbini Sperskova, uskoro bi otkrili sve što znaju o Alexu.

Špijuniranje je prljav posao, ubojstva još prljavija, ali Livia nije bila naivna. Mogla je razumjeti što patriotizam znači nekim ljudima. Mogla se suočiti s okrutnim činjenicama makar joj se one ne sviđaju, a Alexova je sigurnost jedino što je važno.

Čula je korake i maknula se od Dafne, prišavši prednjem dijelu trošnog zaklona. Alex je bio sam, šepao je i lecnuo se pri svakom koraku, a njegovo je posječeno i izudarano lice izgledalo još gore na prvoj svjetlosti praskozorja koja se pojavila na istoku.

Potrčala je naprijed kad je zateturao. - Osloni se na moje rame, ljubavi. Dafne će nas oboje odnijeti natrag u London.

- Nećemo odmah jahati sve do Londona - rekao je, na trenutak se oslonivši na njezino rame. - Otići ćemo odavde i naći neko konačište na cesti. Ja sam iscrpljen, a ti si za jednu noć učinila dovoljno. Moraš se odmoriti.

- Besmislice - ustvrdila je. - Ja sam jedina od svih vas koja nije ozlijeđena. Gotovo ništa nisam učinila.

Pogledao ju je i uzdigao obrvu. - Nekako, ljubavi moja, sudeći po tvom izgledu, sumnjam u to.

- Glumila sam kurvu - rekla je i žurno zakopčala košulju. Gurnula je ruke u rukave jakne. To će sakriti strateški rasparanu košulju. - Morala sam tako izgledati.

- Da, naravno - složio se, naoko ozbiljno. - No zar je doista bilo potrebno da se namažeš katro-
nom da bi postigla željeni učinak?

GIGA

- Da nisi već ozlijeđen, Alexander Prokov, bila bih u silnom iskušenju da te šutnem - ljutito je rekla. - To mi je hvala. - No njezino je srce pjevalo. Bez obzira na sve, on je opet onaj stari.

- Gdje su ostali? - pitala je i pogledala prema gatu. - Hoćemo li ih čekati?

- Ne - kratko je rekao. - Moraju nešto obaviti kad naiđe plima.

- Sto? - pitala je. - Moram znati, Alexe. Namršteno ju je pogledao. - Isplovit će s *Casparom* u Sjeverno more i potopiti ga - rekao je i maknuo ruku s njezina ramena.

- Kako će se vratiti?

- Na brodu je čamac za spašavanje. Tatarinov je dobar mornar. - Prošao je kraj nje u zaklon. - Mi ćemo uzeti konje. Oni se neće vratiti ovamo; duž obale ima mnogo uvala i sela gdje mogu bez opasnosti pristati.

- A sve što se zna o zbivanjima ove noći, o Alexanderu Prokovu i njegovim planovima, potonut će s *Casparom* - rekla je, izgovorivši mračnu istinu.

- Da - rekao je. - A sad je dosta o tome. Uzjaši. Morat ćeš voditi jednoga, a ja ću se snaći s druga dva.

Livia je izvela Dafne iz zaklona i nimalo se elegantno, ali bez pomoći uspenkala u sedlo i uzela uzde jednog ponija. - Možeš li jahati, Alexe? - zabrinuto je pitala kad se popeo na uškopljenog konja na kojem je ranije jahao Tatarinov. - Ako padneš...

- Neću pasti - rekao je. - Ali nećemo jahati daleko. Udaljit ćemo se od rijeke i naći neko kona-čište.

- Ali, Alexe, kako ćemo objasniti stanje u kojem se nalaziš, da i ne spominjem sebe? -

Pokazala je poderanu i neurednu odjeću. - I zašto imam tri konja viška?

- Samo slijedi moj primjer - rekao je. - Zapravo, bilo bi bolje da ništa ne govoriš. Od šoka si ostala bez riječi. Samo čini ono što ti kažem.

- Ponašao se veoma diktatorski za čovjeka kojega je njegova žena upravo spasila od sigurne smrti - primijeti Livia. - Očekivala bih da će se malo ublažiti ta tvoja ruska autoritativnost. Nasmijao se, premda je to očito bilo bolno za njega. - Još uvijek sam isti čovjek za kojeg si se udala, slatkice. No to je nešto o čemu bismo možda trebali kasnije razgovarati, nakon što se malo smirimo i ti budeš imala vremena o mnogočemu razmisliti. - Glas mu je bio ozbiljan, više se nije smijao, a ona je znala na što je time mislio.

Rekao je istinu. Doista mora razmisliti o mnogočemu. Kao i o onom najvažnijem pitanju: *Je li ljubav dovoljna da njih i njihov brak izvuče iz ovoga?*

Izišli su iz sela Greenwich i zaputili se prema unutrašnjosti. Alexu je očito trebala sva preostala snaga što ju je imao samo da bi se zadržao u sedlu i Livia nije ništa govorila, već ga je samo promatrala sa sve većom zabrinutošću. Kako se sunce penjalo na nebu, počeli su susretati druge ljude na cesti. Farmer s kolima punim kupusa prošao je kraj njih na putu za tržnicu Covent Garden, a neka je djevojčica koja je gonila jato gusaka zurila u njih iza živice.

- Ondje je konačište - rekla je Livia kad je ugledala natpis ispred kuće sa slamnatim krovom ispred njih. - Mislim da bismo se sad trebali zaustaviti, Alexe.

Ničim nije pokazao da ju je čuo - njegovo je lice bilo maska bola - ali je usmjerio konje iza kuće do improviziranog prostora za konje. Konjušar je timario konja za vuču kad su oni stigli. Pogledao je dvoje neurednih jahača, a oči su mu se raširile kad je vidio Alexovo isprebijano lice.

- Eh, šta vam se dogodilo, gospon?

- Drumski razbojnici - kratko će Alex. Sjahao je i zateturio kad je dotaknuo tlo, uhvativši se za stremen konja kako bi zadržao ravnotežu. - Pobrini se za konje. Treba ih napojiti i dati im zobi. Dobro ćemo ti platiti.

Konjušar je to primio prilično sumnjičavo, ali Alex je, čak i onako slab, ozlijeđen i neuredna izgleda, zračio autoritetom. Čovjek je odložio češalo i primio uzde Alexova konja.

Livia je sišla s kobile i prišla Alexu, ponudivši mu oslonac. Oprezno je odmahnuo glavom i promrmljao. - Ti si u šoku. Samo se nasloni na mene kao da ćeš se svakog trena srušiti i

GIGA

nemoj ništa govoriti. Ovo će brzo završiti.

Čvrsto je stisnula usne, ali ga nije željela opteretiti i svojom težinom, već je uspravno hodala uz njega kad je krenuo prema stražnjim vratima kona-čišta.

Krčmar je izišao iz točionice kad su ušli u uzak, mračan hodnik. - Sta mogu učinit za vas? - pitao je, sumnjičavo ih promatrajući u polumraku hodnika.

- Sobu za počinak i vruću vodu - reče Alex. -Nedavno su nas napali drumski razbojnici. Ubili su mojeg konjušara i uzeli četiri naša konja. Na koncu sam ih uspio otjerati, ali moja je žena ozlijeđena i u šoku.

Čovjek ih je pažljivo proučavao. - Eh, stvarno loše izgledate - primijetio je. - Da pošaljem po ranarnika?

- Ne... ne. - Alex je odmahnuo rukom na to. -Moja će se žena pobrinuti za mene. Ona je samo pala s konja i jako se prestrašila.

Krčmar je i dalje izgledao sumnjičavo. - Idem po ženu - rekao je i nestao kroz vrata iza sebe. Vratio se nekoliko minuta kasnije u društvu kočate žene čija je siva kosa bila čvrsto stegnuta na zatiljku. Oči su joj bile tvrde i oštre, jednako sumnjičave kao i oči njezina muža.

- Sta je sve ovo, onda? - oštro je pitala. -Drumski razbojnici ovuda? Dosad nikad nije bilo problema.

- Kako bilo da bilo - reče Alex - moja žena i ja smo napadnuti. Vodili smo konje trgovcu u Southwarku. U zoru smo krenuli iz naše konjušnice izvan Greenwicha, a oni su nas čekali u zasjedi. -

Glas mu je postao oštiji. - Ako nam ne možete pružiti uslugu, samo to recite i mi ćemo otići.

- Sve je to dobro i u redu - reče žena. - Ali kako ćete nam platit? To mene zanima.

- Novcem - kratko će Alex.

- Zar niste rekli da su vas opljačkali? - pitala je žena.

- Uzeli su moje konje - reče Alex. - Ne i moju kesu. - Stavio je ruku na Livijino rame.

Osjećala je kako ga napušta i ono malo snage dok se svom težinom oslanjao na nju, ali je šutjela i zurila u pod.

- Eh, ženo, vidiš da su loše - reče krčmar. - Ak' mogu platit, možemo im dat sobu.

- Valjda - rekla je. - Dođite onda. - Okrenula se prema stubama i oni su je slijedili do malene, oskudno namještene sobe u potkrovlju. - Ovo će morat bit dobro - ustvrdila je.

Alex je vidio samo krevet. Zateturao je naprijed i klonuo na slamnati ležaj.

Livia je zaključila kako je vrijeme da preuzme inicijativu. Progovorila je veoma tihim, potištenim glasom. - Molim vas, gospođo, možete li nam poslati malo vode? Moram mu oprati rane.

- O, je - rekla je žena. - Mislila sam da vam je maca ukrala jezik.

- I ljekovite pomade, ako imate - Livia je molila istim potištenim tonom.

- Je - glasio je jedini odgovor i žena je izišla, ostavivši ih same.

- Imamo li novca? - upita Livia.

- Skini mi čizme - reče Alex.

Livia je zaključila da nije sposoban za bilo kakve odgovore. Požurila je do kreveta i sagnula se kako bi skinula čizme.

- U lijevo - progundao je i zatvorio oči uslijed nabijanja u glavi. - Ispod unutarnjeg potplata. Zavukla je ruku unutra i opipala unutarnji potplat. Činio se sasvim normalnim, ali je s lakoćom podigla kožu sa strane i zapanjeno otkrila maleno udubljenje u peti čizme. Njezini su prsti napipali kesu od antilopa.

- Još jedan trik špijunskog zanata - promrmljala je, izvadila kesu i otvorila je, ugledavši svjetlucavo zlato. - Zar uvijek u čizmi nosiš rezervna sredstva?

- Korisno je - rekao je. - Za Boga miloga, Livia, nemoj me više ništa pitati. Moram spavati. Bespomoćno ga je pogledala. Lice mu je bilo bolesno sivo, a modrice su se jasno vidjele na inače napetoj koži koja sad kao da mu je visjela na kostima lica. Čelo mu se nabralo od

GIGA

bolova, a oči, kad ih je na trenutak otvorio, bile su crvene.

Hodala je amo-tamo malenom sobom, nestrpljivo čekajući da se krčmarica vrati s vodom.

Međutim, nije došla krčmarica, već mlada kuhinjska pomoćnica koja je donijela vrč mlake vode, staklenku ljekovite pomade i tanak ručnik. Sve je to spustila na klimavi stalak za lavor.

- Gazdarica pita želite li pojest doručak, gospojo?

Livia je pogledala Alexa. On u ovom trenutku sigurno ne bi mogao ništa pojesti, a ni ona nije osjećala glad, već samo silan umor. - Ne, ali molim te, zahvali gazdarici. Možda kasnije, kad malo odspavamo.

Djevojka se naklonila i izišla, ostavivši ih u blaženoj samoći.

Livia se brzo dala na posao. Ručnikom je nježno oprala Alexove posjekotine i nanijela ljekovitu pomadu na njegove rane. Kad mu je razmaknula krajeve košulje, zapanjeno je dahнула ugledavši purpurne masnice na njegovim prsima. - *Gadovi* - progundala je ispod glasa i namazala mu prsa ljekovitom pomadom.

Alexovi su kapci zatreptali, ali se jedva micao dok je radila oko njega. Skinula mu je čarape i olabavila hlače, a zatim je izvukla pokrivač ispod njega. Pokrila ga je, a on je tiho uzdahnuo i opustio se na madracu od šušlave slame.

Livia je učinila sve što je mogla kako bi sa sebe očistila pomno nanesenu prljavštinu; kao što je i očekivala, katran uopće nije reagirao na mlaku vodu bez sapuna, a trebali su joj igla i konac da bi sašila poderanu košulju, ali jakna je još uvijek netaknuta i pokrit će ono najgore. Zaključivši da je učinila sve što je mogla, uvukla se ispod pokrivača kraj Alexa, priljubivši se uz njegovo toplo tijelo. Umor i naponi proživljeni tijekom noći uzeli su svoj danak i ona je počela drhtati. Na koncu se njezino tijelo ipak zagrijalo i ona je utonula u san, sklupčana uz njega.

Dvadeset peto poglavlje

Sunce je bilo visoko na nebu kad se Livia probudila. U početku nije imala pojma gdje se nalazi, pa je zbunjeno ležala, pitajući se zašto je posve odjevena. Tada je postala svjesna Alexa kraj sebe i sve je ponovno dobilo smisao.

Oprezno je sjela i pogledala ga. Još je spavao, ali joj je laknulo kad je vidjela da više nije onako siv u licu. Posjekotine i modrice još su se jasno vidjele, ali je njegova koža imala zdraviju boju. Sagnula se i poljubila mu čelo.

- Je li to anđeo u mojem krevetu ili sanjam? pospano je promrmljao Alex, još uvijek zatvorenih očiju, ali s jedva vidljivim osmijehom na otečenim usnama.

- Ovo sigurno nije anđeoski krevet - reče Livia. - Uvjerena sam da je ova slama puna svakojakih životinjica. Sve me počinje svrbjeti. - Sišla je s kreveta i istresla svoje skute, zadovoljna da ništa nije skinula prije nego je legla. - Kako se osjećaš?

- Kao da su preko mene prešli svi konji na utrkama u Newmarketu - zastenjao je i napokon otvorio oči. - Koliko je sati?

- Kasno prijepodne, rekla bih - odgovorila je. - Ali ovdje nema ure, a ja nemam sata. Što se dogodilo s tvojim?

- Svidio se jednom od Arakčejevih nasilnika - rekao je i oprezno sjeo. U glavi mu se vrtjelo, pa je ponovno zatvorio oči dok to nije prestalo.

- Sto je? - pitala je Livia, nesposobna sakriti svoju zabrinutost. - Vrti ti se u glavi? Imaš li glavobolju?

- Da, na oba pitanja - rekao je i ponovno otvorio oči. - Onaj gad Igor me tako jako tresnuo po glavi da sam dobio potres mozga.

- Legni još malo - rekla je. - Ostat ćemo ovdje dok ti ne bude bolje.

- Ne, hvala - rekao je i oprezno spustio noge na pod. - Sam Bog zna što živi u ovom ležaju, ali čujem ih kako se miču. - Ustao je i uhvatio se za stup kreveta. - Pomogni mi da navučem čizme, slatkice. Mislim da ne mogu sagnuti glavu.

- Ne, ne, ne smiješ - rekla je i donijela mu čizme. - Sjedni. - Lagano ga je gurnula, obuzeta tjeskobom. - Sigurna sam da nikamo ne bismo smjeli ići dok se ne budeš malo bolje osjećao. - Kleknula je kraj kreveta.

- Idemo kući - mrko je rekao i podigao nogu da mu navuče čizmu.

Livia se mučila s tijesnom čizmom. Nisu imali žlicu za cipele, a čizme su izrađene tako da pristaju kao rukavice. Alex je ispružio ruke prema dolje, nastojeći zadržati glavu u uspravnom položaju, i povukao čizmu uza svoju nogu, a ona se borila s drugom.

- Evo ga. - Sjela je na pete. - Želiš li nešto pojesti ili popiti, Alexe?

- Ne, povratio bih - odlučno je rekao. - Ali ti bi trebala nešto uzeti. Siđi u kuhinju i pogledaj što ti može ponuditi ona žena pokeraškog lica.

- Ne. - Odmahnula je glavom. - Jednako kao i ti, jedva čekam da odemo odavde. Sto prije stignemo kući da mogu poslati po liječnika, bolje ću se osjećati. - Ustala je i pridržala mu kaput. - Ostani tu, a ja ću platiti krčmaru i reći konjušaru da nam osedla konje. Hoćemo li povesti i druge konje?

- Da, držat ću ih na sigurnom u konjušnici dok naši ljudi ne dođu po njih. - Slijedio ju je u prizemlje, ignorirajući njezine riječi da bi trebao čekati na krevetu dok ne budu spremni za polazak.

Gazdarica je žurno izišla iz točionice, s mužem za petama, čim su stigli do donje stube, a Livia je imala snažan dojam da su ih čekali u zasjedi, zacijelo strahujući da bi mogli pobjeći bez plaćanja.

- Koliko vam dugujem? - pitao je Alex, otvarajući kesu od antilopa.

Krčmarove su se oči raširile kad je ugledao zlato, ali je njegova žena, nimalo impresionirana, odsječno rekla: - Pola funte. Tu je i briga o konjima.

GIGA

Alex joj je dao zlatnik i rekao: - Dopustite da vam dam ovo. To je cijela funta. Zahvaljujem vam na vašoj ljubaznosti i obzirnosti, gospođo.

U njezinim se hladnim očima prvi put pojavio izraz nesigurnosti dok je uzimala zlatnik. Zatim je šmrncula i okrenula se natrag prema točionici.

Livia se kratko nasmijala. - Nije znala kako bi reagirala na to. Ali nisi trebao biti tako velikodušan, Alexe.

- Ta mi je gesta pričinila silno zadovoljstvo - rekao je. - Hajde, idemo odavde.

Jahali su natrag do Londona mnogo sporije nego Livia i Tatarinov do Greenwicha, ali Alex još uvijek nije bio dovoljno jak za brzo jahanje, osobito s obzirom na činjenicu da je vodio dva ponija. Bilo je rano poslijepodne kad su prešli London Bridge, a trebalo im je gotovo sat vremena da stignu do Cavendish Squarea.

- Odvest ću nekoliko konja u konjušnicu. Mogu vladati mojim i voditi još dva - reče Livia. - Jemmy može doći po ostale. Ti idi unutra.

Alex se nije prepirao. Pružio joj je uzde Tatarinovljeva uškopljenog konja, preostala dva ponija vezao za ogradu i popeo se stubama do ulaznih vrata. Boris ih je otvorio prije nego je stigao do njih i užasnuto uzviknuo. - Sto se dogodilo, prinče... jeste li doživjeli nesreću? Bio sam očajan, nitko nije znao gdje ste, a princeza je mladom Jemmyju samo rekla da je sve u redu i da će se vratiti ujutro, a -

- Da, znam, Borise - umirujućim će tonom Alex kad je ušao u dobrodošlo utočište vlastitoga doma. Glava ga je neopisivo boljela, ali još se nije mogao odmoriti. - Ali sad sam kod kuće. Želim da pošalješ poruke grofu Konstantinu Fedorovskiju i Leu Fedotovu. Zamoli ih da odmah dođu.

Nije znao jesu li Sperskova prisilili da i njih oda; to se nije činilo vjerojatnim budući da ih nitko nije odveo, ali treba ih upozoriti i cijelu je situaciju potrebno iznova procijeniti. Siroti, nesretni Sperskov vjerojatno pluta negdje u rijeci Temzi.

- Donesi kupku u moju odaju, Borise, a neka Ethel isto učini za princezu.

Boris se naklonio. - Pobrinut ću se za vas, prinče. Hoću li poslati po liječnika?

- Ne, nije potrebno. - Alex je zakoračio na stube, čvrsto se uhvativši za ogradu.

Morecombe je bio na ulaznim vratima kad je Livia nekoliko minuta kasnije ušla u kuću. - Eh, mileđi, gdje ste bili i nestali i radili? - pitao je, zureći u nju. - Onak' odjurit usred noći... i pogledajte se samo.

Livia mu se umorno nasmiješila. - Radilo se o hitnom slučaju, Morecombe. Žao mi je ako sam vas prestrašila.

- Bili smo jako zabrinuti - rekao je. - Naša Mavis je bila izvan sebe kad smo jutros vidjeli da vas nema. Nismo znali šta vam se dogodilo.

- O, Bože - rekla je Livia, poželjevši da je mogla neopazice šmugnuti unutra. - Morala sam žurno otići, Morecombe. Princ je poslao po mene - improvizirala je. - Nisam vas mogla probuditi u to doba noći.

- Čudna događanja u kući jednog džentlmena, ak' smijem reć - progundao je Morecombe. - A vi izgledate kak' da vas je ne'ko natraške vukao kroz živicu. Ethel vam je gore pripremila kupku.

- O, hvala vam, Morecombe. - Uspjela se toplo nasmiješiti, a zatim je pitala: - Je li se Boris već vratio?

- Je, vratio se jutros kak' bi se pobrinuo za strani doručak svoga gospodara - rekao je Morecombe, a svakim je djelićem svojega tijela izražavao neodobravanje. - U krasnom je stanju bio kad je otkrio da njegov gospodar nije ovde.

Livia kimne. Baš je bilo glupo posumnjati u Borisovu odanost. - Možete li, molim vas, zamoliti Mavis da mi pripremi toplo mlijeko s mirodijama? Ne pada mi na pamet ništa što bi mi više prijalo... o, i za princa, također, ako joj ne bi bilo teško. - Alex to možda neće priznati, ali treba mu smirujuća mješavina vrućeg mlijeka i vina začinjena cimetom, klinčićima i

GIGA

medom, jednako kao i njoj.

- Je - glasio je kratki odgovor, a Livia se odvušla na kat, svjesna silnog umora što ga ni na koji način nije ublažavalo posvemašnje uvjerenje da više nikad ništa neće biti isto. Njezin brak, njezin muž, život što su ga vodili... sve to nije bilo stvarno na način na koji je vjerovala da jest.

Sad kad je uzbuđenje podviga i slatko olakšanje zbog činjenice da je Alex na sigurnom prošlo, hladna stvarnost bila je gorka pilula što ju je trebala progutati. Voli Alexa i on voli nju, ali to ga nije spriječilo da učini ono zbog čega je došao u London, mada ga je to umalo otelo njoj. Je li uopće pomislio na nju? Je li pokušao zamisliti kako bi se ona osjećala da je tako naglo i zauvijek nestao? Čak i da jest, to mu ništa nije značilo. Ipak je nastavio sa svojim planovima. Da ga Tatarinov nije došao tražiti, sad bi bio na putu u Rusiju i svoju smrt, a ona nikad ništa ne bi znala o tome... o tome tko je on zapravo bio.

A to joj se nekako činilo kao konačna izdaja. Dijelili su najintimnije tajne svojih tijela, ali njegov duh, ono što ga čini onime što jest, ostalo je skriveno od nje. Voli ga, no može li nastaviti živjeti s njim kad pred njom skriva tako veliki dio sebe?

Ethel ju je dočekala bujicom pitanja i uzvika na koje se Livia nije obazirala dok joj je sobarica pomagala da skine prljavu i poderanu odjeću. - Eh, miledi, to je katran, zar ne? - Ethel je zapanjeno primijetila kad je uzela Livijinu košulju i vidjela crne mrlje između njezinih dojki. - Odakle je to došlo, za ime svijeta?

- To je duga priča, Ethel - rekla je Livia i spustila se u kadu. - Dodaj mi sapun pa ću to oprati dok mi ti pereš kosu.

Iz Alexove je sobe čula samo prigušeno mrmljanje pa je nešto kasnije, osjećajući se ugodno s Ethelinim rukama u svojoj kosi dok joj je masirala vlasište, zatvorila oči i utonula u trans... trans koji je postajao sve dublji dok je pijuckala napitak što ga je Mavis poslala gore, a toplo vino i slatko mlijeko otupjeli su njezina osjetila.

Nije bila svjesna otvaranja vrata susjedne sobe dok Ethel nije rekla: - Dobar dan, gospodine. Hoću li sad ostaviti princezu?

- Samo na nekoliko minuta, Ethel - rekao je Alex i prišao kadi.

Livia je otvorila oči i pogledala ga. Ponovno je bio besprijekorno dotjeran, svježe obrijan, a njegova kosa boje žita počesljana i sjajna. Posjekotine i modrice su i dalje bile tu, jasno, ali su se činile manje uočljivima. Pogledom je prešao niz njezino tijelo i nasmiješio se; smiješak kojeg se tako dobro sjećala iz njihovih trenutaka strasti. Počeo je u njegovim očima, duboko senzualni sjaj divljenja, a zatim su mu se usta izvila u savršeni luk. Unatoč njezinim tmurnim mislima, bradavice su joj se ukrutile u vodi.

- Kako se osjećaš? - pitala je, nastojeći ignorirati svoje spolno uzbuđenje koje je u danim okolnostima jednostavno perverzno.

- Mnogo bolje - odgovorio je. - Onaj napitak što ga je pripremila jedna od blizanki daje nevjerojatnu snagu.

- Mislila sam da će ti koristiti.

Nastavio ju je promatrati, ali mu je lice postalo ozbiljno. - Moram razgovarati s nekim ljudima, slatkice - rekao je. - Ali kada to obavim, mi moramo razgovarati.

- Kojim ljudima? - pitala je. - Kolegama ubojicama? - Ugrizla se za usnu jer je čula cinizam u vlastitom glasu.

- Može se tako reći - suho je odgovorio, a senzualni je sjaj nestao iz njegovih očiju. - Zacijelo ti je Tatarinov sve ispričao.

- Samo pod pritiskom - rekla je. - Zaprijetila sam mu tvojim pištoljem, a psi su mu grickali gležnjeve.

Njegovo se lice na trenutak razvedrilo, ali je odmah ponovno postalo ozbiljno. - Moj sastanak neće dugo trajati. Hoćeš li biti ovdje ili u salonu?

- U salonu - rekla je. Nekako joj se činilo da spavaća soba nije pravo mjesto za takav

GIGA

razgovor, i sigurno nije željela biti naga.

- Neka bude, doći ću onamo k tebi. - Okrenuo se prema vratima. - Hoću li poslati Ethel natrag ovamo?

- Da, molim te.

Izišao je i sišao u prizemlje do knjižnice gdje su se već okupili njegovi kolege zavjerenici, a boca votke je slobodno kružila među njima.

- Dobri Bože, Prokov, što ti se dogodilo? - užasnuto upita Konstantin.

Alex im je ispričao, ne izostavljajući nikakve pojedinosti.

- Sperskov je nestao? - u nevjerici reče Fedotov.

- Arakčejevi ljudi?

- Sperskov je sad zacijelo na dnu rijeke, jadnik, a Arakčejevi su nasilnici na dnu Sjevernog mora, ili će uskoro biti. Pitanje je, prijatelji, kako ćemo dalje?

- Oprezno - mrko će Konstantin. - Netko im je ukazao na Sperskova.

- Mislim da možemo pretpostaviti da su otkrili našeg čovjeka u vojsci u Finskoj - mirno će Alex.

- Izvući će iz njega sve što budu mogli, ali on srećom ne zna ničija imena. Samo da mu je netko dobro platio kako bi oteo cara.

- Plaćeno mu je engleskim zlatom - naglasi Fedotov. - To će prstom pokazati u nas.

- Da, ali neće ništa poduzeti ako nemaju više informacija - reče Alex i napuni čašu konjakom, nadajući se da će mu ublažiti glavobolju. -Možemo zaključiti da im je Sperskov otkrio samo mene, budući da se nitko nije pojavio pred vašim vratima. A kako više nema Sperskova, kao ni Arakčejevih grubijana, zasad smo sigurni.

Oprezno je popio gutljaj i odložio čašu. Alkohol nimalo nije pomagao njegovoj glavobolji, a mora zadržati bistar um za razgovor s Livijom; previše je toga na kocki.

- Dakle, što sada? - upita Fedotov.

- Pritajit ćemo se - odlučno će Alex. - Čekat ćemo da priče oko cara utihnu, a onda ćemo vidjeti.

- U međuvremenu, Majka Rusija dopušta da njome upravlja Napoleon Bonaparte kao da je to neka francuska provincija - mrko promrmlja Konstantin. Iskapio je sadržaj svoje čaše. - Neka bude. Ionako ne možemo ništa učiniti prije nego se Tatarinov opet ne pojavi.

Alex je ispratio svoje goste, a potom se zaputio prema Livijinu salonu. Kratko je pokucao i ušao. Terijeri su jurnuli na njega, ekstatično ga pozdravljajući, a ovom ih prigodom nije izbacio iz prostorije, niti ih je utišao.

Livia je sjedila u udubljenju prozora s otvorenom knjigom u krilu, ali je bilo očito da nije čitala. Bila je veoma blijeda, a bljedilo je naglašavala poslijepodnevna haljina od svijetložutog muslina. Inače joj je ta boja odgovarala, ali danas je u njoj izgledala nezdravo.

Bila je svjesna toga, ali je, nakon što je zakopčala haljinu, zaključila da nije važno ako ne izgleda osobito lijepo jer trenutno nema namjeru očaravati svojeg muža.

- Jesu li otišli?

- Da. - Leđima se naslonio na vrata i pozorno je promatrao. - Znaš da te volim.

- Da. - Spojila je ruke u krilu i knjiga je pala na pod, ali nije ju ni pokušala podići.

- I ti voliš mene. -Da.

Spojio je prste obiju ruku uz svoja usta u gesti koju je Livia tako dobro poznavala da je osjetila kako joj se oči pune suzama. - Sada također znaš tko sam ja, što me dovelo u London i što kanim učiniti.

- Da. - Počela se pitati hoće li ikad završiti s tom litanijom očitoga. - Zar još uvijek kaniš to učiniti?

- Ne znam - rekao je. - To će ovisiti o mnogim faktorima. Ali moraš znati da nisam odustao, te da ću raditi za svoju zemlju na koji god način mi se u danom trenutku čini oportunistički.

- Shvaćam. Kad bih te ja zamolila da se toga odrekneš, radi mene, radi našega braka... naše

GIGA

Ljubavi...

- Ne bih mogao pristati.

- Pa, barem si mi, za promjenu, rekao istinu -rekla je Livia. Bilo joj je posve svejedno što zvuči ogorčeno. - Zahvalna sam ti na tome. Barem znam gdje mi je mjesto, kamo me svrstavaš među svojim prioritetima.

- Ako ti to želiš... ako zaključiš da je to tvoja želja... - počeo je, mukotrpno tražeći prave riječi -onda ću te ostaviti i vratiti se u Rusiju. Ne mora izbiti nikakav skandal. Ostat ćeš moja žena, princeza Prokov, imat ćeš ovu kuću i veoma velikodušne prihode. Reći ćemo da me pozvao car i morao sam otići jer nisam imao drugog izbora. Odlučili smo da ćeš ti ostati ovdje kako se ne bi izlagala opasnostima putovanja kroz ratom razorenu Europu. Moje se dugotrajno izbjivanje može objasniti na mnoge načine, a ukoliko odlučiš da bi se željela ponovno udati, pobrinut ću se za razvod u Rusiji i bit ćeš slobodna.

Livia ništa nije rekla. Zurila je u pustoš takve budućnosti i znala je da se nikad ne bi poželjela ponovno udati. Ostat će u pretpaklu razdvojenog života sve do svoje smrti.

- Je li to ono što bi željela, Livia? - tiho je pitao.

- Ne znam - rekla je. - Vjerojatno, ali treba mi vremena za razmišljanje.

- Naravno. - Naklonio se i lagano lupnuo petama, a zatim ju je ostavio samu.

Livia je dugo sjedila u udubljenju prozora; sjenke su se izdužile i spustila se zimska tmina. Inače bi joj u ovakvim trenucima instinkt govorio neka pođe u Ulicu Mount, te ondje potraži utjehu i savjet. Ali svojim prijateljicama ne može govoriti o ovome. S ovime se mora sama hrvati.

* * *

Alexa je ispunjavao mračni očaj. Ovo se putovanje tako dugo planiralo, pothvat je bio tako kompleksan, a došlo je do toliko preokreta i komplikacija za koje je bio posve nespreman. Nije očekivao da će naći ovakvu ljubav... tu apsolutnu potrebu da njeguje i štiti. I nikad nije očekivao da će i on biti primatelj takve potrebe. Nije čak ni znao *kako* to može istodobno davati i primati. Nikad ga nitko nije naučio kako da se prepusti takvim emocijama. Ušao je u malenu dvoranu gdje su lampe upravo upaljene i mekani je sjaj prožimao prostoriju. Njegova ga je majka promatrala sa slike iznad kamina. Njezine oči... njegove oči... bistrice i mirne.

Govore li mu nešto? Sto bi mu ona rekla... svojem sinu?

- Što vam je ona bila, ondak?

Alex se okrenuo, iznenađen tihim jorkširskim naglaskom iza sebe. Morecombe, nečujan u mekanim papučama kao i obično, stajao je ondje i promatrao portret.

- Moja majka - jednostavno će Alex. Morecombe kimne. - Je, cure i ja smo mislili da je tak' nešt' - rekao je. - Izgledate kak' ona... Jasno, to je bilo prije neg' smo mi došli, ali znali smo da nešt' ni u redu. Naša je gospa bila nekak' žalosna... to je slomilo i naša srca, kad bi je jako obuzelo.

- Moj je otac također slično patio - tiho će Alex.

- Ondak je bolje da se povijes' ne ponovi -lakonski ustvrđi Morecombe.

Alex odmahne glavom. - I ja sam došao do tog zaključka.

- Dobro, ondak učinite nešt' po tom pitanju. -Starac se okrenuo i izišao iz malene dvorane.

Alex je trenutak stajao ispred portreta, a potom se okrenuo i popeo na kat.

Livia je još uvijek bila iscrpljena; ono nekoliko sati sna u konačistu tog jutra kao da je bilo u nekom drugom životu. Boljele su je sve kosti i mišići u tijelu, a oči su je pekale i činilo se da su pune pijeska, kao da je satima plakala. Čim je Alex otišao, pošla je u svoju spavaću sobu i zaključala vrata za sobom. Trenutno se nije mogla suočiti s nekim od zabrinute služinčadi. Zbacila je odjeću, ostavivši je da leži ondje gdje je pala, navukla spa-vaćicu preko glave i umorno se okrenula prema krevetu.

Jedno je koljeno podigla na madrac kad su se otvorila vrata Alexove odaje. Pogledala je preko ramena prema mjestu gdje je stajao njezin muž, blijeda lica i plavih očiju ispunjenih vatrom. Međutim, njegov je glas bio tih, a odlučnost u njegovim riječima jasna kao udar groma. - Moj je otac žrtvovao ljubav za svoju domovinu; ne može postojati drugo objašnjenje za ona pisma, za njegovu praznu pustoš života - rekao je. - Ali ja to neću učiniti. Livia, ti si moja i nećeš me napustiti, a ja neću napustiti tebe. Uopće mi nije jasno kako mi je mogla pasti na pamet tako smiješna, glupa ideja.

U tri je koraka stigao do kreveta i podigao je, postavivši je na noge pred sobom, rukama joj stežući ramena.

- Pogledaj me, Livia, i reci mi da ne pripadaš meni. Reci mi da ja ne pripadam tebi. - Malo ju je protresao kako bi naglasio svoje riječi. - Hajde, Livia. Reci mi.

Pogledala ga je. - Znaš da ne mogu.

- Da, znam. - Podigao joj je bradu i poljubio je tako strastveno da su ga sigurno zaboljela ranjava usta, ali dugo ju je tako držao, njegova usta na njezinima, njegov dah na njezinim obrazima, slobodnom rukom prelazeći po njezinu tijelu od dojke do bokova.

Držao ju je sve dok joj se krv nije ponovno zagrijala u žilama, dok se ukočeni otpor u njoj nije rastopio i ona se privinula uz njega. Tada ju je podigao u naručje i spustio se na krevet s njom, priljubivši joj glavu uza svoje rame, provlačeći prste kroz kaskadu tamnih uvojaka.

- Pobijeden sam, slatkice, poražen - tiho je rekao. - Odreći ću se svoje domovine ako moram, smiriti se i postati engleski džentlmen koji misli samo na sport, lov i kartanje.

Livia se nasmiješila kad ju je ispunio neobičan mir. Ozbiljno je to mislio, ali nije znao što bi takva žrtva značila za njega. - Kakve besmislice - rekla je. - Ne možeš to učiniti, onda to ne bi bio ti. Harry Bonham savršeno zadovoljavajuće uspijeva služiti svojoj zemlji i svojoj ženi, zašto i ti to ne bi mogao?

Alex se skrušeno nasmiješio. - Pitao sam se kad ćeš mi povjeriti to o Bonhamu.

- Nije bilo na meni da ti to povjerim - rekla je. - Zar si cijelo vrijeme znao?

- Već prilično dugo znam - priznao je. - Ali situacija je malo drukčija, ljubavi moja. Bonham služi zemlji u kojoj živi i njegova je odanost izrazito jasna. Drukčije je za Rusa, a tako je uvijek i bilo. Odanost kralju i domovini ima smisla za Engleza, ali za Rusa nije uvijek tako. Car nije dobar za svoju zemlju.

- Onda moraš raditi na tome da ga se makne - jednostavno će Livia, ponovno se sjetivši očeva savjeta o kompromisu na raskrižjima. - Razumijem to, ali ne razumijem zašto se nešto mora tajiti od mene. Osobito ono što te čini čovjekom kakav jesi, čovjekom kojeg volim. Ne volim tajne i mrzim varanje.

- A ja sam kriv za oboje - priznao je i savio ruku ispod glave. - Ja sam po prirodi tajnovit, ljubavi moja. Tako sam odgojen. Moj je otac sve o sebi tajio preda mnom, sve o mojoj majci. Dok nisam vidio ona pisma, nisam ni sanjao da je sposoban za neke druge emocije, osim za odanost domovini i dužnost.

- Kako si morao biti usamljen - reče Livia, podigne se na lakat i pomiluje mu obraz.

- Istina - složio se - ali nimalo usamljeniji od druge djece u mojoj zemlji. Ruski roditelji obično su distancirani, u najboljem slučaju. - Malo je uzdahnuo i pokušao se nasmijati, ali mu to nije uspjelo. - No ipak se pitam zašto moja majka u svojim pismima nikad nije pitala za

GIGA

mene. Da jest, moj bi joj otac zasigurno odgovorio, barem u jednom pismu.

- Ne, mislim da je posve suprotno - reče Livia. - Mislim da je za Sophiju bilo previše bolno da uopće razmišlja o tebi, a kamoli da nešto pita. Morala je nastaviti sa svojim životom; sigurno joj je bilo lakše pretvarati se da ti za nju uopće ne postojiš. Zacijelo je bila veoma mlada kad je izgubila tebe i ljubav svojeg života. Morala je proživjeti cijeli život bez onoga što ga je činilo potpunim za nju. - Malo je zadrhtala, pomislivši kako su se ona i Alex približili upravo takvoj sudbini.

- Kako si ti mudra žena - rekao je i spustio ruku da bi joj milovao leđa. - Oženio sam se ljepotom, mudročću i nevjerojatnom hrabročću i snagom. Zapravo ne znam čime sam zaslužio takvu sreću, ali ako obećaš da ćeš biti nježna i nećeš me previše stiskati, potrudit ću se odmah ti pokazati koliko te bezrezervno i potpuno volim, ženo moja... kako te upotpunjavam, i kako ti upotpunjavaš mene.

- Onda mi pokaži, moj prinče - promrmljala je i podigla se iznad njega, a njezini su mu prsti počeli vješto otkopčavati hlače. - No iz obzira prema tvojim ozljedama, ja ću obaviti sve što je potrebno za tu demonstraciju.